

De Kronieken van D'ni

deel 1

MYST

Tom van der Spek

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

MYST

Tom van der Spek

Hoofdstuk 1: Een bijzondere vondst.

“Zodra ik in de spleet viel, realiseerde ik mij dat het boek op deze manier niet vernietigd zou worden, zoals ik had uitgestippeld. Het bleef maar vallen in dat uitspansel met sterren, waarvan ik slechts een glimp opving. Ik probeerde te speculeren waar het boek zou terechtkomen, maar ik moet toegeven dat dit zinloze gissingen zijn. Toch zijn vragen zoals welke handen wellicht op zekere dag mijn Mystboek zullen vasthouden, verwarrend voor mij. Ik beseft dat mijn angstige vermoedens waarschijnlijk nooit zullen worden gesust.

Dus ik eindig hier, me realiserend dat het slot misschien nog niet is geschreven...”

Wat mij is overkomen, dat zal wellicht niemand willen geloven. Ik kan niets anders doen dan een verslag van mijn belevenissen maken. Daarbij spreek ik de hoop uit dat als iemand deze regels ooit zal lezen, hij of zij dan inziet dat dit verhaal niet geheel is verzonnen, maar dat ik het écht zelf heb meegemaakt. Maar laat ik beginnen bij het begin. Dat begon nog gewoon genoeg.

Op een mooie lentedag in mei werd ik vroeg wakker, ongeveer een half uur voor zonsopkomst. Ik zag dat het een prachtige dag zou worden, maar dat er in de bijna voorbije nacht een aantal mistbanken waren gevormd. Omdat ik toch niet meer kon slapen, kledde ik mij snel aan en ging gewapend met mijn fotocamera op pad naar de Edense heide, een mooi stukje Veluwe alwaar ik een aantal fraaie natuurfoto's van de nevels, het morgenrood en de opkomende zon hoopte te schieten.

Op dit vroege uur trof ik geen mens aan. Ik genoot van de stilte en van de natuur om mij heen. Na een paar foto's geschoten te hebben, stuitte ik nabij een groepje bomen plots op een dik boek dat daar zomaar opeens, half verscholen tussen de bladeren op de bosgrond lag. Ik zag dat de omslag er nogal verweerd uitzag, maar kon nog met moeite de letters 'MYST' lezen, die op de kaft waren aangebracht. Was dit boek hier achteloos door iemand neergegooid? Wat zonde! Ik pakte het op en bemerkte dat het een flinke, zwaarwegende pil was. Ik sloeg het open en zag dat de bladzijden een handgeschreven verslag bevatten. Tot mijn teleurstelling kon ik er echter niets van lezen. Zelfs de letters zagen er vreemd uit en bestonden niet uit het westerse alfabet, waarmee ik zo vertrouwd was. Ik kon daarom niet bepalen in wat voor een taal het geheel geschreven was. Al met al leek het schrift wel Arabisch te zijn, wat het geheel nog geheimzinniger maakte. Ik sloeg een aantal pagina's om en stuitte steeds op hetzelfde schrift. Het leek mij geen slecht idee het boek mee naar huis te nemen om het daar verder te bestuderen, toen ik plots op een tweetal onbeschreven pagina's stuitte. Op de rechter pagina was echter wél een rechthoekige foto aangebracht.

Het was een heel vaag kiekje, dat een nogal saaie wittige lucht toonde. Ik bedacht dat als ik in een boek een foto zou plaatsen, ik dan wel een boeiender afbeelding zou

“Zodra ik in de spleet viel, realiseerde ik mij dat het boek op deze manier niet vernietigd zou worden...”

Dit boek tref ik aan op de Veluwe.

Plotsklaps stuit ik op een foto die kan bewegen!

uitkiezen. Zodra ik besloot genoeg te hebben gezien en het boek wilde dichtslaan, zag ik tot mijn verrassing dat de afbeelding begon te bewegen! Plots keek ik uit over een stuk zee en leek het wel of de camera die deze afbeelding had gemaakt, een vlucht over het water uitvoerde! Nauwelijks van mijn verbazing bekomen, zag ik dat er een eiland vanuit de mistige verten opdoemde. De camera leek er in vogelvlucht naar toen en vervolgens schuin overheen te vliegen. Vaag zag ik bossen en rotsen en kon ook de omtrek

van een paar gebouwen onderscheiden. In een soort glijvlucht ging de camera echter omlaag, in de richting van een steiger, waarop een landing werd uitgevoerd. Hier aangekomen kwam het bewegende beeld tot rust en keek ik nu naar een foto van een steiger, met rechts het water en vooruit een soort rots die omhoog rees. Erg scherp was het beeld niet, maar het was sowieso heel merkwaardig dat het plaatje had bewogen. Ik sloeg de pagina eens om. Het leek dat de foto op gewoon, vrij dik papier was aangebracht. Ook was deze pagina niet dikker dan de anderen, waarop met inkt in dat vreemde schrift een heel verhaal was neergepend. Nee, dit was heel vreemd. Ik sloeg de bladzijde opnieuw terug, om het plaatje nauwkeuriger te bekijken. Met mijn hand wreef ik eens over de afbeelding, om zo misschien te kunnen bepalen en voelen met wat voor een vreemde kleurstof deze was gefabriceerd.

Vlak boven een steiger komt het plaatje tot rust.

Zo ver kwam het niet. Zodra ik de foto aanraakte werd ik als het ware het boek ingezogen. In een flits leek het even alsof ik in een donkere tunnel belandde, maar een ogenblik later verloor ik het bewustzijn...

Hoofdstuk 2: Myst-eiland.

Langzaam kwam ik bij kennis en werd mij ervan bewust dat ik op een houten vloer lag, bestaande uit tamelijke ruwe planken. Ik krabbelde overeind en zag dat de houten vloer in werkelijkheid een vlonder was. Een tamelijk koele, maar niet echt koude en ietwat vochtige zeebries woelde door mijn haren en mijn oren ving het gekrijs van meeuwen op. Onder de vlonder klonk een regelmatig geklots van water.

Plotseling sta ik zélf op de vlonder die ik op de foto uit het boek heb gezien.

Met een toenemende mate van verbijstering keek ik om mij heen. Waar was ik hier eigenlijk?

Langs de vlonder lag een schip afgemeerd, maar 'afgemeerd' was niet het goede woord. Het vaartuig was kennelijk alles behalve waterdicht, want het was overduidelijk gezonken. Alleen het kraaiennest en een deel van de houten masten staken nog boven het wateroppervlak uit. Dat betekende dat het water hier nabij de vlonder al behoorlijk diep moest zijn, minstens vijf tot tien meter. Dat verklaarde tevens, waarom de golven, die over de tamelijk woelige zee kwamen aanrollen, hier niet braken.

Ik keek verder om mij heen. De vlonder liep evenwijdig aan de oever en werd aan de landzijde door een richel van rots van ruim twee meter hoog begrensd. Recht vooruit, aan het eind van de vlonder, bevond zich een hogere rotsbult. Hierlangs slingerde zo te zien een trap omhoog naar de top van de rots, waarop ik nog juist een vreemde constructie kon ontwaren, maar de afstand was net iets te groot om te zien wat het precies was.

Ik schudde mijn hoofd, om de droom die ik nu beleefde, van mij af te schudden. Hoe kon dit? Zonet stond ik nog bij een groepje bomen op de Edense heide met een vreemd boek in mijn handen, en het volgende ogenblik stond ik hier! Maar wacht eens even... die rare foto, die had bewogen, was uiteindelijk tot rust gekomen en had toen een plaatje getoond dat wel enige overeenkomsten vertoonde met wat ik hier in werkelijkheid zag, een vlonder met rechts water en een rots recht vooruit. Ik had ook het gevoel dat ik dat plaatje werd ingezogen, zodra ik die afbeelding aanraakte. Was die foto in werkelijkheid een soort toegangspoort tot de locatie hier? "Nee," zo zei ik tegen mijzelf, "nu neemt de fantasie een loopje met je. Dit is een droom..." Ik twijfelde of dit wel een aangename droom was, misschien was het wel een nachtmerrie! Dan werd het hoog tijd dat ik wakker werd. Ik had wel eens gelezen dat, als je in een droom strak naar één punt blijft kijken, je vanzelf wakker wordt. Ik fixeerde mijn blik op een soort van sokkel, die aan het einde van de vlonder naast de trap was bevestigd, maar resultaat bleef uit. Dan maar eens flink in mijn arm knijpen. Au! Maar ook nu werd de droom niet beëindigd...

Nu ik toch nog bleef dromen, zat er niets anders op om maar eens verder om mij heen te kijken. Ik zag dat het behoorlijk heilig was, om niet te zeggen sterk nevelig, maar dat er desondanks behoorlijk wat wind stond. Lage wolken, duidelijk turbulentiestratus, joegen met een vrij grote snelheid langs de hemel. Daarboven toonde zich een bleek hemelblauw, zodat de zon toch regelmatig wist door te breken. Verder zag ik ook een aantal grote zeemeeuwen voorbijvliegen, langzaam klapwiegend met hun vleugels, daarbij gebruikmakend van de bries. Hier op de

steiger viel het met die wind overigens wel mee. Ik bevond mij in de luwte, want aan de trekrichting van de wolken ook was te zien.

Ik liep naar het eind van de steiger en stuitte daar op de sokkel, die er niet in was geslaagd mijn droom te doen stoppen. Het was een fors driehoekig geval, geplaatst op een grijze stenen voet. De voorkant leek wel van hout te zijn, maar dit rechthoekige houten paneel was rondom doormiddel van een metalen rand en dito klampen aan de eigenlijke driehoekige sokkel bevestigd, die zelf uit een ietwat verweerd en groen uitgeslagen metaal, wellicht koper, was opgetrokken.

Opvallend was de grote hendel die aan de bovenkant van de sokkel was aangebracht. Bijna onnadenkend bracht ik deze van de onderste, in de bovenste stand, met een zachte klik. Was het verstandig om dit te doen? Na een kort ogenblik haalde ik mijn schouders op. Dit was toch een droom, dus wat kon mij gebeuren? Ik liet het maar zo.

Naast de sokkel leidde een trapje, bestaande uit een zestal stenen treden, omhoog naar een stenen plateau van zo'n anderhalve meter breed, dat evenwijdig aan de lager gelegen vlonder liep. Bij het trapje werd dit plateau aan de landzijde door de muur van een rond, stenen gebouw begrensd, maar aan de andere zijde liep een kort stenen trapje verder omhoog. Daarachter lag het terrein dus nog wat hoger en recht vooruit ontwaarde ik ook een bos, bestaande uit dennenbomen, maar schemerden er ook een paar andere gebouwtjes door de nevels en de takken heen. Eén boom was duidelijk groter en hoger dan alle andere. Zijn top stak bijna in de lage, voortjagende wolken en was hierdoor maar moeilijk zichtbaar.

De trap leidt naar de top van de rotsbult, waar zich een soort raderwerk bevindt.

Dat was van later zorg. Eerst nam ik de slingerende trap verder omhoog, naar het plateau van de rotsbult. Vanaf dat punt had ik ongetwijfeld een fraai uitzicht over de omgeving en ik was ook benieuwd wat voor een vreemde constructie zich daar bevond. Van hieruit bezien leek het wel een soort raderwerk...

Boven angekommen bleek het geheel inderdaad het meest van een raderwerk weg te hebben. Het grootste metalen rad, met enorme tanden, was

verticaal geplaatst en voor bijna de helft in de rotsbult verzonken. De as van het raderwiel bevond zich nog nét boven het rotsoppervlak. Naast, en schuin achter dit grote wiel, bevond zich nog een kleinere, die in liggende positie was aangebracht. Wat de functie hiervan was, wist ik niet. Beide raderen leken aan en in de rotsen verankerd te zijn en leken aldus niet te kunnen draaien. Bovendien paste de tanden van het ene rad niet in die van de andere. De twee tandwielen leken van hetzelfde metaal gemaakt te zijn als de sokkel beneden.

Over sokkel gesproken... op dit vijfhoekige plateau trof ik een tweede, identiek ogend exemplaar aan. Ook nu haalde ik de hendel van de sokkel over en zette deze in de bovenste stand. Vervolgens nam ik de tijd om het uitzicht in mij op te nemen. Ik had nu een betere blik op de bomen ginds en op het ronde gebouw, dat ik van een niveau lager ook al had gezien. Het werd omzoomd door allerlei pilaren, en het dak

Deze driehoekige sokkel staat aan het eind van de steiger, bij de trap.

was een stenen koepel. Hierdoor had het geheel de uitstraling van een klassiek tuinprieeltje, maar dan wel een in 'kingsize' formaat! Achter dit gebouw had ik zicht op een tweede gebouw, dat rechthoekig van vorm was en nog groter. Ook dit

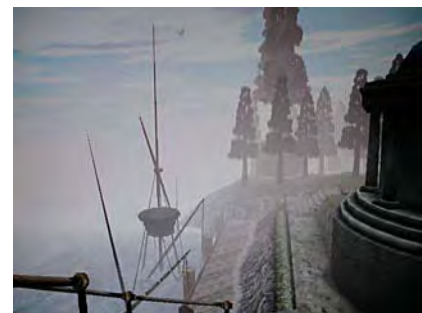
Vanaf het plateau heb ik fraai zicht op het 'prieeltje' en het rechthoekige, ook klassiek ogende gebouw daarachter.

optrekje had een zeer klassieke uitstraling omdat het voorzien was van zuilen. De zijmuur daarachter was versierd met rechthoekige en halfronde stenen panelen, die deze indruk nog versterkte.

Vlak achter het plateau rees een steile rots nog een stuk hoger op. Op de top was een rond bouwwerk zichtbaar. Het leek wel een uitkijkpost. Niet vreemd natuurlijk, want zo te zien was dit het hoogste punt van het eiland.

Want op een eiland bevond ik mij overduidelijk. Hierboven woei de wind een stuk harder dan beneden en ik hoorde ook duidelijk het

gebulder van de branding die van de andere kant van het eiland, dat in de loefzijde lag, tot hier wist door te dringen. Ik keek nog eens schuin recht vooruit over de zee aan deze zijde, het gezonken schip en de vlonder daar beneden. Het geheel leek aardige overeenkomsten te vertonen met het filmpje dat de foto uit het raadselachtige boek mij had getoond. Dit boek was met de titel 'Myst' getooid. Was dat dan de naam van dit eiland? Mysterieus was het zeker... Plotseling werd ik door een soort paniek bevangen. Wat was dit voor een desolate plek, waar ik zomaar opeens was terechtgekomen? En belangrijker nog, hoe kwam ik hier weer weg? Ik stormde de trap af, maar kwam, beneden bij het eerste plateau aangekomen, weer snel tot rust. Ik kon beter mijn energie maar sparen om deze op momenten aan te spreken dat het beter uitkwam. Ondanks het vreemde en ook wel ietwat beangstigende van mijn huidige toestand, was er nuchter bezien nog niets écht engs gebeurd. Ik was hier nog geen gevaarlijke roofdieren, bandieten of andere ongerepte types tegengekomen en goed beschouwd was het hier niet écht onaangenaam. Het was dan wel aan de vochtige kant, maar de temperatuur was heel prettig, waardoor het noch kil, noch broeierig aanvoelde. De wolken bleven voortjagen, maar nu viel het mij op dat de zon hier behoorlijk hoog aan de hemel stond, een stuk hoger dan toen ik zo-even nog op die vlonder stond. Maar dat kon toch niet? Dat zou betekenen dat de zon zich hier veel te snel zou verplaatsen!

Wat is dit voor desolate plek?

Het plateau was niet helemaal schoon en werd bedekt door een dun laagje opgedroogd zout van opspattend zeewater. Ik slaagde er in om hierin met de rand van mijn schoen een vage streep te trekken op de grens daar waar de muur van het ronde gebouw een schaduw wierp. Al na een tweetal minuten had ik gezien dat de schaduw een eindje was opgeschoven, meer nog, zelfs een aardig stukje. Op deze manier kon het niet zo zijn dat een etmaal hier 24 uur duurde, maar véél korter. Dat op zijn beurt betekende dat dit eiland zich niet op Aarde kon bevinden, maar dat maakte alles alleen maar ongeloofwaardiger. Opnieuw schudde ik mijn hoofd, in een vergeefse poging deze droom van mij af te schudden, maar het lukte niet. Na een

ogenblik zette ik koers naar de andere kant van het plateau. Ik moest daar maar eens het trapje nemen om te zien wat ik daarboven en verder op dit eiland allemaal zou aantreffen. Wellicht dat ik in een van de gebouwen iemand zou ontmoeten, die mij nader kon uitleggen hoe ik hier verzeild was geraakt, wáár ik überhaupt was en hoe ik hier weer weg kon komen.

Het stenen trapje aan de andere zijde van het plateau overbrugde een tweede stenen richel die net als de eerste twee à drie meter hoog was. Daarboven belandde ik op een min of meer vlak plateau, dat richting het ronde en rechthoekige gebouw nog zeer licht glooiend omhoog liep. De inwerking van wind, water en zonlicht hadden hier een gunstige uitwerking gehad, want een tapijt van kort, ietwat ruw, maar verder sappig groen gras was er in geslaagd om op de rotsige bodem te wortelen.

Het pad liep hier verder richting de beide gebouwen en werd, tamelijk origineel, gevormd door een aantal houten bielzen die steeds op een afstand van ongeveer een halve meter achter elkaar, half verzonken in het gras waren aangebracht. Erg handig was dat niet, want iedere biels stak nog meer dan een decimeter boven het gras uit en dat maakte het lopen niet makkelijk. Duidelijk was te zien dat het gras tussen de bielzen een tikje vergeeld was. De gebruikers van dit pad hadden hun voeten dus vaak tussen de biezen neergezet, ofschoon de ontwerper van het voetpad dit vermoedelijk juist zo had geschapen om het gras te sparen. Hoe dan ook, het gaf in ieder geval aan dat het eiland niet verlaten was, al had ik tot op heden nog steeds niemand gezien.

Het bielzenpad was nog maar amper begonnen, of mijn oog viel op een rechthoekig stuk papier dat rechts vlak naast het pad op het gras lag. Ik raapte het op en zag dat het een handgeschreven briefje was. Tot mijn verrassing kon ik het geschrevene, in tegenstelling tot het geheimzinnige Mystboek dat mij naar hier had geteleporteerd, moeiteloos ontcijferen. Ik las het volgende:

Catherine,

Ik heb een uiterst belangrijke boodschap voor je achtergelaten in onze entreehal bij de steiger. Om de boodschap te ontvangen moet je het getal van het aantal op dit eiland aanwezige markeringsschakelaars in de verbeelders intoetsen.

Je Atrus.

“Entreehal bij de steiger?” Dacht ik. Had ik die gezien? Ja, bij nader inzien had er in die eerste rotsrichel bij de steiger een soort nis gezeten, in feite zelfs precies op de plek alwaar ik op dit eiland was gearriveerd, wat ik nu dus maar “Myst” zou noemen. Aan die nis had ik verder nog geen aandacht geschonken. Mijn nieuwsgierigheid was eerst uitgegaan naar die vreemde constructie op de rotsbult en daarna was ik niet meer op de vlonder teruggekeerd.

Wat viel er verder van dit briefje te denken? Gezien de toonzetting was de notitie wellicht in enige haast geschreven, maar waren Catherine en Atrus goede bekenden van elkaar en, gezien het 'je Atrus' aan het slot wellicht zelfs dikke maatjes of een echtpaar. Hoe kwam dat briefje hier op het gras terecht? Had Catherine het wel gelezen, of was het door de wind naar hier gevoerd om aldus toevallig door mij te worden gevonden, net als eerder vandaag dat boek op de Veluwe? Zo langzamerhand kreeg ik het gevoel dat hier vreemde zaken aan de hand waren, al had ik nog geen flauw idee wat precies. Zo lang ik nog steeds niemand tegen het lijf was gelopen die mij nadere explicatie kon geven, moest ik zélf maar verder op onderzoek gaan.

In die entreehal zou zich volgens het briefje een 'verbeelder' moeten bevinden (wat dat dan ook moge zijn) en daaruit zou ik 'een uiterst belangrijke boodschap' kunnen halen door het juiste aantal markeringsschakelaars op dit eiland in te toetsen. Wat was een markeringsschakelaar? De enige schakelaar die ik tot dusver had aangetroffen, was bepaald niet onopvallend geweest, namelijk dat exemplaar op de driehoekige sokkel.

Sterker nog, ik had inmiddels al twee van deze sokkers aangetroffen, onderaan de trap bij de steiger en bovenop de stompe rots naast het raderwerk. Bij het ronde gebouw ginds zag ik er trouwens nóg eentje staan. Ik liep er naar toe en haalde ook deze over. Dat was dus nummer drie en daarmee was de kans behoorlijk gestegen dat dit inderdaad de markeringsschakelaars waren waarover in het briefje werd gesproken. Ik liep terug en legde het briefje voorzichtig terug op het gras waar ik het had aangetroffen.

Hoewel ik aanvankelijk voornemens was om eerst de twee gebouwen hier aan een nader onderzoek te onderwerpen, leek het mij nu verstandiger om eerst terug te gaan naar de steiger om te zien of die zogenaamde 'entreehal' ook door mij te betreden was.

De wandeling terug naar beneden was een zeer korte en zo stond ik nog geen minuut later voor de nis bij de steiger, die door een metalen deur werd afgesloten. Ik kon nergens een handvat of deurkruk ontdekken, maar net toen ik begon te prakkiseren hoe ik hier kon binnentreden, werd dat probleem vanzelf opgelost. Zodra ik mij vlak voor de nis posteerde, schoof deze vanzelf naar rechts open.

Daarbinnen doemde een vrij smalle en ook niet al te hoge gang op. De wanden, vloer en plafond bestonden uit gladgestreken, maar verder tamelijk ruw gesteente, zonder opsmuk. Na een aantal meters arriveerde ik bij een kort metalen trappetje, dat ruim een meter afdaalde, zodat de gang hier wat hoger, maar ook een tikje breder werd. Langs beide wanden was namelijk een rand van enkele decimeters breed in het gesteente weggehakt en was langs de vloer een houten drempel aangebracht. In de nis stonden een paar metalen stangen die zo te zien geen andere functie hadden dan om het geheel te stutten.

Zodra ik mijn voet op de bovenste trede van het trapje zette, schoof de toegangsdeur met vrij veel kabaal weer dicht. Een voorzorgsmaatregel ongetwijfeld, waar ik mij verder geen zorgen over zou hoeven te maken. Voor de zekerheid liep ik toch even terug en toch wel tot mijn opluchting schoof de gebogen metalen plaat voor de opening opnieuw open op mijn nadering en kon ik desgewenst weer naar buiten stappen.

Dat deed ik echter niet, maar keerde op mijn schreden terug. Na het trapje liep de gang nog een aantal meters horizontaal door, maar daalde vervolgens als een trap verder naar beneden af. Nu kwamen die metalen stangen aan weerszijde van de gang goed van pas. Ze dienden hier tevens als bevestigingspunt voor een zeer robuuste en verder simpele ronde leuning van hout. Op de trap zelf was wel enige versiering aangebracht. De treden waren bekleed met een loper in een soort bloemetjespatroon in de kleuren crème, blauwgrijs en heel donkerrood. Bovendien waren er in de traptreden op regelmatige afstanden spotjes aangebracht, die zwakke lichtbundels op de muren wierpen.

De trap kwam uit in een min of meer ronde ruimte, geflankeerd door een vijftal ondiepe nissen. Deze waren leeg, maar werden wel zwak verlicht door vergelijkbare spotjes. Blikvanger in de ruimte was echter het apparaat dat in het centrum, op een zeshoekig plateau, was opgesteld. Het leek nog het meest op een grote metalen ketel, een beetje het soort model waarmee heksen uit sprookjes zich mee bedienen, maar dit model was nog groter en zat overduidelijk verankerd aan de vloer. Ook de ketel zelf werd door spotjes verlicht, die in het zeshoekige plateau waren aangebracht. Het ding was gevuld met water en daarbij leek het wel alsof dat in het

In het centrum van de ronde ruimte bevindt zich een 'heksenketel' met daarin opborrelend water.

centrum opwelde en naar de randen wegvloede. Verder kon de grote metalen knop aan de voorkant van de ketel nauwelijks over het hoofd worden gezien. Deze lichtte geel op en ik drukte er eens op. Meteen klonk er een vreemd statisch geknetter en als bij toverslag was het water in de ketel verdwenen! Er doemde nu een merkwaardig

Na het drukken op de gele knop, verdwijnt het water en komt daar een vreemd metalen rooster voor in de plaats.

metalen rooster op, afgewisseld door gele knoppen, dit in een ruitvorm. Toen ik nogmaals op de knop drukte, klonk het statische geluid opnieuw en keerde het opborrelende water terug. Nu zag ik dat dit water niet echt was, maar een zeer natuurgetrouwe weergave van een bron. Nou, dan zou dit wel die

'verbeelders' zijn, waarover in het briefje werd geschreven. Hier moest ik dus een getal intoetsen, om de boodschap van Atrus aan Catherine te kunnen zien. Maar waar kon ik dat doen? De gele knop kon ik alleen maar activeren, of niet.

Ik liep eens om het instrument heen en zag dat er aan de achterkant een soortgelijke knop zat, die echter niet geel oplichtte. Drukken hierop leverde dan ook alleen maar een zachte klik op, maar het beeld van het water in de verbeelders wijzigde niet. Wat nu? Ik keek eens om mij heen. Vanaf hier zag ik dat de ingang met de trap als het

ware in een zesde nis was aangebracht. Nu zag ik dat links van de trap een briefje op de muur zat geprikt. Stond daar nadere informatie op?

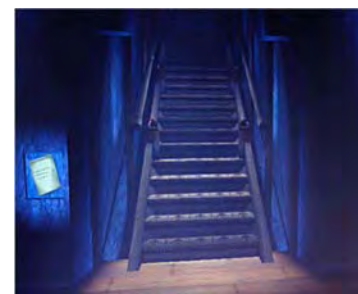
In werkelijkheid was het een rechthoekige metalen plaat, die bijna dezelfde kleur had als de blauwige, marmereachtige steensoort waaruit de wanden in deze ruimte waren opgetrokken. Scheef daarop was echter een afbeelding van een velletje papier aangebracht. De tekst daarop liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Die luidde:

Instellingen ruimtelijke verbeelder

Test topografische uitdrijving.....40

Diagram markeringsschakelaar.....47

Vat met borrelend water.....67

Links van de trap bevindt zich het bedieningspaneel van de verbeelder.

De onderste instelling werd nu getoond, dus het apparaat stond kennelijk op '67' ingesteld, maar nog steeds wist ik niet waar ik deze instellingen kon wijzigen. Toen viel mijn oog op het kleine groene knopje dat linksboven in het paneel was aangebracht. Een druk daarop deed de hele metalen plaat naar boven in de muur wegschuiven en daarachter kwam het bedieningspaneel van de verbeelder tevoorschijn! Twee grote cijfers toonde het getal '67', zoals verwacht, en de knoppen daaronder diende ongetwijfeld om de nummers te wijzigen. Ik drukte tweemaal op de pijl naar beneden onder de '6' en inderdaad, nu toonde het display het getal '47'. Rechts leidde twee buisjes hiervan weg en de oranje knop onder het display zou het hele zaakje wel activeren. Ik drukte daarop en er klonken snel een aantal lage, gevolgd door een stel hogere tonen en een kort alarm. Daarna schoof het paneel weer dicht. Daarop zag ik dat ik nu het 'diagram markeringsschakelaar' had ingesteld. Mooi, dan kon ik meteen zien of die sokkels buiten de markeringsschakelaars waren waarover in het briefje werd gesproken.

Uit de verbeelder stijgt het beeld van een markeringsschakelaar op.

Terug bij de verbeelder drukte ik op de gele knop. Daar rees uit het inwendige inderdaad het beeld van de driehoekige sokkel omhoog, waarvan ik er buiten al drie had aangetroffen. Het beeld was niet haarscherp en flakkerde ook wat aan de onderkant, maar was duidelijk genoeg. Na enige ogenblikken begon de afbeelding zelfs in de

rondte te draaien, zodat de waarnemer de schakelaar op zijn gemak van alle kanten kon bekijken. Na een paar rondjes doofde het beeld in de verbeelder automatisch.

Dan moest ik nu maar de derde mogelijkheid van het briefje instellen, de 'test topografische uitdrijving', onder nummer 40. Ik kon niet precies bedenken wat ik mij daarbij moest voorstellen, dus ik was best nieuwsgierig naar het resultaat.

Achteraf was het niet onlogisch wat ik te zien kreeg. Na het instellen van het juiste getal rees er nu een vrij scherpe driedimensionale afbeelding van een eiland omhoog. Ook dit plaatje draaide rond en kwam na een paar omwentelingen tot rust, maar bleef daarbij wel zichtbaar. Ik twijfelde of het getoonde beeld wel dít eiland was. Het plaatje leek sterkere hoogteverschillen te tonen, met een meer centrale berg, een

beetje zoals een vulkaan uit zee zou oprijzen. Hoewel ik het eiland hier nog maar vluchtig had gezien, leek dat toch meer rechthoekig te zijn met een soort hoogvlakte die langzaam afdaalde naar het bos dat de ene kant van het eiland bedekte, terwijl de hoogste rotspunten (de steile met de uitkijkpost en de stompere met het raderwerk), zich juist helemaal aan de andere kant bevonden. Na een ogenblik haalde ik mijn schouders op. Het leek, althans vooralsnog, niet van belang te zijn. In plaats daarvan kon ik mij beter concentreren

Het driedimensionale beeld van dit eiland lijkt niet deze plek te zijn.

op die boodschap die ik het apparaat nog moest zien te ontfutselen. Hoeveel markeringsschakelaars zouden er op dit eiland zijn geplaatst? Drie had ik er al ontdekt. Hoewel ik op veel locaties nog niet was geweest, was het wel duidelijk dat dit eiland niet bepaald groot was, alles leek makkelijk in maximaal een paar minuten beloopbaar. Daarom leek het onwaarschijnlijk dat hier een groot aantal schakelaars zou zijn neergezet. Ze zouden, om wat voor reden dan ook, alleen bij bepaalde markante punten zijn aangebracht. Ik zou ze buiten kunnen proberen op te sporen, maar ik kon op de gok toch wel een aantal in het bedieningspaneel van de

De juiste instelling om de boodschap van Atrus aan Catherine te kunnen zien.

verbeelder intoetsen? Als eerste gok leek het mij niet gek om met 'zes' te beginnen. Met deze instelling toonde de verbeelder echter alleen het inwendige raatwerk, dus dat was zeker niet goed. 'Zeven' dan maar. Ook niet goed. De verbeelder toonde geen sjoege. Dan maar 'acht' proberen, en bingo!

Ditmaal rees er geen afbeelding uit het toestel omhoog, maar bleef het plaatje 'plat' op het metalen raatwerk liggen, dat vooral aan de linker zijde nog duidelijk door het beeld heenschemde. Er was zelfs sprake van een filmpje, een sterke close-up van het gezicht van een sympathiek ogende man, met bril en

baard. Dat moest Atrus zijn. Hij begon te spreken. "Mijn lieve Catherine, ik moet snel vertrekken. Er is iets vreselijks gebeurd. Ik kan het nauwelijks geloven, maar bijna al mijn boeken zijn vernield. Catherine, het is één van onze zonen..." (hier slaakte Atrus een diepe zucht) "...ik verdenk Achenar, maar ik mag niet te snel conclusies trekken. Ik zal hem vinden, en Sirrus ook. Oh... ik had het kunnen weten, ik had nooit mijn bibliotheek zo lang onbeheerd moeten laten..." (opnieuw een diepe zucht) "...wel, ik heb de overgebleven onbeschadigde boeken uit de bibliotheek verwijderd en ze op hun veilige plaatsen verstopt. Je zult deze boeken niet hoeven te gebruiken totdat ik terugkeer. Maar, als je de toegangscodes bent vergeten, denk dan aan de roterende toren. O, en maak je niet ongerust Catherine, alles komt in orde. Ik zie je binnenkort. O, en wis deze boodschap zodra je hem hebt gezien, voor de veiligheid."

Atrus brengt geen prettige tijding aan zijn vrouw.

Hier doofde het beeld en toonde de verbeelder weer het raatwerk. Ik speelde de boodschap nog een keer af, om zo het gesprokene goed tot mij door te laten dringen.

Het bericht van Atrus maakte het een en ander duidelijk, maar wierp genoeg andere vragen op. Het was nu zonneklaar dat Atrus en Catherine man en vrouw waren, iets wat ik al eerder had geconcludeerd. Kennelijk hadden ze twee zonen, luisterend naar de ietwat merkwaardige namen 'Achenar' en 'Sirrus'. Eén van beide had, om duistere redenen, nogal huis gehouden in de bibliotheek van zijn vader, die daar kort voor het inspreken van deze boodschap was achtergekomen en maatregelen had genomen. De onbeschadigde boeken had hij veilig opgeborgen, maar Catherine kon ze desgewenst 'gebruiken' (wat bedoelde hij daarmee?) met behulp van de 'toegangscodes', die ze desgewenst via de 'roterende toren' kon bemachtigen. Atrus was met onbekende bestemming vertrokken om zich met zijn zoons te verstaan, maar dat leek niet hier op Myst-eiland te zijn. Het was trouwens vreemd dat ik deze boodschap nog kon bekijken. Het leek er derhalve op dat Catherine hem helemaal nog niet had gezien, óf dat ze was vergeten deze te wissen, ondanks het nadrukkelijke verzoek van haar man. Dit was allemaal erg vreemd. Was Catherine soms ook verdwenen, nog vóór ze het briefje had gelezen dat Atrus voor haar had achtergelaten en dat ik op de hoogvlakte op het gras had aangetroffen? Hadden zich hier nog meer akelige zaken afgespeeld? Het geruststellende gevoel dat ik op dit vreemde eiland tenminste te doen had met mensen die ook mijn taal spraken, werd ietwat geweld aangedaan door het feit dat ik hier nog steeds niemand had aangetroffen. Waar was iedereen?

Een akelig gevoel kroop in mijn lichaam omhoog. Plotseling had ik behoefte aan frisse lucht. Ik draaide de verbeelders mijn rug toe en liep de trap op, naar buiten. Daar was duidelijk iets veranderd. Het licht was schemerig geworden en ik zag dat de hemel doorspekt werd met roze en zachtrode tinten, terwijl ook de wolken roodachtig werden aangelicht. De avond viel hier inderdaad erg snel! Spoedig bevond ik mij bij het bielzenpad op de hoogvlakte en zag hoe in de verte, aan de andere kant van het eiland, de zon snel in zee begon weg te duiken en dat daarmee de hele hemel in vuur en vlam werd gezet. Ik liep langs het ronde en het rechthoekige gebouw daarachter langs om vanaf daar, vrij hoog boven de zee, het schouwspel in mij op te nemen. Ik was maar nauwelijks op tijd. Binnen een tweetal minuten was de zon ondergegaan en werd het rood van de hemel dieper en intenser. Tot mijn niet geringe verbazing zag ik dat tussen de rand van de hoogvlakte, die aan deze kant

De snel ondergaande zon zet de hemel in vuur en vlam.

In de avondschemering zie ik in de verte een raket liggen op zijn buik!

steil naar zee afdaalde en het rechthoekige gebouw een stenen pad zigzaggend was aangelegd om uit te monden bij een plateau waarop niets anders dan een raket leek te liggen! Het ruimtevaartuig stond niet op zijn staart, wat het meest logisch leek, maar lag op zijn buik. Of hij ook daadwerkelijk kon vliegen, wist ik niet. Wel zag ik dat er een dikke stroomkabel via een paar pilaren vanuit het bos links, naar de romp tussen de staart van de raket liep. Interessant... Terwijl ik dit beeld in mij opnam, viel het mij op dat de duisternis in rap tempo intenser werd. Binnen een

Binnen enkele minuten is hier de nacht gevallen.

paar minuten waren de vurige schemeringskleuren verworpen tot een vage gloed langs de horizon en in de steeds donkerder wordende hemel verschenen de eerste sterren. Al snel werden dat er steeds meer en aldus was ik getuige van een nacht die supersnel inviel.

De nu diepe duisternis weerhield mij ervan om nu al een kijkje te gaan nemen bij de raket. Ik besloot dat het niet verstandig was om in het donker in een onbekende omgeving rond te gaan struinen. Ik kon beter de veilige beschutting van een gebouw gaan opzoeken en daar te wachten op de

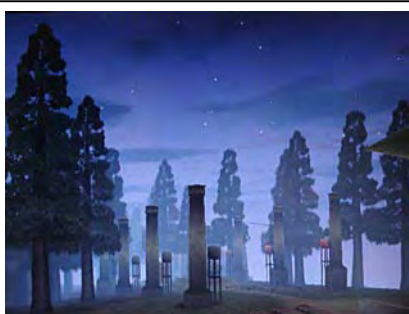
dagenraad. Gezien het tempo waarin de middag tot nacht was verworpen, zou dat eerder een kwestie van hooguit een half uur in plaats van uren zijn. Ik koos daarvoor het bouwsel uit dat ik hier als eerste had gezien, het uit de kluiten gewassen prieeltje.

Om daar te komen, moest ik eerst voor het grote rechthoekige gebouw langs wandelen. Qua bouwstijl leek dit optrekje rechtstreeks uit de Griekse oudheid te stammen. Staand op de stompe rots bij de twee reuzenraderen, had ik al geconstateerd dat dit rechthoekige gebouw wel wat op een tempel leek. Ook de voorzijde van dit gebouw, die vanaf daar niet zichtbaar was, had overduidelijk een uitstraling die aan een tempel deed denken. Het driehoekige dak werd gestut door een viertal zuilen, die aan weerszijde van een grote rechthoekige ingang waren aangebracht. Het was duidelijk het grootste gebouw van dit eiland en het zou mij niet verbazen dat op deze locatie de bibliotheek van Atrus was ondergebracht. Maar daar bleef het niet bij. De voornaamheid van dit gebouw werd nog verder

Het statige, Grieks aandoende gebouw zou wel eens de bibliotheek van Atrus kunnen zijn.

benadrukt door een soort zuilengalerij, die vanaf de ingang wegliep in de richting van het bos ginds op het eiland. Behoorlijk onder de indruk nam ik het uitzicht in mij op.

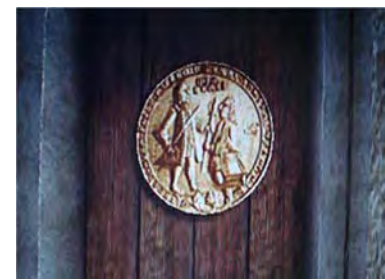

In het duister is een prachtige zuilengalerij zichtbaar die loopt naar het bos ginds.

Bij de zuilen leken ook een soort kastjes opgesteld te zijn, maar vanaf deze afstand en in het nachtelijke duister kon ik niet goed zien wat dit voor apparaten waren en waar ze voor dienden. Hoewel de hemel niet wolkenloos was, ontvouwde zich ook hier een prachtige sterrenhemel boven de bomen en de zuilen. Ik probeerde een bekend sterrenbeeld te vinden, maar slaagde daar niet in, hoe zeer ik mijn best ook deed. Dit maakte mijn vermoeden sterker dat ik mij inderdaad op een vreemde wereld bevond, die razendsnel om zijn as draaide en die zich op een onbekende plek in het heelal bevond op – wie weet hoe veel wel niet – lichtjaren van de

Aarde! Voor de zoveelste keer kwam de gedachte bij mij op dat dit alles schijn moest zijn en dat ik het droomde. Maar waarom leek het dan zo 'echt' en kwam er aan die droom geen einde?

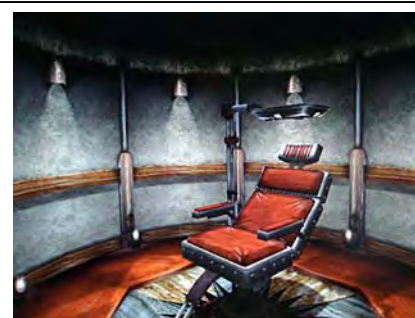
Nadat ik nog even bij het bordes van het rechthoekige gebouw mijn huidige situatie overpeinsde, besloot ik mijn eerder voorgenomen plan te volgen en zette koers naar het aanpalende ronde gebouw. De entree bevond zich pal naast de driehoekige sokkel. Een stenen plateautje van een drietal treden bracht mij voor de houten deur, waarop een fraai rond embleem was aangebracht. Dit leek wel van geel koper gemaakt en toonde twee voorname heren, vermoedelijk edelen, met sabels of zwaarden in hun handen. Of beide edellieden van plan waren om een duel uit te vechten, wist ik niet. De rechter man, de dikste en kleinste van de twee, droeg ook nog een soort van tas. Goed beschouwd kon ik verder niets uit dit plaatje opmaken. Het leken in ieder geval heel gewone mensen te zijn, maar dan wel van een aantal eeuwen terug. Waar ik me dan ook bevond, er woonden hier in ieder geval geen vreemde buitenaardse wezens, maar meer schepsels van het geslacht 'homo sapiëns', iets wat natuurlijk uit het briefje dat ik had gevonden en uit het filmpje uit de verbeelding ook al was gebleken.

De deur van het ronde gebouw is opgesierd met dit fraaie embleem.

Ik draalde niet langer en trok aan de deur, die met een licht gepiep naar buiten openschoof. Daarachter verscheen een ronde ruimte, die verder kaal was. De muren waren van grijs beton vervaardigd, maar op regelmatige afstanden waren daarin wel metalen stangen aangebracht, die deels in de muur verzonken waren. Aan de onderkant van deze stangen waren rondom houten dragers aangebracht, zodat deze daar meer de uitstraling van kleine zuiltjes kregen. Op ongeveer een meter boven de vloer liep ook een houten dwarsbalk in de rondte. Door deze constructie werd de illusie gewekt dat de ronde muur in een aantal ondiepe nisjes was ingedeeld, een beeld dat versterkt werd doordat er in het midden van iedere 'nis' nabij het plafond een lamp was aangebracht. Dat plafond was in werkelijkheid een koepel, maar deze was verder zonder opsmuk geheel uit lichtgrijs beton opgetrokken.

Nee, deze ruimte moest het duidelijk van de vloer hebben en van het object dat prominent, in het midden van de ruimte was opgesteld. Het leek wel een soort tandartsstoel. De zetel was deels gemaakt van metaal, maar het zit- en ruggedeelte was van zo te zien van zacht en comfortabel, roodachtig leer gemaakt. De 'tandartsstoel' was gemonteerd op een soort kompasroos, achthoekig van vorm. De acht windstreken waren afwisselend in gelige en grijzige 'taartpunten' van marmer uitgevoerd. Vanuit het centrum, dat dus het voetstuk van de stoel vormde, werd iedere windrichting door een aantal sterpunten nog eens verder opgedeeld. Rondom deze marmeren kompasroos was de vloer ingelegd met fraaie mahoniehouten planken. Spotjes die nabij de vloer in de staanders rondom waren aangebracht, verlichtte de zitplaats in het midden.

Prominent in het midden van de ruimte staat deze 'tandartsstoel'.

Waar diende dit voor? Het feit dat het geheel op een tandartsstoel leek, werd duidelijk versterkt omdat het ruggedeelte van de stoel een flink stuk naar achteren was gekanteld en dat er naast de zetel een metalen stang was bevestigd, die boven de hoofdsteun van de stoel eindigde in een rechthoekig apparaat. Zowel aan de voor- als zijkant van dit toestel brandde een zwak geel lampje. Enge dingen, zoals

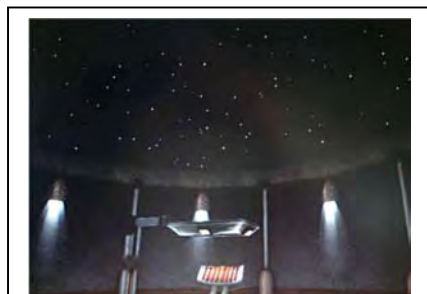
tandartsboren, kon ik echter niet ontdekken. Wat was dan de functie van dit geheel? Daar kon ik maar op één manier achterkomen, en dat was om er te gaan zitten!

In tegenstelling tot een echte tandartsstoel, bleek deze zetel niet verstelbaar te zijn. Ik plofte dus als het ware neer en bemerkte dat het geheel prima zat. Wat die verstelbaarheid betreft, had ik echter ongelijk. Vermoedelijk als reactie op mijn gewicht, kantelde het geheel nog wat verder naar achteren en de metalen voetsteun aan de voorkant meer naar voren, zodat de zittende persoon automatisch in een comfortabele, meer liggende houding werd gemanoeuvreerd. Maar er gebeurde meer. Het rechthoekige apparaat dat boven mijn hoofd zweefde, schoof al zoemend naar voren en naar beneden en kwam vlak voor mijn gezicht tot stilstand.

Het bleek een soort bedieningspaneel te zijn. Rechts bevonden zich een viertal schuifjes, die in de bovenste stand stonden en beurtelings eventjes geel oplichtte en daarbij een kort piepje lieten horen, als om de gebruiker te vertellen dat ze actief waren. Boven en onder de schuifjes waren drukknoppen met pijlen aangebracht, die naar boven en onderen wezen. Naast de schuifjes bevond zich een grotere drukknop en daar weer naast ontwaarde ik een vierkant beeldscherm, dat omgeven werd door een soort draadkruis. Het scherm was goeddeels zwart, al leek het wel dat ik ook een paar lichtpuntjes zag. Het was echter te licht in de ruimte om dat duidelijk te kunnen zien.

Onder dit geheel bevond zich een langwerpige lichtbalk over de volle breedte van het apparaat, alwaar lichtgevende cijfers en letters 'JAN. 1. 1 12:00 AM' toonde. Aha! Het begon mij te dagen! Ik kon met de schuifjes een gewenste datum instellen. Op goed geluk zette ik de vier schuifjes rechts in een willekeurige stand. Met het eerste schuifje kon ik een maand kiezen, en met de tweede de dag. Met het derde schuifje kon men het gewenste jaar instellen en met de laatste schuifknop het precieze tijdstip. Met behulp van de drukknoppen boven en beneden kon voor een fijninstelling worden gekozen. Vooral bij de jaarknop en bij het kiezen van het tijdstip was dat wel nodig, want zelfs bij een kleine verplaatsing van de schuif vlogen de eeuwen en uren voorbij!

Nou, een kind kon de was doen, want zodra ik de stand van de schuifjes veranderde, begon de knop daarnaast groen te knipperen. Daarmee zou ik vast de gekozen datum kunnen vastleggen en ik drukte daarop. Met een zoemend geluid begon het beeld op het scherm te bewegen en kwam na een ogenblik tot rust. Wederom ontwaarde ik een zwart scherm met een paar vage puntjes, maar was het geheel niet duidelijk te zien. Zou ik het licht in deze ruimte kunnen doven?

Na het doven van het licht wordt het duidelijk dat ik mij in een planetarium bevind.

Ik blikte om mij heen en ontwaarde rechts naast de deur een grote blauwe knop die verlicht was. Ik verliet mijn rustplaats en drukte op deze knop. Het gewenste effect werd bereikt. De spotjes doofden en het werd donker in de ruimte. Alleen de lampjes die tegen het plafond in de rondte waren aangebracht, bleven een zwakke lichtovaal op de muren werpen. Nu het meeste licht was weggefallen, zag ik dat tegen de koepel een prachtige sterrenhemel werd geprojecteerd. Nee maar! Nu pas werd de functie van deze ruimte mij duidelijk. Dit is een planetarium!

Opnieuw koos ik positie in de zetel en ditmaal kon de stipjes op het vierkante scherm prima ontwaren. Zowel heldere, als zwakke sterren werden getoond en het was duidelijk dat er op het scherm een klein stukje

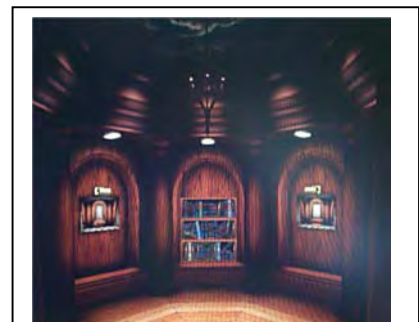
sterrenhemel werd weergegeven, terwijl de koepel het nachtelijke uitspansel in zijn geheel toonde. Recht omhoog blikkend was te zien dat het beeldscherm precies dié sterren liet zien die zich in en vlak nabij het zenit op de koepel bevonden. Voor de aardigheid stelde ik op het instrument mijn geboortedatum en –tijd in. Terwijl het apparaat zoemend de juiste configuratie zocht, zag ik ook de sterrenhemel op de koepel verschuiven. Na enige ogenblikken verscheen er in de top van de koepel en op het scherm een kleine cluster van negen sterren, die qua vorm wel

wat weg had van een omgekeerde klok. Dat was leuk... ik speelde nog even met het instrument, maar had het even later wel gezien. Dit was de perfecte locatie om meer kennis te vergaren over het uitspansel rondom Myst, maar op dit moment zou deze wetenschap mij weinig verder brengen. Ik moest mijn onderzoek elders op dit eiland maar eens voortzetten.

Al te lang was ik niet in het planetarium gebleven en blikkend door de deur die open was blijven staan, zag ik dat het nog steeds nacht was op het eiland. Geen nood, zolang de duisternis nog voortduurde, kon ik alvast het gebouw hiernaast aan een onderzoek onderwerpen.

De ingang van het rechthoekige gebouw was niets meer dan een rechthoekige opening, een deur ontbrak. Dat was toch ietwat merkwaardig en deed enigszins afbreuk aan de statigheid van het tempelachtige bouwsel. Bovendien zou het aldus binnen nogal tochtig kunnen zijn. Ik prees mij gelukkig dat de ingang deels in de luwte lag. De nacht mocht hier dan wel kort duren (zo ik vermoedde), de temperatuur was inmiddels toch iets gedaald. In de wind was het hierdoor aan de frisse kant geworden. Via de open ingang betrad ik het gebouw.

Mijn eerdere gok dat dit gebouw de bibliotheek van Atrus zou huisvesten, bleek een juiste te zijn. Zodra ik een voet over de drempel zette, werd ik overvallen door de 'rust' die de ruimte uitstraalde, zoals dat hoort bij een locatie alwaar men boeken bewaart. Het zaaltje dat ik betrad, was achthoekig van vorm. In de vloer, die verder geheel kaal was en waarop ook geen meubilair was geplaatst, kwam de achthoekige vorm van de zaal ook terug, middels zeer dik eikenhouten parket, dat in een achtvormig patroon was gelegd. De muren waren bekleed met dikke eikenhouten panelen met halfronde bovenkanten. Aldus werden er een achttal nissen gevormd, die omzoomd werden door dikke zuilen, ook al van donker eikenhout. Rondom de ruimte aan de bovenkant van de nissen was een plank aangebracht, waarin lampen waren weggewerkt, boven iedere nis één. Daarboven ging een zeer dikke sierlijst over in een koepelvormig plafond, waarop een blauwe lucht doorspekt met wolken was geschilderd. Om het hele plaatje nog verder te verfraaien, hing er in het hart van de koepel een kroonluchter met een zestal armen. Hier waren duidelijk kosten noch moeite gespaard. De combinatie van de houten panelen en de vrij dikke muren maakten dat het geluid van de wind en de branding,

Het interieur straalt een rust uit dat past bij een bibliotheek.

ondanks het feit dat de doorgang niet afgesloten kon worden, maar zeer gedempt naar binnen doordrong.

Overigens was 'bibliotheek' wel een wat te groot woord voor deze ruimte. In slechts één nis bevond zich een niet al te grote boekenkast met in totaal drie planken, dat was al. Wel leek deze boekenkast afgeladen te zijn met boeken. De nis met de boekenkast werd geflankeerd door een tweetal nissen, waarin een schilderij hing. Daarnaast was aan de rechterkant een soort van lessenaar in de volgende nis weggewerkt. Daarop lag een groot blauw boek, met daarnaast een losse blauwe pagina. Aan de linkerkant bevatte een vergelijkbare lessenaar een even groot rood boek, met daarnaast een rode pagina. Hierna hield de symmetrie op, want naast de nis met het blauwe boek ontwaarde ik een alkoof waarin een open haard was weggewerkt, terwijl er in de nis naast die van het rode boek opnieuw een schilderij hing. Tot slot bleef er nog één nis over – de ingang waardoor ik was binnengekomen.

De ruimte is één boekenkast rijk, die goed gevuld is met boeken.

Het geheel was zo in ieder geval wel heel netjes en ordentelijk ingedeeld. Ik stak de ruimte over om de boeken in de boekenkast eens nader te bestuderen. Bij binnenkomst had ik een vage rooklucht geroken, waarmee de knusheid van deze zaal benadrukt leek te worden. Ik zag als het ware Atrus door zijn boeken bladeren, terwijl hij een pijp rookte. Bij de boekenkast was de rooklucht echter een stuk scherper en moest ik concluderen dat er aan déze geur weinig romantische gedachten vielen te verbinden. Het was een échte brandlucht die ik rook! Slechts één meer nauwkeurige blik van nabij was voldoende om te zien dat Atrus met zijn

De meeste boeken zijn grotendeels verbrand...

opmerkingen in de verbeelder richting zijn vrouw Catherine, gelijk had gehad. De boeken in deze boekenkast waren deels verbrand! De meeste banden vielen bijna uit elkaar. Ik pakte behoedzaam het meest linkse boek van de bovenste plank en sloeg het voorzichtig open. Meteen golfde een nog sterkere geur van roet mij tegemoet en staarde ik naar grotendeels verkoolde pagina's. Van de inhoud was niets meer te achterhalen, ik was al blij dat ik erin slaagde het boek dicht te doen en terug te zetten op de plank, zonder dat het helemaal uiteenviel in as en verkoolde restjes...

... en bevatten alleen goeddeels verkoolde pagina's die zo onleesbaar zijn geworden!

Waarom had deze brand zich hier voltrokken? Uit het betoog van Atrus had ik begrepen dat één van zijn zonen deze misdaad op zijn geweten had. In zijn verwoestende werk was hij trouwens nog aardig nauwkeurig te werk gegaan. De ruimte zélf was immers niet in vlammen opgegaan. Het leek wel dat hij zorgvuldig ieder boek deels had verbrand, nét genoeg om het onleesbaar te maken. Maar waarom? Ik had geen idee. Ik raadpleegde voorzichtig de volgende boeken op de bovenste plank, maar allemaal hadden ze hetzelfde twijfelachtige lot ondergaan als

het eerste exemplaar, wat eigenlijk aan de buitenkant al was te zien. Even later stuitte ik echter op een dikke pil, waarvan de groen met rode rug er nog behoorlijk gaaf uitzag. Dat bleek voor de hele kافت te gelden en zodra ik het boek opensloeg zag ik dat ook het inwendige aan de verwoestende vlammen was ontsnapt.

Dit boek is tenminste nog heel gebleven.

De bladzijden bevatte een handgeschreven tekst, die ik gelukkig kon ontcijferen. De eerste regel luidde: "... Ik heb dit tijdperk Kanaalwoud genoemd en het is een heel andere wereld." Ik besloot dat het nu nog niet de tijd was om de tekst, die behoorlijk omvangrijk bleek te zijn, door te lezen. Ik bladerde wat door het boek en zag dat na een flink aantal pagina's die met zwarte inkt waren beschreven, de auteur van dit alles zijn relaas opeens vervolgde in paarse, rode, blauwe en groene inkt. Na een 'groene' alinea besloot de schrijver zijn betoog met een paar tekeningen. Ik zette het boek voorzichtig terug tussen zijn

goeddeels verbrande collega's, met de intentie het verhaal later, als ik mijn onderzoeken hier had voltooid, alsnog te lezen.

De overige boeken op de bovenste plank bleken bijna allemaal onherstelbaar vernield te zijn, maar ook het voorlaatste boek rechts, met een rode en blauwe rug, zag er behoorlijk gaaf uit. Net als het eerste onbeschadigde exemplaar bevatte deze een handgeschreven verslag in hetzelfde handschrift. Zouden deze boeken door Atrus zijn geschreven? Had hij in het filmpje van de imager niet gezegd: "bijna al mijn boeken zijn vernield"? Dat zou dan wel. Ik bladerde ook dit boek door en stuitte na een aantal bladzijden op een tekening met daarbij de opmerking: 'het tijdperk van het stenen schip, in vogelvlucht'. Dus ook in dit boek werd gesproken van een 'tijdperk'. Ik had geen idee wat ik met deze info moest beginnen, dat zou mogelijk pas duidelijk worden nadat ik de tekst grondig had bestudeerd.

Ik bladerde het boek verder door en belandde aan het eind op een achttal afbeeldingen van sterrenbeelden. De vierde afbeelding leek erg veel op het sterrenbeeld dat mijn geboortedatum op het display in het planetarium tevoorschijn had getoverd! Wat een toeval! Mijn idee dat deze sterrenconfiguratie leek op een omgekeerde klok, werd door de maker van de schets niet gedeeld. Die vond het meer lijken op een insect, namelijk een soort kever.

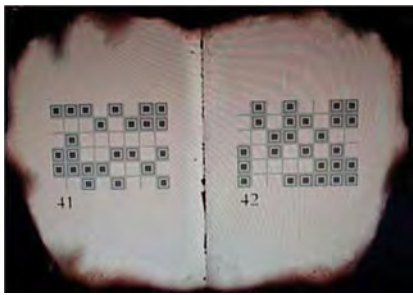
In het tweede nog gave boek stuit ik op een schets van het sterrenbeeld dat overeenkomt met mijn geboortedatum!

Daar was ook iets voor te zeggen...

Dit boek lijkt ook verbrand te zijn, maar bevat toch nog leesbare info.

Het laatste boek rechts op de bovenste plank was ook verbrand, en zo zag het boek daaronder op de middelste plank er ook uit. Zodra ik echter dit exemplaar opensloeg, bleek dat toch niet helemaal juist te zijn. De randen rondom waren weliswaar zwartgeblakerd en deels verkoold, maar dat gold niet voor het hart van iedere pagina. Daar was op iedere bladzijde een genummerd patroon van acht bij zes vierkantjes te zien, waarvan er telkens een groot deel extra werden uitgelicht. Het bewuste boek was lang niet het dikste van alle exemplaren in

Wat moet ik met die rare ruitjespatronen beginnen?

deze boekenkast, maar dat bleek schijn, want de pagina's bleken van veel dunner papier vervaardigd te zijn dan de andere boeken die ik tot dusver in handen had gehad. Deze dunne papiersoort was kennelijk brandbestendiger dan het dikkere papier waarvan de andere boeken waren samengesteld. Ik kon blijven omslaan... in totaal telde ik 300 pagina's met evenzoveel ruitjespatronen. Nou, daar kon ik verder niets mee beginnen, dus ik zette het boek maar snel terug op zijn plaats.

Enkele minuten later was ik tot de ontdekking gekomen dat alle overige boeken op de middelste plank onleesbaar verbrand waren, op een dik exemplaar met een grotendeels blauwe omslag na. Ook dit boek bevatte een zwarte handgeschreven tekst, dat hier en daar door een tekening werd onderbroken. Na een aantal bladzijden, ongeveer halverwege, was de tekst hier en daar geheel vervaagd, zodat hele passages niet meer te lezen waren. Ik was al half van plan om ook dit boek terug te zetten en de onderste rij boeken aan een eerste vluchtige inspectie te onderwerpen, toen ik plots stuitte op een tekening die wel verrassend veel leek op de raket die ik hier vanuit de verte in de avondschemering op zijn buik had zien liggen! Dat was interessant... Ik wierp een blik door de ingang naar buiten en zag dat het nog steeds donker was. Dan zou het wellicht een goed plan zijn om dit boek als eerste nauwkeurig door te lezen. Ik zou er dan wellicht achterkomen of die raket hier écht kon vliegen, of niet.

Deze schets lijkt verdacht veel op de raket die ik in het echt hier heb zien liggen.

Met het boek nestelde ik mij zo goed en zo kwaad als het ging op de kale houten vloer en begon te lezen. "... Het is een tijd geleden dat ik alleen stilte heb gehoord en ik geniet er zeer van. Desondanks, om de een of andere reden voel ik dat ik niet helemaal welkom ben op deze nieuwe wereld waarin in ben gearriveerd. Maar hoe kan ik onwelkom zijn in een wereld zonder bewoners? Het zit, natuurlijk, alleen in mijn hoofd.

Deze wereld is schitterend. (Maar ik denk dat ik tot dusver nog nooit in een journaal heb geschreven dat een tijdperk, waarnaar ik ben geschakeld, afschuwelijk of afschrikwekkend is). Vanaf de met gras begroeide heuvel waar ik nu sta, kan ik groene velden in de diepte zien liggen, tezamen met een paar verspreide stukjes bos. Op nogal een afstand van waar ik hier sta, zijn de flauwe omtrekken van een tamelijk groot meer te zien. Toch is het blauw van de wateroppervlakte vanaf hier duidelijk zichtbaar. De lucht is zuiver en de hemel is bedekt met witte wolken. 't Is absoluut adembenemend, maar toch, opnieuw dat vreemde gevoel. Misschien komt dat door die hete wind vanuit het noorden die hier voortdurend waait. Heter zelfs dan ik mij had kunnen voorstellen, want mijn huid wordt bijna verschroeid en ik voel mij nogal ongemakkelijk als hij opsteekt. Ik zal proberen het te negeren.

De nacht is bijna daar en de zonsondergang is spectaculair. Oranje en rode tinten doorschieten de westelijke horizon. Hoewel het nu nacht is geworden blijft de horizon nog lang na zonsondergang rood nagloeien. Donkerrode stralen schieten vanaf de horizon tot in de zwarte hemel. Opnieuw dat gevoel en ik begin te geloven dat het

niet alleen in mijn hoofd zit. Ik moet nu gaan slapen, ik zal goed uitgerust moeten zijn om morgen meer te kunnen ontdekken.

... Ik zal naar huis moeten terugkeren vanwege een onverwacht en meest beangstigend natuurverschijnsel dat ik ooit eerder heb meegemaakt. Ik werd gewekt doordat de grond vreselijk trilde en overal om mij heen vonden explosies plaats. Enorme vuurballen vielen uit de lucht en onmiddellijk moest ik vertrekken om mijn leven te redden. Ik moet eraan denken dat ik, zodra ik terugkeer, een Myst-schakelboek meeneem, voor het geval het exemplaar dat ik hier achterlaat, vernietigd of beschadigd wordt.”

Die laatste paar regels bevatte belangrijke informatie! Dit verslag, dat hoogstwaarschijnlijk door Atrus zelf geschreven was, maakte melding van een zogenaamd ‘Myst-schakelboek’! Ik kon hieruit toch niets anders halen dan dat Atrus

Het boek dat ik momenteel lees.

vanuit hier, Myst dus, naar deze geheimzinnige wereld was gereisd, iets wat hij aan het begin van zijn verhaal ook schreef. Om van daar weer terug te keren naar Myst, had hij kennelijk een ‘schakelboek’ nodig. Zou dat dan net zo’n boek zijn als het exemplaar dat ik op de Edense heide had aangetroffen? Via dat boek was ik immers ook hier op Myst beland. Hoe beschreef Atrus dat ook alweer? Ik bladerde terug en las: “...een tijdperk, waarnaar ik ben geschakeld...” Atrus was kennelijk in staat om naar een andere wereld te reizen, wat hij ‘schakelen’ noemde, omdat hij daarvoor gebruik maakte van een zogenaamd ‘schakelboek’ dat als het ware dienst deed als het vervoermiddel tussen beide locaties. Maar dat was toch pure fantasie? Hoe kon men reizen via een boek? Maar toch... was hetzelfde mij daarstraks ook niet overkomen?

Ik herlas de belangrijkste passages van het begin van het verhaal nogmaals. Als Atrus met een schakelboek terug naar Myst kon reizen, dan moest er hier op Myst een ánder boek zijn, waarmee hij van hier naar die wereld kon vertrekken. Een oord, door Atrus een ‘tijdperk’ genoemd, dat zich trouwens als niet al te gastvrij ontpopte. Ik was benieuwd hoe dit avontuur zou aflopen en hervatte de lezing van het handgeschreven verhaal, dat een kruising was tussen een reisverslag en een dagboek.

“... De wereld waarin ik ben teruggekeerd is anders dan degene die ik drie maanden geleden verliet. Hij is omgevormd in een kaal, woestijnachtig land, met als enige variatie de enorme kraters die her en der zijn ontstaan. Vreemd genoeg is de met gras bedekte heuvel waar ik mijn eerste nacht doorbracht, precies zo gebleven zoals ik hem toen aantrof. Klaarblijkelijk hebben de vallende meteoren dit gebied niet geraakt, aldus een oase in het midden van dit vreselijk desolate landschap achterlatend. De hete wind die ik mij herinnerde, is veranderd in een tamelijk aangename bries, wat in ieder geval een verbetering is. Ik vrees dat het de enige verbetering is. Het prachtige meer dat ik tijdens mijn eerste bezoek zag, is geheel opgedroogd.

Maar er is nu een ander meer ontstaan en het lijkt erop dat het een aardig stuk groter is. Ik vermoed dat een van de vallende meteoren dit meer heeft veroorzaakt, vanwege zijn ronde vorm en de uitstekende rotspunt in het midden ervan. Voor de

rest lijkt alles woestijn te zijn, maar ik zal deze bewering met nader onderzoek moeten staven.

Hoewel deze wereld voor het oog weinig boeiends te bieden heeft, geldt dat niet voor de oren. Voortdurend zijn er geluiden te horen en van sommige heb ik de bron kunnen vinden. Het lijkt (zoals Catherine zou zeggen) alsof ik in alles iets prachtigs kan ontdekken.

... Afgelopen nacht werd ik wakker door een vreselijk gesis. Ik zweette erg en de hitte was zo intens dat ik mijn hoofd onmiddellijk in een nabij gelegen stroompje dompelde, om af te koelen. De hete winden waren teruggekeerd, samen met een laag gerommel dat opsteeg vanuit de grond. Ik wandelde een stukje om de rode vlammen te zien die vanuit de aarde omhoog schoten. Plotseling begon de grond te scheuren en een diepe spleet opende zich. De spleet bleef groeien totdat hij veel te breed was om nog over te steken. Toen nam het tumult af en bleef er alleen een zwak gerommel over. Ik heb echter beslist dat ik de spleet nuttig kan gebruiken. Misschien is de hitte die uit de spleet ontsnapt, op te vangen."

Op dit punt werd de tekst onderbroken door een nogal vage schets van een buisachtige constructie, met een soort propeller aan het eind. Kennelijk werd het geheel door de hitte vanuit de spleet aangedreven.

De schets waarmee Atrus verduidelijkt hoe hij de hitte uit de spleet nuttig kan gebruiken.

Alvorens verder te lezen, wierp ik een blik door de ingang naar buiten en zag tot mijn genoegen dat de hemel in oostelijke richting wat lichter was geworden. Een nieuwe dag hier op Myst zat er aan te komen! Eens kijken of het mij zou lukken dit boek uit te lezen, alvorens het ochtend zou zijn geworden. Ik dook weer in het verhaal.

"Zelfs nu de spleet de oppervlakte van deze wereld in tweeën heeft gescheurd, heeft hij een hele nieuwe wereld blootgelegd, klaar om te ontdekken. Hoewel het gloeiend heet is, was het mogelijk om een grot te bereiken die in de spleet is ontstaan. En nu ben ik tot diep in de korst van deze planeet doorgedrongen. Ik heb een groot ondergronds grottenstelsel ontdekt. Het onderzoek en in kaart brengen van deze grotten zal vele jaren in beslag nemen. Ik zal ook uitkijken naar een veiliger route om deze onderwereld te bereiken dan via de wanden van de spleet.

Dit tijdperk schijnt vanzelf te veranderen, zodat ik voel dat ik opnieuw moet vertrekken om te zien of de dingen veranderd zijn zodra ik terugkeer. Het is ook belangrijk dat ik een oogje op SIRRUS en ACHENAR hou om me te overtuigen dat alles goed gaat. Als ik terugkom, hoop ik ook enige gereedschappen mee te nemen die ik nodig heb om mijn plannen om de ondergrondse te onderzoeken, ten uitvoer te brengen."

Op dit punt aanbeland, was het nu honderd procent zeker dat dit verhaal inderdaad door Atrus zelf was geschreven. In het voorafgaande had hij niet alleen zijn vrouw Catherine aangestipt, maar ook zijn beide zonen SIRRUS en ACHENAR. Verder was het opvallend dat Atrus op gegeven moment over 'deze planeet' sprak. Hield dat in dat Myst, net als het oord uit dit boek planeten waren, ergens in het heelal? De vreemde sterrenhemel hier, alsmede het snel verstrijken van dag en nacht leken dat al te

suggereren, en dan nu ook die opmerking in Atrus' verslag! Het maakte alles steeds fantastischer...

Alvorens verder te lezen, zag ik dat het licht vanuit het oosten nu snel begon toe te nemen. Nog even en de nacht zou in de ochtendschemering zijn overgegaan. Snel las ik verder.

"De overmatige aanwezigheid van ruwe materialen hier begint me te verbazen. Ik ben teruggekeerd met een paar ingewikkelde gereedschappen waarvan ik wist dat ik die hier mogelijk nodig had. Ik vermoed dat ik terug zou moeten gaan om meer basismaterialen te halen, maar het lijkt erop dat ik in staat ben hier alles te vinden wat ik hier nodig heb. Natuurlijk, ijzer is hier in overvloed aanwezig, maar ik heb ook ontdekt dat titanium hier van nature voorkomt. Ik ben nu nog meer gebrand om met de klus te beginnen. Alles is klaar en ik kijk uit naar morgen. Mijn ruwe materiaal is in zijn geheel hier; ik denk dat ik al mijn toevoegingen aan dit tijdperk binnen een jaar gereed heb. Ik houd er zo van om met mijn handen te werken – of het nu schrijvend of bouwend is."

De inkt waarmee deze laatste zin was geschreven, begon langzaam te vervagen, zodat ik nog maar net in staat was de laatste woorden te lezen. Van de volgende ruim negen bladzijden was door onbekende oorzaak een groot deel van de tekst uitgewist, zodat ik alleen nog een paar losse flarden kon ontcijferen. Wel stonden er nog een drietal tekeningen op deze pagina's, waaronder die van de raket die ik al eerder had gezien. De andere twee schetsen toonden respectievelijk een soort rotor die als verbinding diende van een aantal buizen of leidingen die hier vanuit alle windrichtingen samenkwamen en een schotel, die zo te zien een signaal kon uitzenden. Op dezelfde pagina's zou ongetwijfeld min of meer worden uitgelegd waar deze apparaten voor dienden, maar helaas, uit de flardjes tekst die waren overgebleven, kon ik dat niet meer opmaken. Ik las achtereenvolgens: "...Vandaag begin ik aan de brug en hoewel... ...dat magnetische idee pakt goed uit en ik heb besloten... ...drie meter is niet genoeg

En met deze schotel kan een signaal worden uitgezonden?

ondersteuning voor de bundels, hoewel... ...verbazend sterk... ...moet een van mijn meest prijzenswaardige uitvindingen zijn. Ik ben zeer... ...had nooit kunnen bevroeden dat het samen zou komen... ...ik twijfel... ...werkt mogelijk met veertien in plaats van met acht... ...kompleet uitgeput. Ik ben zo blij dat ik... ...heb voltooid... ...morgen."

Na deze laatste kreet waren de vervaagde hiaten opeens weg en ging de tekst, zonder onderbrekingen in duidelijk leesbare zwarte inkt verder, zoals in het begin. Inmiddels was het buiten schemerig geworden en ontvouwde zich een prachtig morgenrood. Mooi, nog maar een paar bladzijden en dit boek was uitgelezen en daarna kon ik buiten mijn onderzoek gaan voortzetten. Zodra de korte dag opnieuw in de nacht zou overgaan, kon ik hierbinnen verder gaan neuzen. Snel las ik verder.

De schets van een soort rotor die de verbinding vormt tussen diverse leidingen?

“Ik vertrek vandaag om Sirrus en Achenar te halen. Ik heb ze alleen achtergelaten in Kanaalwoud. Ik denk dat ze van alles zullen genieten van wat er hier te zien is. Het tijdperk schijnt gestabiliseerd te zijn. Ik denk dat de meteoren de aanzet tot een periode met vulkanische activiteit hebben gegeven door dwars door de dunne korst heen te slaan. Maar de schokken komen nu nog maar weinig voor.

... Ik heb zojuist ontdekt dat een flink stuk van dit journaal vreemd genoeg is vervaagd van de voorafgaande pagina's alwaar ik over de laatste achttien maanden heb geschreven. Gelukkig heb ik veel van mijn notities over de bouwsels ook in een ander journaal overgeschreven. Veel van de mysteries van deze wereld begrijp ik niet, maar ik vertrouw erop dat ik logische antwoorden op mijn vragen zal vinden. Ik heb het gevoel dat veel van mijn vragen beantwoord zullen worden in een ander tijdperk, waar ik spoedig naar toe hoop te reizen. Maar nu moet ik simpelweg deze mysteries van deze wereld accepteren en trots zijn op zijn volmaaktheden.”

Hier eindigde de tekst. In dit laatste deel werd aangestipt dat Atrus zijn beide zonen in het tijdperk 'Kanaalwoud' had gedropt. Het boek dat over dié wereld handelde, was ik ook al tegengekomen, het was het eerste nog gave boek op de bovenste plank. Wellicht was het aardig om dat verhaal als tweede te gaan lezen. Niet alleen gaven deze boeken nadere informatie over de werelden die Atrus kennelijk kon bezoeken of nog wilde bereizen (hoe moeilijk dat ook te bevatten was), maar tussen de regels door kreeg ik zo ook informatie over het gezinnetje dat dit alles beleefde. Waar was iedereen nu trouwens? Atrus was vertrokken met onbekende bestemming om zijn zoons te zoeken, maar ook Catherine was kennelijk niet meer op dit eiland aanwezig, of zij moest nog elders hier vertoeven. Wat zou ik haar graag spreken!

Alvorens het boek terug te zetten, bekeek ik eerst nog met enige verbazing naar de tekening die na het laatste stuk tekst op de rechter pagina was gemaakt. Het was overduidelijk een toetsenbord van een piano, orgel of keyboard, waarbij een vijftal toetsen waren gemarkeerd. Wat moest ik hier nu weer mee? Nee, dan leek mij de laatste tekening die over de volle breedte van de volgende twee bladzijden was weergegeven, een stuk nuttiger. Die toonde zo te zien een soort plattegrond van deze wereld. Het was een grillig eiland, waarop ruwweg hoogtelijnen waren geschetst. Hierdoor kon ik kraters en heuvelruggen wel min of meer herkennen. Wat sowieso zeer duidelijk was, was het ronde meer links dat door de inslag van een grote meteor was ontstaan. Ook de rotspunt in het midden van dit meer waarover Atrus in het voorafgaande verslag had gesproken, was weergegeven.

Het boek bevatte nog meer pagina's, maar die waren allemaal onbeschreven. Ik zette het journaal terug in de boekenkast waar ik het had aangetroffen en besloot de buitenlucht weer op te zoeken. Het werd hoog tijd om mijn licht eens op te steken bij die raket die ik tijdens het vallen van de avond in de verte had zien liggen.

Buiten was het ochtendrood inmiddels in een stralende dag overgegaan. Hoewel, stralend... nog steeds dreven er nogal wat wolken in grote snelheid langs het zwerk. Ze leken wel net zoveel haast te hebben als het tempo waarin de nacht over was gegaan in de dag. Het omgekeerde zou zich straks ongetwijfeld weer net zo rap voltrekken. Ik kon daarom mijn tijd maar beter nuttig gebruiken.

De raket was gelegen op een stenen plateau dat op de rand van de rotsen, eigenlijk een stukje in zee, was aangelegd. Dit plateau was bereikbaar via een zigzaggend stenen pad dat naast de bibliotheek was aangebracht en dat door een tweetal ronde 'subplateautjes' werd onderbroken. Omdat het hoogteverschil met de rotsen aan weerszijde steeds groter werd (deze daalden immers af naar zee) had de ontwerper

Een zigzaggend stenen pad eindigt bij het plateau waar de raket rust.

hier voor de zekerheid langs de randen een tweetal kabels gespannen. Deze waren echter amper op kniehoogte aangebracht, dus van een gedegen bescherming voor de toevallige passant was geen sprake. Ik prees mij derhalve gelukkig dat het pad zélf behoorlijk breed was, want op dit stenen uitsteeksel had de vlagerige wind vrij spel en moest ik mij soms zelfs een beetje schrap zetten.

Na een korte wandeling belandde ik op het plateau met de

ruimtesigaar. In de romp van de raket was duidelijk de rechthoekige uitsparing zichtbaar van de ingang. Hiernaast was ook weer zo'n driehoekige sokkel geplaatst, waarvan ik de hendel overhaalde. Dit was dus de vierde markeringsschakelaar, van de in totaal acht die ik op dit eiland zou aantreffen.

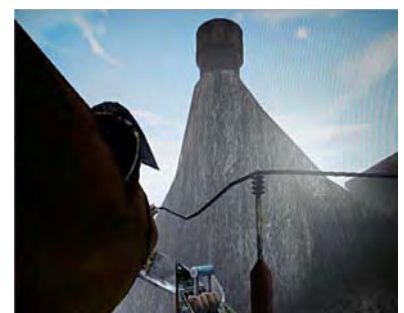
Vervolgens richtte ik mijn aandacht op de ingang van de raket. Ik drukte tegen het metalen paneel, maar dat gaf geen krimp. Dat was niet onlogisch, want de bewoners van dit eiland zouden de raket ongetwijfeld beveiligd hebben. Maar een nadere inspectie leverde geen slot of een ander mechanisme op, waarmee deze luchtsluis was te openen. Dan moest er iets anders op te vinden zijn. Om mij heen blikkend zag ik dat er vanaf de achterzijde van het ruimtevoertuig een dikke kabel liep, die via een stroomgeleider op een paal aan de rand van het plateau - duidelijk een weerstand - verder liep. Deze kabel liep via een andere pilaar langs het zigzagpad evenwijdig aan de kust naar de rand van het bos en leek daar bij een soort transformatiehuisje te eindigen. Zou het niet simpelweg een kwestie zijn dat dit voertuig van energie moest worden voorzien? Ik moest maar eens deze kabel volgen en dan zien waar ik uit zou komen.

Daar tref ik ook de vierde markeringsschakelaar aan.

Vanaf deze locatie had ik trouwens mooi zicht op de zijkant van de bibliotheek, alsmede op de hoge, steile rots daarachter, die het hoogste punt van Myst-eiland vormde. Het ronde bouwsel op de top van deze rots was vanuit dit standpunt ook duidelijk zichtbaar. Zou dat die 'roterende toren' zijn waarover Atrus had gesproken? Nou, één ding was duidelijk, ik had hier nog genoeg te ontdekken! Langs het slingerende stenen pad liep ik terug richting de vaste wal, met de intentie koers te zetten naar het huisje in de verte, waar de stroomkabel naar toe liep.

Nog voor het einde van het stenen plateau zag ik dat de kabel hierboven aan een grote stenen pilaar was vastgemaakt. Deze pilaar was vlak langs de rand geplaatst,

Vanaf het raketplateau heb ik fraai zicht op de steile rots met daarop de roterende toren.

De stroomkabel loopt via een stenen pilaar richting een soort transformatiehuisje in de verte.

alwaar de met gras bedekte licht glooiende vlakte overging in steile rotsen die afdaalde naar de zee. Ditmaal waren er zelfs twee weerstanden zichtbaar op de top van deze pilaar, en ik meende ook een soort hendel te zien. Langs de pilaar was een ladder aangebracht, zodat men desgewenst het geheel kon beklimmen. Misschien diende dit wel om de stroomtoevoer te onderbreken of juist te herstellen, maar ik vond het te voorbarig om nu al in die paal te klimmen om te zien hoe de vork in de steel stak. Ik vervolgde eerst mijn koers richting het woud, daarbij de loop van de stroomkabel following,

die hier op het grensvlak tussen land en zee verder slingerde.

Spoedig arriveerde ik tussen de bomen, of beter gezegd op de uiterste rand van het glooiende plateau, daar waar het bos overging in de steile kliffen van de kustlijn. Een dikke vijftig meter verder zag ik dat daar een tweede, vergelijkbare pilaar als drager voor de stroomdraad diende. Ook deze staander was getooid met een ladder, die hier echter aan de zeekant van de pilaar was aangebracht.

Slechts een tiental meters verder eindigde de kabel bij een stenen huisje dat ik vanaf het plateau bij de raket al door de bomen had zien schemeren en dat ik 'het transformatiehuisje' had gedoopt. Dat was waarschijnlijk een behoorlijk goede benaming, want de stroomkabel daalde vanaf de tweede pilaar af tot vlak naast dit gebouwtje en werd hier via een kortere metalen staander naar en in de grond geleid. Het huisje was verder een simpel bouwsel, zonder opsmuk en ook zonder deur. Net

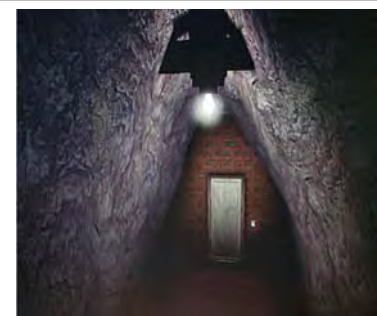

Naast het transformatiehuisje tref ik de vijfde markeringsschakelaar aan.

als de bij de bibliotheek werd de ingang gevormd door een grote rechthoekige doorgang. Het gebouwtje was verder niet al te groot en leek aldus meer een overdekt voorportaal te vormen. Er vlak naast, aan de linkerkant, trof ik trouwens de vijfde markeringsschakelaar aan, die ik overhaalde. Hierna liep ik door de ingang naar binnen.

Buiten had ik het goed gezien. Het was inderdaad een overdekt portaal, meer niet. De ruimte was twee-en-een-halve meter lang en ruim anderhalve meter breed. Aan het puntdakje hing een simpel lichtpeertje. Daar waar de zijmuren van gemetselde

bakstenen waren vervaardigd, was er achter het portaal een gladde muur van grijs beton opgetrokken, maar daarin was aan de linkerkant een grote rechthoekige doorgang aangebracht. Daarachter stuitte ik meteen op de achterwand van het gebouwtje, maar mijn route liep hier niet dood. Rechts daalde een stenen trap af en gingen de gemetselde wanden al snel over in kale en ruwe rotswanden. De trap boog, terwijl hij verder afdaalde, geleidelijk naar rechts af. De lucht was hierbinnen duidelijk koeler, net zoals in een grot. Ook was de atmosfeer vochtiger en hoorde ik zelfs het getikkel van waterdruppels. Het was behoorlijk schemerig in deze ruimte, maar gelukkig waren ook hierbinnen een aantal lichtpeertjes aangebracht die spaarzaam, maar toch voldoende licht verspreidde. Na

De trap in de rotsen eindigt bij een metalen deur.

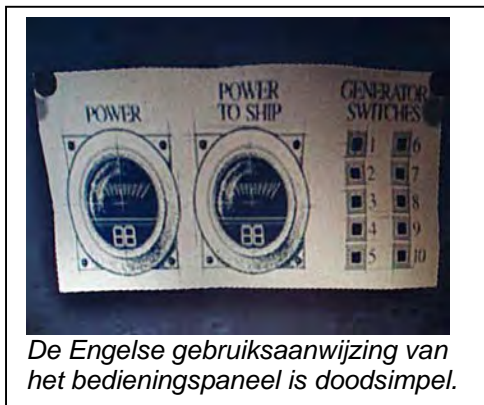
een behoorlijke afdaling werd de trap onderbroken door een horizontaal stukje, maar weldra volgde er een tweede trap, die ditmaal met een flauwe bocht naar links verder afdaalde.

Een flink aantal treden later zag het er toch naar uit dat mijn tocht hier beëindigd zou worden. De trap eindigde namelijk bij een metalen deur zonder kruk die afgesloten was, maar die naar boven openschoof zodra ik op de blauwe knop drukte, die in de wand daarnaast was aangebracht.

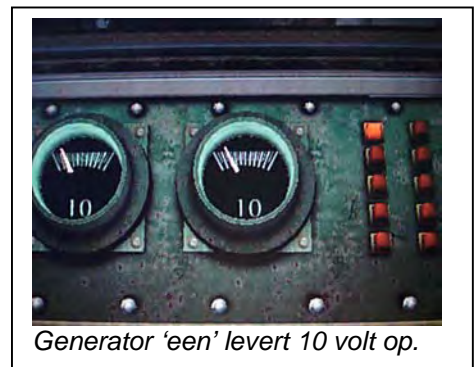
De nu vrije doorgang bood toegang tot een ondiepe, vrijwel vierkante betegelde ruimte, die overduidelijk een controlekamer was. Langs de zijde tegenover de ingang was een groot bedieningspaneel bevestigd en daarboven zat een groot, dik raam, over de volle breedte en hoogte van de wand. Daarachter was een even brede, maar veel langwerpiger zaal aanwezig. Gelijk met het opengaan van de metalen deur en waarschijnlijk als reactie daarop, schoven in deze zaal ook een aantal metalen panelen omhoog. Hierdoor werden twee rijen apparaten zichtbaar, die allen spoelen en weerstanden toonden. Aha! Dit waren vermoedelijk generatoren, en daarmee zou dan wel de stroom worden opgewekt die nodig was om het ruimteschip tot leven te wekken!

Ik bestudeerde het bedieningspaneel nader. Dat zag er simpel genoeg uit. Twee grote klokken met rode wijzers die op 'nul' stonden, en daarnaast een tweetal rijen met vijf rode knoppen. Blikkend door het raam zag ik dat in de ruimte daarachter inderdaad tien generatoren stonden opgesteld. Verder om mij heen blikkend zag ik dat deze ruimte verder leeg was, maar rechts naast de ingang zat een papier op de muur vastgeprikt, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet. In het Engels stond hier vermeld dat de eerste klok de stroomkracht weergaf en de tweede hoeveel spanning hiervan aan het ruimteschip werd doorgegeven. De knoppen rechts waren inderdaad 'generator switches.' Nou, dan moest ik het een en ander

maar eens gaan activeren! Ik drukte op de bovenste, meest linkse knop die nu rood oplichtte. Als reactie hierop hoorde ik brommend een generator aanslaan. De beide klokken lichtte nu ook groenachtig op en beide naalden kwamen in beweging, om bij '10' tot rust te komen. Na het indrukken van de tweede knop onder de eerste sloeg een tweede generator aan en schoven beide naalden naar '17' op. De derde knop deed beide meters naar '25' uitslaan en na activering van de vierde generator was de stand '41' bereikt. Na het indrukken van de laatste en onderste knop van het eerste rijtje, wezen beide naalden '46' aan. Vanuit de generatorruimte klonk nu een behoorlijk gestamp. Dat ging goed zo! Het zou toch wel de bedoeling zijn om alles te activeren? Ik begon daarom met

het tweede rijtje. Het was mij al opgevallen dat niet iedere generator een even grote bijdrage leverde en nu werd dat wel erg duidelijk. Generator 'zes' deed de spanning maar met één volt toenemen naar '47' en generator 'zeven' leverde slechts een bijdrage van twee volt op, wat het totaal op 49 volt bracht.

Na het activeren van generator 'acht' schoof de linker naald echter een heel stuk op totdat deze bij '71' tot rust kwam, maar nu gebeurde er wat vreemds. De rechter naald, die de spanning aangaf die naar het ruimteschip werd doorgegeven, gleed opeens terug naar nul. O jee, dat betekende wellicht dat de raket een exacte afgepaste spanning moest ontvangen en dat bij overschrijding van deze hoeveelheid ergens een stop of weerstand zou doorslaan. Vervelend... dat moest ik nu eerst zien te herstellen.

Voor de aardigheid activeerde ik eerst nog de laatste twee generatoren en zag als resultaat dat de eerste meter doorschoof naar '90' en tenslotte naar 99 volt. Vervolgens schakelde ik alle generatoren weer uit. Ook toen de linker meter weer naar de lagere spanningen was teruggezakt, bleef de rechter meter op 'nul' staan.

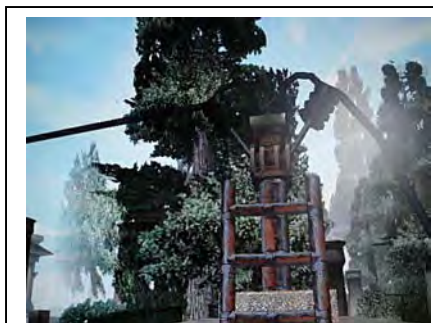
Dan zat er niets anders op om buiten te proberen de stroomonderbreking op te heffen. Hoe ik dat klusje wellicht kon klaren, had ik eerder al gezien. Ik zou daartoe in die beide stenen pilaren moeten klimmen om de hendels die daarboven waren aangebracht, over te halen.

Zo gezegd, zo gedaan. Ik wandelde eerst naar de pilaar die het dichtst bij het raketplateau was opgetrokken. Voorzichtig klauterde ik naar de voet van deze pilaar, want deze bevond zich eigenlijk al op het overgangsstuk waar de glooiende vlakte in steiler afdalende grond overging. Ik prees mij gelukkig dat de ladder van deze pilaar aan de landzijde was aangebracht en behoedzaam klom ik naar boven. Daar haalde ik de hendel over, die een duidelijke klik liet horen. Mooi! Nu de hendel van de tweede pilaar nog. Gelukkig stond deze wat meer op de grasvlakte, zodat de ladder beter bereikbaar was. Boven angekommen bleek deze hendel soepeler te bewegen en hoorde ik géén klik bij het overhalen. Dan was wellicht alleen bij de éérste pilaar de zekering doorgeslagen. Enfin, het gewenste doel zou in ieder geval nu wel zijn bereikt. Ik klauterde naar beneden en betrad opnieuw het generatorhuisje.

Beneden angekommen stelde ik de eerste generator in werking en tot mijn genoegen zag ik dat beide klokken weer 'tien volt' aangaven. De spanning werd inderdaad weer doorgegeven aan het schip. Maar welk voltage moest ik nu instellen? Ik besloot net als de eerste keer de eerste zeven generatoren op te starten, waardoor de totale spanning op 49 volt uitkwam. Die waarde hield ik maar even zo en wandelde terug naar de raket. Verwachtingsvol drukte ik op het paneel van de ingang van het ruimtevoertuig en zowaar... ik hoorde hoe in het inwendige van de raket een elektromotor aansloeg, maar na enige ogenblikken stierf het geluid weer weg. Het klonk alsof de motor nog niet genoeg spanning had om zijn werk naar behoren te doen.

Na activering van de eerste acht generatoren wordt de spanning niet meer naar de raket doorgegeven!

De stroomonderbreking kan ik in de top van de pilaren gelukkig makkelijk opheffen.

Tja, wat nu? Een spanning van 49 volt was dus niet genoeg, en 71 volt was al te veel. Daartussenin bevond zich dus de juiste spanning. Aangezien iedere generator een andere hoeveelheid stroomenergie aan het totaal toevoegde, kon ik aldus naar hartelust combineren.

Opnieuw wandelde ik terug naar de bedieningskamer en zette daar beurtelings één generator aan en uit. Zo kon ik precies bepalen welke generator hoeveel spanning leverde. Na een paar minuutjes experimenteren verkreeg ik aldus het volgende lijstje:

Generator 1: 10 volt.	Generator 5: 5 volt.	Generator 8: 22 volt.
Generator 2: 7 volt.	Generator 6: 1 volt.	Generator 9: 19 volt.
Generator 3: 8 volt.	Generator 7: 2 volt.	Generator 10: 9 volt.
Generator 4: 16 volt.		

Het was duidelijk dat ik met deze tien waarden niet álle, maar wel heel veel spanningen van '1' tot en met '99' volt kon instellen. Welke tactiek moest ik nu volgen? Tussen 49 en 71 volt zat een gat van 22 volt, overeenkomend met de spanning die generator 'acht' leverde. Wellicht was het een idee om iets daar halverwege tussenin in te stellen, 60 volt dus. Met de drie generatoren die de meeste spanning leverden (nummer 8, 9 en 4) kwam ik al op een totaal van 57 volt. Met generator '7' erbij kwam ik op 59 volt en met nummer '6' op 60 volt...

Oei! Tot en met '59 volt' ging alles goed, maar met die éne volt van generator '6' erbij schoof de linker klok weliswaar naar '60', maar de andere weer naar 'nul'! Verdorie! Was de zekering nu opnieuw doorgeslagen? Maar nog voor ik wilde gaan mopperen omdat deze instelling opnieuw fout en te hoog was, bedacht ik plots dat het een prachtig resultaat was! Zie maar... 60 volt was teveel, maar 59 volt werd nog keurig doorgegeven. Dat was dus de hóógste spanning die naar het ruimteschip kon worden gezonden, dus moest dat dan wel de juiste spanning zijn?! Het was nu dus simpelweg een kwestie van de doorgeslagen zekering nogmaals overhalen en daarna hier de spanning op 59 volt instellen. Mijn hoofd eraf als ik dan niet de raket kon betreden! Ik schakelde de generatoren uit en begaf mij goedgehumt naar buiten.

Daar wachtte mij echter een kleine domper. Opnieuw was daar inmiddels de duisternis gevallen. Ik had weinig zin om in het vrijwel pikkedonker die pilaar in te klimmen, dus was het verstandig om deze actie uit te stellen tot de volgende dag was aangebroken. Geen nood, mijn onderzoek was hier nog lang niet klaar. Via de in diepe schemer gehulde zuilengalerij liep ik terug naar de bibliotheek, om daar het 'donkere halfuurtje' nuttig te gebruiken.

Staand in de achthoekige ruimte keek ik even besluiteloos om mij heen. Zou ik opnieuw een leesbaar boek uit de boekenkast ter hand nemen? Of zou ik eerst de voorwerpen in de andere nissen eens nader gaan bekijken? Ik besloot tot het laatste.

Met de wijzers van de klok meegaand, trof ik aldus als eerste de nis aan, waarin een van de schilderijen hing. Boven het doek hing een lampje, waardoor het geschilderde precies met de juiste lichtval te bewonderen was. Het was niet moeilijk om te zien wat het beeld voorstelde. Het was overduidelijk een natuurkundige weergave van

De nis met het schilderij dat een kaart van Myst toont.

Myst-eiland. De hoogvlakte met gras was lichtgroen weergegeven, het beboste gedeelte van het eiland in wat donkerder groen. De steile en wat stompere rots rechts en rechtsonder konden ook moeilijk worden gemist en dat gold ook voor messcherpe rechte rand aan de zuidkant van het eiland, waar zich de steiger moest bevinden. De door mensenhanden vervaardigde bouwsels werden op deze kaart niet weergegeven, maar daarin vergistte ik mij, wat bleek zodra ik het doek aanraakte. Er klonk een kort zoemend geluid en even was ik bang dat de schilderijen hier hetzelfde vermogen bezaten als schakelboeken en dat ik opnieuw onbedoeld naar een andere wereld zou worden geteleporteerd! Maar dat lot bleef mij gelukkig bespaard. Als

Na aanraking van het doek lichtten opeens alle bouwsels op waarvan ik in de nabijheid een markeringschakelaar heb omgezet.

reactie op mijn aanraking gebeurde er echter wel iets anders. Opeens waren er op de kaart nu in gebroken wit de omtrekken van diverse gebouwen en andere herkenningpunten op dit eiland verschenen. Het viel wel op dat deze objecten zich voornamelijk aan de boven- en rechterzijde van het eiland bevonden. Ik herkende de steiger, de rots met de raderwielen, het planetarium, de bibliotheek, het pad naar de raket en het ruimtevoertuig zelf, alsmede het generatorhuisje.

Wacht eens even... op de bibliotheek zélf na zag ik hier de objecten uitgelicht alwaar zich een markeringsschakelaar bevond. Zouden die schakelaars daarom zo heten? Omdat ze op deze

kaart werden gemarkeerd? Dat zou ik snel kunnen uitvinden. Hier vlak naast de bibliotheek bevond zich immers de schakelaar van het planetarium. Ik liep naar buiten, haalde die schakelaar over en raadpleegde de kaart opnieuw. Inderdaad werd het planetarium hierop nu niet meer weergegeven. Wat de functie hiervan was, wist ik niet, maar toch liep ik opnieuw even naar buiten om de bewuste schakelaar opnieuw te activeren.

Weer voor de geschilderde kaart staand, zag ik dat er nog iets opvallends was te zien. Vlak achter de omtrekken van de bibliotheek lichtte een helder punt met een tweetal cirkeltjes daaromheen beurtelings wit en rood op. Dit punt leek precies overeen te komen met de top van de steile rots, alwaar zich de roterende toren leek te bevinden. Zou ik met dit schilderij ook het mechanisme kunnen activeren die deze toren tot bewegen zou brengen? Ik drukte met mijn vinger op het doek, op de plaats van de knipperende stip. Weer klonk kort een zoemend geluid en onderaan het schilderij verschenen knipperend de woorden 'tower rotation'. Vanuit het knipperende punt schoot ook een witte straal naar de rand van de kaart, die verdween, zodra ik mijn vinger van de knop afhaalde.

Met een druk op de rode knop kan ik de toren laten roteren.

Maar er gebeurde meer. Ergens vanuit het inwendige van het gebouw weerklonk een dof gerommel op, gecombineerd met het geluid van het schuren van metaal op metaal en steen op steen. Tegelijkertijd voelde ik een lichte vibratie. Het was duidelijk dat er een zwaar voorwerp in beweging werd gezet. De toren roteerde, zoveel was wel duidelijk.

Ook nadat ik mij vinger van de knop af had gehaald, hield het getril en doffe geluid nog even aan, maar na een tiental seconden stierf het geluid

weg en verdwenen de trillingen, als bewijs dat de toren weer tot rust was gekomen. Dat was dan allemaal mooi, maar veel verder kwam ik er nog niet mee. Ik had namelijk geen idee hoe die toren eventueel te betreden was, maar wellicht zou ik later tijdens mijn speurtocht hier op Myst de ingang van de toren nog opsporen. Ik verlegde mijn aandacht naar de volgende nis, waarin zich de verzonken lessenaar bevond met daarop het rode boek.

Het was een groot boek, dat hier op zo een opvallende plaats was uitgesteld. Het omslag vertoonde trouwens wel enige overeenkomsten met het exemplaar dat ik zelf op de Edense heide had gevonden, al was dit boek dan roodachtig gekleurd en toonde het geen titel. Naast het boek lag een roze getinte pagina. Deze bladzijde was geschreven in half vervaagde inkt die wellicht oorspronkelijk zwart was geweest, maar nu tot een lichtgrijze tint was verworden. De letters zelf kon ik niet lezen. Het schrift leek wel uit dezelfde vreemde, Arabisch aandoende letters te bestaan als in het schakelboek dat mij naar hier had getransporteerd. Zou dit dan eveneens een schakelboek zijn? Spannend, maar dan was het ook oppassen geblazen. Als ik het boek zou openslaan en daarin een bewegende foto zou aantreffen, dan was het zaak deze niet aan te raken! Een ezel stoot zich immers niet tweemaal aan dezelfde steen en ik voelde er weinig voor om nogmaals naar een onbekende bestemming getransporteerd te worden. Nee, voor ik opnieuw via een boek zou reizen, zou ik proberen eerst goed beslagen ter ijs te komen!

Na nog een korte aarzeling besloot ik dat het geen kwaad kon om het boek open te slaan, zolang ik maar voorzichtig bleef. Vrijwel onmiddellijk stuitte ik op een pagina, waarop inderdaad een bewegende foto was te zien, en dat niet alleen. In tegenstelling tot het plaatje in het Myst-schakelboek wist deze foto ook geluid te produceren. Niet dat ik daar veel aan had, want meer dan een soort statische storing was er niet te horen. Ook het plaatje zelf was sterk gestoord, erger nog, geen moment wist zich daarin ook zelfs maar een vaag beeld te vormen. Alleen een afwisseling van rode 'sneeuwruis' en zwarte balken en strepen was er te zien, wat zo maar bleef doorgaan. Ik wilde het boek, toch ietwat teleurgesteld, alweer dichtdoen, toen het mij opviel dat het wel leek alsof daarin een aantal bladzijden ontbraken. De binnenrug van het schakelboek toonde een onnatuurlijke reet, alsof daar rücksichtslos een aantal pagina's uit was gescheurd. Want dat deze dikke pil óók een schakelboek was, daar was ik eigenlijk nu al van overtuigd. De overgebleven bladzijden waren namelijk in hetzelfde onleesbare schrift beschreven als op de losse pagina die ernaast op de lessenaar lag en de overeenkomsten met het boek dat mij van de Edense heide naar hier had vervoerd, waren onmiskenbaar.

Misschien kon ik het boek wel repareren en aldus de storing in beeld en geluid wegnemen. Wie weet op wat voor een fantastische wereld dit plaatje dan uitzicht zou

bieden! Ik pakte daarom de rozeroodachtige pagina op en stopte deze bij het hiaat in het boek.

Hoe merkwaardig dit geheel was geconstrueerd bleek meteen, omdat de pagina zich met een vreemd gezoem, automatisch aan de boekrug leek vast te hechten. Deze halfslachtige oplappoging had echter meteen succes, want de geluidskwaliteit verbeterde wat en ook de visuele storing werd nu deels weggenomen. Maar dat wat er nu getoond werd, had ik toch niet verwacht. Van zeer nabij verscheen er een

gezicht van een jongeman met een snor en sikbaardje die eerst opzij keek, maar kennelijk het gevoel had dat iemand hem aanstaarde. Hij deed namelijk een klein stapje naar achteren en draaide zijn gezicht zo, dat ik hem nu van voren kon bekijken. Het leek daarbij wel alsof ik niet alleen hém, maar hij ook mĳ kon zien. Dat bleek ook uit zijn eerste woorden: "Wie ben jij?" Beeld en geluid werden echter nog steeds regelmatig gestoord, zodat ik het meeste van het betoog dat de man tegen mij begon af te steken, niet kon volgen. Wel had ik af en toe een redelijk goede blik op zijn vrij slanke gezicht. De flarden tekst die ik wél kon verstaan, waren echter al opvallend genoeg: "... breng me een rode ... ik kan ... ik kan je niet zien ... snel ... je moet me ... help ... ik ben SIRRUS ... niet opgeven ... te redden ... je moet ..."

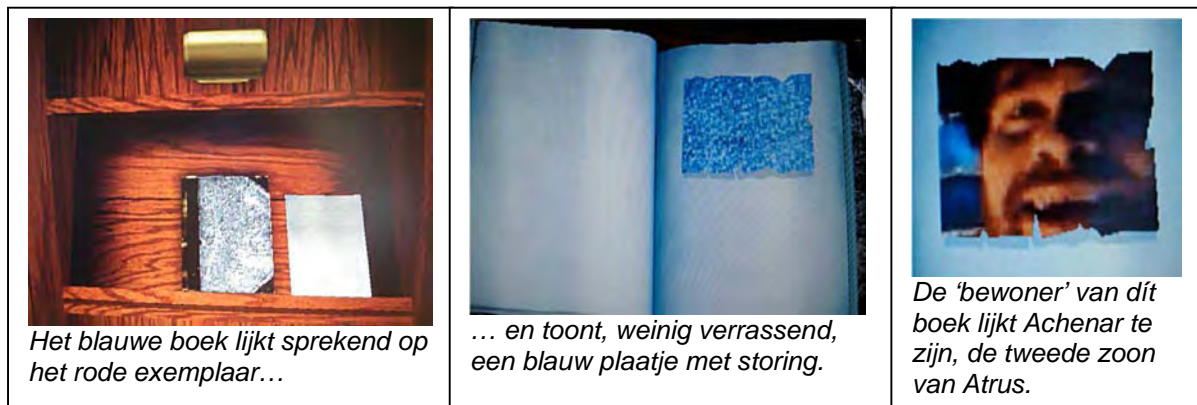
Na deze laatste woorden vervaagde het beeld en werd zwart. Voor de zekerheid wachtte ik nog even, maar toen er niets meer gebeurde, sloeg ik, ietwat nadenkend het boek weer dicht en plaatste het terug op de lessenaar.

Ik moest wel concluderen dat een schakelboek een soort van tweerichtingsverkeer kende. De man die mij vanuit dit boek aansprak, had kennelijk ook te kampen met storing, want hij beweerde dat hij mij niet kon zien, maar wat hij daarna zei, was veel belangrijker! Hij beweerde SIRRUS te zijn, een van ATRUS' zonen dus! Hij bevond zich kennelijk in een behoorlijk benarde toestand, want hij smeekte bijna of ik hem wilde helpen. Het leek wel of hij wilde terugschakelen naar MYST, maar dat dat niet lukte. Maar natuurlijk! Dit boek was immers beschadigd, er miste rode pagina's! Had SIRRUS daar ook niet om gevraagd? "Breng me een rode ...", dat had ik kunnen opvangen. Om SIRRUS te redden moest ik dus op zoek gaan naar rode pagina's. Ik had echter geen idee waar ik deze kon vinden.

Voor ik überhaupt aan zijn verzoek kon of wilde voldoen, moest er eerst een hele serie vragen worden beantwoord. Hoe was SIRRUS in de positie beland waar hij zich nu bevond? Als hij via dit rode boek naar een ander tijdperk was gereisd, dan was het boek toen kennelijk nog gaaf geweest en waren pas later daar een paar rode bladzijden uit verwijderd. Wie had dat gedaan? ATRUS zélf misschien, omdat hij aan het onderzoeken was wie van zijn beide zonen zijn boeken hier had verbrand? Had hij het verstandig gevonden zijn zoons op een veilige plek te 'parkeren' en daar vast te houden totdat hij de ware schuldige kon aanwijzen? Maar hoe had hij SIRRUS dan kunnen verleiden van dit boek gebruik te maken? Dat waren allemaal vragen waarop ik het antwoord niet wist...

Terwijl ik dit alles overdacht, blikte ik opnieuw in de ruimte om mij heen en zag dat in de nis recht tegenover die van het rode boek, zich een vergelijkbare nis met lessenaar bevond met daarop een boek dat wel héél veel overeenkomsten vertoonde met het rode exemplaar hier. In feite leek alleen de kleur te verschillen. Ik stak de ruimte over en bekeek het boek dat daar lag uitgestald, eens nader. Zie je wel, dit

boek had precies hetzelfde formaat, dikte en omslag, alleen deze was blauw gekleurd. Ik sloeg het boek open en de gebeurtenissen van daarnet leken zich te herhalen. Ditmaal stuitte ik op een blauw plaatje dat louter 'sneeuw' en geruis produceerde. Ook dit boek leek een aantal bladzijden te missen en één daarvan lag hiernaast op de lessenaar. Deze blauwe pagina bevatte vergelijkbare onleesbare letters als zijn rode collega aan de overkant en zoog deze zich vast aan de boekrug zodra ik de bladzijde in het boek legde. Ik was nu minder verbaasd dan de eerste keer toen het tot leven komende blauwe plaatje net als de rode foto uit het andere boek het beeld van een jongeman opleverde. Dit manspersoon leek ongeveer dezelfde leeftijd te hebben als SIRRUS, was eveneens getooid met snor en baard, maar had een veel dikker en ook ronder gezicht. Hij leek wel een stuk wanhopiger te klinken en kon mij kennelijk ook min of meer waarnemen, al slaagde hij er niet in een duidelijk beeld te verkrijgen, wat bleek uit de stukken tekst die ik tussen de storing door kon opvangen: "Ben jij dat SIRRUS? ... Wie ben jij? ... je zien ... Achenar ... help me, ik ... breng mij ... blauwe bladzijden ... voor eeuwig ... het is niet ... ik moet de blauwe pagina's hebben... je moet ze me ..."

Ook nu werd het plaatje zwart en kon ik datgene wat ik zojuist had gehoord, laten bezinken. Wat ik al half had vermoed, bleek het geval te zijn. In dit blauwe boek zat de tweede zoon van Atrus, namelijk Achenar verstopt. Ook hij was duidelijk ongelukkig met zijn huidige situatie en verzocht mij om dit boek te repareren door het aandragen van blauwe pagina's. Nou, aan dat verzoek zou ik best wel willen voldoen, maar er was één klein probleempje. Waar waren die blauwe en rode pagina's te vinden? Het was jammer, maar beide broers moesten nog maar even geduld hebben. Bovendien was het belangrijk om te weten wie de boeken hier had vernield. Het zou niet zo verstandig zijn om de verkeerde zoon te bevrijden... Misschien zou ik later Atrus of Catherine tegen het lijf lopen en die moesten dan maar bepalen welke van beide zoons schuldig was, of niet.

Het onderzoek van deze twee schakelboeken had maar weinig tijd geveegd en ik zag dat het buiten nog steeds nacht was. Dan kon ik mijn onderzoek van de nissen hier wellicht nog voltooien, voor het aanbreken van de ochtend.

De nis die zich bevond tussen de in- en uitgang en die met het blauwe boek, bevatte een open haard. Die haard als zodanig leek echter al een tijd buiten gebruik te zijn, want de bodem bevatte geen spoorje as of andere goeddeels verbrande resten. Het ding was trouwens behoorlijk groot. Ik hoefde maar een klein beetje te bukken en ik kon zo het inwendige binnenstappen.

In de haard was het behoorlijk schemerig, maar aan de linker wand kon ik toch een rode knop ontdekken. Ik drukte er eens op en schrok mij vervolgens een hoedje,

De haard in de bibliotheek lijkt geen 'normale' haard te zijn.

Na het drukken op de knop links...

afdruk op de plek in het paneel waar ik zojuist had gedrukt! Het bleek al snel dat ik naar believen overal op het paneel deze rechthoekjes kon laten verschijnen en ook laten verdwijnen, door het paneel op een eenmaal gevormd rechthoekje nogmaals aan te raken. Op die manier kon ik een willekeurig patroon van rechthoekjes creëren van maximaal acht bij zes.

Wat moest ik doen met deze vergaarde kennis? Toen schoot het mij te binnen dat ik eerder in de boekenkast een deels verbrand boek had aangetroffen, dat vol stond

... komt dit kwikzilveren paneel naar beneden...

... waarop deze rechthoekjes in een willekeurig patroon zijn te toveren.

want met een luid gerammel kwam er een metalen plaat naar beneden zetten, die de ingang afsloot! Even welde er een vlaag van paniek in mij omhoog, die echter meteen weer wegzakte, toen er in de haard een klein lampje werd ontstoken en ik zag dat die metalen plaat méér was dan het op het eerste gezicht leek. Op ooghoogte en iets daarboven was een soort open venster met een paar tralies verschenen, maar dit bood nu zicht op het inwendige van de haard zelf, omdat dit 'raam' boven de oorspronkelijke opening was gesitueerd. Daaronder bestond de plaat uit een groot vierkant oppervlak, waarop wel een soort donker kwikzilver aangebracht bleek te zijn. Het was mij niet ontgaan dat na het kabaal van het dalende luik er nog even kort een metalig gezoem was te horen. Nou, Myst was inderdaad een goede benaming voor dit eiland, want vooral de diverse gebruiksvoorwerpen leken zich nogal mysterieus te gedragen! Ik drukte eens op het kwikzilveren paneel. Er klonk een korte, heldere metalige toon en er verscheen een rechthoekige

met dergelijke patronen met rechthoekjes, driehonderd in totaal. Zou één daarvan hier iets activeren? Vermoedelijk... Het angstzweet brak mij opeens uit. Ik zou toch niet op dit paneel de juiste code moeten intoetsen om hier weer weg te komen? Dan zou ik over een eeuw nog bezig zijn!

De oplossing van dit dilemma was echter te simpel voor woorden. De haard was niet ontworpen om zo een argeloze bezoeker vast te zetten, want door nógmaals op de rode knop links te drukken, doofde het inwendige licht, werd het raamwerk weer naar boven getakeld en schoot dit ergens daarboven met een klap in een soort zekering vast. De opening was weer vrij. Soms zijn de dingen dus niet zo moeilijk als ze lijken. Wat overbleef, was echter de functie van deze haard. Misschien kon ik via die ruimte wel toegang vinden tot de roterende toren! Maar ik had geen zin om alle driehonderd patronen uit het boek één voor één te proberen, tot ik de juiste had gevonden. Ik moest dan maar hopen dat ik elders op de gewenste code zou stuiten.

Dan waren er nu nog twee nissen over, die met de andere twee schilderijen, aan weerszijde van de boekenkast. Ik bekeek het schilderij ten rechterzijde van de boekenkast eens nader. Nee maar, dit was een afbeelding van deze bibliotheek, althans een deel daarvan. In het centrum van het beeld was de ingang geschilderd, die een behoorlijke nauwkeurige afspiegeling van de werkelijkheid weergaf, al was het op het schilderij buiten dag, een ietwat grijze, nevelige ochtend, terwijl het nu buiten nacht was. Kon ik met dit doek ook grapjes uithalen, net als met het schilderij dat Myst-eiland in vogelvlucht toonde?

Dat was niet het geval, want er veranderde niets aan het doek zodra ik het aanraakte. Hoewel... mijn oren vingen toch duidelijk het signaal op van een toeter, of zoiets. Experimenteel drukte ik een paar maal op het doek, en steeds weerklonk het geluid van deze sirene en ook langduriger, als ik mijn vinger langer op het canvas liet rusten. Wat kon ik hieruit opmaken? Klaarblijkelijk kon ook dít schilderij 'iets doen', maar gaf het waarschuwingssignaal aan dat ik nu een ongeoorloofde handeling wilde uitvoeren.

Na een ogenblikke haalde ik mijn schouders op. Dan niet.

Ik wandelde door om het schilderij aan de andere kant van de boekenkast nader te bewonderen. Ook dit, best wel knap geschilderde doek toonde een deel van de bibliotheek, maar ditmaal had ik moeite om te zien waar ik nu naar keek. De

De afbeelding die het derde schilderij toont, kan ik aanvankelijk niet plaatsen.

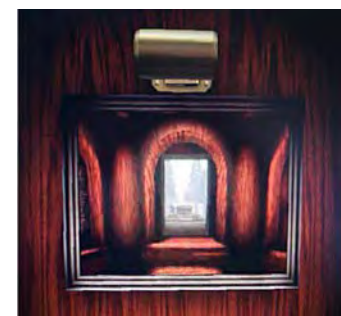
getoonde nis bood namelijk middels een kort trapje toegang tot een gang, maar om mij heen turend, kon ik nergens een trapje of een open nis ontwaren. Helaas was net niet te zien hoe de nissen naast dit geopende exemplaar er precies uitzagen, daar was de afbeelding net niet breed genoeg voor.

Bij nader inzien zag dat trapje er toch wel wat vreemd uit... verroest! Het waren verzonken boekenplanken! Herbergde de boekenkast hier derhalve een geheime gang? Nou, die kon ik dan toch zeker met dit schilderij blootleggen? Ik drukte met mijn vinger in het centrum van de afbeelding.

Het schilderij veranderde even in een kleurrijke draaikolk, maar toonde na een paar seconden opnieuw de oorspronkelijke afbeelding. Er weerklonken ratelende geluiden en vanuit mijn rechter ooghoek zag ik hoe het houten paneel boven de boekenkast naar boven in het plafond verdween en dat de boekenplanken zelf daarna ineenzegen en transformeerden in een trapje met drie treden. Daarachter werd inderdaad een gang blootgelegd!

Meer gerammel was er echter te horen. Terwijl de gang verscheen, was er tegelijkertijd een dikke betonnen plaat voor de ingang verschoven, zodat de bibliotheek niet meer betreden kon worden. Een voorzorgsmaatregel natuurlijk, om te verhinderen dat een ongenode gast van

buiten ook van deze geheime gang gebruik kon maken. Ik begreep meteen waarom dat andere schilderij een waarschuwingssignaal had laten horen. Die afbeelding liet

Dit schilderij kan ook 'iets doen', maar nu nog niet.

Na aanraking van het doek verandert de afbeelding in een kleurrijke draaikolk.

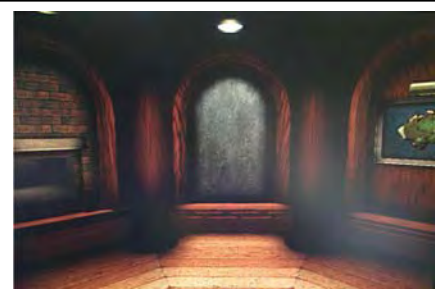

Bij het openen van de geheime gang...

immers een open ingang zien? Hiermee zou ik vast de oorspronkelijke situatie kunnen herstellen en ik besloot het meteen even uit te proberen.

Zie je wel... ook dit schilderij veranderde nu even in een draaikolk nadat ik het aanraakte en als reactie hierop kwamen zowel de boekenkast als de betonnen plaat voor de ingang weer omhoog. Die oorspronkelijk toestand liet ik evenwel niet zo, ik was veel te nieuwsgierig waar deze geheime gang mij zou brengen! Opnieuw activeerde ik dus het mechanisme van het andere schilderij.

Vervolgens stapte ik over de verzonken boekenplanken de gang binnen, waarvan de muren met even duurzame houten panelen waren bekleed als in de bibliotheek zelf. De vloer was voorzien van grijze, marmeren tegels en in het, ook met hout beklede plafond waren lichtpunten aangebracht, zodat ik niet op de tast mijn weg hoefde te vinden. Na een paar meter boog de gang iets naar rechts af, maar een stukje verder alweer wat scherper naar links. Er was ook een monotoon gebrom hoorbaar, dat langzaam sterker werd naarmate ik doorliep. Na nog een paar meter eindigde de gang bij een grotere, min of meer rechthoekige ruimte, die in de rotsen was uitgehakt. In de vloer,

... wordt de ingang van de bibliotheek automatisch afgesloten.

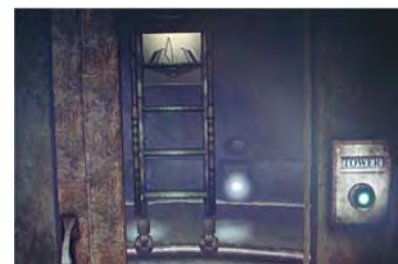

De geheime gang eindigt bij een lift.

die ook hier keurig was betegeld met dezelfde soort marmeren tegels als in de gang, waren in een wijde cirkel nabij de muren vrij grote spots aangebracht, die hun wittige licht richting het voorwerp in het midden stuurden. Dat was overduidelijk een lift. Gezien de richting waarin de gang was gelopen (hij bevond zich recht tegenover de ingang van de bibliotheek) zou het wel eens zo kunnen zijn dat ik mij nu aan de voet van de spitse rots bevond en dat deze lift mij naar de top kon brengen, alwaar de roterende toren zich bevond. Ik opende de liftdeur en stapte naar binnen. Rechts

bevond zich een groen oplichtende knop en daarboven toonde een langwerpig venstertje het verlichte woord 'librabý', 'bibliotheek' dus. Na sluiting van de deur doofde dit woordje. Ik drukte op de knop daaronder.

Rammelend en piepend zette de lift zich in beweging, om even later ergens hogerop te arriveren. De deur schoof automatisch open en het venstertje boven de groene knop lichtte opnieuw op. Nu was het woord 'tower' verschenen! Mijn vermoeden bleek dus juist. Ik was hier in de roterende toren gearriveerd. Ik stapte uit en zag dat de lift zich op een rond metalen plateau bevond. Het brommende geluid klonk in deze ruimte sterker door en veroorzaakte ook een lichte trilling. In de schemerige ruimte waren rondom in de vloer kleine spotjes aangebracht, die een zwak paarsig licht verspreidde.

De lift brengt mij in de roterende toren!

Het ronde plateau werd begrensd door een opstaande rand. Tegenover de ingang van de lift bevond zich een metalen ladder. De beide leuningen eindigden onderaan in een tweetal wielletjes, die in de opstaande rand vielen. De ladder eindigde bij een klein plateau dat aan de achterkant aan een ronde richel zat vastgeklampt. De ronde wanden van de toren waren geheel van metalen platen gemaakt en dat gold zelfs voor het plafond. Daarin waren in een cirkelpatroon witte spotjes aangebracht, die er echter ook nauwelijks in slaagden het duister hier te verdrijven. Want dat was toch wel verbazingwekkend. Deze toren, op het hoogste punt van dit eiland vervaardigd, zou toch, zoals iedere toren trouwens, dienen om rondom uit te kunnen kijken? Maar ramen of andere openingen ontbraken geheel. Ik klauterde de ladder op en zag dat daarachter op de wand een goudkleurige plaquette was aangebracht die een opengeslagen boek toonde. Op het plateautje boven gearriveerd zag ik dat de achterwand weliswaar een smal hiaat vertoonde van slechts een paar decimeter breed, maar dat daarachter niets was te zien, behalve dan een ietwat verzonken stukje betonnen muur.

Vanaf hier had ik wel goed zicht op de ruimte beneden en de lift. Gezien de constructie van het geheel leek het erop dat alleen de buitenste rand van de toren kon draaien en niet de toren als geheel. Dat laatste zou ook complicaties opwekken met de lift, die dan met kabels en alles ook om zijn as zou moeten kunnen roteren, wat onoplosbare

constructieproblemen zou opleveren. Vanaf hier zag ik trouwens dat aan de andere kant, pal tegenover deze ladder, zich een vergelijkbare ladder bevond. Ik daalde af, liep om en zag dat deze ladder volledig identiek was aan de eerste. Zelfs de gouden plaquette ontbrak niet, al toonde deze niet een boek, maar een sleutel. Hoe had Atrus dat ook alweer in de verbeelding gezegd? Zoiets als: "ik heb de boeken op hun veilige plaatsen opgeborgen. Als je ze wilt gebruiken en je bent de toegangscode vergeten, denk dan aan de roterende toren." Zou de ladder met het boek leiden naar deze boeken en deze ladder met de sleutel naar de toegangscode? Misschien, maar wellicht ook niet, want zodra ik ook deze ladder had beklommen, trof ik daarboven eveneens alleen maar metaal en beton aan. Wel was het hiaat in de metalen wand waarachter het beton prijkte, hier een stuk breder, ongeveer één meter. Nou, zo kwam ik niets verder. Misschien moest ik de toren nog een stukje verder draaien...

Dat was op zich geen gek idee. Ik klom naar beneden, nam de lift en stond spoedig weer in de bibliotheek. Op het schilderij met de landkaart drukte ik nogmaals op de rode knipperende knop en hoorde en voelde hoe er wederom beweging kwam in de toren. Verwachtingsvol begaf ik mij vervolgens opnieuw daar naar toe, om tot mijn teleurstelling te moeten constateren dat er niets was veranderd in vergelijking met de vorige keer. Hoe kon dat nu? Naar het geluid en de trillingen te oordelen, draaide de toren wel degelijk een stukje rond. Hoe kon het dan dat dit in de toren zélf niet te bespeuren was? Dan maar niet! Die draaitoren kon voor mij even de rimram krijgen, mopperde ik inwendig in mezelf, terwijl ik terugkeerde naar mijn uitgangspunt. Als ik

dan toch verder niets met die toren kon beginnen, dan kon ik beter mijn onderzoek hier beneden maar verder voortzetten. Met behulp van het schilderij sloot ik de geheime gang weer af en maakte de ingang van de bibliotheek vrij.

Kwam dat even goed uit! Helder daglicht spoelde door de geopende ingang naar binnen! Dan kon ik nu de stroomtoevoer naar de raket herstellen, de juiste spanning instellen en dan vermoedelijk de raket betreden! Van opwinding begon mijn hart sneller te slaan. Buiten klom ik in de pilaar bij het stenen voetpad dat leidde naar de raket en haalde daarboven de hendel over, net als eender. Ging dat nu een stuk soepeler dan de eerste keer? Dat zou wel verbeelding zijn... Ik klom naar beneden en haastte mij naar het generatorhuisje.

In de controlekamer staand, wachtte mij echter een onaangename verrassing. Zodra ik de eerste generator opstartte, constateerde ik dat de klok die aangaf hoeveel spanning aan de raket werd doorgegeven, nog steeds op 'nul' bleef staan! Dan had ik het zo-even bij die eerste pilaar toch goed gevoeld. Ditmaal was de zekering op de tweede pilaar doorgeslagen! Gelukkig bevond deze zich vlakbij het generatorhuisje en nadat ik in de top was geklommen bemerkte ik dat deze nu inderdaad een stuk zwaarder liep en ook een duidelijke klik liet horen. Dan moest het nu wel in orde zijn.

Weer beneden in de controlekamer overpeinsde ik welke generatoren ik ook alweer moest opstarten om op '59 volt' uit te komen. Er waren méér wegen die naar Rome leidde en na even voorzichtig proberen vond ik uit dat met het opstarten van de generatoren '10', '9', '8', '6' en '3' er ook op een totaal van '59' werd uitgekomen.

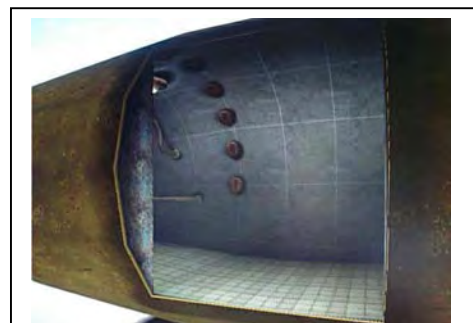
Mooi zo! Ik wist niet hoe snel ik deze onderaardse ruimte moest verlaten en binnen enkele minuten stond ik op het plateau, voor de ingang van de raket. Tja, nog steeds kon ik geen knop of iets dergelijks in de wand van het ruimtevoertuig ontdekken, dus bij gebrek aan beter drukte ik maar ergens op het paneel dat de ingang vormde. Dat had echter het gewenste effect! Met een sissend en zoemend geluid schoof dit naar boven open en kon ik de ruimtesigaar betreden!

Binnen trof ik een kale ruimte aan. Zodra ik een voet binnen had gezet, schoof de toegangsdeur automatisch dicht. Helemaal kaal was de ruimte echter niet, want in de neus van de raket was een soort bedieningspaneel bevestigd, bestaande uit een vijftal schuiven die in de onderste stand waren geparkeerd. Daarnaast bevond zich een hendel, die desgewenst naar beneden kon worden overgehaald. Hierboven bevond zich een rond venster, bestaande uit zeer dik glas, waardoor dat wel wat weg had van een patrijspoot. Dit ronde scherm werd geflankeerd door een tweetal luidsprekers en verder liepen hier ook nog een aantal buizen. Een witte lamp die boven het geheel was gemonteerd, gaf juist genoeg licht om alles duidelijk te kunnen zien.

Ik kwam er snel achter wat de functie van de luidsprekers was. Zodra ik experimenteel het meest linkse schuifje beetpakte, lichtte dit groen op en weerklonk

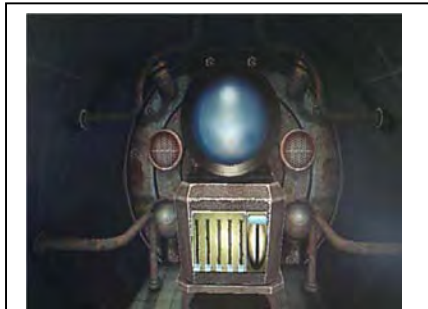

Het juiste voltage om de sluisdeur van de raket te kunnen openen.

Nu kan ik de raket betreden!

er een lage toon. Met het omhoog manoeuvreren van dit schuifje werd ook de toonhoogte verhoogd en van onder tot boven kon ik aldus een aantal octaven bestrijken. Ook de overige vier schuifjes werkten op een vergelijkbare wijze. Ik zette

Het bedieningspaneel in de neus van de raket.

het vijftal in een willekeurige stand en haalde daarna de hendel over. Beurtelings lichtte de schuifjes even op en weerklonken de vijf ingestelde tonen. Verder gebeurde er echter niets. Dat was een behoorlijk probleem! Een specifiek 'liedje' van vijf tonen zou wel de juiste combinatie vormen om deze raket verder tot leven te brengen, maar ieder schuifje kon in wel weet ik veel hoeveel standen worden gezet! Dat betekende een schier eindeloze hoeveelheid mogelijkheden en het was onbegonnen werk om zelfs maar te proberen puur op de gok de juiste vijf

instellingen en tonen te vinden. Ik liet het bedieningspaneel dan ook maar met rust en richtte mijn aandacht op het tweede toestel dat aan de andere kant, bij de staart van de raket was opgesteld.

Tja, wat moest ik hier van denken, bedacht ik zodra ik dit instrument nader bekeek. Laat iemand duizend voorwerpen noemen die hij wellicht in een raket zou aantreffen en dan zou hij hier niet opkomen. Ik trof daar in de staart namelijk niets minder aan dan... een orgeltje! En niet eens een compact keyboard, nee, een écht kerkorgeltje. Langs de achterwand waren achter het toetsenbord namelijk een groot aantal koperkleurige orgelpijpjes aangebracht. Voor deze pijpen was ook nog een metronoom bevestigd, die zelfs in werking was en regelmatig tikkend de maat aangaf. Nou, een musicus kon hier zijn hart ophalen! Ik drukte eens op een paar toetsen en hoorde dat het orgel prima functioneerde. Nu ben ik wel een muzikliefhebber, maar orgel of piano spelen had ik nooit geleerd, dus ik kwam niet verder dan 'moe er ligt een kip in 't water' of 'vader Jacob'. Toch had ik de indruk dat dit orgeltje hier wel degelijk een belangrijke functie had. Op het bedieningspaneel moesten immers vijf tonen worden ingesteld? De juiste tonen konden wellicht met het orgel gecontroleerd worden. Het probleem bleef hiermee echter onverminderd in stand, namelijk wélke tonen moest ik instellen? Ik piekerde en piekerde, of ik hiervoor een logische oplossing kon bedenken.

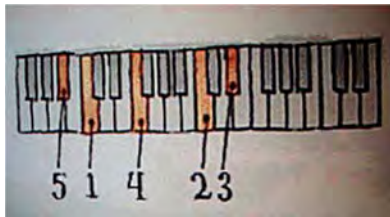

Een logisch attribuut in een raket... een heus kerkorgeltje!

Maar natuurlijk! Plots wist ik het! Het boek dat handelde over het tijdperk waarin ook deze raket voorkwam, had ik al gelezen! Had ik me aan het eind van dat verhaal niet verbaasd over de tekening van een klavier, waarbij er een vijftal toetsen gemarkeerd waren? De oplossing van dit raadsel stond gewoon in dat boek!

Goed. Nu was er geen tijd te verliezen. Ik opende de luchtsluis en spoedde mij naar de bibliotheek, alwaar ik het blauwe boek op de middelste plank tevoorschijn trok. Ik bladerde het door en stuitte al snel op de gewenste tekening. Gelukkig had ik in mijn broekzak een klein notitieboekje en een vulpotlood, zodat ik de schets zo goed en zo kwaad als het ging, kon overnemen.

De tekening uit het blauwe boek levert mij de juiste vijf tonen op.

Gewapend met deze informatie wandelde ik terug naar de raket en drukte de toets van het orgeltje in die overeen moest komen met de eerste toon. Er klonk een vrij lage klank, die ik even liet voortduren om hem zodoende goed te kunnen onthouden. Ik had weliswaar geen absoluut gehoor, maar was toch redelijk muzikaal, zodat het geen probleem mocht zijn om op het paneel in de neus van de raket dezelfde toon in te stellen. Er vanuit gaande

dat er gewoon van links naar rechts geteld moest worden, pakte ik de meest linkse schuif beet en had zo te horen al snel de juiste toonhoogte te pakken. Door nu steeds beurtelings naar het orgel en vervolgens naar het bedieningspaneel te lopen, kon ik aldus de vijf juiste tonen beluisteren en daarna instellen. Achteraf ging dat toch makkelijker dan ik eerst had gevreesd.

En dan kwam nu het moment suprême... met het overhalen van de hendel zou nu blijken of ik inderdaad de juiste instelling had gekozen!

Met ingehouden adem trok ik de hendel naar beneden. De schuifjes lichtten kort op en lieten de vijf ingestelde tonen horen. Even gebeurde er niets, maar een kort moment later klonk er een zoemend geluid en lichtte het ronde scherm op. Eerst werd dit egaal groen met ook wat storing, maar al snel verschoof de kleur via blauw en rood weer terug naar groen. Net toen ik mij begon af te vragen wat ik hiermee moest doen (ik voelde dat de raket rotsvast op het plateau bleef liggen en dat het waarschijnlijk helemaal niet de bedoeling was dat deze het luchtruim zou kiezen), veranderde het beeld. Het kleurenpatroon bleef, maar nu verscheen er een boek, dat langzaam schommelend nabij het centrum van het ronde scherm bleef hangen. Ditmaal kostte het geen moeite dit boek te herkennen. Het leek sprekend op het Myst-schakelboek en de twee gekleurde schakelboeken uit de bibliotheek. Of dit boek ook een 'eigen' kleurtje had, kon ik zo niet bepalen. De kaft nam steeds dezelfde kleur aan als de achtergrond.

Het leek er dus op dat de raket een van de 'beschermde plaatsen' was alwaar Atrus een deel van zijn boeken had verstopt. Uiteraard waren de nog gave schakelboeken een stuk waardevoller dan de gewone beschreven exemplaren die hij in de bibliotheek tussen de verbrande exemplaren had achtergelaten. Daar was ik trouwens blij om, want zodoende had ik mij alvast kunnen inlezen in de wereld waar dit boek de gebruiker naartoe zou brengen.

Maar ho eens even! Liep ik nu niet te hard van stapel?

Wat voor engs zou er kunnen gebeuren als ik van dit boek gebruik zou proberen te maken? Goedbeschouwd kón ik dat helemaal niet! Ik keek hier immers slechts naar de afbeelding van een boek, waarvan ik alleen maar vermoedde dat het een schakelboek was. Het boek zélf had ik niet in handen, zoals dat schakelboek eerder op de Veluwe en het rode en blauwe boek hier in de bibliotheek. Toch eens kijken wat er zou gebeuren als ik het scherm zou aanraken...

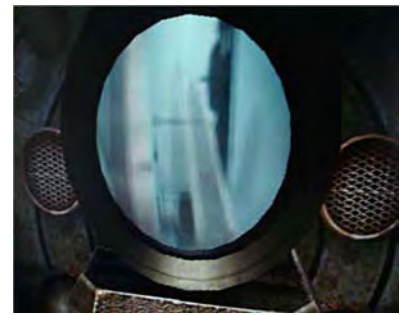

In de patrijspoot verschijnt een licht schommelend boek, dat wel een schakelboek lijkt!

In een flits verdween het boek, als reactie op mijn aanraking. Nu keek ik naar een vaag filmpje, dat steeds na een tiental seconden werd herhaald. Het beeld was alles

behalve duidelijk en bestond vooral uit een mistige blik, waarbij er soms vage rotskappen, maar ook bouwsels in beeld verschenen en naar opzij weggleden. Daarbij lieten de luidsprekers zich stil. Aan het eind van het filmpje verscheen er even blauwe storing, waarna het geheel weer werd herhaald. Dat was toch wel een beetje een anticlimax, al had ik toch wel de indruk dat de getoonde beelden niet hier op Myst waren gemaakt. Ik drukte opnieuw op het scherm, met de intentie de oorspronkelijke instelling weer te herstellen.

Maar er gebeurde niet wat ik had verwacht. Er klonk een hard zoemend geluid en even had ik het gevoel dat ik door de patrijspoot heen werd gezogen, een donkere tunnel in. “O jee! Daar gaan we weer,” kon ik nog net denken, alvorens ik het bewustzijn verloor.

*Na verdwijning van het boek
verschijnt er een vaag filmpje,
waarin met moeite enkele
bouwsels zijn te herkennen, in
een verder mistig landschap.*

Hoofdstuk 3: Daar waar de raket mij brengt.

Na enige tijd kwam ik weer bij kennis, maar ik had geen idee hoeveel minuten of zelfs uren er verstreken waren. Eigenlijk was ik helemaal nog niet van plan geweest om weer naar een onbekend tijdperk af te reizen, dat had ik willen uitstellen tot het moment dat ik mijn onderzoeken op Myst-eiland had voltooid. Wel had ik alvast een korte blik willen werpen in dat desolate tijdperk met zijn inslagkraters en zijn beboste oase, middels een filmpje in een schakelboek en ik was teleurgesteld geweest dat de getoonde beelden zo wazig waren geweest dat daar bijna niets uit viel op te maken.

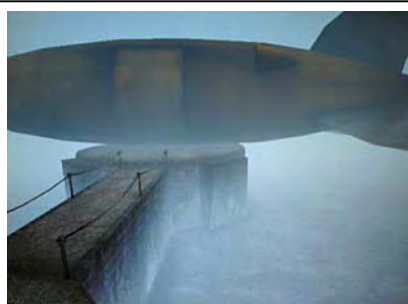
Opgelucht constateerde ik derhalve dat ik mij nog steeds in de raket bevond. Zie je wel, ik was helemáál niet opnieuw naar een vreemde wereld geschakeld. Hoe had dat ook gekund? Het schakelboek die dat eventueel had kunnen bewerkstelligen, had ik immers alleen door het glas van de patrijspoort hier kunnen bewonderen. Ik was daarom niet in staat geweest de bewegende foto uit dat boek aan te raken.

Nadat ik van de metalen vloer was opgekrabbeld, zag ik dat het ronde scherm donker was geworden. Ik probeerde de hendel van het bedieningspaneel over te halen, maar bemerkte dat deze nu vast zat. Hetzelfde gold voor de vijf schuifjes daarnaast, die weer in de onderste stand terecht waren gekomen. Dat was vreemd... Ik draaide mij om en stond in een paar stappen voor het orgeltje, dat ook verzegeld bleek te zijn. De toetsen kon ik niet meer indrukken en de metronoom stond stil. Er was in de tijd dat ik buiten westen was geweest, hier dus toch wel iets gebeurd. Ook de sluisdeur stond nu open en buiten zag ik dat de nevel zich inmiddels verdicht had tot een behoorlijk dikke mist. Ik stapte naar buiten.

Het zicht was zo slecht geworden, dat ik het einde van het zigzaggende stenen voetpad dat van de raket wegvoerde, amper kon zien. De bibliotheek en de rest van het eiland daarachter werd door de nevels zelfs geheel aan het oog onttrokken. Ik zette een paar stappen op het pad en bemerkte daarbij dat de opkomende mist niet het enige was dat inmiddels veranderd was. Waar waren de rotsen aan weerszijde van het looppad gebleven? Het water stond nu opeens maar een meter of twee onder de rand, terwijl dat eerder minstens vijf meter was geweest!

Het stenen zigzagpad dat wegleidt van de raket doet vertrouwd aan. Toch lijkt hier iets veranderd te zijn...

De markeringsschakelaar en de stroomkabel zijn verdwenen!

Geen paniek, bedacht ik. Wellicht was ik langer van de wereld geweest dan ik bevroedde en kenden de wateren rondom Myst ook eb en vloed, zoals in de oceanen op Aarde. Ik liep naar de rand van het stenen pad en tuurde over de metalen reling heen naar de golvende waterspiegel. Tegelijkertijd was te horen dat de sluisdeur van de raket zich met een zoemend geluid sloot. Ik draaide mij om en begon opeens nattigheid te voelen. Waar was de markeringsschakelaar gebleven? En waar was de stroomkabel die dit ruimtevoertuig van stroom

moest voorzien? Ze waren beide als in het niets opgelost, het plateau was, op de raket na, verder leeg!

Snel liep ik terug en in een opkomende paniek drukte ik op de metalen plaat die de ingang van de raket vormde. Maar die was en bleef secuur gesloten. Een vreselijk vermoeden werd in mij gewekt. Achteraf was ik tóch naar die wereld met zijn vallende meteoren getransporteerd, het schakelboek dat mij hier had gebracht werkte dus ook 'op afstand'. Kort geleden had ik mij nog vreemd gevoeld op Myst-eiland, maar nu wenste ik dat ik daar nog was, in plaats van deze woeste omgeving hier.

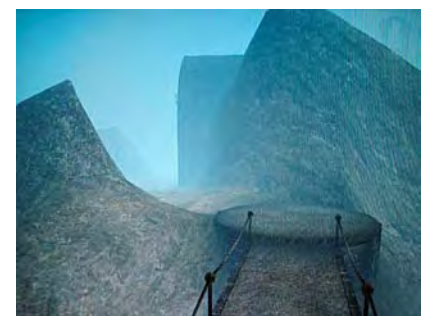
Want ruig was het hier, wat ik al ras bemerkte, zodra ik over de zigzagweg naar het vasteland wandelde. Een landschap van totaal kale heuvels en wat steilere rotspunten, afgewisseld door kleinere kraters grijnsde mij daar tegemoet. Tussen deze kale rotsen door was echter wel een vaag voetpad herkenbaar en ik had geen andere keuze dan dit te volgen.

Al na een twintigtal meters ontwaarde ik aan de rechterkant van het pad een stenen bouwsel, dat half in de rotsen was opgetrokken. Het had aan de bovenkant een halfronde vorm, waardoor het de vorm van de ingang van een tunnel had. De ingang werd gevormd door een grote metalen deur, bestaande uit twee panelen onder elkaar. Deze lieten ieder een soort bloempatroon zien, dat in het metaal was uitgeklopt. Op zich zag dat er best wel smaakvol uit. Aan weerszijde van de deur, ongeveer op kniehoogte, zaten een tweetal ronde metalen panelen. Boven de rechter zat een bedieningspaneel met een vijftal schuiven die in de bovenste stand stonden. Daarnaast bevonden zich een luidsprekertje en daaronder een oranje knop.

Met die knop zou ik vast de deur kunnen openen. Ik voelde mij hierbuiten niet echt op mijn gemak. Met een onbehagelijk gevoel blikte ik naar de lucht die recht boven mijn hoofd een bleek hemelblauw toonde, maar toch vooral hoge wolken, die met een behoorlijk vaartje langstrokken. Daaronder joegen trouwens regelmatig lage wolkenlieten langs, eigenlijk niets anders dan de bovenkant van de mist die hier behoorlijk dicht was. De luchtvochtigheid was erg hoog en hoewel er een straffe wind stond, slaagde deze er niet in om de mist op te doen trekken. Die wind was trouwens alles behalve koud, maar eerder ronduit zwoel te noemen. Maar zoiets had Atrus ook in zijn dagboek geschreven. Nu ik tegen mijn bedoeling in hier was gearriveerd, prees ik mij gelukkig dat ik zijn verslag dat over deze wereld handelde, al had gelezen.

Ik drukte op de knop, maar als reactie hierop werd de deur niet ontsloten. Wel lichtte de vijf schuifjes groenig op, en weerklonk er uit het luidsprekertje vijf maal het geluid van een huilende wind. Hierna doofde de schuifjes weer.

Ik pakte de meest linkse eens beet en schoof hem naar beneden. Het resultaat was dat het speakertje een hele rits geluiden liet horen. Nadat ik de schuif weer boven had geparkeerd, schoof ik hem langzaam naar beneden, om de geluiden aldus beter te kunnen thuisbrengen. Achtereenvolgens hoorde ik het huilen van de

Het zigzagpad eindigt bij een desolaat landschap met kale heuvels en rotspieken. Wel doemt er al snel een gebouwtje op.

De metalen deur met bloemmotieven en daarnaast het bedieningspaneel.

wind, een ritmisch ploppend geluid, de fluit van een stoomlocomotief, het geluid dat wel een beetje leek op een laag overvliegende straaljager (maar niet helemaal), een sterke statische storing, het trage gefluit van een soort panfluit, weer een soort loeiend geluid, maar niet zozeer van wind, maar meer het laaien van een vuur, het onregelmatig tikken en slaan van een grote klok, het gehamer van een heitoestel en tenslotte het gekabbel van water. Dat waren tien verschillende geluiden in totaal en ook de andere vier schuiven lieten – zoals spoedig bleek – deze tien geluiden horen, zodra ik ze naar beneden schoof.

Tja, dan was het dus niet zo eenvoudig om hier binnen te geraken! Vijf schuiven met ieder tien ‘geluidsstanden’ maakten in totaal honderdduizend instellingen mogelijk. Als ik alle mogelijkheden moest proberen tot ik de goede had, dan was ik wel even bezig... Maar wellicht kon ik elders in deze wereld, net als eerder op Myst, de juiste code vinden en bovendien... ik wist niet eens waar deze deur mij zou brengen!

Wat nu te doen? Bij gebrek aan beter kon ik niets anders doen dan maar doorwandelen en ondertussen mijn ogen en niet te vergeten, oren de kost geven. Atrus had immers in zijn reisverslag opgemerkt dat deze wereld niet zozeer visueel, maar vooral voor de oren veel te bieden had. Had hij daarom in de raket op Myst ook een ‘geluidspuzzeltje’ gefabriceerd dat opgelost moest worden om toegang tot dit oord te krijgen? Vermoedelijk wel. En hetzelfde gold dus voor deze afgesloten doorgang hier. Ik liep door en na nogmaals een kort stukje werd het uitzicht wat

Wat verderop wordt het uitzicht weidser en ontwaar ik een serie trappen en een vreemd bouwsel.

weidser, voor zover daar door de aanwezigheid van de nevels van gesproken kon worden. Links ontwaarde ik een stenen trap die een flink stuk steeg en vervolgens uitkwam op een plateau. Klaarblijkelijk liep dit hoger gelegen deel van het eiland in de richting van een gedeelte dat bebost was, want nog net waren door de mist heen, de contouren van een paar bomen zichtbaar. Dat moest dan de beboste heuvel zijn waarover Atrus had geschreven.

Rechts daarvan was een vrij hoog bouwwerk zichtbaar, met daaraan een soort schotel. Daarvoor hing iets aan een grote hengel in de wind te wiegen. Vanaf hier kon ik niet goed zien wat het was. Wel was duidelijk dat een andere stenen trap daar afwisselend stijgend, dalend en weer stijgend naartoe leidde.

Recht vooruit belandde ik al snel weer bij water. Nog net zag ik een eind van de oever een donker, groot object in het water. Pal langs de waterkant staand was ik dichtbij genoeg om dit voorwerp beter te kunnen bekijken. Het bleek een rotseilandje te zijn en daarop was ook een grote constructie gebouwd, dat van hier uit

Door de nevels heen zie ik dat op het rotseilandje in het meer een soort zendmast is gebouwd.

bezien nog het meest weg had van een forse zendmast. Ik zag vrij duidelijk diverse schotels zitten, die naar verschillende kanten wezen. Een stenen trap aan de zijkant suggereerde dat dit eilandje bereikbaar moest zijn. Dan moest dit het ronde meer zijn dat door de grootste meteorietinslag was ontstaan en had men deze zendmast op de rotoppunt in het midden van dit meer gebouwd.

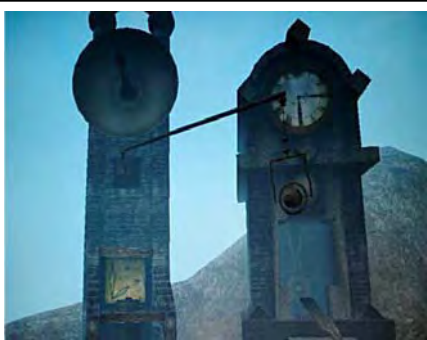

Aan de andere kant van de rots waar het tunnelhuisje is gebouwd, tref ik een vreemdere constructie aan...

Ik draaide mij om en kon zo terugkijken langs het pad waar ik zo-even had gelopen. Ik zag dat aan de andere kant van de rots alwaar het tunnelhuisje was gebouwd een nog vreemder object was geplaatst. Het was een enorme klok, van minstens vijf meter hoog, zo niet meer! De enorme wijzerplaat zou een gemiddelde klokkentoren van een kathedraal niet misstaan en de kast van deze gigantische klok was van bakstenen opgetrokken. De bouw was van dien aard, dat het wel op een staande klok leek, maar dan wel een zeer grote. En in feite was dat het ook, een staande klok, van reuzenformaat.

Minstens zo opvallend was de grote schotel die naast deze klok was aangebracht op een stenen zuil, die even hoog was als de klok zelf. Merkwaardig, en ik besloot deze bouwsels eens van dichtbij te bekijken. Daartoe hoefde ik alleen maar met een flauwe boog om een inslagkratertje heen te lopen.

Voor de gigantische tijdmeter staand, bemerkte ik dat het instrument nog in werking was. De voorkant van de stenen kast, onder de wijzerplaat was open en daarachter,

... bestaande uit een reuzenklok en een zuil met schotel en hengel.

in het inwendige, bewoog een grote slinger traag heen en weer. Ik betwijfelde echter of de reuzenklok nog wel goed liep. Niet alleen klonk het tikken van het uurwerk nogal onregelmatig met horten en stoten, maar ook lag er een stuk klepel half voor de voet van de klok en lag er links van een kort stenen trapje ook een tandwiel, voor een deel in het zand en stof van de rotsige grond begraven. De klok sloeg ook af en toe en blikkend op de

wijzerplaat zag ik dat de wijzers nog wel in beweging kwamen, maar dat deze niet meer in staat waren de juiste tijd weer te geven. De grote wijzer bewoog steeds van de 'zes' naar de 'zeven', maar viel daarna weer een vijftal minuten terug. De kleine wijzer, die eerst op de 'een' had gestaan, schoof wél steeds een uur verder.

Tot mijn verbazing stond midden op de wijzerplaat het woord 'Myst' geschreven. Nou, dat in Myst het etmaal ook in twee maal 12 uren en 60 minuten was ingedeeld, was onmogelijk. Er zouden dan een flink aantal dagen en

Een deel van het uurwerk ligt weg te roesten op de rotsige bodem.

nachten in een 'normaal' etmaal passen! Aan de andere kant... de snelheid waarmee de grote wijzer vijf minuten doorliep, kwam dan wel overeen met de werkelijk snelheid van het verloop van de dag op Myst. Na steeds twee maal vijf minuten, schoof de kleine wijzer een uur verder en zo duurde het niet al te lang of deze was de hele wijzerplaat al rond gegaan. Ik blikte eens op mijn eigen horloge, maar was mijn benul van tijd al helemaal kwijt geraakt. Bovendien was ik twee maal een tijdje bewusteloos geweest, dus dat horloge kon ik hier net zo goed weggoaien, iets wat ik natuurlijk toch niet deed.

Ik verlegde mijn aandacht naar het bouwsel naast de reuzenklok. Aan een hoge en brede, een beetje rond gemetselde stenen zuil zat aan de 'holle' kant een grote schotel verankerd. Daaronder zat een soort 'hengel' bevestigd. Aan het uiteinde hiervan zat een soort draad en een beugel vastgemaakt. In deze beugel zat een rond voorwerp gehaakt, dat licht op de wind heen en weer wiegde. Het leek wel op zo'n ouderwetse microfoon van vlak na de oorlog, die aan het prille begin van het televisietijdperk nog werd gebruikt. De hoogte waarop deze microfoon heen en weer bengelde, was wel het juiste niveau om het getik van de wrakke klok zo goed mogelijk op te pikken.

Aan de voet van deze zuil was een stenen 'lessenaar' gemetseld. Op het achterwandje hiervan zat een grote plaquette bevestigd. Hierop was in zwart een tekening geëtst, die duidelijk een deel van een wijzerplaat en wijzers van een klok weergaf. Hiervoor zat een grote rode knop, die er zeer uitnodigend uitzag... Ik drukte hem in en het resultaat was dat de geëtste tekening nu helder wit oplichtte. Maar er gebeurde meer. In het hart van de microfoon die naar de klok was gericht, ging nu een rood lichtje branden. Ik bekeek die microfoon, de hengel waaraan hij hing, alsmede de schotel, eens nader. Die schotel was precies naar het eilandje met de zendtoren in het midden van het meer gericht! Vanaf dit punt was de afstand tot daar niet al te groot, minder dan honderd meter. Zou het tikken en slaan van deze klok naar de zendtoren worden gestuurd? Maar met welk doel dan? Dat antwoord moest ik voorlopig schuldig blijven.

Na het indrukken van de rode knop licht de tekening van de klok wittig op.

Ik keerde op mijn schreden terug, om te onderzoeken waar de diverse trappen die daar waren aangebracht, mij zouden brengen. De meest linkse trap leidde naar het ongeschonden stukje eiland, waar ook nog bos groeide. Het leek mij een goed idee om daar mijn verkenningsstocht verder voort te zetten, ik had wel even genoeg van deze stoffige en kale omgeving. Enkele tientallen meters lang moest ik nog een paar ondiepe en relatief kleine kraters doorkruisen, maar toen stond ik dan toch aan de voet van de trap. De onderste trede was half begraven

Deze trap leidt naar het bos ginds.

onder het stof. Verder ging de

stenen trap, die niet van leuningen was voorzien, een flink stuk omhoog. Terwijl ik naar boven liep, viel het mij op dat het karakter van de lucht begon te veranderen. De mist en bewolking trokken niet op, maar het hemelblauw verwerd tot een vaal grijs, zodat het wat schemeriger begon te worden. Bovenaan de trap zag ik dat deze hier overging in een horizontaal plateautje. Vooruit groeiden de bomen, die vol in blad zaten. Op dit punt bevond ik mij op dezelfde hoogte als de laagste kruinen. Het lover was niet groen, maar eerder rood en bruin gekleurd. Zo af

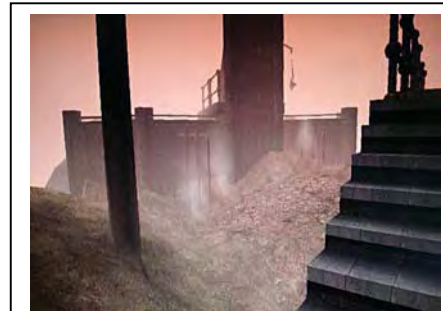

Het plateautje bevindt zich ter hoogte van de laagste boomkruinen.

en toe zag ik dat een blad losliet en naar de grond dwarrelde, die hier niet kaal was, maar door een ruwe mossoort werd bedekt. Kennelijk was het herfst hier in dit tijdperk.

Vanaf dit punt had ik een aardig zicht rondom, al verhinderde de mist dat ik echt ver kon kijken. In ieder geval had ik op deze plek wel een goede blik op het bouwsel ginds, dat via de andere trap bereikbaar was. Het bestond uit een grote, hoge muur die in een onregelmatig gevormd veelvlak was vervaardigd, maar aldus wel helemaal rondliep. De bovenkant van de muur was van een eenvoudige reling voorzien. Wat de muur precies omspande, kon ik vanaf hier niet zien, maar het leek iets behoorlijk dieps te zijn. Ik meende zelfs wat rook omhoog te zien kringelen. Verder was in deze muur een stenen zuil verwerkt, die sprekend leek op het exemplaar naast de reuzenklok. Ook hieraan zat een schotel bevestigd, al was deze vanaf dit gezichtspunt grotendeels aan het oog onttrokken. Net als bij de klok hing hier een hengel met beugel en microfoon te schommelen in de wind. De microfoon hing precies boven de spleet... natuurlijk! Deze muur was rondom de speet opgetrokken die was ontstaan en die Atrus zo duidelijk in zijn journaal had beschreven! Hij had

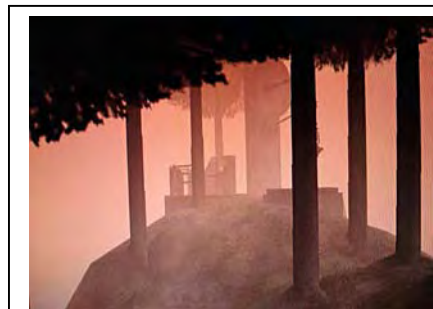
besloten dat hij de inwendige hitte nuttig kon gebruiken en ik zag aan weerszijde van de zuil ook een zestal buizen lopen, die in de rotsbodem verdwenen. Rondom die punten kringelde witte rook of stoom omhoog. Ik nam het schouwspel nog even in mij op en daalde vervolgens via de trap af aan de andere kant van het plateautje, alwaar ik nog beter zicht had op de buizen bij de muur en de opstijgende stoom. Na enkele meters belandde ik aldus op een wat smallere rotsrug midden tussen de bomen. Hier was het een stuk schemeriger, maar dat kwam niet alleen omdat

Onderaan de trap heb ik nog beter zicht op de buizen en de stoom die uit de rotsbodem opstijgt.

de kronen van de bomen hier het licht wegfilterden. Het werd daadwerkelijk donkerder. Toch kwam er geleidelijk een nieuw licht voor in de plaats. Het grijs van de hemel ging zoetjesaan over in een zachte oranje gloed, die vrij snel intenser werd en steeds meer overging in een dieper rood. Kennelijk was achter het wolkendeck de zon aan het ondergaan, waardoor dit avondrood werd gevormd. Atrus had geschreven dat dit avondrood nogal spectaculair was, maar dit sloeg alles! Niet alleen de westelijke hemel, maar de hele lucht, van west naar oost en van noord naar zuid werd in dat rode licht gedompeld, waardoor het landschap in vurige kleuren werd gehuld.

Tussen de stammen doorturend zag ik dat een eindje verderop de rotspunt iets opliep, en daar leek te eindigen. Nabij de rand was opnieuw een constructie gebouwd, alwaar een zuil met schotel en microfoon was bevestigd. Kennelijk was Atrus op deze wereld driftig met geluiden aan het spelen. Toch liep ik niet verder door, maar terug de trap op, om vanaf dit hoger gelegen punt het zo wel heel opvallende avondrood in mij op te nemen. Zelfs het water van het meer weerspiegelde de rode gloed. Ik daalde aan de andere kant weer de trap af en liep naar de oever van het meer om het

In het avondlicht zie ik aan het einde van de rotspunt opnieuw een stenen zuil met microfoon en schotel.

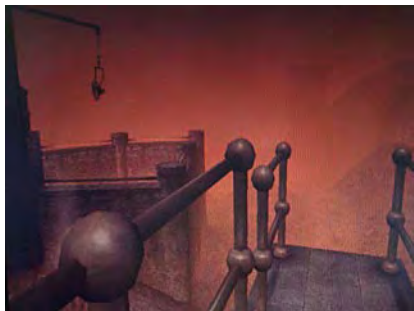

eilandje met de zendtoren in de nu zeer intense en diepe rode gloed in mij op te nemen. Het was inderdaad een schitterend gezicht!

Erg lang kon er niet van dit uitzicht genoten worden. Het rood werd nog dieper, maar ook donkerder, en geleidelijk begonnen er nu ook paarsige tinten in de hemel te verschijnen. De duisternis viel nu snel en om mij heen kijkend zag ik dat er nergens lantaarns of andere lichtpunten waren aangebracht.

Terugkerend bij de trap zag ik dat ik mij daarin toch had vergist. Op regelmatige afstanden gloeide nu de voorkanten van de traptreden in een blauwige gloed op, zodat de reiziger die tijdens de nachtelijke uren op stap ging, toch nog min of meer zijn weg kon vinden. Ik posteerde mij opnieuw op het plateautje en zag hoe de laatste vurige kleuren snel uit de hemel werden weggewist en vervangen werden door een diep paars en donkerblauw, dat vervolgens binnen een minuut overging in het zwart van de nacht.

Bij gebrek aan een schuilplaats leek het bij beter om hier, staand aan de reling rustig te

Het avondrood vervaagt...

... en verglijdt naar een nacht...

wachten tot de dagenraad zou wederkeren. Het was hier écht pikkedonker, want het wolkendek liet niet toe dat sterren zich konden vertonen. Het enige licht kwam van de traptreden en op het inwendige van de muur ginds was af en toe een rood geflakker te zien. Dat bevestigde mijn vermoeden dat die muur rondom de spleet was

gebouwd die hier was ontstaan en dat het inwendige daarvan nog steeds behoorlijk heet was! Of het door de aanwezigheid van die vurige spleet kwam wist ik niet zeker, maar de luchttemperatuur bleef hier op dit punt in ieder geval behoorlijk op peil. Bij nader inzien leek het er wel op dat de kwikstanden voornamelijk werden bepaald door de doorstaande wind, die deze warmte leek aan te voeren. Ook dat had ik in het verslag van Atrus kunnen lezen. Ik blikte om mij heen, maar mijn ogen troffen niets dan een diepe duisternis aan.

Ik had de indruk gehad dat het overgaan van de dag naar de nacht zich hier nog sneller had voltrokken dan op Myst-eiland en hierdoor zouden ook de licht- en donkerperiode korter moeten duren. Mijn geduld werd aldus niet al te lang op de proef gesteld. Al na minder dan een tiental minuten

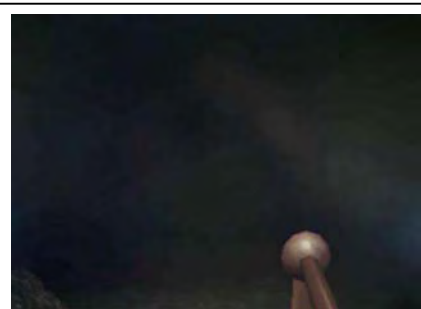

Het avondrood wordt zeer snel intenser en bedekt de hele hemel.

Ook het meer en de zendtoren worden in een dieprode kleur gedompeld.

om mij heen, maar mijn ogen troffen niets dan een diepe duisternis aan. Ik had de indruk gehad dat het overgaan van de dag naar de nacht zich hier nog sneller had voltrokken dan op Myst-eiland en hierdoor zouden ook de licht- en donkerperiode korter moeten duren. Mijn geduld werd aldus niet al te lang op de proef gesteld. Al na minder dan een tiental minuten

... die hier pikkedonker en sterloos verloopt!

leek het wel alsof de hemel boven mijn hoofd wat lichter begon te worden. Enige ogenblikken later wist ik het zeker. Duidelijk zag ik wolken langs jagen die wittig werden aangelicht. De wittige vlek werd geleidelijk groter en nu zag ik ook steeds

Voortjagende witte wolkenlierten kondigen de naderende dag aan.

beter het verschil tussen de lage en de hogere voortsnellende wolkenlierten. In tegenstelling tot het spectaculaire avondgebeuren, bracht het ochtendgloren geen morgenrood, maar werden de zwarte en donkerblauwe tinten geleidelijk vervangen door een grijze ochtend. Ik had niet precies op mijn eigen horloge gekeken, maar had de indruk dat er, vanaf het moment dat ik merkte dat het begon te schemeren, tot dit moment, amper meer tijd dan een kwartier was verstreken! Dat betekende dat de dag hier in ieder geval langer

duurde dan de nacht, iets wat natuurlijk prettig was. Het was hier dus zomer, al leken de bomen al in herfst sfeer getooid te zijn. Maar misschien kenden de bomen in deze wereld geen groene bladeren en zagen ze er ook in de lente en zomer roodachtig en bruin uit. Hoe dan ook, ik moest deze nieuwe, maar ongetwijfeld eveneens korte dag maar nuttig gebruiken en als eerste door dit bos naar die schotel ginds wandelen.

Ik daalde de trap af en had vervolgens maar een kort stukje te overbruggen om bij het einde, wat hoger gelegen gedeelte van de heuvelrug te belanden. De wind suizelde hier door de boomkruinen, maar het duurde niet lang of mijn oren vingen ook het geluid van klaterend water op. De bron van dit geluid was snel opgespoord.

De hengel met het de schommelende microfoon hing boven een stenen bassin, waarin water omhoog welde. Ik doopte mijn vinger eens in het water en proefde voorzichtig een paar druppels. Het was heerlijk fris, helder en zoet water, als kwam het uit een klaterend bergbeekje. Ik kon de verleiding niet weerstaan en schepte met mijn handen wat water uit deze bron en dronk een paar slokken. Heerlijk! Zonde trouwens dat dit water niet gebruikt werd om het land te bevoeien. De opening van de stenen kom was aan de zee kant aangebracht en het kostbare water verdween aldus via de kortste weg – een klein watervalletje – linea

Aan het einde van de heuvelrug tref ik een waterbassin, de schotel met microfoon en de stenen lessenaar aan.

Ook hier activeer ik de ets en stel zo ook de microfoon in werking.

recta naar de zee. Ik wendde mijn blik meer naar links en zag daar dat de stenen zuil met de schotel op de uiterste punt van de heuvelrug was opgericht. Vlak daarnaast was een boom er nog net in geslaagd om daar te wortelen en vlak daarvoor stond opnieuw een stenen lessenaar, die er precies zo uitzag als het exemplaar bij de grote klok. Ook deze bevatte een grote rode knop en een plaquette. De ets daarop kon niet missen. Een tweetal druppels, die in een golvend wateroppervlak vielen. Ook deze tekening lichtte wit op, nadat ik op de rode knop had gedrukt. Duidelijk was te zien dat

ditmaal ook het rode lampje op de microfoon werd ontstoken. De schotel die het geluid van het stromende water naar de zendtoren moest zenden, moest ditmaal een

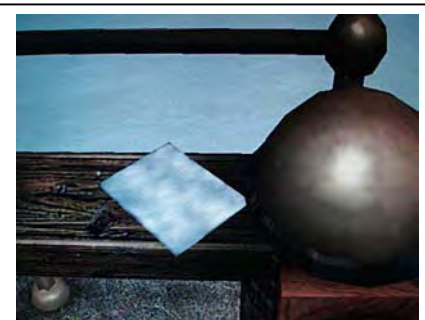

*Het lampje van de microfoon
boven het waterbassin gaat nu
branden.*

veel grotere afstand overbruggen. Vanaf hier was de zendtoren niet eens zichtbaar! Ik wist nog steeds niet waarom Atrus deze toch behoorlijk geavanceerde apparatuur hier her en der had geplaatst. Dat moest toch menig zweetdruppeltje gekost hebben, maar met welk doel? Toch begon het mij langzaam te dagen. Vlak na aankomst in deze wereld was ik immers gestuit op een tunnelhuisje, waarvan ik de toegangsdeur niet kon openen, omdat ik daartoe een vrij ingewikkelde geluidscode moest instellen. De vijf schuiven lieten ieder tien verschillende geluiden horen, maar twee daarvan had ik inmiddels

gelokaliseerd. Het klaterende water hier kon ik daar horen door de schuiven in de onderste stand te zetten en nu realiseerde ik mij dat ook het onregelmatige tikken en slaan van de grote klok te horen was geweest, zodra ik de schuifjes in een andere stand had gezet. Van een afstand had ik gezien dat ook ginds bij de muur die rondom de spleet was gebouwd, een schotel met microfoon stond opgesteld. Tijdens de korte nacht had ik gezien dat het daar in de diepte nog een vurige toestand was en het loeien van vuur was bij de toegangsdeur ook een van de tien geluiden geweest. Dat was dan het derde geluid. Het zat er dik in dat ik elders op dit eiland nog een tweetal geluiden zou ontdekken, die dan door microfoons ter plekke opgepikt zouden worden en door middel van schotels naar de zendmast in het midden van het kratermeer gezonden zouden worden. Wellicht zou zich daar dan de sleutel bevinden tot het vinden van de juiste code van dit 'geluidenslot'. Had Atrus niet geschreven dat nabij de spleet ook een uitgebreid grottenstelsel was blootgelegd? Dan zou die tunneldeur wel eens de toegang tot die grotten kunnen bieden! Ik was benieuwd wat ik daar zou aantreffen, maar voorlopig was ik nog aan de oppervlakte van dit tijdperk bezig.

Naast de stenen lessenaar bevond zich een korte reling met daarvoor een plank. Aan weerszijde waren een tweetal korte zuiltjes geplaatst. Aldus was daar een soort tafeltje of bankje gecreëerd. Dat was best smaakvol gedaan. Mijn aandacht werd echter snel getrokken naar een blauwige pagina die daar, licht wiegend op de wind, op het bankje lag. Ik bekeek het blad papier nader en zag dat het beschreven was met dat onleesbare Arabische schrift. Maar dan was dit een pagina die thuishoorde in het blauwe boek waarin Achenar huisde! Nee maar! Dat ik die hier zomaar aantrof, wat een geluk! Ik stak de pagina snel bij mij, voor hij zou wegwaaien.

*Ik tref hier zomaar een blauwe
pagina aan!*

Ik blikte nog even in de rondte op dit punt, en zag dat de hemel inmiddels helder blauw was geworden, maar dat mist en bewolking nog steeds van geen wijken wilden weten. Ik had alles hier nu wel gezien en dus werd het tijd om eens de andere trap te nemen, die mij bij de spleet zou brengen.

Na slechts een korte wandeling stond ik bij de tweede trap, die zigzaggend over een kraterwand en door een krater zelf was aangelegd. De trap steeg bovenaan de andere kraterwand verder, boog naar links af en liep rechtstreeks door naar een stenen plateau dat binnen de ommuring, boven de spleet was aangebracht. Daar

Spoedig arriveer ik bij de trap die mij bij de spleet moet brengen.

doemde ook spoedig de inmiddels bekende stenen lessenaar en de zuil met schotel, hengel en microfoon op. Nog voor ik de laatste trap die naar het plateau leidde had beklommen, hoorde ik dat door het geluid van de

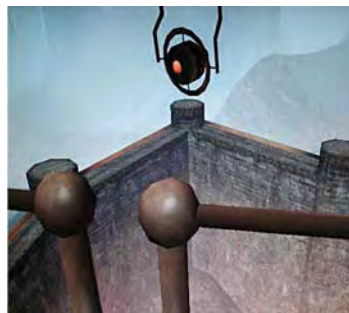

Nog voor ik boven ben gearriveerd, slaat de hitte mij al tegemoet.

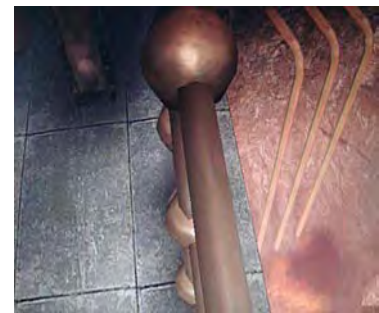
vlagerige wind een dof gerommel opklonk, dat allengs luider werd en uiteindelijk dat van de wind overstemde. Het was duidelijk het geloei van vlammen dat ik hier hoorde! De luchttemperatuur was hier merkbaar hoger en zodra ik de laatste treden overbrugde, voelde ik hoe vlagen hete lucht langs mijn lichaam streken. Het leek mij daarom raadzaam om niet een van beide relingen van het plateau op te zoeken, maar bleef in het midden daarvan. Snel stak ik over naar het andere einde, waar zich de lessenaar met de rode knop bevond. De bijhorende afbeelding maakte ik wit, net als de andere twee. De tekening toonde een spleet, waaruit kringelend hitte uit opsteeg. Nou, dat klopte wel! Bloedheet was het

Snel maak ik de afbeelding wit...

... check of de microfoon het doet...

... kijk even naar het vuur in de diepte en maak mij vervolgens snel uit de voeten.

hierboven! Ik besloot hier niet langer te vertoeven dan strikt noodzakelijk was. Nadat ik mij ervan had vergewist dat ook deze microfoon was geactiveerd zodat het geluid van de vlammen naar de toren in het meer kon worden gestuurd, daalde ik snel weer af. Vóór dit te doen, kon ik het toch niet nalaten om even snel over de reling in de diepte te kijken. Een intense hitte sloeg tegen mijn gezicht en even moest ik hoesten omdat ik ook een teug prikkelende rook inademde, maar tijdens die korte blik had ik toch een glimp van het laaiende vuur in de diepte kunnen opvangen. Rap daalde ik af en arriveerde spoedig bij de vage driesprong die respectievelijk leidde naar de twee trappen, het tunnelhuisje, of de staande klok. Gelukkig was het hier koeler. Opgelucht wiste ik een paar zweetdruppeltjes van mijn voorhoofd.

Het zag er naar uit dat ik dit deel van het eiland al afdoende had verkend. Deze wereld was niet bepaald omvangrijk, althans voor wat betreft de hoeveelheid land. Mij de plattegrond uit Atrus' journaal voor de geest halend, had ik de indruk dat zowel de spleet als het beboste gedeelte, als ook de raket en het tunnelhuisje zich op het breedste en grootste stuk van het eiland bevonden en dat er verder alleen nog een half ronde en brede landtong overbleef, die het grootste kratermeer omspande. In feite bevond de grote staande klok zich op het punt alwaar deze landtong begon.

Bij de klok staand, zag ik dat ik het wellicht goed had ingeschat. Recht vooruit versmalde het land zich inderdaad drastisch, zodat er niet veel meer overbleef dan een heuvelrug die een meter of drie boven de waterspiegel uitstak. Verderop, nog juist zichtbaar alvorens de nevels te dicht werden, zag ik dat de landtong toch in twee delen leek te splitsen. Het linker deel bleef de ronding van het meer volgen, terwijl het tweede deel meer een losse, hogere heuvel was, die rechts tegen het eerste pad aanlag. Op het hoogste punt van deze heuvel leek wel een grote vaas geplaatst te zijn. Daarachter daalde de heuvel steil naar het water af, maar het was niet water alleen wat ik daar zag! Er stegen daar allemaal staketsels vanuit de zee op, die wel op reusachtige kristallen leken! Dat zou mijn volgende reisdoel worden.

Mijn volgende reisdoel!

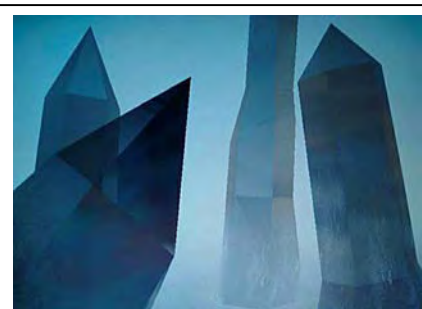
Terwijl ik de kant van de heuvel opliep, zag ik dat het weer hier toch niet om over naar huis te schrijven was. De bewolking leek 'vandaag' nog dikker te zijn dan 'gisteren', hoewel dat laatste amper meer dan een half uur geleden was, in 'aardse' tijd gemeten! Het gevolg was in ieder geval dat het hemelblauw geregeld door het grijs van de laag voortjagende wolken werd verdreven, zodat het wel een mistige dag leek, laat in oktober. Alleen de temperatuur deed meer zomers aan, dat was het enige pluspunt.

Aldus mijmerend was ik bij het punt beland alwaar de smalle landtong de ronding van het meer verder volgde, maar naar rechts liep een vaag pad omhoog naar de top van de heuvel. Al vanaf hier zag ik dat er zeshoekige en puntige kristallen aan alle kanten rondom deze heuvel vanuit het water omhoog rezen. Ook zag ik dat vanaf het hoogste punt van deze heuvel, waar de vaas stond, een trap naar links afdaalde. Ik beklom de heuvel.

Bij de vaas staand, heb ik een fraai uitzicht op de omgeving.

Zodra ik bij de top arriveerde, had ik perfect zicht op die merkwaardige constructies die hier uit het water omhoog staken. En Atrus maar beweren dat deze wereld weinig voor het oog te bieden had! Op diverse plekken in het water waren hier steenklompen zichtbaar, waaruit een, twee, of zelfs meer kristallen ontsproten. Afhankelijk van de plek in de stenen voet waar dit gebeurde, staken de zeshoekige staketsels scheef, of meer recht de hemel in. Sommige waren plomp en relatief niet al te groot, dat wil zeggen, toch altijd nog enkele meters, maar andere exemplaren waren slanker en ook langer. De grootste, recht opstaande exemplaren staken zelfs boven de top van deze heuvel uit! Het was moeilijk te zien door wat voor gesteente deze kristallen waren geschapen. Het leken wel kwartskristallen, maar het gesteente zelf was geen kwarts, maar eerder een soort donker glas dat niet echt een eigen kleur had. Het licht van de hemel dat deels door het licht golvende water werd weerkaatst, deed de gladde en glimmende zijanten steeds in een andere grijzige en

Wat zijn dit voor vreemde kristallen?

blauwige kleur oplichten. Wel zag ik dat de staketsels, ondanks hun dikte, doorschijnend waren.

Ik steunde met mijn hand op de vaas, die op een sokkel van een drietal, ten opzichte van elkaar gedraaide vierkanten stenen platen stond en bijna anderhalve meter hoog was. In deze vaas zouden trouwens geen bloemen kunnen worden geplaatst, want het ding was geheel massief.

Naast een fraai schouwspel, was hier trouwens ook iets te horen. Uiteraard weerklonk hier het geluid van golfjes en een wat zwaardere branding en bleef de wind onverminderd waaien, maar de luchtstromingen wervelden hier op een aparte manier tussen de reuzen kristallen door en hierdoor werden een soort ijle fluittonen opgewekt. Waarschijnlijker gebeurde dit omdat de kristallen zélf door de wind aan het resoneren werden gebracht. Dit geluid had ik ook al bij het paneel bij de gesloten tunnelingang gehoord en had toen nog gedacht dat het een soort panfluit was. Maar deze klanken werden dus geheel door de natuur veroorzaakt! Dit was dan dus het vierde geluid en het verbaasde mij in het geheel niet dat de stenen trap links tot vlak aan het water afdaalde, vervolgens tussen de stenen kristallen heenslingerde, om even verderop te eindigen bij opnieuw een zuil met schotel, microfoon en een stenen sokkel. Ik daalde de trap af en stond spoedig midden tussen de zuilen. Het waren inderdaad merkwaardige spelingen van moeder natuur en hier beneden klonken de ijle fluittonen duidelijk luider dan op de top van de heuvel.

Hier beneden klinken de ijle tonen van de resonerende kristallen nog luider dan op de heuveltop.

Aan het eind van het stenen voetpad trof ik de inmiddels bekende sokkel met de rode drukknop aan. De tekening daarachter, die ik ook activeerde, toonde een kristal dat uit het wateroppervlak omhoog rees. Maar ik zag meer. Op de houten richel boven de plaquette lag een rechthoekig rood stuk papier. De punten van het rode vel wapperden gevaarlijk heen en weer in de vlagerige wind en het leek wel haast een wonder dat de bries het papier al lang niet had meegevoerd. In één blik zag ik dat dit een pagina moest zijn uit het rode boek waarin SIRRUS huisde en haastig greep ik hem, voor hij écht zou wegwaaien!

Met een vergenoegd gevoel beseftte ik nu dat ik twee pagina's had gevonden, maar dit gevoel kreeg onmiddellijk een knauw, toen er een vreemd zoemend geluid weerklonk en de blauwe pagina uit mijn zak fladderde, de lucht in en door de wind werd meegevoerd! Ik deed nog een zwakke poging om hem opnieuw te grijpen, maar dat lukte niet. Wat was dit nu weer? Waren die pagina's behekst of zo? Hoewel ik behoorlijk rationeel ben ingesteld, moest ik toch tot de conclusie komen dat dat niet eens zo'n dwaze gedachte was. Zoals die pagina's zich in de incomplete

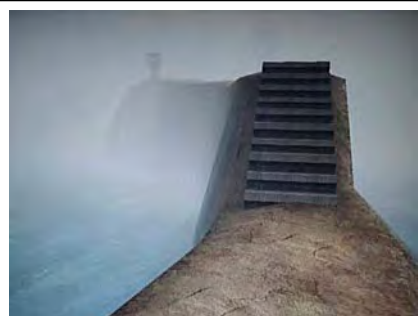
De stenen lessenaar met rode knop en tekening is inmiddels overbekend.

Ik tref hier een rode pagina aan!

boeken in de bibliotheek op Myst-eiland aan de boekruggen hadden vastgezogen was al zeer merkwaardig geweest, en was er tijdens dat proces niet een vergelijkbaar gezoem te horen geweest? Natuurlijk was het ook vreemd dat deze pagina's hier, ondanks een redelijk felle wind, precies op dié plaatsen bleven liggen, waar ik ze had aangetroffen? Alsof ze door magie daar vastgeplakt bleven zitten! Ik nam de proef op de som. Ik scheurde een leeg velletje uit mijn opschrijfboekje en legde dat op dezelfde plek neer als waar ik zojuist de rode pagina had aangetroffen. Zie je wel! Nauwelijks had ik mijn vingers van het papiertje afgehaald, of de wind greep het velletje, waardoor het in het water belandde. Nee, er waren hier al zoveel mysterieuze zaken gebeurd, dat hier wel bijna magie aan het werk moest zijn. Kennelijk konden die rode en blauwe pagina elkaars gezelschap niet verdragen en was het blauwe exemplaar teruggevlogen naar zijn oorspronkelijke plekje... althans, dat hoopte ik maar! Want tot dusver was het vooral gissen en speculeren wat ik deed.

Dat nam niet weg dat ik toch wel opschoot. Vier geluiden had ik inmiddels gelokaliseerd en ook twee pagina's opgespoord. Geen slecht resultaat! Ik nam het pad terug met de bedoeling om het laatste stuk van de landengte langs het meer te onderzoeken. Al teruglopend over het voetpad zag ik dat het geen kwaad kon om mij

Lopend over het smalste deel van de landtong bemerk ik aan de lucht dat de avond opnieuw nadert.

te haasten. Deze wereld leek inderdaad nog sneller om zijn as te wentelen dan Myst en de grijze tint van de lucht moest nu toch de komst van alweer de volgende avond aankondigen.

Terug bij de voet van de heuvel arriverend sloeg ik rechtsaf en zag dat de landtong hier amper meer dan twee meter breed was en slechts één meter boven het licht golvende water uitstak. Verderop voerde een stenen trapje naar het laatste stukje van deze landtong, die hier hoger gelegen was. In de nu duidelijk vallende schemer zag ik dat het einde van de landreep opnieuw gemarkeerd werd

door zo'n stenen vaas. Binnen een paar minuten was ik daar aangekomen en nam het uitzicht in mij op. Recht vooruit, langs de vaas turend, zag ik niets dan water. Aan

Ik bevind mij dichtbij het eilandje. Vreemd genoeg lijkt in het water een put geslagen te zijn.

de linkerkant was te zien dat deze landtong een aardig stukje richting het rotseilandje in het meer, met daarop de zendmast was gebogen. De trap, die ik aan de zijkant hiervan had zien lopen, zat vanaf hier bezien aan de voorkant – het meest nabij dus – en leek aan de waterzijde te eindigen bij een soort put, die in het water was geslagen. Curieus... was dat normaal niet andersom? De afstand was niet veel meer dan een twintigtal meters. Aan de andere kant van de landtong daalde een trap af naar een soortgelijke put. Daarachter was de zuil met schotel en sokkel

bevestigd. Wel was te zien dat men daar desgewenst door middel van een metalen ladder in de put kon afdalen. Aan de linkerkant van de put daalde een aantal stenen treden helemaal tot in het water af. Ze kwamen daar uit bij een steiger, of liever een verzameling palen en planken die ooit een steiger waren geweest. De samenwerking van wind en golven hadden er echter weinig meer van overgelaten. Alleen de

meerpalen stonden nog overeind en daartussenin dobberden nog een paar losse planken in het water heen en weer.

Terwijl de hemel alweer roder en roder kleurde, daalde ik af en moest ik, beneden aangekomen nog aardig balanceren op de richel van de put om aan de andere kant daarvan bij de stenen lessenaar en de zuil met de schotel en de microfoon te komen. Hier werd het mij ook duidelijk wat het vijfde geluid was. De windvlagen werden door de put hol weerkaatst, zodat het geluid niet alleen werd versterkt, maar de wind hier echt leek te loeien. Bij

De andere kant van de heuvel levert onder meer een vermolmde steiger en een tweede put op.

Dankzij de vallende avond lijkt het witte licht van de ets extra fel.

de deur van het tunnelhuisje hadden de vijf schuiven dit laten horen, toen ze allemaal nog in de bovenste stand stonden. Mooi, de juiste vijf geluiden had ik nu te pakken, maar nu moest ik nog achter de exacte volgorde zien te komen. Ik had in ieder geval al heel wat mogelijkheden geëlimineerd. In plaats van honderdduizend, had ik nu nog maar vijf maal vier, maal drie, maal twee, 120 mogelijke instellingen over, ook nog heel wat. Ik drukte de rode knop in en zag hoe de tekening daarachter, een put waaruit lucht opwervelde, fel wit oplichtte.

Dat kwam vooral omdat de duisternis rondom al behoorlijk diep was geworden. De rode licht werd al doffer en paarser.

Wat zou ik nu doen? Hier wachten op de terugkeer van het daglicht? Ik had het stellige idee gekregen dat het nu de bedoeling was om naar het eilandje met de zendtoren te gaan. Die vijf geluiden zouden immers niet voor niets daar naartoe worden gezonden? Vroeger kon men wellicht via de steiger met een bootje overvaren, maar van de steiger was bijna niets meer over en ook het bootje was verdwenen. Dan bleef er alleen deze put over... had ik, staand op de landtong niet gezien dat het rotseilandje ginds ook een put had? Misschien stonden beide wel in verbinding met elkaar, onder water.

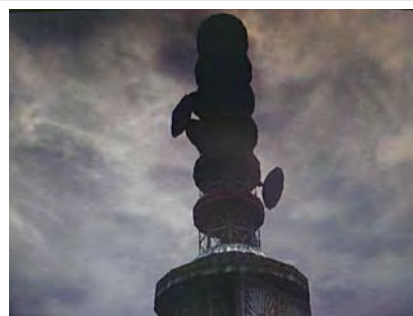
Het besluit was genomen. Ik besloot meteen in de put af te dalen. Daar beneden zou het sowieso donker zijn, of het hierboven nu dag was, of nacht. Voorzichtig liet ik mij van de rand van de put zakken op de ietwat glibberige metalen sporten van de ladder en daalde af. Ik moest een flink stuk afdalen, maar ondertussen konden mijn ogen wennen aan de duisternis die hier diep was, maar toch niet totaal. Beneden aangekomen leken de stenen wel bestreken te zijn met lichtgevende algen, die een zwak blauwig licht verspreidde. In dat licht was nog net te zien dat de bodem van de put, die gelukkig droog bleek te zijn, niet doodliep. Links was een doorgang aanwezig, waar de duisternis wél volledig was. Naast de ladder was aan de muur echter een kleine hefboom aanwezig, die ik naar boven kon overhalen. Het resultaat was dat in de gang een aantal lichtpeertjes aanfloekten, die in het plafond waren aangebracht. Het volgende moment schrok ik mij bijna een ongeluk, want in deze rotsige gang bleek een hele vleermuizenkolonie te huizen en die beestjes waren niet blij dat hun omgeving opeens in het licht werd gezet. Een flink aantal vloog met een gepiep op, en fladderde door de gang en rond mijn hoofd, waarbij er een aantal via de put de nu donkere buitenlucht opzocht. Ik bukte, en beschermde met mijn handen en armen mijn hoofd, maar tot mijn opluchting kon ik even later constateren dat deze

beestjes alleen maar waren opgeschrikt, maar verder geen kwaad in de zin hadden. Ook besloten ze hun indringer niet aan te vallen. Ik wachtte even tot de meeste vleermuizen waren weggevlogen, of opnieuw hun hangende positie hoog langs de wanden en aan het plafond weer hadden ingenomen, en liep toen de tunnel in, die inderdaad een in de rotsen uitgehakte gang bleek te zijn, in de bodem van het inslagmeer. Mijn geloop bracht wederom enig onrust teweeg bij de vleermuizen, maar ik besloot het te negeren en stapte stevig door. Aldus arriveerde ik al snel aan de andere kant en zag dat ik daar bij de ronde bodem van een soortgelijke put uitkwam.

Nou, mijn hoofd eraf als dit niet het gewenste einddoel was! Ik klauterde via een soortgelijke ladder omhoog en arriveerde al spoedig op wat inderdaad het rotseilandje bleek te zijn.

De tocht naar beneden en naar boven, alsmede de wandeling door de gang had nog geen tien minuten in beslag genomen en buiten was de nacht nog niet geweken. Al heel snel zag ik echter de lichtende kring in de wolken boven mijn hoofd verschijnen,

De top van de zendtoren steekt fraai af tegen het ochtendgloren.

die snel groter werd en waar het silhouet van de zendtoren fraai tegen afstak. Ik wachtte tot het daglicht ver genoeg was gevorderd om alles om mij heen duidelijker te kunnen zien. Een paar korte trapjes slingerde rond het rotseilandje omhoog naar de zendtoren. Op het hoogste plateauje staand, had ik goed zicht op het land rondom het meer. Met enige moeite door de nevels heen kon ik nog de top van de zuil zien waar de andere put zich bevond en ook de heuvel met de stenen kristallen kon men nauwelijks missen. De kristallen zélf, alsmede de zuil die de fluittonen naar hier moest zenden, waren

door de mist onzichtbaar. Wat verder naar rechts waren de zuil en de oude klok vrij duidelijk te zien. Van alle vijf de zuilen bevond deze zich ook het meest nabij. Nog wat verder naar rechts kon ik nog juist door de mist heen de schotel ontwaren die bij de spleet stond opgesteld. De schotel in het bos met het klaterende water moest zich nog iets meer naar rechts bevinden, maar was van hieruit onzichtbaar.

Ik draaide mij om en verlegde mijn aandacht naar de zendtoren. Het was achteraf bezien een vrij simpel geval met een zestal plateaus, ieder op een andere hoogte, waaraan een schotel zat vastgemaakt die kon draaien. De drie onderste schotels zag ik zitten, de andere zaten wellicht aan de andere kant van de toren.

Aan de voet van de zendmast ontwaarde ik, geflankeerd door een tweetal kleinere stenen vazen, een tweetal deurtjes. De metalen deurtjes toonden hetzelfde bloemmotief als de deuren van het tunnelhuisje. Een duidelijke hint dat beide met elkaar te maken hadden? Daar zou ik hopelijk snel achterkomen!

Na het overhalen van een hendel breng ik licht in de duisternis, maar verstoort een vleermuiskolonie.

Wat zit er achter deze deurtjes verstopt?

In tegenstelling tot de deuren bij het tunnelhuisje, schoven deze meteen open zodra ik ze aanraakte. Ik was niet echt verrast toen ik zag wat ze blootlegden. Dit moest het bedieningspaneel van de zendtoren zijn! Bovenaan zat een vierkante monitor, geflankeerd door een tweetal verticale luidsprekers. De monitor toonde een stukje van de kust en de luidsprekers lieten slechts geruis horen. Daaronder zaten links een tweetal groene pijlen die naar links en rechts wezen, en daarnaast een langwerpige schermplaat, dat in het rood het getal 302.0 liet zien. Hier weer onder zaten een vijftal grote rechthoekige knoppen. Ze leken alle vijf op een verkleinde uitgave van de plaquettes die ik bij de stenen lessenaars had aangetroffen en ieder bevatte ook een van de vijf etsen, die ik daarop had aangetroffen, van links naar rechts het water, de spleet, de klok, het kristal en de put. De knop met de 'water'-ets lichtte helder op, de andere vier waren donker. Tot slot zat daaronder nog een grote, rode rechthoekige knop met daarop het 'sigma'-teken.

Het was meteen zonneklaar voor mij wat hier de bedoeling van was en hoe ik dat moest doen. Vanaf het land waren nu alle vijf de microfoons geactiveerd en zonden de bijhorende schotels het geluid naar hier, maar nu moesten de schotels van de toren zó gericht worden, dat ze deze geluiden ook daadwerkelijk konden oppikken! Ik besloot met de meest makkelijkste te beginnen, namelijk de klok die hier aan de overkant vrij duidelijk was te zien. Ik drukte op de knop die het symbool van de grote klok toonde. Meteen versprong het beeld in de monitor, dat nu louter wolken toonde. Natuurlijk! Ik was nu overgeschakeld naar een andere schotel, die ik op de schotel bij de klok moest zien te richten. Het viel mij nu ook op dat langs de rand van de monitor een soort draadkruis was bevestigd, om het richten te vergemakkelijken. Op goed geluk drukte ik op de rechter pijl en zag het beeld naar rechts verschuiven. Door de knop ingedrukt te houden, schoof het beeld vrij snel langs. De getallen in het display telden op, maar zodra ik onder in beeld de kristallen zag langsschuiven, bereikte het venster een stand van '359.9'en sprong daarna weer op 'nul'. Aha! Dit was dus een gradenboog, die aldus de windrichtingen aangaf! Heel snel daarna schoof de zuil

naast de klok en even later ook de klok zelf in beeld en uit de luidsprekers weerklonk nu – weliswaar licht gestoord – ook het geluid van het onregelmatige tikkende en slaande uurwerk door. De groene pijl begon nu te knipperen om aan te geven dat ik in de buurt kwam, maar dat ik nog iets verder naar rechts moest. Het leek lastig te worden de schotel precies in de juiste positie te manoeuvreren, maar achteraf viel dat erg mee. De beide groene knoppen bleken ook als fijninstellers gebruikt te kunnen worden, als ik ze niet ingedrukt hield, maar ze slechts kort aantipte. Bij de stand van '44.3'

doofden beide knoppen en klonk het getik van de klok opeens helder door, zonder storing.

Nou, dat klusje had ik snel geklaard! Als tweede besloot ik voor de kristallen te gaan, die had ik immers ook duidelijk door het beeld zien vliegen. Ik drukte op de corresponderende knop en zag tot mijn genoegen dat deze schotel al aardig goed stond gericht. Helemaal linksonder in beeld zag ik namelijk een kristal. Ik drukte op de linker pijl en had binnen een halve minuut de juiste instelling te pakken, bij '18.7'.

Als derde pakte ik de put en zag dat deze schotel ook min of meer naar de kristallen was gericht. Ik moest dus verder naar links en zag spoedig de heuvelrug langsglijden. Even later was ook de derde schotel, op '196.3', correct gericht. Dan bleven nu nog de spleet en het water over. De spleet was eveneens vlot ingesteld, bij '99.4' klonk duidelijk het geluid van het laaiende vuur uit de luidsprekers.

De derde instelling van de put...

... en de vierde van de spleet.

Dan bleef nu de lastigste instelling over, die van het klaterende water. Daar in het bos staand, was de zendtoren niet eens zichtbaar, maar ik bevond mij daar natuurlijk niet op ooghoogte van de antenne van de schotel die het klaterende geluid moest uitzenden. Het leek mij niet onlogisch dat de bovenste schotel uit deze toren wél

zicht zou hebben op zijn collega uit het bos en dat bleek ook zo te zijn. Ik wist in ieder geval dat ik in de omgeving van de spleet moest zoeken (het bos bevond zich van hieruit bezien daar immers vlak achter) en ook deze vijfde instelling bleek achteraf niet al te lastig om te vinden. Aan de rechterkant van zowel de spleet als het bos doemde de zuil op met de schotel. Bij een stand van '122.1' klonk het geluid van het stromende water mij als muziek in de oren.

Zou ik hiermee de juiste instelling van de geluiden hebben gevonden, met andere woorden, zou ik de getallen van laag naar hoog moeten instellen? Maar nee, dat was niet logisch. Hiermee werden alleen de windrichtingen weergegeven en ik kon zo al zien dat van links naar rechts gaande de volgorde was: put – kristallen – klok – speet en water. Om dat te constateren, was het helemaal niet nodig om naar deze toren af te reizen. Nee, ik moest de instellingen hier eerst maar eens vastleggen door op die 'sigma'-knop te drukken... Daarmee werd het beoogde effect verkregen en werden ook de vijf uitgezonden en hier ontvangen geluiden even afgespeeld, maar niét in de volgorde van de toetsen of de getoonde getallen op het rode display. Ik drukte nogmaals op de knop en hoorde achtereenvolgens het gefluit rondom de kristallen, het klateren van het water, het hol bulderen van de wind, het loeien van het vuur en het slaan van de wrakke klok. Het zag er naar uit dat dit de juiste volgorde van de geluiden en dus van de schuiven bij het tunnelhuisje moest zijn!

Dit is de vijfde en laatste instelling.

Met een tevreden gevoel draaide ik mij om. Het leek erop dat ik hier gevonden had wat ik zocht en nu bleef alleen het ondergrondse grottenstelsel nog over, waar Atrus over geschreven had. Hoewel... 'alleen maar'... had hij ook niet geschreven dat die onderaardse wereld zo uitgestrekt was dat het misschien wel jaren zou duren om alles in kaart te brengen en te onderzoeken? Enfin, ik moest mij maar op pad begeven, dan zou ik vanzelf wel merken waar ik terecht zou komen.

Ik klauterde in de put omlaag en aan de andere kant van de gang weer omhoog, waarbij ik niet vergat om eerst het licht in de gang te doven, zodat de vlemuizen daar weer rustig konden hangen en vliegen. Teruglopend over de smalle landtong kon ik niet nalaten een liedje in mijzelf te neuriën. Mijn humeur was er hier in sprongen op vooruitgegaan, en terecht ook! Ik zou de beide broers, als ik hier nu weg kon komen, een groot plezier doen om hen een pagina te bezorgen! Wellicht kon ik zo wat meer informatie bij hen lospeuteren. Dat bracht mijn gedachten opnieuw op de blauwe pagina, die zo mysterieus was weggevlogen. Ik liep daarom niet rechtstreeks door naar het tunnelhuisje, maar sloeg eerst af richting het bos om opnieuw bij de zuil met het waterbassin een kijkje te nemen. Gelukkig zag ik op het bankje naast de stenen lessenaar wederom de blauwe pagina liggen, precies op

Zou het tunnelhuisje nu wél opengaan?

hetzelfde plekje als weleer. Als dat geen tovenarij was... want hoe groot zou de kans zijn dat een door de wind opgenomen vel papier toevallig op een andere winderige plek, daar een flink eind vandaan neergevleid zou worden waar hij al eerder lag, om daar vervolgens, ook toevallig te blijven liggen? "Nul procent," bedacht ik bij mijzelf terwijl ik over de trappen en het plateau terugliep. Een kort moment later stond ik voor het tunnelhuisje dat ik, toen ik hier net was gearriveerd, nog niet kon betreden. Zou het nu wél lukken?

Eens kijken... het eerste geluid dat het bedieningspaneel van de zendtoren had laten horen, was het resoneren van de kristallen. Ik pakte de eerste, meest linker schuif en schoof deze zover naar beneden, tot ik het ijle, fluitende geluid uit het luidsprekertje hoorde komen. De tweede schuif moest het klateren van het water weergeven. Dat was dus de onderste stand, zo wist ik mij nog te herinneren. De derde schuif kon ik in de bovenste stand laten staan, want deze moest het hol loeiende geluid van de wind bij de put weergeven. De vierde schuif zette ik op het 'vuur'-geluid en de laatste, meest rechtse schuif schoof ik in de stand zodat deze het tikken en slaan van de grote staande klok weergaf. Dan moesten de vijf schuiven nu goed staan! Ik drukte op de rode knop...

Om de beurt lichtten de knoppen op de vijf schuifjes even groen op, waarbij het luidsprekertje de corresponderende geluiden liet horen. Ook de rode knop gaf daarna even een groen licht, als om aan te geven dat de juiste geluidscade was ingesteld. De twee ronde panelen op kniehoogte aan weerszijde van de deur, waarvan ik mij al had afgevraagd of ze méér dan een decoratieve functie hadden, begonnen nu rond te draaien. Als reactie hierop schoof de metalen deur naar boven open. Het inwendige toonde een klein portaal, dat al snel overging in een trap die naar beneden afdaalde.

Ik liep naar binnen en zag dat de trap in de rotsen was uitgehakt. De ontwerper had zelfs de moeite genomen om de trap met een loper te bekleden. De wanden waren metalen platen die sterk geribbeld waren. Ongeveer om de meter werden deze platen onderbroken door een paar stalen balken, die langs de wanden en tot over het plafond doorliepen. Hierin

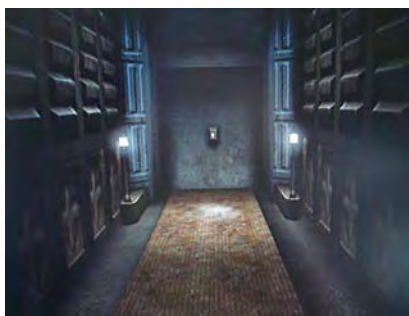
Ja! De deur gaat nu open!

zaten in totaal 15 spotjes verwerkt, steeds vijf aan weerszijde langs de wand en vijf aan het plafond, aldus een soort lichtboog vormend. Het op zich vrij zwakke wittige licht van deze spotjes verspreidde voldoende licht, om duidelijk te kunnen zien waar ik mij bevond.

De trap eindigde bij een horizontale gang, waarin het schemeriger was. Ditmaal kwam het licht van een aantal lampen die aan het relatief hoog gelegen plafond bungelden. De wanden waren ook hier beneden voorzien van dezelfde grof geribbelde metalen platen. De gang was tamelijk lang en maakte na een vijftiental meters een haakse bocht naar rechts. Om deze bocht liep de gang nog een tiental meters verder, maar leek daar dan toch dood te lopen.

Waar bevond ik mij hier eigenlijk? Ik hoorde het aanhoudende geluid wat het midden hield van het gerammel van metaal en het stampen van machines. Ook weerklonk er regelmatig het gesis van stoom en zo af en toe klonk er ook een doffe klap, als van een metalen plaat die ergens op viel. Wat ik hier beneden ook zou aantreffen, alles leek zo te horen nog in vol bedrijf te zijn!

Het einde van de gang werd geflankeerd door een tweetal witte lampen op een metalen voet en mijn weg werd hier versperd door een dikke metalen plaat, die de

De gang eindigt bij een metalen deur...

doorgang afsloot. In het midden van deze plaat zat echter een grote knop die groen oplichtte. Dat zag er gunstig uit, want betekende 'groen' niet dikwijls dat het sein op 'veilig' stond en dat men kon doorlopen? Ik drukte op de knop en ja, hoor, ook deze deur schoof naar boven open en onthulde een grote, ronde ruimte. De mechanische geluiden en het gesis kwamen duidelijk uit deze ruimte. Tamelijk verrast keek ik

om mij heen. Het midden van de vloer, of eigenlijk het héle vloeroppervlak was een groot gat dat zo diep was, dat ik niet kon zien waar dit uit zou komen, want het schemerlicht in deze ruimte reikte slechts tot enkele meters diep. Vanaf de plek waar ik binnen was gekomen, liep echter een metalen rooster naar het centrum van de ruimte. Daar liep dit rooster middels een kort trapje naar boven, om

... die toegang biedt tot deze ruimte!

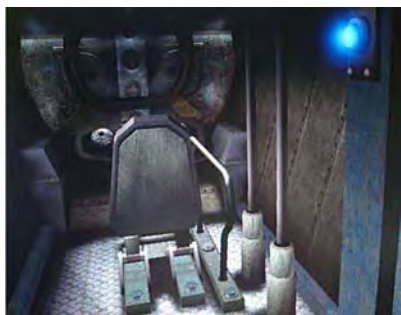
te eindigen bij een ietwat plomp ogend object, dat het midden hield tussen een raket en een onderzeeër, hoewel die laatste omschrijving nog het meest in de richting kwam. Aan de bovenkant van dit vreemde voer- of vaartuig knipperde steeds een groene lamp aan en uit. Duidelijk was te zien dat het metalen trapje uitkwam bij de ingang van het scheepje, die gesloten was. Rechts zat echter een blauw oplichtende knop, die de ingang wel zou bedienen. De duikboot zweefde boven een grote ronde betonnen bak, waarin een aantal rode lampen was bevestigd, die ook steeds aan en uit knipperden. Aldus leek het geheel wel een beetje op een landingsplateau.

Langs de rand van de betonnen bak waren relingen aangebracht, waarop een aantal zoeklampen zat vastgeklampt, die hun lichtbundels naar het metalen scheepje zonden. Alles wekte aldus de indruk alsof ze tegen de bezoeker wilden zeggen: "het geheel is in gereedheid gebracht om in te stappen en te vertrekken!"

Alvorens aan die denkbeeldige oproep gehoor te geven, besloot ik eerst rondom het scheepje te lopen wat mogelijk was, omdat er tussen de wanden van de ruimte en de betonnen bak in het centrum, in een cirkel ook een metalen rooster was aangebracht. Zodra ik voet zette op deze metalen rondgang, schoof de toegangsdeur automatisch dicht. Over het rooster lopend, zag ik dat de betonnen pak in het midden door vele dikke metalen buizen was verankerd aan de wand. Het plompe voertuig bleef trouwens op zijn plaats omdat hij aan het plafond ook aan een dikke metalen buis was vastgemaakt. In het zwakke licht kon ik niet zien of het duikbootje van deze buis losgemaakt kon worden, of waar deze buis in de hoogte eindigde. Aldus rondlopend en het scheepje aan alle kanten beijkend, kwam ik tot de conclusie dat dit vervoersmiddel toch het meest weg had van een onderzeeër. De voorkant toonde een soort cockpit met rondom veel glas, waardoor de piloot een vrijwel onbelemmerd zicht naar voren, maar ook deels naar boven, beneden en opzij had en onder de cockpit wierpen een drietal schijnwerpers ook een witte lichtbundel naar voren.

Spoedig had ik mijn rondje in deze ruimte voltooid en moest ik het er maar eens op wagen. Ik beklom het trapje en drukte op de blauwe knop. In tegenstelling tot de raket op Myst-eiland, schoof de toegangsdeur van het scheepje moeiteloos open. Ik betrad de duikboot.

De ruimte binnen was kaal, op het cockpitgedeelte na. Ook binnen zat een blauwe knop, waarmee ik de toegang weer kon afsluiten. Ik liep naar de neus van het scheepje en nam plaats op de stoel die middenvoor het panoramische raam en een bedieningspaneel was bevestigd. Zodra ik plaats nam lichtte automatisch de knoppen van het besturingsmechanisme van het scheepje op. Nou, dat zag er niet bijster ingewikkeld uit. In het centrum zaten een tweetal grote blauwe pijlen die naar rechts en links wezen. Daarboven toonde het een grote rechthoekige knop het woord 'forward', 'vooruit' dus, en onder de pijlen een vergelijkbare knop

Het inwendige van het duikbootje is kaal, op de cockpit na.

'backtrack', in rode letters. "Backtrack, voor aarzelende piloten?" Bedacht ik. In een originele vertaling zou ik dat 'terugkrabbelen' willen noemen. Verder zat er rechts nog een rond instrument met daarin een zwart, hoekig voorwerp. Het vakje dat zichtbaar was toonde de letters 'SE'. Als dit ook Engels was, dan wilde mij alleen de betekenis van de afkorting 'ZO' mij te binnen schieten, 'zuidoost' dus. Dan zou dit wel een soort kompas zijn, zodat de bestuurder van dit voertuig steeds de juiste koers kon bepalen. Tot slot was er links opnieuw een luidsprekertje te zien. Daarop zat een rode knop. Toen ik deze indrukte, lichtte hij even op, maar weerklonk er duidelijk een soort waarschuwingssignaal.

Dankzij de metalen rondgang kan ik het scheepje aan alle kanten inspecteren.

Het bedieningspaneel van het scheepje ziet er niet zo ingewikkeld uit.

Betekende dit dat ik nog niet kon vertrekken? Ik speurde nauwgezet in de ruimte in het rond, maar kon verder niets meer ontdekken wat ik nog zou kunnen doen.

Ik nam wederom plaats en besloot dat ik de gok maar moest nemen. Wat had ik te verliezen? Ik nam een diepe teug lucht en toch wel ietwat gespannen drukte in op de groene 'vooruit'-knop.

Er klonk een hoog zoemend metalig geluid en trillend kwam het scheepje in beweging. Door het cockpitraam zag ik dat de duikboot inderdaad naar beneden dook, al bleef de neus van het scheepje wel min of meer horizontaal. Daarbij verschoof het beeld ook naar rechts, wat betekende dat het bootje zelf linksom langzaam om zijn as wentelde. Dat het apparaatje rechts op het bedieningspaneel een soort van kompas was bleek nu, want het zwarte blokje wentelde om en toonde achtereenvolgens 'NW', 'W' en vervolgens de andere windrichtingen. Het scheepje bleef in deze beweging volharden, naar beneden en naar links. De wanden van de ronde ruimte die mijn vertrekpunt markeerden, schoven langs, en vervolgens een stukje rotswand. Daarna leek de ruimte weidser te worden, zelf zo weids, dat de schijnwerpers van het voertuig er niet in slaagden om ook maar iets in hun lichtbundels te vangen. Dat duurde een tijdje zo, terwijl het zwarte blokje van het kompas doorwentelde en doorwentelde... De ruimte waarin ik mij nu bevond moest aldus wel heel uitgestrekt zijn, want de kompasroos was al een paar keer geheel rondgegaan, alvorens ik weer iets vanuit het duister zag opdoemen. Vanuit de diepte doemde nu een aantal rode lichtjes op, die wel in een cirkel gegroepeerd leken te zijn en op mijn nadering steeds feller oplichtte. Een kort moment nadat ik zag dat er in de verte nog een aantal, wat zwakkere rode lichten waren te zien, werd mijn voertuig met nogal wat gerammel op een rails geparkeerd, die recht vooruit doorliep en in de verte in de duisternis verdween. Het kompas gaf nu 'noord' als richting aan. Zodra het voertuigje tot stilstand was gekomen, lichtte de rode knop van de luidspreker even op en liet een heldere 'ping' horen, als van een bel.

Na een vrij langdurige tocht naar beneden wordt het scheepje op een soort rails geparkeerd.

Nou, het zag er niet naar uit dat ik hier al op de plaats van bestemming was gearriveerd. Door het raam turend zag ik dat een landingsplatform ontbrak. De rails leek in de ruimte te zweven, maar vaag zag ik in het duister een paar pilaren, waaraan en op de rails was bevestigd. Ik verliet mijn zitplaats en probeerde, tegen beter weten in, de knop van de toegangsdeur. Opnieuw weerklonk er echter kort een sirene, om aan te geven dat uitstappen hier niet was toegestaan of mogelijk was. Ik nam wederom plaats in de cockpit en besloot de andere knoppen eens te proberen.

Eerst maar eens die terugkrabbelknop. Inderdaad bleek dit de 'achteruit' te zijn. Letterlijk bleek ik het eerste stukje van de route opnieuw, achterstevoren, af te leggen en even later arriveerde het duikbootje op het punt alwaar ik mijn tocht was aangevangen. Nu kon ik de deur wél openen en het scheepje desgewenst verlaten, maar dat deed ik niet. Het was in ieder geval een geruststelling dat ik eventueel op mijn schreden kon terugkeren, maar ik wilde natuurlijk weten waar dit voertuig mij zou brengen. Ik drukte opnieuw op 'vooruit' en zag aldus hoe het uitzicht zich voor de derde keer voor mijn ogen ontrolde.

Wederom beëindigde een heldere 'ping' de tocht van het scheepje. Ik drukte eens op de knop van het luidsprekertje en weer klonk het belletje. Ik had geen idee wat ik hiermee moest beginnen en na een kort ogenblik drukte ik maar opnieuw op de vooruitknop. Het scheepje, dat achteraf dus geen duikboot was, want ik bevond mij nog steeds in de lucht en niet in water, volgde nu een recht stukje rails. Er schoven een paar pilaren langs, maar al na een vrij kort stukje kwam mijn voertuig, dat zich nu als een soort tram of trein ontpopte, opnieuw tot stilstand. Vlak hiervoor meende ik even te zien dat hier veel meer stukken rails liepen in diverse richtingen, maar deze schoven naar achteren uit het zicht en vooruit was wederom alleen een recht stukje rails zichtbaar. Voor deze echter in de duisternis verdween in de verte, zag ik dat er

De route vooruit lijkt dood te lopen.

een soort stootblok op de rails was geplaatst, waarop een rode lamp brandde. De luidspreker kwam opnieuw even tot leven, maar produceerde nu een ander geluidje, een soort 'prrrt'. Ik drukte op de vooruitknop, maar er weerklonk een korte sirene en de tram bleef roerloos op zijn plaats. Wat nu? Moest ik een andere route zien te kiezen? Ik had de knoppen met de pijlen nog niet geprobeerd en drukte op goed geluk op de pijl naar links. Met een geklik en gerammel schoof het scheepje én een stukje rails waarop deze stond geparkeerd, naar

links op, tot de rails aansloot op een identiek recht stuk, die echter ook door een stootblok met een rood licht werd geblokkeerd. Het kompas gaf als richting nu 'NW' aan. Het begon mij te dagen. Na nog een druk op dezelfde knop, schoven rails en scheepje nog een stukje verder op en maakten nu contact met een vrij stuk rails, dat gezien de 'W' op het kompas in westwaartse richting liep. Ik bleef steeds op dezelfde knop drukken en kwam er aldus snel achter dat in alle acht windrichtingen rails waren bevestigd, maar dat slechts twee richtingen niet door stootblokken werden geblokkeerd, namelijk de rails die naar het zuiden liep, en naar het westen.

Welke van de twee zou ik moeten nemen? Nou, dat was niet al te moeilijk. Het eerste stukje rails was recht geweest, en tijdens dat tochtje was het kompas steeds op 'noord' blijven staan. Ik was dus vanuit het zuiden naar het noorden gegleden. Als ik nu de zuidtak zou inslaan, dan zou ik simpelweg weer teruggaan, alsof ik op de terugkrabbelknop zou hebben gedrukt. Nee, de westtak moest dus de enige juiste doorgaande route zijn. Ik manoeuvreerde het treintje naar de juiste splitsing en drukte op 'vooruit'.

Wederom legde ik een kort recht stukje af, al liep de rails wel tot tweemaal toe in een bult over een object heen, dat echter zelf in het duister in de diepte verscholen bleef. Ditmaal weerklonk opnieuw het belletje, maar zag ik dat mijn route recht vooruit opnieuw doodliep. Draaien dan maar weer en nu deed ik dat de andere kant op, via de rechter pijlknop. Net als zo-even waren er maar twee routes vrij, namelijk de oostroute, van waar ik zojuist was gekomen, en de noordtak. Dat moest deze laatste dus het juiste vervolg zijn, en zo schoot ik wederom een stukje op.

De rechte route moest opnieuw een tweetal bulten overwinnen. Zodra de tram tot stilstand kwam, zag ik dat ditmaal de route vooruit niet geblokkeerd was. De luidspreker liet nu een soort kort blazend geluid horen, als van het laatste restje lucht dat uit het ventiel van een lekke fietsband stroomt. Waarom gleed het scheepje niet gewoon verder? Nadat ik met behulp van de pijlknoppen mijn voertuig opnieuw een complete cirkel had laten maken, zag ik het probleem. Ditmaal waren er drie routes beschikbaar, de noord-, zuid- en oosttak. Vanuit het zuiden was ik gekomen, dus die

route viel af. Maar welke van de andere twee moest ik kiezen? Tot dusver was het niet zo'n probleem geweest om mijn weg te zoeken door dit donkere labyrint van rails en wissels, maar nu begon het hier op een echt doolhof te lijken!

Er mocht toch vanuit worden gegaan dat Atrus en zijn zonen dit geheel hier hadden aangelegd met de bedoeling dat iemand hier de juiste uitweg moest kunnen vinden, mits hij of zij het juiste trucje kende! Wat waren mijn aanknopingspunten? De rangeerterreinen waar ik tot dusver was gearriveerd, zagen er steeds identiek uit, dus daar zat het hem niet in. Na enig gepeins kwam ik erop dat de enige verandering die ik tijdens mijn tocht tot dusver had geconstateerd, het geluidje was dat de luidspreker had laten horen, telkens als het duikbootje tot stilstand was gekomen. Over duikboot gesproken... dat was evenmin een goede naam voor dit vervoermiddel als tram of trein, want het begin van de tocht was helemaal niet via rails verlopen. Na enige ogenblikken bedacht ik een geheel eigen naam, die het best van toepassing was voor de omgeving waar dit vervoermiddel zijn weg zocht, namelijk een 'doolhofdwaler'. Maar goed, welke geluiden had ik gehoord? Eerst een soort bel, en toen moest ik naar het noorden afreizen. Vervolgens leidde mijn route naar het westen en klonk er 'prrrt', en daarna zette ik opnieuw koers naar het noorden en klonk het belletje opnieuw. In deze wereld, zo was aan de oppervlakte al gebleken, speelden geluiden een grote rol. Zou iedere windrichting misschien aan een specifiek geluid gekoppeld zijn? De bel zou dan aan het noorden zijn gekoppeld, en het 'prrrt' geluidje aan het westen. Als ik nu door moest reizen naar het noorden, dan zou ik wederom de bel moeten horen, vooropgesteld dat mijn theorie klopte. Maar ik hoorde nu de 'pfff' van de leeglopende fietsband. Maar dat kon kloppen! De oostroute was immers ook vrij en dat betekende vermoedelijk dat dit luchtgeluid bij het oosten paste! Het was in ieder geval de moeite waard om dit te proberen. Bij gebrek aan iets beters, moest ik er wel vanuit gaan dat de luidspreker de juiste route zou aangeven.

Ik rangeerde de doolhofdwaler naar de oosttak en drukte op 'vooruit.' Ditmaal volgde het scheepje een ingewikkelder route. Het traject vertoonde niet alleen een paar hoogteverschillen, maar ook werden er ditmaal een paar bochten genomen. Netto gezien bleef ik echter een rechte route volgen, want zodra de doolhofdwaler bij het volgende rangeerterrein belandde, gaf het kompas nog steeds 'oost' aan. De route recht vooruit was vrij en de luidspreker liet wederom het geblaas horen, dus dat suggereerde dat ik rechtdoor moest blijven gaan. Zo gezegd, zo gedaan. Na een saai kort recht stukje liep de route dood, maar kwam de luidspreker met een nieuw geluid. Ditmaal klonk er een korte blikkerige klank en die moest dan dus wel thuis horen bij de enige windrichting die nog niet van een geluidje was voorzien, het zuiden dus. Ik roteerde de dwaler een tweetal slagen naar rechts en zag dat de zuidroute inderdaad toegankelijk was. Vooruit dan maar weer...

Opnieuw volgde er een kort stukje, maar ditmaal lag er een flauwe bocht in de route en daarbij vielen de lichtbundels van de schijnwerpers van de doolhofdwaler even op een rotswand. Mijn route liep door een rond gat in deze rotswand verder en zo kwam ik wederom in een donkere en zo te zien opnieuw zeer uitgestrekte grot. Nou, Atrus had niet overdreven dat dit grottenstelsel hier groot van omvang was! Ik was benieuwd hoe lang mijn tocht hier zo zou doorgaan en waar ik uiteindelijk zou

uitkomen. Want dit alles moest toch een zeker doel dienen en was zeker niet aangelegd om labyrintje te spelen...

Weer klonk het blikgeluid en was de zuidroute vrij, dus kon ik meteen verder vooruit. Na een lange, bochtige route was 'prrt' het geluid en dat betekende dat het westen nu aan de beurt was. Ook dat bleek een open route te zijn, dus mijn theorie klopte nog steeds. Nu passeerde ik een lange rotswand, die aan beide kanten de route omsloot en mij uiteindelijk bracht in... alweer een volgende grot!

Nu klonk er een geluid dat ik aanvankelijk niet herkende. Ik moest een paar keer op de rode knop drukken, alvorens ik het goed had gehoord. Het was eigenlijk zeer logisch! Ik hoorde het 'prrt' en het blikgeluid door elkaar heen! Dat waren de geluiden voor het westen en zuiden, dus moest ik natuurlijk de combinatie hebben, het zuidwesten dus! Ik hoefde de dwaler slechts één slag naar rechts te draaien en zag dat ik het goed had gehoord. De zuidwesttak was geopend. En zo ging de tocht door het doolhof in de grotten verder. Na een paar behoorlijk scherpe bochten gelastte de luidspreker mij om het westen in te slaan. Dat deed ik en nadat ik bij het zoveelste rangeerterrein was aanbeland, klonk er wederom een combigeluid dat onmiskenbaar

Scheef hangend wordt er met grote snelheid een wijde bocht genomen.

het noordwesten aangaf. Daarna was het noordoosten aan de beurt en ik volgde trouw de geluids instructies op. Voor de verandering moest ik daarna simpelweg weer het noorden volgen (nu al voor de derde keer). Ik had zo langzamerhand het gevoel dat ik een beetje van het kastje naar de muur werd gestuurd, maar op hetzelfde moment bemerkte ik dat dat niet helemaal waar was. Ditmaal volgde de rails een lange, wijde bocht, die door de doolhofdwaler met een vrij grote snelheid werd genomen, waardoor hij even scheef kwam te hangen. Dat vormde het bewijs dat ik dit deel van

de route toch echt pas voor de eerste keer nam.

Bij de volgende stop werd ik verwezen naar de enige windrichting die ik hiervoor nog niet had hoeven te kiezen, namelijk het zuidoosten. Ik sloeg die windrichting in en aanvankelijk verliep de tocht net zoals hiervoor. Na een vrij lang stuk doemde er ditmaal echter rotsen op, die niet meer van wijken wisten. Aldus leek het wel alsof de doolhofdwaler zich nu door een soort mijngang spoedde, waarbij hij trouwens flink vaart moest minderen, omdat de rails hier middels een paar tamelijk scherpe bochten waren aangelegd. De rotsgang werd trouwens verlicht en zo gleeed de dwaler onder een paar lichtbogen door. Na een lang stuk – het langste van de hele route alhier – kwam het voertuig vlak voor een stootblok tot stilstand. Dit was niet een punt waar de rails zich splitsten, maar het leek écht het eindpunt te zijn. Ik zag dat er langs de rails een perron was aangelegd, zodat er hier uitgestapt kon worden. De luidspreker liet ook geen geluidje meer horen, ook niet toen ik voor de zekerheid nog even op de rode knop drukte. Dan was het tijd om de doolhofdwaler nu te verlaten en ik stapte uit.

Het lijkt erop dat ik het eindpunt van het doolhof heb bereikt.

Op het perron staand, heb ik goed zicht op de doolhofdwaler die mij hier heeft gebracht.

Ik belandde op het nogal Spartaans uitgevoerde perron, niet meer dan een metalen plaat van twee meter breed en twintig meter lang. Nadat ik nog even een blik op het scheepje had geworpen dat mij hier had gebracht, nam ik de enige beschikbare route, een smalle rechthoekige opening in de metalen wand van het perron. Deze bracht mij in een vergelijkbare gang als degene die mij naar het begin van dit labyrint in de grotten had gebracht. Zelfs dezelfde geluiden weerklonken hier, vaag machinegestamp, gesis en soms geklap van metaal op metaal.

De gang zelf was recht en niet zo lang, en eindigde opnieuw bij een metalen deur, die ik gemakkelijk kon openen door op de groene knop in het midden te drukken.

De ronde ruimte waar ik nu belandde, leek sprekend op die alwaar ik de doolhofdwaler had aangetroffen, echter met twee belangrijke verschillen. Ditmaal ontbrak het metalen pad, waardoor ik hier niet de ruimte rond kon lopen en voerde het rechte pad dat overbleef niet naar een andere doolhofdwaler, al zag de betonnen bak met daar omheen de rode lampen en de witte zoeklichten er identiek uit. Het trapje leidde ditmaal naar een klein rond plateau. In het centrum daarvan stond een ronde stenen sokkel, waarop een boek lag. Ik liep er naartoe en zag al van een afstand dat het een

De ruimte alwaar ik arriveer, vertoont veel overeenkomsten met mijn vertrekpunt.

dik exemplaar was. Het omslag kwam mij bekend voor... dit was precies zo'n boek als het exemplaar dat ik op de Edense hei had zien liggen! Dit was dus een Mystschakelboek! Zie je wel! Op de voorkaft stond het woord 'Myst' geschreven!

Mijn hart maakte een sprongetje van blijdschap. Dan vormde dit boek mijn route terug naar... "huis" had ik bijna gedacht, maar dat was tikje voorbarig. Met dit boek kon ik wellicht terugkeren naar Myst-eiland, niet direct mijn thuis, maar toch een wat prettiger omgeving dan het tijdperk hier en in

ieder geval een stapje dichterbij Bennekom, althans, zo voelde het!

Ik sloeg het boek open en stuitte op een draaiende foto. Ditmaal herkende ik het

beeld meteen. Dit was het beeld van het plafond in de bibliotheek, met de blauwe lucht en de wolken, alsmede de kroonluchter. Dat zou dan wel de plek worden alwaar dit boek mij zou gaan afleveren? Met een lichte aarzeling bewoog ik mijn hand naar de afbeelding toe. Zou ik het doen? Maar ik besepte dat ik weinig keus had. Na dit moment van bezinning drukte ik mijn hand stevig op de foto. Weer klonk dat sterk zoemende geluid en hoewel ik nu mijn best probeerde te doen om te registreren wat er precies gebeurde, had die

Op de sokkel in het centrum van de ruimte ligt een Mystschakelboek!

Mijn route terug naar de bibliotheek op Myst-eiland?

poging weinig succes. Opnieuw had ik even het gevoel dat ik het boek werd ingezogen en in een donkere tunnel verdween, maar daarna was het wederom over en uit.

Hoofdstuk 4: Het onderzoek op Myst-eiland gaat verder.

Ditmaal had ik het gevoel dat ik korter van de wereld was gebleven dan gedurende mijn reis van de raket op Myst-eiland naar de andere raket in het tijdperk met de inslagkraters. Op zich verliep het reizen via een schakelboek best wel snel en in zekere zin comfortabel, dat wil zeggen, de reiziger was zich niet bewust van enig ongemak gedurende de reis! Alleen moest er nog worden uitgekiend dat men op de plek van aankomst automatisch in een comfortabele stoel zou belanden, of zoiets. Nu lag ik in ieder geval op een harde houten vloer, die inderdaad de vloer van de bibliotheek op Myst bleek te zijn.

Ik krabbelde overeind en vergewiste mij ervan dat ik inderdaad op Myst was teruggekeerd en niet op een locatie heel ergens anders die daar op het eerste gezicht veel op leek (de gebeurtenissen rondom de tweede raket hadden mij ietwat argwanend gemaakt). Dat bleek niet het geval te zijn, maar dat was ook niet de verwachting geweest. Het boek, door middel waarvan ik naar hier was geschakeld, was immers met de titel 'Myst' getooid geweest?

Ik begon mij al moeiteloos aan de nieuwe situatie aan te passen, zo leek het. Nog een paar reisjes via zo'n schakelboek, en ik begon deze manier van reizen al gewoon te vinden. Maar eerlijk gezegd, snapte ik het fijne er totaal nog niet van!

Dan moest ik nu de rode pagina die ik had meegenomen, maar eens in het rode boek stoppen, om te zien of de bewoner van dit boek deze gift op prijs zou stellen. Ik sloeg het rode boek open en stopte de pagina bij de kier in de kaft. Net als de eerste pagina zoog deze zich zoemend vast, maar zag ik dat daarmee het hiaat in de rug nog niet geheel was opgevuld. Er ontbraken dus nog meer bladzijden. Het rode plaatje kwam wederom tot leven, maar was nog steeds verre van storingsvrij. Toch waren de heldere momenten al wat talrijker dan de eerste keer. Opnieuw keek ik naar het gezicht van SIRRUS, die duidelijk verheugd was mij weer te zien, want hij toverde een brede glimlach op zijn gezicht. "Je bent teruggekeerd," sprak hij duidelijk verrast, alsof hij dat wél had gehoopt, maar niet had verwacht. "Bedankt voor het brengen van de rode pagina."

SIRRUS is duidelijk blij mij weer te zien.

Opnieuw begon SIRRUS een betoog tegen mij af te steken, wat ik opnieuw maar zeer ten dele kon volgen, want beeld en geluid waren nog steeds behoorlijk gestoord. Uit wat ik kon opvangen, bleek dat SIRRUS zelf beseftte dat ik niet alles goed kon horen, want hij herhaalde deels wat ik de eerste keer al had gehoord: "... Je moet me blijven helpen ... mijn naam is SIRRUS ... ik smeed je, probeer de overgebleven rode pagina's te vinden ... je moet ... bevrijd mij uit dit boek, voordat ik ... breng ... ik heb meer rode pagina's nodig,

alsjeblijft ... verspil geen tijd ... raak niet ... mijn broer ... mijn broer is schuldig ... en ik zit ten onrechte gevangen ... breng de rode bladzijden naar mij!"

Die laatste zin sprak SIRRUS gebiedend uit, als een bevel. Maar ja, hij moest behoorlijk gefrustreerd zijn en klampte zich met de moed der wanhoop vast aan die vreemdeling die mogelijk zijn redder zou worden, ik kan dat wel begrijpen. Uit zijn betoog kon ik in ieder geval opmaken dat er nog meerdere rode pagina's nodig waren om zijn boek te repareren en hij had nogmaals medegedeeld dat hij SIRRUS

heette, voor het geval ik dat de eerste keer niet goed had verstaan. Verder leek het erop dat hij wist dat zijn broer ook gevangen zat, maar beweerde hij dat hij de onschuldige was, die het verdiende om bevrijd te worden. Wel, ik had nog veel te weinig informatie om die conclusie nu al te trekken. Het zat er dik in dat beide broers elkaar zouden beschuldigen. Ook Achenar in het blauwe boek zou willen dat ik zou besluiten hém in plaats van Sirrus te bevrijden. Die gedachte maakte meteen duidelijk wat mij nu te doen stond. Ik zou opnieuw naar het tijdperk met de kraters moeten afreizen om de daar achtergebleven blauwe pagina op te halen, deze in het blauwe boek te stoppen en te luisteren wat Achenar mij te vertellen zou hebben. Daarna zou ik rustig kunnen beslissen wat mijn verdere stappen moesten zijn.

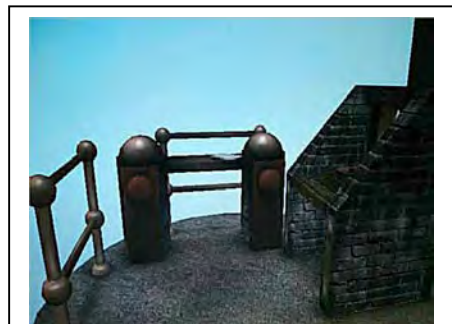
Ik verliet de bibliotheek en wandelde naar de raket. Gelukkig stond het ruimtevoertuig nog steeds onder de juiste spanning en kon ik de luchtsluis openen. Binnen bleek ook het bedieningspaneel nog op de juiste tonen ingesteld te zijn, wat alles er veel eenvoudiger op maakte. Het ronde scherm toonde reeds het schommelende schakelboek. Ik raakte het scherm aan, bezag het vage filmpje en drukte nogmaals op het glas.

Opnieuw onderging ik de sensatie van het reizen via een schakelboek, sterker nog, ditmaal zelfs van een schakelboek op afstand! Wederom wist ik niet het bewustzijn te bewaren, maar opnieuw had ik het gevoel dat het minder lang duurde dan de eerste keer toen ik van Myst naar het desolate tijdperk met zijn vurige spleet en typische geluidjes reisde. Even later ontwaakte ik in de raket.

Ik verspilde geen tijd, verliet de ruimtesigaar en liep regelrecht naar het bos op de heuvelrug bij het waterbassin, alwaar ik de vorige keer de blauwe pagina had aangetroffen. Gelukkig lag hij daar nog steeds en ik griste hem snel weg van het houten plankje. Binnen enkele minuten stond ik alweer voor het tunnelhuisje, waar ik zag dat de juiste geluidscode nog steeds was ingesteld.

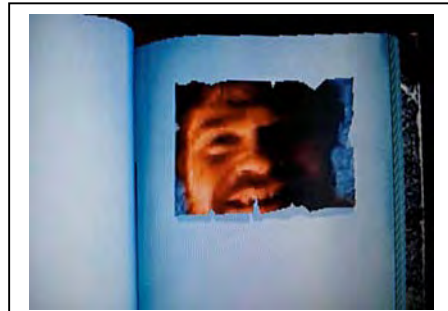
Ik opende de toegangsdeur en via de trap en de gang arriveerde ik al spoedig in de ronde ruimte, waar de doolhofdwaler ook al op mij stond te wachten, een meevaller dus! Het was uiteraard maar een kwestie van afwachten geweest of dit vervoermiddel, nadat ik eerder was vertrokken, weer naar zijn uitgangspositie zou terugkeren. Gelukkig was dat het geval. Op die manier ging alles best wel vlot zo! Daar ik inmiddels wist welke geluiden aan welke windrichtingen waren gekoppeld, besloot ik nu eens echt van het tochtje door het donkere doolhof te genieten. De route verliep via 'noord' – 'west' – 'noord' – 'oost' – 'oost' – 'zuid' – 'zuid' – 'west' – 'zuidwest' – 'west' – 'noordwest' – 'noordoost' – 'noord' en tenslotte 'zuidoost' naar de eindbestemming.

Op die manier arriveerde ik voor de tweede keer bij het perron dat toegang bood tot de ronde zaal met het Myst-schakelboek. Al met al had ik hooguit een half uur nodig om met de blauwe pagina in de hand, weer in de bibliotheek op Myst te arriveren. Daar liep ik naar de lessenaar met het blauwe boek en stopte de bladzijde die ik bij mij had in het kapotte schakelboek. Zou Achenar net zo verheugd reageren als zijn broer in het rode boek? Dat bleek het geval te zijn. "Je bent teruggekeerd," riep hij verheugd uit, om daarna een stuk somberder op te merken: "Je had niet moeten terugkomen ... het duurt eeuwen om mij te bevrijden ... ik ben Achenar." Ook het blauwe plaatje liet nog veel storing zien en het geluid was ook niet al te best, maar

De blauwe pagina ligt op hetzelfde plekje als tijdens mijn vorige bezoek.

een aantal stukken uit wat Achenar mij vertelde, kon ik wel opvangen. Het viel mij daarbij op dat Achenar kennelijk een nogal nerveus heerschap was, die zijn betoog regelmatig met een zenuwachtig lachje onderbrak. Het volgende kon ik verstaan: "Mijn broer, ik smeeek je! ... Om volledig te zijn, je ... doe niet ... altijd blauwe pagina's ... luister naar hem ... luister niet naar mijn broer ... hij omschrijft mij als een gek en een leugenaar! ... Breng mij de blauwe pagina's! ... De rode niet, breng de rode niet! ... Ik ben ten onrechte gevangen gezet ... je moet ... ik zal mijn rehabilitatie krijgen, alsjeblieft, breng mij de blauwe bladzijden ... pagina's, alsjeblieft..."

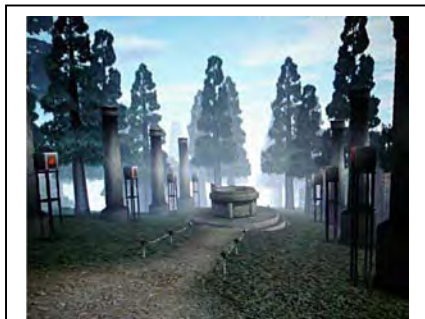

Ook Achenar is in zijn nopjes dat ik hem een blauwe pagina kom brengen.

Nadat de blauwe foto zwart was geworden, deed ik het boek dicht en legde het terug op de lessenaar. Als één ding duidelijk was geworden, dan was het wel dat Achenar er duidelijk erger aan toe was dan zijn broer uit het rode boek. Hij klonk echt wanhopig en de laatste paar zinnen kwamen smekend uit zijn mond. Afgezien daarvan, had ik maar weinig aanvullende informatie gekregen. Ook Achenar beweerde dat zijn broer fout was geweest en dat hij degene was die bevrijd moest worden. Dat had ik al verwacht. Maar uit wat beide broers mij tot dusver hadden verteld, kon ik onmogelijk opmaken wie de waarheid sprak en wie de leugenaar was. Dat Sirrus zelfverzekerder overkwam dan Achenar, zei mij nog weinig. Maar goed, deze kwestie kon ik nog even laten rusten. Zowel Sirrus als Achenar zaten veilig in hun defecte schakelboek opgesloten en ik kon ze altijd nog een tweede pagina bezorgen, vooropgesteld dat ik deze pagina's ergens kon vinden, natuurlijk! Ondertussen moest ik de nog onbezochte delen van dit eiland maar eens gaan opzoeken. Door de ingang van de bibliotheek naar buiten turend zag ik dat het dag was, dus voor de avond weer zou vallen, moest ik maar eens uit wandelen gaan.

Het was niet zo moeilijk waar ik mijn verdere onderzoekstocht op dit eiland zou voortzetten. Die begon eigenlijk al meteen voor de entree van de bibliotheek! Daar ontrolde zich namelijk die zuilengalerij waar ik al diverse malen min of meer langs was gelopen, maar waaraan ik tot dusver nauwelijks aandacht had geschonken. Daar moest ik nu verandering in brengen.

Vanaf de bibliotheek liep een vaag pad van lichtbruine zandige aarde en halfverdord gelig gras over de hoogvlakte, geleidelijk glooiend naar beneden. Het pad werd afgezet door een tweetal lage hekjes, eigenlijk niets meer een paar metalen pinnen die in de grond waren gestoken en waartussen een kabel was gespannen. Het pad werd even verderop nogal ruw onderbroken door een stenen put die precies op deze route was geplaatst, maar eerst verlegde ik mijn aandacht naar de zuilen die aan weerszijde van het pad op het gras waren geplaatst. De zuilen zelf waren van een nogal onopvallende marmersoort gemaakt, maar opvallender waren de metalen kastjes die voor iedere

Het vage aarden pad eindigt ginds nogal abrupt bij een put.

zuil waren geplaatst. Ik liep naar de eerste aan de linkerkant en zag daarop een rode afbeelding van een vogel, een soort zwaan. Ik raakte de afbeelding aan en er klonk

Het eerste kastje links toont een rode afbeelding van een soort zwaan...

... die groen wordt zodra ik hem aanraak!

een lichte klik en een kort gezoem. Het gevolg van deze actie was dat de vogel plots groen werd! Zodra ik de afbeelding nogmaals aanraakte, weerklonk hetzelfde geluid en werd de zwaan opnieuw rood gekleurd.

Ik verlegde mijn aandacht naar de eerste twee zuilen aan de andere kant van het pad en zag dat de bijhorende kastjes daar

de afbeelding van een oog en een slang lieten zien. Ook deze plaatjes kon ik desgewenst groen of rood maken, door ze aan te raken. Juist voordat ik opnieuw wilde oversteken naar de andere kant van het pad, zag ik opeens dat er een tweetal vlinders kwamen aanfladderen vanuit het bos. Ze kringelden even rondom mijn

Plotseling fladderen er een tweetal vlinders rondom mijn hoofd.

hoofd, maar vlogen toen door naar de andere kant van het eiland. Het gaf in ieder geval aan dat hier ook insecten moesten huizen. Deze wereld mocht dan niet de Aarde zijn, het leven hier zag er 'aards' genoeg uit...

Even werd ik overvallen door een vlaag van melancholie. Zou het mij ooit lukken hier weg te komen en terug te keren naar Bennekom? Na een ogenblik vermande ik mij en wierp een blik op het tweede kastje aan de linkerkant van het pad, dat een vierkant kruis liet zien.

Zo was ik inmiddels bij de put aanbeland, een groot, rond stenen geval. Hij bleek ook gevuld te zijn met water, maar dat niet alleen! Op de bodem van de put, die niet al

te diep bleek te zijn, zat een houten scheepje gemonteerd! Het was een driemaster, dat kon ik in het heldere water duidelijk genoeg zien. Een stukje van de masten en het kraaiennest staken boven de waterspiegel uit. Maar dat had ik hier toch ook in werkelijkheid gezien! Ik draaide mij half om en blikte tussen de bomen door richting de steiger. Zelfs vanaf hier kon ik de drie masten ontwaren van het levensgrote gezonken schip dat daar langs de steiger lag! Nee maar, dat kon toch geen toeval zijn dat daar dat schip gezonken lag te liggen en dat in deze put een schaalmodel ook in het water ondergedompeld zat! Ik probeerde het scheepje van de bodem van de put los te wrikken, maar het zat muurvast en moest al snel mijn pogingen staken. Vreemd was het allemaal wel. Ik kon mij niet aan de indruk onttrekken dat het één met het ander te maken had...

De put bevat een (ook gezonken) schaalmodel van het grote gezonken schip naast de steiger.

Vlak achter de put staat de zesde markeringsschakelaar.

Vlak achter de put stond een markeringsschakelaar, de zesde alweer. Ik haalde hem over en bekeek vervolgens de afbeeldingen op

de vier kastjes die voorbij de put langs het pad stonden opgesteld. Die aan de linkerkant toonde een blad en een pijl, en die aan de andere kant een insect en een anker. Ook deze waren rood gekleurd, maar kon ik desgewenst groen maken, door ze aan te raken.

Bij nader inzien kwamen de afbeeldingen mij bekend voor. Dat insect gaf het sterrenbeeld aan dat toevallig overeenkwam met mijn geboortedatum en –tijd. Ook de andere zeven afbeeldingen waren sterrenbeelden, die ik in een van de gave boeken uit de boekenkast had aangetroffen. Wellicht zou ik hier een aantal sterrenbeelden moeten activeren en dat er vervolgens ‘iets’ zou gebeuren, maar omdat ik niet wist hoeveel en welke plaatjes ik groen moest maken, was dat onbegonnen werk.

Verder de hoogvlakte volgend, daalde het pad langzaam af richting het andere einde van het eiland, dat inderdaad alles behalve fors van omvang was. Ik liep hier nu midden tussen de bomen en ik hoorde dat hier nog meer dieren huisden dan vlinders alleen. Meeuwen had ik al zien vliegen, maar hier klonk ook het gekwetter van vogeltjes, die zich tussen het geboomte schuilhielden. Al met al was dit toch best wel een idyllisch plekje en ik moest toegeven dat het mij hier veel beter beviel dan in het tijdperk van de meteoren. Dit zou zelfs een ideale bestemming kunnen zijn voor gestreste en overwerkte managers. Hier zouden die prima tot rust komen!

Het pad daalt langzaam af, in de richting van een vaag kruispunt.

Spoedig arriveerde ik bij een vaag kruispunt. Het pad rechts leidde naar het generatorhuisje, het pad links naar een soort van blokhut, maar mijn aandacht werd eerst getrokken door een vreemd object dat recht vooruit opdoemde. Na nog een tiental meters, kwam ik bij het einde van het eiland aan, alwaar de hoogvlakte overging in een smal rotsig strandje. Alhoewel... strandje was een groot woord. De met het gras begroeide rotsen liepen over in een kale strook bestaande uit bruinige kiezels, grof zand en aarde van hooguit drie meter breed, die vrij steil naar het water afdaalde. Dat was dan een minpuntje van dit potentiële vakantieoord...

Een merkwaardig bouwsel doemt op aan het einde van het eiland...

Lang fantaseerde ik niet door over de toeristische mogelijkheden van Mysteiland, want mijn aandacht werd getrokken door het vreemde bouwsel dat daar een eindje in zee lag en vanaf hier goed zichtbaar was geworden. Het was een vierkante toren, met een plomp puntdak, waarop een enorme zonnewijzer was geplaatst. De toren leek vooral gebruikt te worden als een reusachtige klok, want ramen ontbraken en een groot deel van de torenmuur waarop ik uitkeek, werd in beslag genomen door een enorme wijzerplaat. De ronde

... namelijk een enorme klokkentoren!

wijzerplaat, waarvan de wijzers op '12 uur' stonden, had een doorsnede van tenminste drie meter. De klokkentoren kon kennelijk ook betreden worden, getuige de deur die onder de wijzerplaat was aangebracht. Het eilandje waar de toren op was gebouwd, zag er merkwaardig uit. Het was in feite een groot, platliggend rond rad van metaal, met enorme tanden. In een van de openingen tussen deze tanden was een sokkel geplaatst, met daarop weer een markeringsschakelaar. Deze kon ik echter niet bereiken, vanwege de strook water van een tiental meters breed. Het eilandje stak amper een halve meter boven het water uit en ook zag ik dat deze wijzerplaat getooid was met het woord 'Myst'.

Dan was dit een nóg grotere uitgave van de staande klok die ik in het tijdperk met de kraters had aangetroffen, maar in tegenstelling tot het exemplaar daar, leek déze klok stil te staan. Er moest toch een mogelijkheid zijn om de klokkentoren te bereiken. Daarvoor zou wel het bedieningspaneel zijn bedoeld, dat hier op het rotsige strandje was geplaatst.

Op het rechthoekige metalen kastje waren een groot en een klein rood draaiwiel bevestigd en daarnaast zat een rode knop. De werking van het geheel bleek doodeenvoudig. Met het grote draaiwiel kon ik de grote wijzer van de klok telkens vijf minuten verzetten en met het kleine wiel de kleine wijzer steeds één uur. Ik zette de klok op goed geluk op 'tien-voor-half-drie' en drukte op de rode knop. Er gebeurde niets. Mooi! Ook hier zou dus wel een precies tijdstip nodig zijn...

Met dit bedieningspaneel kan de tijd op de klok worden versteld, al schiet ik daarmee nu weinig op.

Hoewel een nauwkeurigheid van vijf minuten al voldoende was, waren er dan toch nog genoeg instelmogelijkheden. Ik had geen zin om al deze mogelijke tijdstippen uit te proberen. Kon ik misschien zwemmend naar de overkant gaan? Niet zo'n goed idee... als de juiste code niet was ingesteld, zou de deur daar wellicht ook gesloten blijven en het enige wat ik op dat eilandje dan kon doen, was de markeringsschakelaar overhalen. Bovendien zag het water er hier nogal diep en woelig uit en stroomde het zo te zien nogal snel tussen beide eilandjes door. Nee, dat kon ik beter maar niet wagen.

Na nog een ogenblikje hervatte ik mijn route en zag ik dat het strandje ginds overging

Een vreemd stenen bouwsel is rondom de stam van een grote naaldboom opgetrokken.

in een ander pad, dat ook bij de blokhut uitkwam, die al tussen de bomen door schemerde. Achter deze blokhut dook nu ook een rond stenen gevaarte op van wel drie meter hoog, maar die aan de voorkant was voorzien van een stenen trapje. Mijn nieuwsgierigheid was gewekt, dus allereerst liep ik daar naar toe. Dit toch ietwat

merkwaardige bouwsel bleek een muur te zijn die in een zeshoekige

vorm een enorme boom omspande, die ik kort na mijn aankomst hier, vanaf het platform met de raderen, al in de verte had gezien. Het was inderdaad een gigantisch plantaardig gevaarte. Nadat ik het trapje

Inderdaad, een enorme boom!

had beklommen, zag ik dat dit stenen bouwwerk precies rondom de stam was aangelegd. Deze was, gezien het formaat van de boom, niet eens zo heel erg dik, ongeveer anderhalve meter. Ik keek eens omhoog langs de vrij gladde stam en zag dat de onderste takken van deze reuzennaaldboom pas ontsproten op een hoogte alwaar de meeste kruinen van de andere bomen rondom al ophielden! Inderdaad, deze boom verdiende zeker een eervolle vermelding gezien zijn afmeting, maar om

Naast de blokhut staat de achtste en laatste markeringsschakelaar.

hem daarom met dit monument te omringen was toch een tikje overdreven. Turend in het gat waarin de stam verdween, zag ik dat daar in ieder geval nog genoeg ruimte was overgelaten. De reuzenboom kon desgewenst dus nog wat verder groeien.

Ik verliet het ronde platform en arriveerde vervolgens bij de blokhut. Daarvoor trof ik de achtste en laatste markeringsschakelaar aan, die ik overhaalde. Daarna betrad ik de blokhut, de simpele houten deur was gelukkig niet afgesloten.

Daarbinnen trof ik een kale ruimte aan, dat wil

zeggen, er stonden geen stoelen, een tafel of ander meubilair op de houten vloer. Helemaal leeg was de ruimte echter niet, want langs de achterwand ontwaarde ik een paar apparaten. In het midden was een grote ronde ketel bevestigd. Midden voor zat een grote wijzerplaat, waarvan de wijzer helemaal naar links stond. De ketel stond op een metalen plateau. Ik bukte mij en zag door een smal, langwerpig venster een aantal branders zitten, die echter waren gedoofd. Linksonder kon men een waakvlam ontsteken, maar ook deze brandde niet. Rechts van de ketel bevond zich in de muur een groot rood wiel. Dat kon ik slechts een kant op draaien en na een aantal slagen hoorde ik een zwak gesis en even later rook ik ook een gaslucht.

Het interieur is kaal, maar niet helemaal leeg.

Hiermee kon ik dus de brandstoftoevoer van de ketel regelen. Omdat ik geen vuur bij mij had, draaide ik het rad snel weer terug en sloot aldus de gastoevoer weer af.

Aan de linkerkant van de ketel was in de muur een langwerpig schilderij aangebracht, dat een ietwat kinderlijk geschilderde weergave was van de stam van de reuzenboom en het platform dat rondom die stam was opgetrokken. Toch was het wel aardig gedaan. Zou dit schilderij misschien ook...? Maar toen ik de afbeelding aanraakte, bleek dit voor de afwisseling een doodgewoon plaatje te zijn, niets meer en niets minder. Uit het feit dat deze blokhut zo dicht bij deze boom was opgetrokken en ik hier ook deze afbeelding aantrof, deed toch het vermoeden rijzen dat beide wat met elkaar te maken hadden. Maar wat precies? Ik had geen idee.

De beide zijmuren waren geheel kaal, maar in de voorwand, rechts naast de deur was nog een soort kluis ingebouwd. Ik hoefde slechts een driecijferige code in te stellen en daaronder de hendel over te halen om de kluis te openen, maar ja, welk getal

Verder bevat de ruimte ook nog een kluis in de wand naast de deur.

moest ik invoeren? Ik probeerde '424', maar dat was niet juist, want de kluis bleef dicht. Dit was dus een puzzel met in totaal duizend mogelijkheden. Net als bij de klok en bij de kastjes met de sterrenbeelden, had ik weinig zin om door middel van 'try and error' te proberen achter het juiste getal te komen. Wellicht was het een goed idee om terug te keren naar de bibliotheek, om daar de boekenkast verder uit te kammen en de nog gave boeken te lezen. Misschien dat die nog nuttige informatie zouden opleveren om hier verder te komen.

Weer buiten staand, zag ik dat ik het hele eiland wel zo ongeveer had uitgekamd. Groot was het inderdaad niet en ik moest nu toch de conclusie trekken dat alle bewoners van deze plek hun biezen hadden gepakt. Sirrus en Achenar zaten opgesloten in een defect schakelboek, Atrus was met onbekende bestemming vertrokken nadat hij zijn vrouw had ingeseind dat één van hun beide zonen een groot aantal boeken in de bibliotheek had verbrand, maar ook Catherine zélf bleek niet meer op Myst-eiland te vertoeven, of ze moest zich wel érg goed verstoppen. Nee, de raadsels hier waren nog lang niet opgelost. Ook had ik nog geen flauw idee hoe ik eventueel weer naar huis zou kunnen terugkeren. Daartoe zou ik wellicht toch in contact moeten treden met minstens één van de gezinsleden...

Terwijl ik dit alles overdacht, was ik tussen de blokhut en de zeshoekige muur rondom de reuzenboom doorgewandeld, terug richting de bibliotheek, toen mijn oog viel op een rechthoekige steen die hier aan de voet van een boom op een laag,

Onverwacht en onbedoeld stuit ik op een graf...

langwerpig heuveltje was geplaatst. De steen werd geflankeerd door een tweetal planten met lichtblauwe bloemen en op de steen stond de naam 'Ti'ana'. Dit was overduidelijk een graf, dus het gezin had eens uit vijf personen bestaan. Ik had al spijt dat ik zomaar over het gazon naar hier was gebanjerd en zo de rust van de overledene had verstoord. Ik stuurde

... waar een zekere 'Ti'ana' haar laatste rustplaats heeft.

in gedachten een welgemeend 'sorry' richting het graf en stak toen haastig rechtdoor, totdat ik weer op het pad in het midden van de zuilengalerij terechtkwam. Binnen enkele ogenblikken stond ik vervolgens in de

bibliotheek. Daar wachtte de onderste plank van de boekenkast nog op een nadere inspectie. Kwam dat even goed uit, want amper had ik de bibliotheek betreden, of ik bemerkte dat buiten de dag alweer op zijn eind liep. Dan kon ik de nacht opnieuw nuttig gebruiken om wederom enige lectuur door te nemen. In deze en die andere wereld had ik nu al verschillende etmalen meegemaakt, maar ik had geen idee hoe lang ik hier nu wérkelijk, in aardse tijd gemeten, had doorgebracht. Het viel mij wel op dat ik geen slaap had, maar ook geen honger of dorst trouwens. Afgezien van die paar slokken fris water bij het stenen bassin had ik sinds mijn aankomst hier niets gegeten of gedronken. Maar goed, ik moest dát probleem maar zien te tackelen zodra het urgent werd. Dat was gelukkig nu nog niet het geval.

Ik knielde voor de boekenkast en zag dat de eerste twee boeken aan de linkerkant verbrand waren, maar dat het derde vrij dikke exemplaar met een bruine rug, wellicht

nog gaaf was. Zowel de rug als het omslag toonde een eenvoudige tekening van een tandwiel. Oorspronkelijk was deze ets wellicht in gouddruk uitgevoerd, maar de tand des tijds had het goud dof gemaakt en vooral de linker bovenkant van het boek zag er licht beschadigd uit, ditmaal niet door vuur, maar door intensief gebruik. Het boek bleek verder min of meer onbeschadigd te zijn en meteen op de eerste pagina herkende ik het handschrift van Atrus, die ook dit exemplaar in ietwat zwierige letters en in zwarte inkt had beschreven. Ik begon te lezen.

Dit boek met zijn bruine kaft en ets van een tandrad, is nog gaaf.

“Voordat ik in dit tijdperk arriveerde, was ik vastbesloten dat het een tocht naar een totaal andere wereld zou moeten zijn, dit in vergelijking met mijn vorige avonturen, en zo was het ook. De hemel hier is donker en grijs met onophoudelijk weerlicht in de verte. Ik ontmoette een stokoude man met een lange baard en haar tot op zijn middel. Hij is erg teer en heeft zelfs moeite met bewegen. Deze man heeft wellicht veel meegemaakt in deze vreemde wereld en ik ben veel van hem te weten gekomen. Hij vertelde mij een interessant verhaal over de geschiedenis van deze wereld.

Jaren geleden, zo vertelde hij, was er een prachtige stad, die omhoog rees vanuit het water. Binnen zijn muren huisden vele mensen en die bewoners hadden alles wat hun hartje begeerden. De stad werd omringd door drie hoge heuvels, die boven de stad uit torenden.

Op de oostelijke heuvel bevond zich een grote uitkijkpost. De bewoners van de stad hadden deze daar gebouwd omdat ze bezoekers vanuit het oosten verwachtten. De mensen hadden niet de behoefte om over het water te reizen, waardoor ze gedwongen waren om te wachten op vriend of vijand.

Terwijl de tijd verstreek brachten goed gezinde bezoekers geruchten mee over een bestaande vijand achter de horizon. De mensen geraakten bevreesd, maar toch gebeurde er nog niets. Op een dag echter werd de gewoonlijk zonnige hemel zo donker als de nacht en zwarte schepen verschenen aan de horizon. De pogingen van de uitkijkposten om de vrede te bewaren hadden geen succes en de schildwachten werden eenvoudig overmeesterd. De schepen gingen door met het verwoesten van de stad, daarbij klaarblijkelijk alles en iedereen vernietigend. Nadat de grondvesten van de stad waren verwoest, zonk de stad diep weg in de oceaan en alleen de uitkijkpost bleef over. De zwarte schepen zeilden weg.

De man herhaalde telkens dat acht mensen zich hadden verstopt en er in waren geslaagd de overval te overleven. Gedurende de negen jaren die sinds de aanval verstreken, stierven er nog twee van de overlevenden. Hij zei ook dat het gerucht ging dat tien jaar na de aanval de vijand zou terugkeren om de verwoesting, die ze zo lang geleden waren begonnen, af te maken.

Na het aanhoren van het verhaal van deze man, heb ik besloten dat het prachtig zou zijn om deze beschaving te beschermen en het destructieve plan van deze vijand te stoppen. Ik ben opgewonden over het avontuur dat mij hier wacht en een idee flitst door mijn hoofd om de benodigde verdediging voor deze mensen te verschaffen.

... Vandaag heb ik de overgebleven overlevenden ontmoet en ben ik begonnen aan een beschermingsplan.”

Op dit punt had Atrus zijn verslag onderbroken door een schets, die ik verder niet herkende. Het leek een deel van een plattegrond te zijn, wellicht van het

verdedigingswerk dat hij wilde vervaardigen? In ieder geval liet het eerste deel van zijn verhaal een heel ander licht schijnen op die raadselachtige werelden die Atrus beschreef. In tegenstelling tot het tijdperk dat ik al had bezocht, was dit een wereld die een eigen geschiedenis kende, als ook een hele menselijke beschaving! Hoe was dat mogelijk? Was het leven op Aarde dan toch niet 'uit zichzelf' ontstaan, maar geïnjecteerd vanaf andere bewoonbare planeten vanuit het heelal? De hele evolutietheorie zou op zijn grondvesten daveren en ook religieuze groeperingen zouden wellicht hun meningen moeten herzien! Of was de werkelijkheid nog fantastischer? Had het mythische rijk Atlantis toch bestaan en was de beschaving van dit eilandenrijk al veel verder ontwikkeld dan de mensheid heden ten dage? Waren zij, duizenden jaren geleden, al in staat geweest om naar de sterren te reizen en planeten te koloniseren en hadden zij de manier van reizen via schakelboeken bedacht? Waren die rare Arabische letters in werkelijkheid de geschreven taal van Atlantis? Sterker nog, waren Atrus, zijn vrouw en hun beide zonen wellicht overgebleven Atlantiërs die de gave van het maken van schakelboeken ook beheersten?

Op dit punt wordt het verhaal onderbroken door een schets van deze vreemde plattegrond.

Ik besepte bijtijds dat ik in mijn fantasie dreigde door te slaan, al waren mijn veronderstellingen misschien niet eens té vergezocht. Maar op de keper beschouwd had ik geen flauw idee hoe de vork precies in de steel stak, zelfs niet bij benadering... Opnieuw stuitte alles op het feit dat ik hier maar niemand in levende lijve aantrof. Oké, Sirrus en Achenar konden wat dat betreft als een 'grensgeval' worden beschouwd, maar zolang die nog in hun respectievelijke boek gevangen zaten, zouden die geen rustige gesprekspartners zijn om eens uitgebreid met mij te bomen over het hoe en waarom van Myst, de andere tijdperken en de schakelboeken. Nee, voorlopig moest ik de aanvullende info maar zien te halen uit hetgeen Atrus had neergepend in zijn nog overgebleven boeken, en ik hervatte de lezing van dit verhaal:

"... Na een korte afwezigheid ben ik met mijn beide zonen naar dit tijdperk teruggekeerd. Tot dusver zijn ze nog maar zelden met mij meegereisd en begrijpelijk zijn ze zeer opgewonden om hier te zijn. Ze zijn behoorlijk gegroeid sinds Altijdduinen en het is nu al duidelijk voor mij dat ze me deze keer zeer van dienst zullen zijn in plaats van de last die ik in het verleden van ze had. Wij drieën, samen met vier van de meest gezonde overlevenden, zijn vandaag met het bouwen begonnen. We bouwen op de ruïne van de oude stad die een perfecte fundering vormt voor onze vesting.

... Mijn zonen hebben veel van hun vrije tijd op het zuid-eiland doorgebracht, alwaar de meeste van mijn materialen zijn opgeslagen. Ik ben zeer ingenomen met hun intelligentie en creativiteit. Het is verfrissend om te zien hoe ze zelf aan hun eigen projectjes werken."

De schets van een van de projectjes van Sirrus en Achenar.

Opnieuw werd de tekst hier onderbroken door een kleine tekening, die een soort bewegende trap voorstelde. Gezien de pijlen konden de treden naar boven schuiven, de diepste het meest, waardoor er uiteindelijk een vlakke vloer zou overblijven. Dit zou dan wel een van de 'projectjes' van de beide broers zijn, die ten tijde van deze gebeurtenissen, zo kon ik lezen, wellicht

oudere tieners waren. Tussen neus en lippen door had Atrus nog de naam van een ander tijdperk onthuld, namelijk 'Altijdduinen'. In dit tijdperk hadden SIRRUS en ACHENAR kennelijk een deel van hun prillere jeugd doorgebracht. Zo kon ik tussen de regels door niet alleen informatie verwerven over het tijdperk dat in dit boek werd beschreven, maar kwamen er ook andere zaken aan het licht. Terwijl hier buiten op Myst-eiland de nacht nog voortduurde, las ik verder:

"Vier maanden zijn verstreken en de bouw vordert gestaag. Mijn zonen zijn dol op deze wereld, behalve op zijn grijze luchten. Ze verfoeien de grauwe lucht en vertelden mij vaak dat ze wensten dat de hemel hier net zo was als op Myst.

... De oude man met wie ik het eerst had gesproken vertelde mij dat de vijand over vier maanden werd verwacht. Ik voel dat we tegen die tijd klaar zullen zijn. De man doet mij aan Emmet denken en ik vraag mij dikwijls af hoe Emmet en zijn volk het zullen maken.

... Na zes maanden hebben we eindelijk de vesting voltooid. Hij rust tussen de drie heuvels die nu eilanden zijn geworden vanwege het stijgende water dat de mensen sinds de aanval hebben ervaren. In het fort heb ik een hoogst intrigerend toestel ontworpen. Het maakt gebruik van de holografische techniek. Ik begon hiermee te experimenteren tijdens mijn bezoeken aan Aspermere. Over een paar dagen zal hij werken, nadat ik een paar foute berekeningen heb gecompenseerd. Met dit holografische toestel zullen de overlevenden in staat zijn te leren hoe de vesting te gebruiken.

... De vijand wordt spoedig verwacht en ik vertrouw erop dat het fort ... .. voldoende bescherming voor ons allen zal bieden."

Deze laatste zin werd in het midden onderbroken door een tekening die de volle twee pagina's van het boek besloeg. Het toonde het fort van boven gezien. Het dak was nogal grillig gevormd en verder was het wel zo ongeveer duidelijk hoe de bouwers dit geheel hadden geconstrueerd. De hele vesting leek langs een ronde rail te kunnen draaien middels een enorm raderwerk, waarvan één tandwiel getekend was, aan de onderkant van de hele constructie. Rondom het fort waren een drietal eilanden getekend. Een loopbrug verzorgde de verbinding tussen de vesting zelf en deze eilanden. De pijlen lieten er geen misverstand over bestaan dat ook deze loopbrug desgewenst weggedraaid kon worden, aldus het fort ontoegankelijk makend voor eventuele indringers. Ongelofelijk dat vijf volwassenen en twee tieners er in waren geslaagd om dit alles in een slordige acht maanden te vervaardigen! Maar in het

tijdperk met de kraters had ik al gezien dat Atrus en de zijnen flink wat werk konden verzetten in relatief weinig tijd. Zouden ze er in geslaagd zijn een nieuwe aanval van de zwarte schepen te doorstaan? Snel sloeg ik de pagina met de tekening om en las dat ik wat dat betreft niet lang in het ongewisse zou blijven, getuige de eerste zin op de volgende bladzijde:

"... De zwarte schepen zijn gekomen. Hun aanval was aanzienlijk. Hun wapens zijn tot zwijgen gebracht en het lijkt erop dat ze verslagen omdraaien. Ik kan het niet helpen dat ik moet glimlachen terwijl ik de boten zie vertrekken."

Hier toonde het verslag een tekening van het vaandel van de vijandelijke vloot. Het was een zwarte vlag met een sikkel erop, in het wit. Tussen de punten van de sikkel bevond zich een rechthoekig kruis, waarvan drie punten stomp waren en één scherp. Of de overwinnaars in staat waren geweest om ook zo'n dundoek te veroveren, zou wellicht de rest van de tekst mij leren:

“... Afgelopen nacht hadden we een bescheiden feestje en de oude overlevenden dansten hun oude dansen. Mijn zonen begrijpen niet waarom de lucht niet zijn originele blauwe kleur heeft aangenomen. De oude man vertelde ze dat de stormen nooit zullen ophouden alvorens de vijand geheel verslagen zou zijn. Ik verzekerde mijn zoons dat een blauwe hemel het niet waard was om leven en dood te riskeren en ze leken mij goed te horen.

Ik heb een enerverend avontuur beleefd en begin nu aan een nieuw boek. Opnieuw moet ik een vertrouwd tijdperk verlaten, op zoek naar een nieuw universum waaraan ik ben begonnen. Maar eerst zal ik lange tijd bij Catherine doorbrengen, die ik heel erg mis. Ik moet ook naar het volk van Het Getij terugkeren. Ik geloof dat ik tijdens mijn reizen een stof heb gevonden die de pijn van hun botziekte, waar ze al zo lang mee tobben, zal verlichten. Ik hoop dat ik eens naar het Mechanische Tijdperk zal terugkeren om dan nog steeds een sterke vesting aan te treffen, alsmede een groeiende bevolking. De hemel mag dan altijd zwart zijn, ik ben er zeker van dat de mensen hier een zware last van hun schouders hebben voelen vallen.”

Daar eindigde het journaal van Atrus over de wereld die hij zelf het ‘Mechanische Tijdperk’ had gedoopt. Het was een boeiend betoog geworden en de laatste alinea had nog een aantal vragen opgeworpen. Niet alleen werd er kriskras in het verslag nog over meerdere andere werelden gerept, in dit dagboek suggereerde Atrus zelfs dat hij in staat was deze werelden zélf te scheppen! Schreef hij immers niet dat hij aan een nieuw boek begon om zo een nieuw universum te ontdekken? Dit alles werd steeds fantastischer. Maar ja, bedacht ik even later, als je eens uitging van het feit dat het heelal oneindig was en dat leven overal kon opbloeien, mits zich in de buurt van een geschikte ster maar een planeet bevond op de juiste afstand met een ‘adembare’ atmosfeer enzovoorts, dan kon je op dat punt werkelijk álles bij elkaar fantaseren en zo’n wereld zou dan ergens bestaan! Wat Atrus in dat geval zou doen, was niet het schéppen van zo’n wereld, maar wél de route er naartoe, middels het schrijven van een passend schakelboek. Dat dat laatste géén fantasie was, had ik immers zélf nu al een paar keer kunnen ervaren...

Zo doorredenerend moest ik misschien wel concluderen dat bijna ieder boek uit deze bibliotheek wellicht een reisverslag bevatte van de belevenissen van Atrus op één van deze planeten, met uitzondering dan van dat boek met die rare patronen met vierkantjes, of waren er naast de boeken met reisverslagen ook nog vele originele schakelboeken verbrand? Dat zou de misdaad van óf Sirrus, óf Achenar er alleen maar erger op maken...

Terwijl ik dit alles overdacht, had ik mijn blik al verder over de onderste boekenplank laten gaan en had ik gezien dat de overige boeken verbrand waren. Op een enkel exemplaar na, was het zelfs niet nodig geweest deze tevoorschijn te halen. De geblakerde buitenkanten spaken wat dat betreft, heel triest, al duidelijke taal. Slechts één ander boek leek ook nog gespaard gebleven en deze was gevat in een blauwige

kaft. Dit boek was – het was al geen verrassing meer – ook door Atrus beschreven. De eerste regel luidde: “... Rijp, zo heb ik het genoemd. Een desolaat tijdperk met een schoonheid die nogal verschilt van wat ik had verwacht of mij had verbeeld...”

Plots had ik echter geen zin meer om verder te lezen. Wat had het voor nut om kennis van dit alles te nemen terwijl ik hiermee toch geen steek verder kwam? Ik zette het boek terug en recapituleerde mijn huidige toestand, terwijl ik om mij heen keek. Ik had te maken met twee gevangen broers die graag voorzien wilden worden van rode, dan wel blauwe pagina's en zo langzamerhand groeide het besef dat ik deze pagina's in diverse tijdperken zou moeten halen en zoeken en dat ze niet hier op Myst te vinden zouden zijn. Via de raket had ik een eerste tijdperk al bezocht en het was heel redelijk om te veronderstellen dat op dit eiland nog andere toegangen tot diverse tijdperken aanwezig waren. Neem nu dat boek dat ik zojuist had gelezen. Tandwielen van een groot formaat speelden daarin een grote rol en ook hier was ik op grote raderwerken gestuit, namelijk op de stompe rots aan het eind van de steiger, en helemaal aan de andere kant van het eiland. De enorme klok die daar in het water stond, was op een reuzenrad gebouwd! Zouden één van beide, of misschien allebei de sleutel vormen om het beschreven tijdperk met zijn draaiende fort te betreden? Ik zou dan om te beginnen de juiste tijd van die klok moeten instellen, maar hoe kwam ik daar achter? En dan was er ook dat gezonken schip en het schaalmodel daarvan in de put bij de zuilengalerij. Werd er in één van de andere gave boeken niet gesproken over een schip? Ja, ik dacht in het tweede gave exemplaar op de bovenste plank. Ik trok dit boek tevoorschijn, bladerde het door en stuitte na een ogenblik op de tekening die mij tijdens de eerste vluchtige inspectie ook al was opgevallen en waarvan het onderschrift luidde: “het tijdperk van het stenen schip”. Nou, de grote en kleine boot hier waren duidelijk uit hout vervaardigd en niet van steen (ik kon mij trouwens niet voorstellen dat er ooit een schuit van steen was vervaardigd, zo'n boot zou immers niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk zinken als een baksteen), maar wellicht zouden ze de geheime toegang tot dit tijdperk verbergen!

Totdat anders zou blijken, mocht ik er vooralsnog vanuit gaan dat de vijf nog gave boeken in deze bibliotheek die een reisverslag bevatte, informatie bevatte over de tijdperken die ook vanaf hier te betreden waren, al hoefde dat natuurlijk niet persé. Het was mogelijk dat het schakelboek naar tijdperk “A” gespaard was gebleven, maar het reisverslag níet, en ook het omgekeerde kon gelden. Dat moest ik zien uit te vinden, maar hoe?

De boodschap van Atrus aan Catherine was duidelijk genoeg geweest. De nog gave schakelboeken had Atrus op ‘beschermde plaatsen’ opgeborgen, maar Catherine kon, al leek het niet nodig te zijn, ze desgewenst gebruiken. Voor wie de benodigde codes was vergeten, was daar nog de roterende toren. Die zou wellicht die codes kunnen opleveren en nu pas besepte ik dat die twee ladders in de toren wel eens vitaal in deze zouden kunnen zijn. Daarachter zaten namelijk plaquettes van respectievelijk een opengeslagen boek en een sleutel. Zou dat boek niet symbool staan voor een schakelboek en die sleutel voor de code die toegang zou geven tot dit boek? Maar bovenaan die ladders was niets te zien geweest...

Naar buiten blikkend zag ik dat het ochtendgloren inmiddels weer was aangebroken. Ik liep naar buiten, richting de stompe rots met het raderwerk en had van daaruit fraai zicht op de steile rots met daarop de roterende toren. Een bleek zonnetje verlichtte het metaal, maar hoe ik ook tuurde, duidelijke ramen of openingen kon ik vanaf de

Vanaf de stompe rots met de raderen besluit ik de roterende toren nog eens nader te bekijken.

buitenkant ook niet ontwaren, hoewel... Met enige moeite zag ik dat er toch een aantal langwerpige, verticale sleuven aangebracht leken te zijn, waardoor het mogelijk moest zijn om vanuit de toren naar buiten te turen! Uit het feit dat dit nog niet was gelukt, moest ik wel concluderen dat de toren niet goed gericht stond. Drie maal was scheepsrecht... zou ik met behulp van de plattegrond uit de bibliotheek nog een derde poging wagen?

Na een korte wandeling stond ik wederom in de bibliotheek en activeerde daar de plattegrond door het doek van het schilderij aan te raken. Daar waren nu veel meer witte objecten zichtbaar geworden. Nu werd ook de zuilengalerij getoond met de put in het centrum, alsmede de blokhut en het stenen bouwsel rondom de reuzenboom. De klokkentoren in het water zou ongetwijfeld ook nog op deze kaart verschijnen, zodra ik in staat was om de markeringschakelaar daar over te halen.

Het rode punt achter de bibliotheek knipperde nog steeds uitnodigend aan en uit. Hoe kon ik die toren in de juiste positie krijgen...? Als om mijn wens kracht bij te zetten, drukte ik mijn vinger extra lang op die knipperende spot. Opnieuw schoot de witte straal tevoorschijn en weerklonk het doffe gerommel, als bewijs dat de toren begon te bewegen. Tot mijn verbijstering begon de witte straal nu te draaien over de kaart! Zodra hij boven de afbeelding van de raderen kwam, werd hij even rood en kwam tot rust, om na een paar seconden opnieuw wit te worden en door te roteren. Ik haalde mijn vinger in ongeloof van de knop af. Was het inderdaad zo simpel? Je moest je vinger gewoon op de knop houden en op de juiste positie loslaten! Ik drukte opnieuw op de rood knipperende knop en liet de straal een complete rondgang maken. Spoedig bleek dat de witte bundel nog op drie andere plaatsen even tot stilstand kwam en daar rood werd, namelijk boven het kraaiennest van het gezonken schip, boven het zeshoekige bouwwerk van de reuzenboom en boven de raket. Ik manoeuvreerde de straal naar de ruimtesigaar en zag dat het geen moeite kostte om de knop op het juiste moment los te laten. Ik kon mijzelf wel voor mijn kop slaan, omdat ik bij zoiets simpels in de fout was gegaan. Alhoewel... niet de huid verkopen voor de beer is geschoten bedacht ik, eerst maar eens kijken of de toren daadwerkelijk door deze actie in de gewenste positie was gedraaid. Ik opende de geheime gang, begaf mij naar de lift en ging naar boven. Onderweg naar de top van de toren bemerkte ik al een verandering op. De vorige twee keren was de lift 'gewoon' naar boven gegaan, maar nu maakte de lift halverwege zijn tocht even een horizontale beweging. Dat betekende wellicht dat de toren daadwerkelijk had geroteerd, waardoor het aankomstplatform voor de lift ook in een andere positie was gekomen. Zodra ik boven was gearriveerd en de liftdeur had geopend, bemerkte ik het verschil op. Het was nog steeds behoorlijk schemerig in de

Op de klok na, zijn nu alle bouwrels met een markeringschakelaar zichtbaar.

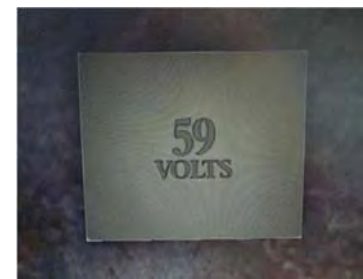

Zo lijk ik de toren in de juiste positie te draaien.

Vanuit de toren heb ik nu zicht op de raket...

ruimte, maar bovenaan de ladder met het opengeslagen boek gloorde nu licht door een smalle kier. Snel klom ik omhoog en zag tot mijn genoegen dat ik nu inderdaad zicht had op de raket, daar in de diepte. Wat zou de ladder met de sleutel nu opleveren? Hier was in ieder geval géén opening verschenen, vanaf beneden bezien leek zich daar zelfs in het geheel geen verandering te hebben voltrokken. Maar daarin vergiste ik mij. Boven aangekomen, zag ik dat op het beton een plaquette was verschenen met daarop in reliëf kort maar krachtig '59 volts'!

... en de hint die daar bijhoort.

Dat was duidelijk. De roterende toren gaf inderdaad een hint om zo bij de verborgen schakelboeken te komen, hoewel de gebruiker daar nog steeds een puzzel moest oplossen, in het geval van de raket een geluidsraadseltje. Die spanning van 59 volt had ik zelf, zonder hulp weten te ontdekken, maar bij de onthulling van de andere schuilplaatsen had ik toch wel enige assistentie van de roterende toren nodig. Dan moest ik nu dus maar de hint van de volgende schuilplaats onthullen. Ik had tijdens de afgelopen nacht het boek gelezen van het Mechanische Tijdperk en ik moest het wel heel erg mis hebben als ik, om het bijhorende schakelboek te vinden, niet de straal van de plattegrond boven de raderen op de stompe rots moest zetten.

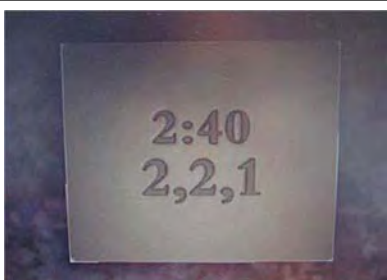
Vervolgens parkeer ik de straal boven de raderen...

Dat deed ik dus en terug in de toren beklom ik verwachtingsvol de trap met het opengeslagen boek. Daar zag ik dat de smalle reet nu inderdaad uitkeek op het liggende en halve verzonken staande tandrad op de rots naast de steiger. Welke hint zou de andere trap nu opleveren? Daar was nu een vergelijkbare plaquette verschenen, met daarop een

... en krijg nu in de toren zicht op deze raderen.

iets meer raadselachtige instructie. Onder elkaar stonden daar: '2:40' en '2,2,1'. Eens kijken... die drie getallen zouden bij de kluis in de blokhut kunnen passen, al was dat niet helemaal logisch. De blokhut leek meer bij de reuzenboom te horen, en niet bij het raderwerk op de stompe rots. Bij die raderen leek meer de klok te

Met deze hint zal ik het moeten doen!

passen, al stond die helemaal aan het andere eind van het eiland en ook nog niet op de plattegrond. Maar die bovenste getallen zouden wel eens een tijdstip kunnen voorstellen. Zou ik de klok misschien op 'tien-over-half-drie' moeten zetten? Och, ik kon het gewoon proberen en dan zou ik vanzelf wel zien wat er gebeurde. De blokhut met de kluis lag ook op de route en daar zou ik dan meteen in het voorbijgaan de code '221' kunnen proberen.

Spoedig liep ik weer buiten en arriveerde snel bij de blokhut, waarbij ik ditmaal maar keurig de paden volgde. Ik had geen zin om het graf van Ti'ana opnieuw te verstoren. Binnen de hut staand, bleek mijn vermoeden van daarnet te kloppen. Ook met '221' ging de kluis niet open, dus deze drie cijfers hadden op iets anders betrekking. Maar wat? Wellicht zou ik daar vanzelf achterkomen.

Vanaf de blokhut was het een wandeling van hooguit een minuutje, alvorens ik op het strandje arriveerde bij het bedieningspaneel van de klok. Het instellen van de

Als de klok op het juiste tijdstip is ingesteld...

juiste tijd was met beide draaiwielen een fluitje van een cent. Helemaal een perfecte tijd kon er zo trouwens niet worden ingesteld, omdat de kleine wijzer alleen op de hele uren gezet kon worden en niet daartussenin. Maar dat zou wel niet noodzakelijk zijn. Ik drukte op de rode knop en met een geratel en geklots verrees daar opeens een smal looppad vanuit het water omhoog, bestaande uit een zevental tandwielen die kortstondig rondraaiden en in elkaar haakten. Zo

... verrijst er vanuit het water een wel heel originele brug omhoog!

werd er wel een zeer originele brug naar de overkant gecreëerd!

Voorzichtig stak ik over, want breed was het allerminst en ook een tikje glad. Ietwat ongerust keek ik naar het water, dat hier nogal turbulent was en een sterke stroming vertoonde. Ik zou hier niet graag te water raken! Maar dat gebeurde gelukkig niet en spoedig stond ik aan de overkant op het eilandje, waar naast de toren zélf nog maar erg weinig ruimte was overgebleven. In feite werd ik bijna gedwongen om op een van de tanden van het grote wiel te balanceren, waarop de toren was gebouwd. De markeringsschakelaar haalde ik over en vervolgens probeerde ik de deur, die moeiteloos openschoof.

De inwendige ruimte werd voor een groot deel in beslag genomen door een flink uit de kluiten gewassen apparaat, wat niet het uurwerk van de grote klok zelf was, maar er wellicht wél mee te maken had. Op een sokkel was een verticaal tandwiel geplaatst, dat deels verzonken was en wel een

Met dit apparaat moet ik de code '2,2,1' proberen in te stellen.

verkleinde uitgave leek van het grote exemplaar ginds op de stompe rots. Hierachter was een ronde geelkoperen houder aangebracht. Aan de beide zijanten hiervan waren een tweetal hendels bevestigd die door middel van een kleiner tandwiel aan deze houder waren vastgemaakt. Een dikke metalen pin stak aan de bovenkant van de houder omhoog en daaraan zaten, boven elkaar, een drietal raderen vastgemaakt, in horizontale positie. Aan de voorkant van de tanden van ieder rad zat steeds een cijfer gestanst, '1', '2' of '3', zo zag ik

toen ik even rondom de constructie liep. Alle drie de raderen toonden nu aan de voorkant het cijfer '3'. Verder zag ik aan de rechterkant aan de achterwand nog een fikse hendel aan een rond geval vastzitten (een haspel?), van waar uit ook een

ketting naar hoger in de toren liep en in de schemering verdween. Links zag ik nog een ketting lopen, waaraan in de hoogte een zwaar gewicht hing.

Juist ja... het leek erop dat ik hier met die cijfers '2,2,1' in de weer moest gaan. Het zou toch wel de bedoeling zijn om de drie raderen hier zo in positie te draaien, dat deze getallen van boven naar onderen getoond zouden worden? Dat zou niet zo moeilijk moeten zijn. Ik moest maar eens proberen hoe dit apparaat precies werkte. Ik pakte de rechter hendel en haalde deze naar beneden. Met een kort geratel draaiden de bovenste twee tandwielen één tand verder en toonden nu een '1'. Het grote gewicht links daalde een stukje. Na nog een haal draaiden de beide wielen door naar '2', zodat deze nu goed stonden. Het zou mooi zijn als ik nu met de linker hendel het onderste tandrad één positie zou kunnen doordraaien, ik zou dan meteen klaar zijn. Maar zo makkelijk zou het mij wel niet worden gemaakt, want dan zou de ontwerper van dit alles net zo goed metéén al de juiste combinatie hebben kunnen instellen.

Dat bleek goed van mij gezien, want met het overhalen van de linker hendel draaide weliswaar het onderste rad naar de gewenste positie, maar draaide ook het middelste rad één positie door, zodat nu de getallen '2,3,1' werden getoond. Twee halen verder stond het middelste rad weer goed, maar stond de onderste opnieuw op '3' en was ik netto maar weinig opgeschoten. Misschien moest ik het van de andere kant bekijken. Nu zette ik met een haal het onderste tandwiel in de juiste stand en probeerde ik met de andere hendel de bovenste twee goed te krijgen.

Spoedig kreeg ik echter in de gaten dat deze pogingen geen succes hadden. Met de rechter hendel kon ik steeds beide raderen één positie laten opschuiven en omdat ze nu beiden een verschillend cijfer toonde, lukte het mij niet om ze allebei op hetzelfde getal te krijgen. Dat lukte alleen als ik de andere hendel nog een keer overhaalde, maar daarmee kwam het onderste rad weer fout te staan. Kort gezegd kon ik steeds twee van de drie nummers goed krijgen, maar alle drie tegelijk, leek een onmogelijke opgave te zijn. Zo was ik nog een tijdje aan het modderen, totdat op een gegeven moment de drie tandwielen niet meer reageerden op het neerhalen van de hendels. Blikkend naar de linker achterhoek van de ruimte, zag ik wat de oorzaak daarvan was. Het gewicht dat de benodigde energie leverde, had inmiddels de grond bereikt en moest dus worden opgetrokken. Dat bleek ik met de hendel rechts achter te kunnen doen. Ik moest behoorlijk veel kracht zetten om deze over te halen, maar daar schoof de ketting met het gewicht eraan ratelend naar boven en tegelijkertijd werden ook de drie tandwielen weer naar hun oorspronkelijke positie gedraaid.

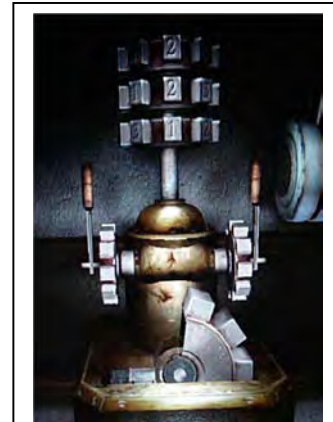

Wat nu te doen? Goede raad was duur, terwijl ik naar de drie drieën keek die nu vooraan stonden. Ik kon wederom beurtelings de ene of de andere hendel overhalen, maar daarmee zou ik niet het gewenste doel bereiken. Wat was het foefje dat ik nu nog over het hoofd zag? Tegen beter weten in speelde ik nog even met beide hendels, zonder het beoogde resultaat te behalen, totdat ik in een nijdig gebaar de rechter hendel even vasthield in de onderste stand. Het resultaat was verrassend. Hierdoor schoof het bovenste rad één positie verder, maar bleef de middelste doordraaien! Nee maar! Daarin zat de oplossing van dit tandrad raadseltje besloten! Ik probeerde ook nog even de andere hendel, of die hetzelfde deed als deze

onderaan werd vastgehouden. Dat bleek het geval, waarbij ditmaal het onderste rad een slagje doordraaide.

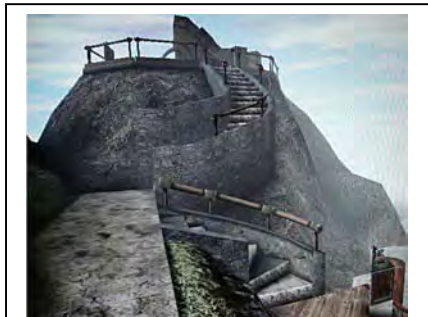
Door dit alles had het gewicht opnieuw de vloer bereikt en ik takelde het nogmaals omhoog. Met de zojuist verworven kennis was deze breinbreker opeens tot een super eenvoudig puzzeltje geworden. De rechter hendel moest ik eerst twee maal overhalen, waardoor het bovenste en het middelste tandwiel naar '2' draaiden. Daarna moest ik de andere hendel overhalen en in de onderste stand vasthouden. Hierdoor zou het onderste tandwiel op '1' komen en vervolgens moest ik even wachten tot het doordraaiende middelste tandwiel opnieuw bij de '2' zou uitkomen, en voila!

Binnen twintig seconden was de klus nu geklaard. Zodra de juiste getallencombinatie verscheen, liet ik snel de hendel los. Het gewicht links ratelde nu helemaal door naar de grond en enige ogenblikken later draaide het verticaal staande tandwiel een kwart slag rond en kwam aldus open te staan. Nieuwsgierig blikte ik in de kleine ruimte die vrij was gekomen, maar kon daarin niets ontwaren, de ruimte was leeg. Bij dit alles had ik een zwak gerommel gehoord, dat echter ook deels van buiten kwam. Het zou toch niet zo zijn dat...

Na het instellen van de juiste getallencode klapt het verticale tandwiel half open!

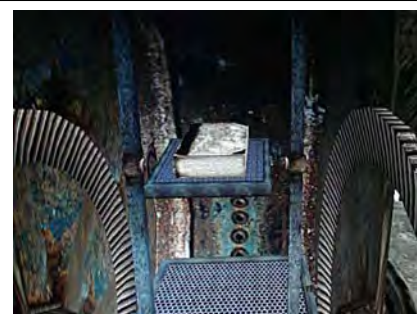
Haastig verliet ik de klokkentoren en liep zo snel als mijn benen mij konden dragen naar de andere kant van het eiland. Ik zag het al van verre, zodra de stompe rots opdoemde. Het grote verticale tandwiel op deze rots was ook opengeklapt, net als zijn kleine collega in de klokkentoren!

Van een afstandje zie ik dat ook het grote tandwiel op de stompe rots is opengeklapt.

Spoedig stond ik op de rots en blikte in de ruimte die dit grote rad had vrijgemaakt. In feite bleek het tandwiel hol te zijn en aan de binnenkant van tandwiel zat ook een lampje bevestigd, dat echter niet optimaal functioneerde, want het knipperde geregeld aan en uit. Dat gaf nu niet, want het was dag en ik kon daarom het boek dat op een rechthoekig metalen roostertje daaronder lag, niet over het hoofd zien. Het was een schakelboek, dat was wel zeker. Het omslag oogde precies hetzelfde

als het Myst-schakelboek, maar op de omslag stond ditmaal geen titel. Ik sloeg het boek open en stuitte vrijwel meteen op de pagina met de bewegende foto. In tegenstelling tot 'het boek op afstand' in de raket, was dit filmpje dat werd getoond, wél vrij duidelijk. Het Mechanische Tijdperk, zonder twijfel, ik herkende de beelden waarover Atrus in zijn journaal had geschreven. De camera vloog over zee, langs de reling waarover het fort kon roteren en ook de vesting zélf kwam regelmatig in beeld. Verder scheerde het beeld vlak langs en over een drietal eilandjes, waarbij zelfs het stuntje werd uitgehaald dat het beeld dwars door het grote centrale gat van een enorm

Het inwendige bevat een schakelboek, dat kan niet missen.

Het filmpje in het schakelboek is ditmaal behoorlijk scherp.

tandwiel heen vloog, dat half in het water lag. In tegenstelling tot wat Atrus in zijn verslag had geschreven, was de hemel niet zwart, maar inmiddels blauw geworden en doorspekt met vriendelijke stapelwolken. Betekende dit dat de zes overlevenden van deze wereld er in waren geslaagd om de zwarte vloot definitief te verslaan? Nou, misschien kon één van deze mensen mij dat straks wel persoonlijk vertellen!

Want het was duidelijk dat ik Myst weer zou gaan verlaten en deze wereld met een bezoek zou gaan vereren. Hij zag er in ieder geval een stuk gastvrijer uit dan die desolate woestijn met zijn inslagkraters waartoe de raket toegang bood. Ik haalde diep adem en in tegenstelling tot de vorige keren legde ik met een rustiger gemoed mijn hand op de foto. Daar weerklonk het inmiddels al bekende gezoem en de duisternis waar ik vervolgens in werd gezogen, liet ik ditmaal rustig over mij heen komen.

De camera is zelfs aan het stuntvliegen en suist pardoes door het hart van een groot tandwiel heen!

Hoofdstuk 5: Belevissen in het Mechanische Tijdperk.

Na een, naar mijn gevoel niet al te lang ogenblik sloeg ik de ogen weer op en blikte regelrecht in het openstaande tandrad met de flikkerende lamp en het metalen rooster, waarop het Myst-schakelboek echter ontbrak. De vergissing die ik maakte toen ik via de raket naar het tijdperk met de meteorinslagen reisde – ik verkeerde

Ik arriveer op een eilandje dat bezaaid is met tandwielen.

toen even in de veronderstelling dat ik Myst niet had verlaten – was hier echter onmogelijk. Ik hoefde slechts een vluchtige blik mij heen te werpen om meteen te zien dat mijn omgeving volledig veranderd was. Ik bevond mij op een lage, ovale zandstenen rots, met een oppervlakte van amper twintig vierkante meters. De rotsige bodem was bezaaid met diverse tandraderen van diverse afmetingen. Tevens keek ik uit over een tamelijk woelige zee, maar de atmosfeer voelde aangenaam aan, ongeveer net zo als op Myst. Wat ik al op het bewegende foto'tje uit het schakelboek had gezien,

bleek ook in werkelijkheid te kloppen. De lucht was niet meer zwart, maar blauw geworden. Een aantal Stratocumulusvelden trok in vrij grote snelheid langs de hemel. Het eilandje was een vijftiental meters verwijderd van het roterende fort, maar de loopplank die naar dit fort leidde, was in de richting van dit eilandje gedraaid. Vanaf hier was ook duidelijk de ronde rail te zien, die op een groot aantal pilaren zat vastgeklonken en aldus een tweetal meters boven het zeeoppervlak uitstak. De loopplank zou wel langs deze rail kunnen draaien, zodra ook het fort geroteerd zou worden. Ik prees mij gelukkig dat het reisverslag van Atrus zo gedetailleerd was geweest, zodat ik onmiddellijk al heel wat zaken herkende. Rechts van het fort zag ik trouwens nog een ander eilandje in zee liggen, dat hoger uit zee oprees dan dit eilandje, maar qua oppervlakte nauwelijks groter was.

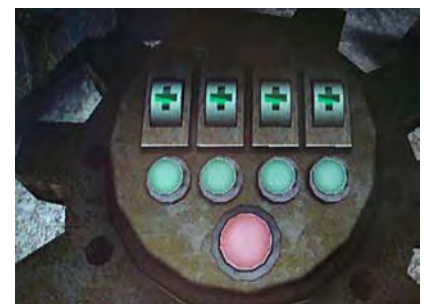
Naast het opengeklapte tandwiel bevindt zich een dichtgeklapte trap en een bedieningspaneel.

Alvorens de loopplank naar het fort te nemen, wierp ik eerst nog een blik op de korte zuil die naast het opengeklapte tandrad stond en die zowel aan de onder en bovenkant voorzien was van een klein tandrad. Dit leek een bedieningspaneel te zijn van het voorwerp daarnaast, een langwerpige metalen rooster van ruim een meter breed en drietal meters lang. Het rooster vertoonde een tiental kieren en het leek er sprekend op dat dit zo'n inklapbare trap was waarvan in het reisverslag ook een schetsje had bestaan en wat een van de projectjes van de

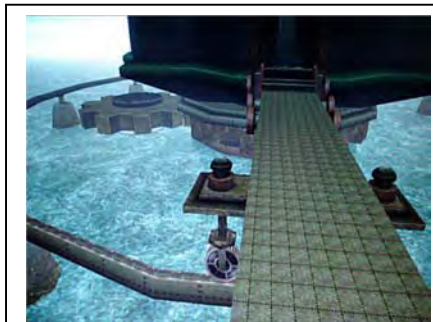
beide broers was geweest. Met het bedieningspaneel kon deze trap ongetwijfeld worden opengeklapt en daarmee toegang geven tot een ondergrondse ruimte. Het paneel bestond uit een viertal groenige, halfronde knoppen die alle vier een 'plus' of een vierkant kruis toonden. Onder ieder symbool zat een groene drukknop en toen ik daarop drukte lichtte hij even op en veranderde het symbool op de halfronde knop daarboven. Eerst verscheen er een halve cirkel, daarna een ronde band die aan de onderkant was opengewerkt, vervolgens een driehoek, daarna twee diagonaal doorgesneden vierkanten banden, drie 'pijlpunten' met een rond schijfje erboven, een

diagonale balk met in de rechter bovenhoek een schijfje, een 'slinger balkje', een verticaal balkje geflankeerd door twee pijlpunten waarvan er een op zijn kop stond en tenslotte een schijfje met een vierkant gat er in. Dat waren in totaal tien symbolen en de andere drie knoppen toonden hetzelfde scala van geometrische figuren. Onder deze knoppen zat nog een grotere ronde knop. Daarmee zou de ingestelde code wel geactiveerd worden. Met een klik lichtte de rode knop even op, maar gebeurde er verder niets. Dat had ik ook niet verwacht. De analogie met het vorige tijdperk drong zich op. Ook ditmaal zou ik de juiste code wel ergens hier toegespeeld krijgen en de trap zou dan wel toegang bieden tot mijn terugtocht naar Myst. Maar eerst moest ik alles terdege onderzoeken en natuurlijk kijken of ik hier een rode en blauwe pagina kon vinden voor de schakelboeken van Sirrus en Achenar. Bovendien was het mogelijk dat ik hier de zes overlevenden zou treffen, waarover Atrus had geschreven! Reden te meer om op dit verder kale eilandje niet langer te talmen en ik liep naar de loopbrug, met de bedoeling het fort te betreden. De loopplank sloot bijna naadloos aan op een metalen

Uiteraard weet ik nu nog niet welke code ik moet intoetsen.

Aan het begin van de loopplank staand, heb ik goed zicht op hoe een en ander is geconstrueerd.

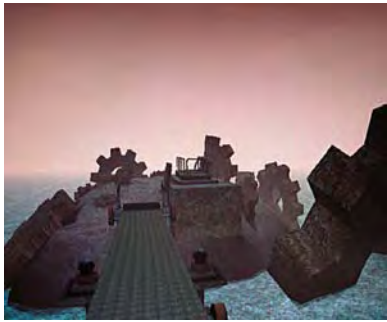
plankier, eigenlijk een kort steigertje dat vanaf het eilandje naar voren stak. Onder de loopplank zat ook een rechthoekige, zeer stevig ogende metalen plaat bevestigd, waaronder een tweetal wielen zaten, die over de ronde rail konden rollen. Ook had ik vanaf hier goed zicht op een groot, massief tandwiel dat net boven de waterspiegel uitstak en waarop de vesting was gebouwd. Daarnaast, nog net binnen de ronde ring haakte dit tandwiel in een ander, iets kleiner exemplaar.

Terwijl ik dit alles in ogenschouw nam, viel het mij op dat het licht begon te veranderen. Een geelachtig licht viel over het landschap en om mij

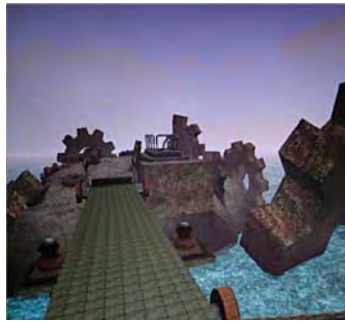
heen turend zag ik dat het wel leek of de hele horizon in brand stond en een goudkleurig licht uitzond. Tegelijkertijd werd het hemelblauw boven mijn hoofd fletser. Ook deze wereld bleek een bijzonder snelle aswenteling te kennen, want terwijl ik over de loopplank naar het fort liep, zag ik het gouden licht verdwijnen. Dit werd vervangen door een vaal blauw. Ik bewonderde onderwijl de ingang van het fort. Onder een rechthoekig afdak was in reliëf een abstract kunstwerk boven de ingang aangebracht, wat er desondanks heel aardig uitzag. Het bestond uit diverse bollen in blauwgroenige en rode tinten en ook was er een tandrad aangebracht. Lang bewonderde ik dat metalen kunstwerk niet, want mijn aandacht werd opnieuw getrokken door de vallende avond, die zich hier nog sneller dan op Myst en het tijdperk van de meteoren leek te voltrekken, maar die toch anders verliep dan op deze twee tijdperken. Er verscheen even een vaal avondrood, maar lang niet zo prachtig als ik op die andere werelden had gezien. Wel losten de wolken in razendsnel tempo op. Zodra de roze tinten

Boven de ingang van het fort is een abstract metalen kunstwerk aangebracht.

Een vaal avondrood gaat al snel over in...

... een paarsige gloed, die verglijdt naar de nacht...

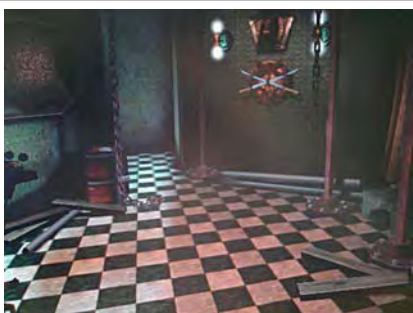

... waarbij de algen in de zee nog aardig wat licht geven.

waren overgegaan in het diepe paarsblauw van de nacht, was het onbewolkt geworden. In de hemel verschenen sterren, die nogal gelijkmatig over de hemel leken uitgestrooid te worden. Dat gold niet alleen voor de positie van deze lichtpuntjes, maar ook voor de helderheid. De zwakste sterren waren maar weinig zwakker dan de meest heldere exemplaren. Hierdoor was het erg lastig om dit nachtelijke uitspannel in sterrenbeelden op te delen, al zag ik wel dat maar weinig lichtpuntjes een wittig of gelig licht verspreidden. Er zaten opvallend veel blauwige en rode sterren tussen. Maar het meest opmerkelijke was dat het niet echt donker werd! Even kon ik geen verklaring vinden voor dit vreemde verschijnsel, maar toen zag ik het. De zee leek vergeven te zijn van lichtgevende algen, waardoor het water zachtjes bleef gloeien. Door de golfslag en de stromingen in het water werd zo een bijna sprookjesachtig licht gecreëerd, dat alles in een schemerige gloed dompelde. Ik bleef een paar minuten voor de ingang van de vesting staan en blikte bijna met open mond in de richting van het eilandje alwaar ik hier was gearriveerd. Dit was prachtig!

Maar nu werd het dan hoog tijd om het roterende fort met een bezoek te vereren. Door de open ingang (een deur ontbrak) wandelde ik naar binnen. Daar werd ik meteen voor een keuze gesteld. Een tweetal identiek ogende en vrij lange gangen liepen respectievelijk naar links en naar rechts. Niet wetende welke te kiezen, besloot ik de rechter gang in te slaan. De gang was tamelijk smal, amper een meter breed, maar was behoorlijk hoog. Het plafond was in de schemer gehuld, maar op de metalen wanden was een aantal lampen bevestigd. De vloer was trouwens niet van metalen platen gemaakt, maar deze was ingelegd met vierkanten marmeren plavuizen, die, gelegd in een patroon als op een dam- of schaakbord, afwisselend gebroken wit en groenig waren. Na een dikke tien meter maakte de gang een knik naar links en eindigde daar in een grotere ruimte.

Wat moest ik van dit lokaal denken? Het zag er nogal rommelig uit, wat kwam omdat

Wat moet ik van deze ruimte denken?

er kriskras op de vloer een aantal houten balken en een paar metalen pijpen lagen. Maar afgezien daarvan ademde de ruimte sowieso een tamelijk onaangename sfeer uit. Zodra ik mij dieper in deze kamer waagde, zodat ik wat beter om mij heen kon kijken, moest ik wel de conclusie trekken dat het leek alsof dit een soort martelkamer was. Rechts, geflankeerd door een tweetal lampen van hetzelfde type die ik op de gang had aangetroffen, hing een groot gewei aan de muur van een voor mij onbekend dier en daaronder aan houten pinnen aan een balk een kruisboog en een drietal

goedendags. In een bibliotheek of gelagkamer zouden dergelijke jachttrofeeën het nog goed doen, maar was de rest van de ruimte 'gezellig' ingericht. In dit optrekje was dat echter achterwege gelaten. Onder het rek met wapens stond een bankje, alhoewel... het was niet meer dan een simpele plank die op een tweetal vierkanten stenen was gelegd. Hierop stond een rechthoekige doos, met een slinger. Even dacht ik met een speeldoos te maken te hebben, maar kwam er spoedig achter dat dat niet het geval was. Nadat ik de slinger een paar maal had rondgedraaid, maakte deze uit zichzelf nog een slagen in de rondte, waarna de doos open floepte en er een zwarte slang tevoorschijn schoot, een soort cobra, die een uitval deed in de richting van de verraste bezoeker en vervolgens weer in de doos terugschoot. Geschrokken was ik inderdaad een paar stappen teruggedeinsd.

Ik stond nu midden in de ruimte en zag dat deze niet al te groot was, en veelhoekig van vorm. Overal langs de wanden waren metalen pijpen aangebracht, waaraan hier en daar kettingen hingen. In een hoek leek zelfs een metalen schavotje opgesteld te zijn, waar een gordijn voorgeschoven was. Daar weer naast was een ander stukje wand opgesierd met een opgezette kop van een aapachtig wezen. Daaronder hing een houten schild, waarop een reusachtig insect vastgeprikt zat, een soort libelle. Op hetzelfde schild zaten ook een tweetal korte zwaarden kruislings vastgemaakt. Hiernaast verliet een kort gangetje de kamer alweer, die na een meter al een haakse bocht naar links maakte. De indeling van het fort werd zo snel duidelijk. De gang liep min of meer rondom langs de buitenrand van de vesting en de kamers (ik ging er vanuit dat er elders nog wel meer zouden opdoemen) zouden zich meer in het beschermde hart van het fort bevinden.

Het zag er naar uit dat ik deze ruimte wel snel zou hebben uitgekamd. Naast de gang stond een lege hutkoffer op zijn kant en aan het wandje aan de andere kant van de gang zat op een raamwerk een huid gespannen en daar weer naast bevond zich een houten stoel met een blauwe bekleding en een zeer hoge rug, waardoor het geheel de uitstraling kreeg van een troon. In feite was dit het enige meubelstuk in deze ruimte die een zekere mate van geriefelijkheid uitstraalde en ik ging even zitten. Inderdaad, het zat behoorlijk goed, waar waarom lag er aan mijn

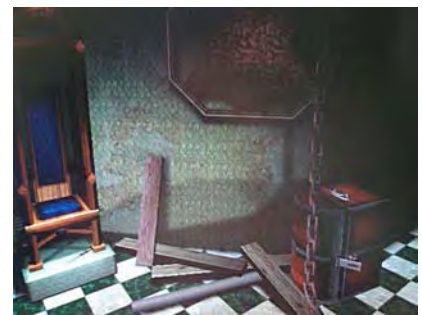
voeten een mes met een lemmet in een vage slingervorm en schuin daarnaast op de vloer een

goedendag? Nee, het leek erop dat zich in dit lokaal een aantal onaangename zaken hadden afgespeeld. Nu pas viel het mij op dat de vloer alles behalve schoon was. Het leek wel dat de tegels met bloed besmeurd waren! Nee, ik moest hier maar niet langer verblijven dan strikt noodzakelijk was. Gelukkig leek het erop dat mijn onderzoek in deze folterkamer al bijna voltooid was. Alleen langs het laatste stukje wand naast de houten troon stond nog een vreemdsoortig apparaat met een tweetal

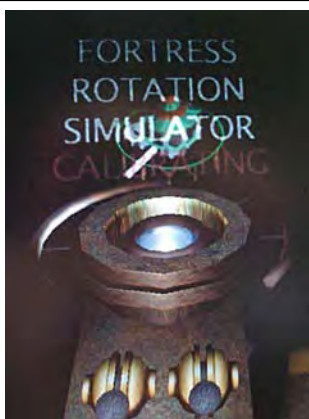
korte hendels, daarachter een horizontale ring van metaal en in het centrum daarvan een rond glas. Zodra ik mij voorover boog om dit glas nader te bekijken, activeerde ik

Gezeten op de 'troon' heb ik goed zicht op de diverse trofeeën aan de muren en de met bloed besmeurde vloer.

Het is een ordeloos zootje in deze kamer, maar de zetel ziet er wel redelijk geriefelijk uit.

Ik stuit hier op het holografische apparaat dat ik kan gebruiken om het roteren van het fort te oefenen.

kennelijk een sensor en schakelde het apparaat zichzelf automatisch in. Er klonk een ritmisch gebrom en vanuit het glas rees een afbeelding omhoog, een beetje vergelijkbaar met de verbeelding op Myst-eiland. Ik keek schuin op een driedimensionale afbeelding van het fort en de omringende rail en daar doorheen verschenen de woorden 'fortress rotation simulation'. Daaronder knipperde even later in rood: 'calibration'. Na een ogenblikje verdwenen deze woorden, kantelde de afbeelding naar voren en werd daarbij meer schematisch van weergave. Na nog een momentje klonk er een gezoem en zag ik een blauwe bol, omgeven door een groene cirkel, die beide het fort moesten voorstellen. Daaromheen waren een drietal dunne gele cirkels getrokken, die door een viertal rode driehoekjes en gele streepjes in een achttal gelijke sectoren waren opgedeeld. Vanuit de blauwe bol wees een lichtrode pijl naar een van de driehoekjes, recht naar

beneden. Dit geheel werd verder nog omgeven door een staafbalkje en een tweetal felle gele gebogen lijnen, die als oriëntatie zouden dienen. Dankzij de woorden die waren verschenen, wist ik waarnaar ik keek. Dit was dat holografische apparaat dat Atrus had beschreven en waarmee de overlevenden konden oefenen hoe het fort te gebruiken. Waar waren die overlevenden trouwens? Tot dusver was ik nog niemand tegengekomen... Hoe dan ook, ook ik kon handig van dit apparaatje gebruik maken. Hoe zou het functioneren?

Er waren maar twee hendels om mee te werken, want knoppen ontbraken. Ik haalde op goed geluk de rechter hendel over, maar deze moest ik in de achterste stand vasthouden. Als ik dat namelijk niet deed, schoot hij meteen weer terug. Het een of het ander doen maakte echter geen verschil, want er gebeurde niets. Dan maar de andere hendel proberen. Die bleef wel in de achterste stand staan. Op het display zag ik een minieme verschuiving in het balkje rechts en de pijl een millimeter naar rechts draaien, dat was al. Nou, dat schoot niet erg op! Na een ogenblik bracht ik de hendel maar weer terug in zijn oorspronkelijke stand. De pijl schoof die millimeter weer terug en nu klonk er een helder geluidje, als een korte tik op een blik. Maar dat geluidje kende ik! Experimenteel bewoog ik de hendel nog een keer heen en weer en opnieuw weerklonk dat blikgeluid. Hetzelfde geluid had de luidspreker in de doolhofdwaler laten horen, toen ik daarin op weg was naar de uitgang richting Myst! Daar had dit geluid een windrichting aangegeven en wel het zuiden. Kon het zo zijn dat Atrus hier van dezelfde geluiden gebruikmaakte om aan te geven in welke windrichting het fort geroteerd stond? Dat zou ik snel merken, mits ik kon uitvinden hoe dit apparaat verder werkte. De enige mogelijkheid die nog overbleef was om de linker hendel in de bovenste stand te zetten en dan te werken met de rechter hendel. Dat bleek het beoogde resultaat te hebben. Toen ik de rechter hendel naar achteren bewoog zag ik hoe de rode pijl begon te lopen. Zodra deze richting het rode driehoekje op 'drie uur' wees, haalde ik het hefboompje weer snel naar voren. De naald schommelde even rondom deze nieuwe stand, maar kwam daar tot rust

Na even spelen met de hendels slaag ik er in om het fort naar het oosten te draaien.

zonder door te schieten, ik had op tijd gereageerd. Na het overhalen van de linker hendel klonk nu het 'lekke-band-loopt-leeg' geluid, wat overeenkwam met het oosten. Nou, zo kreeg ik de werking van het geheel snel onder de knie. Als mijn theorie klopte, dan moest ik op de 'noord' stand het 'ping' geluid horen en op de 'west' stand een 'prrt'. Dat bleek te kloppen.

Mooi! Als ik elders het échte apparaat zou tegenkomen om het fort te roteren en ik zou behoefte hebben om dat te doen, dan kon ik in ieder geval aan het geluid horen in welke richting het fort zou staan. Gezien de locatie waar ik dit tijdperk was binnengegaan, zou de loopplank van de vesting wellicht op het zuiden zijn gericht. Er lag hier namelijk nogal wat rommel en ik kon mij herinneren dat Atrus had geschreven dat hij op het zuid-eiland de meeste materialen had opgeslagen.

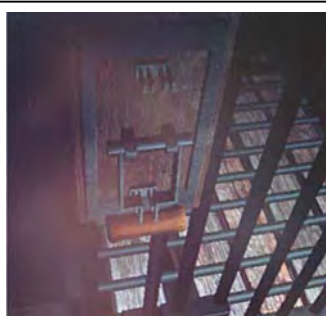
Ziezo, had ik alles hier nu gezien? Ik blikte nog eens goed om mij heen. Dat leek het geval te zijn... of toch niet? In de wand tussen de holografische simulator en de zetel

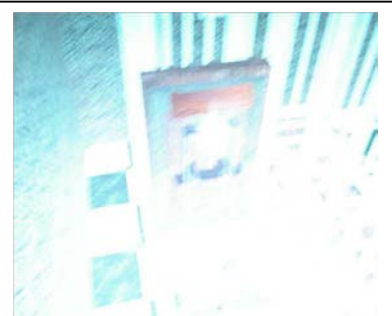
leek de metalen wand een stukje te wijken en was de metalen plaat daarachter van een horizontale streep gele verf voorzien. Hierdoor leek het geheel wel wat op een geheime doorgang, hoewel die lik verf het natuurlijk wel weer een stuk minder geheim maakte. Ik hurkte voor het paneel neer en drukte op het metaal. Ik had het goed gezien, want op mijn aanraking schoof dit naar boven open.

De doorgang die aldus werd gecreëerd, was bepaald niet breed. Slechts kruipend op mijn knieën kon ik de ruimte daarachter betreden. De sfeer van de martelkamer werd in dit lokaal dat maar iets

kleiner was, moeiteloos voortgezet. In de hoek stond op een zestal brede en dikke houten balken een grote rechthoekige kooi, die groot genoeg was om als een kleine gevangenis dienst te doen. De deur aan de voorzijde van de lege kooi was voorzien van een vreemdsoortig handvat. Ik haalde dit naar boven en liet het vervolgens met een kreet weer los. Zodra het metalen omhulsel bovenaan weer contact maakte met het metaal van het handvat sprong er een grote vonk over en klonk er een elektrisch geknetter. Wat waren dit voor grapjes? Die hele kooi leek wel onder stroom te staan! Ik bleef nu op eerbiedige afstand van deze gevangenis staan en zag dat het onderzoek in deze ruimte nog korter zou duren dan in de martelkamer zelf. Links van de kooi stond

Na het overhalen van het handvat van de kooi...

... springt er een enorme vonk over en komt de kooi onder stroom te staan!

een houten rek met daarop een vijzel en een groot aantal potjes en flesjes die rood, paarsig of groenig gekleurd waren. De flesjes die van een etiket waren voorzien – en dat waren ze bijna allemaal – toonden zonder uitzondering het internationaal afgesproken symbool dat ze een zwaar (dodelijk) vergif bevatten, namelijk een doodshoofd met daaronder twee gekruiste beenderen.

In het rek met gifflesjes bevindt zich een blauwe pagina!

Ja, ook dit was écht een opwekkende omgeving! Mijn aandacht werd echter snel getrokken naar de linker, onderste plank. Daar lag een mes, maar daarnaast een blauwe pagina! Dat was een onverwacht gelukje. Snel stak ik de bewuste bladzijde bij mij.

Daarmee had ik hier bijna alles gezien, behalve dan dat hakmes die scheef in een hakblok was geslagen naast de ingang en die grote houten kist aan de andere kant... dat was een flink gevaarte en ik bemerkte dat het deksel los zat. Mijn

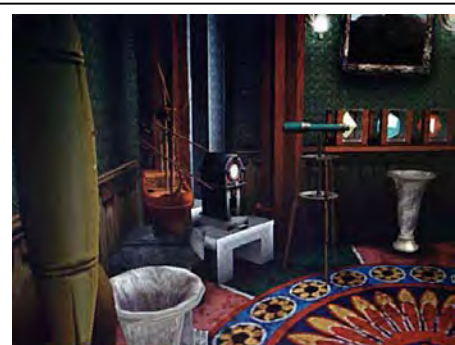
nieuwsgierigheid won het van mijn vrees... Wat zou deze kist bevatten? Met enige moeite kon ik het deksel een stukje openschuiven en daar grijsde een schedel mij tegemoet en rook ik de geur van rottend vlees...

Ik schrok mij wild, maar had nog de moed om het deksel snel weer terug te schuiven, alvorens ik haastig door de nis naar buiten kroop en de martelkamer uitvluchtte, de gang in. Pas toen ik weer bij de uitgang van het fort arriveerde, bemerkte ik dat ik in mijn vlucht dezelfde route had gekozen als op de heenweg. Ik stapte de loopplank op, de frisse buitenlucht in en wachtte tot mijn bonzende hart weer wat tot bedaren was gekomen. Dit tijdperk leek zo gastvrij te zijn, zeker nu de lucht was opgeklaard (het was inmiddels al weer dag geworden, zag ik) maar de sfeer in het fort was toch niet je-van-het. Gelukkig had ik de blauwe pagina al gevonden, wat betekende dat ik die enge ruimte in principe niet meer hoefde te betreden.

Weer voor de ingang staand, moest ik nu maar de linker gang proberen. Ongetwijfeld zou dit fort ook wat knussere ruimtes of kamers herbergen?

Dat vermoeden werd aan het einde van déze gang meteen bevestigd. De gang kwam uit in een qua afmetingen en vorm volstrekt identieke ruimte als de martelkamer, maar verder kon het contrast wel haast niet groter zijn. Kijk, dit was nu een gezellige kamer! Op de vloer lag een veelkleurig, rond en hoogpolig tapijt, voorstellende een enorme bloem, die geflankeerd werd door een brede blauwe rand, waarin kleinere bloemen met gele bladeren waren verwerkt. Verder werden de diverse metalen wanden opgesierd door een aantal prachtige schilderijen van personen en een landschap, terwijl er ook een groot wandkleed aan de muur hing. Verder waren er in deze ruimte tal van voorwerpen uitgestald die er stuk voor stuk nogal kostbaar uitzagen. In tegenstelling tot de martelkamer, kende deze ruimte ook een smal, langwerpige raam, al was het meer een smalle reet tussen twee metalen panelen, zoals dat ook min of meer in de roterende toren op Myst-eiland was gefabriceerd. Voor deze kier stond een kleine telescoop opgesteld. Ik keek eens door het instrument, maar zag niets dan lucht en een aantal langstreckende wolken.

Een belangrijk deel van de ruimte werd in beslag genomen door een grote zetel, die nog meer dan in de martelkamer de uitstraling van een troon had. De gehele zetel, alsmede een enorm voetstuk, waren van marmer gemaakt en als extra verfraaiing waren hier en daar accenten aangebracht, in bladgoud. Op een van de brede

Het contrast qua sfeer in deze kamer kan bijna niet groter zijn.

leuningen stond een leeg wijnglas. Boven de rug van de zetel was een groot rond schild aangebracht van vermoedelijk geel koper, waarin een fraaie afbeelding was uitgeklopt. Ook dit leek een afbeelding van een grote bloem te zijn, of misschien wel de weergave van de zon, wie zou het zeggen? Ik nam plaats en had zo goed zicht over de hele ruimte.

Deze marmeren zetel mag dan fraai ogen, maar zit voor geen meter!

Om toch wat kritische opmerkingen te hebben, moest ik concluderen dat deze ruimte dan wel een stuk gezelliger was om in te vertoeven dan de folterkamer, maar dat deze stoel voor geen meter zat. Het marmer was hard en koud en kussens of iets dergelijk, ontbraken. Nee, dan zat

die houten zetel met zijn blauwe zittingen in de martelkamer een stuk prettiger, het enige pluspunt van dat verder sinistere lokaal. Snel stond ik weer op en wierp een bewonderende blik op het vrouwspersoon op het schilderij aan de wand schuin tegenover de zetel. Was dit een schilderij van Catherine, of van heel iemand anders? Ik wist het niet. Het zag er vrij oud uit, meer zoals een meester uit de 16^e of 17^e eeuw een dame uit de betere kringen zou portretteren.

Wie is deze dame? Catherine lijkt het niet te zijn.

In deze ruimte waren diverse hoeken en nissen maar ook de onderkanten van de metalen wanden bekleed met diverse eikenhouten panelen, waardoor het kille metaal voor een groot deel was weggewerkt en het geheel wel wat leek op de bibliotheek op Myst. Maar dat was niet het enige dat mij aan Myst-eiland deed denken. Tot mijn verbazing stonden hier enkele voorwerpen uitgestald die mij erg bekend voorkwamen! Links onder het vrouwenportret stond op een marmeren sokkel namelijk een verkleinde uitgave van de raket, die ditmaal niet lag, maar hier op zijn staart stond. Daarnaast stond een marmeren vaas en daar weer naast, ook op een marmeren sokkel, een replica van het schip, waarvan ik een vergelijkbaar exemplaar ondergedompeld in de put had zien zitten. Het was inderdaad een driemaster, met niet een vooronder, maar een doorgang naar het inwendige van het schip bij de achtersteven. Voor de open nis was een replica van de enorme stenen klok uit het tijdperk van de meteoren geplaatst. De wijzers stonden op 2.35 uur, maar de klok leek stil te staan, de klepel bewoog niet.

De wand naast de nis toonde een schilderij met een berglandschap, maar daaronder stonden op een houten plank een drietal zeer merkwaardige kristallen opgesteld. Ieder kristal zat in een vierkante doos van hout en glas en was enkele decimeters in doorsnee. De eerste verspreidde een gelig licht en was achthoekig van vorm, de andere twee vertoonden een regelmatig veelvlak, zo te zien twaalf- en 24-kantig en straalden respectievelijk een blauwig en roodachtig licht uit. Nog vreemder was dat ze, zo het leek, uit zichzelf langzaam ronddraaiden en

Dit zijn wel heel merkwaardige kristallen of edelstenen...

bovendien een veel feller licht gingen uitstralen, zodra ik de dozen waarin ze verstopt zaten, aanraakte. Konden deze curieuze edelstenen hier ergens gedolven worden? Vermoedelijk.

Ik blikte verder om mij heen. Ik zag dat de marmeren zetel geflankeerd werd door een schilderij dat een koningin in vol ornaat voorstelde, alsmede een groot wandtapijt, waarop een wat vagere afbeelding was geborduurd. Het leek wel een soort bijbelse voorstelling te zijn.

Voor dit wandtapijt stond op een voet een soort mechanische vogel opgesteld, die op een stok zat. Ik draaide eens aan het hendeltje dat aan de voorkant zat. Als reactie hierop schudde de vogel, die helder blauwe ogen had en een veelkleurige snavel, even met zijn kop heen en weer en klapperde met zijn vleugels. Een leuk speeltje, maar wel eentje die snel zou vervelen.

Net als in de martelkamer nam het onderzoek hier geen uren in beslag. Ook vanuit deze ruimte leidde een andere gang naar elders in het fort en verder zag ik dat ik nog een rechthoekig doosje over het hoofd had gezien, dat op het onderstel van de troon was neergezet. Het was een fraai doosje, zoals bijna alles in deze kamer, maar ik slaagde er niet in het te openen.

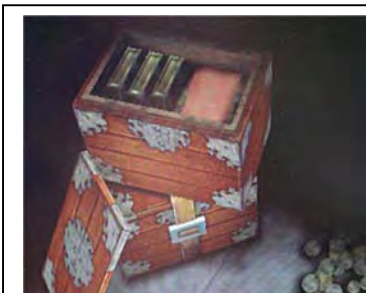
Gehurkt voor de zetel zittend, viel mijn oog op de achterwand, die half achter het wandkleed ook wat naar achteren week. Zou deze wand, net als in de folterkamer, ook een geheime ruimte herbergen? De lik gele verf ontbrak hier, maar ook dit paneel schoof naar boven open, zodra ik er tegen drukte.

Vormt ook deze nis de toegang tot een geheime ruimte?

Door de vrijgekomen nis kroop ik naar binnen en belandde zo in een kale ruimte, waarvan de vloer bedekt werd door eenvoudige stenen plavuizen. Er stonden hier diverse fraai bewerkte kisten, die echter bijna allemaal door stevige lederen banden en sloten werden afgesloten. In de linker achterhoek van de

ruimte was één kist echter geopend en ik zag dat hij vele muntstukken en ook een drietal goudstaven bevatte, maar dat niet alleen! Op de munten lag ook een rode pagina! Ik stak mijn hand al uit om deze te grijpen, maar bijtijds schoten de gebeurtenissen uit het vorige tijdperk mij te binnen. Daar was gebleken dat ik maar

In een geopende kist met goudstaven en munten tref ik een rode pagina aan!

één pagina tegelijk bij mij kon steken. Als ik déze pagina zou pakken, dan zou de blauwe wellicht op magische wijze terugvliegen naar zijn plekje in de martelkamer en als ik ergens niet meer op visite wenste te gaan, dan was het die locatie wel! Net op tijd trok ik mijn hand terug. Ik kon deze bladzijde beter hier rustig laten liggen en pas ophalen, zodra ik de blauwe veilig in het boek van Achenar op Myst had afgeleverd. Maar dan moest ik eerst nog wel een ontsnappingsroute vanuit hier terug naar Myst-eiland zien te vinden...

Om mij heen blikkend, was het duidelijk waar deze opslagruimte voor werd gebruikt. Dit was een

schatkamer, niets meer en niets minder! Over de vloer lagen ook diverse munten achteloos uitgestrooid. Even voelde ik de drang om enige munten of de goudstaven bij mij te steken, maar die vlaag van hebzucht bekoelde snel. De munten zagen er vreemd uit. Waar zou ik deze moeten uitgeven? Dit was nu al de derde wereld waar ik vertoefde, maar nog nergens was ik een levende ziel tegengekomen, om over

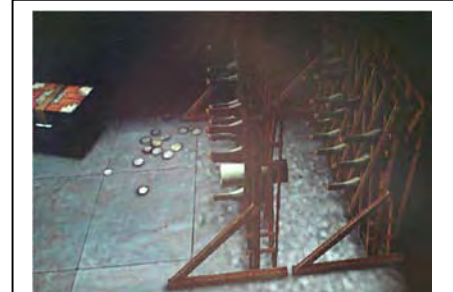
winkels of zoiets, maar te zwijgen. Nee, geld en goud werden in één klap waardeloos als je er nergens iets mee kon kopen...

Verder bevond zich in de andere hoek van de ruimte nog een tweetal wijnrekken, waarin nog een flink aantal onaangebroken volle wijnflessen prijkten. In een van de spaarzame lege vakken van het voorste wijnrek zat echter ook een opgerold stuk papier geschoven. Ik pakte het, rolde het open en las de volgende regels:

Sirrus,

Je hebzucht doet mij walgen!
Je verlangen naar rijkdom en
buit lijkt onstilbaar te zijn. Ik zal
mijn onderdanen de opdracht
geven je nieuwe belasting niet
te betalen en je weet dat ze
naar mij zullen luisteren.

Groeten, Achenar.

Het opgerolde stuk papier in het wijnrek is een brief van Achenar aan Sirrus.

Terwijl ik het papier weer orolde en terugstopte in het wijnrek, bedacht ik dat dit briefje heel wat duidelijk maakte. De bezitter van deze ruimte en de belendende kamer was dus Sirrus, die er klaarblijkelijk op gesteld was om zich met de nodige luxe te omringen. Maar kennelijk werden zijn manieren h oe deze rijkdom te verwerven, door een ieder en door zijn broer in het bijzonder, niet in dank afgenomen. Ik kreeg hier een suggestie dat het tussen beide broers niet, of niet meer zo goed boterde, maar verder kon ik niet zoveel info uit dit briefje halen.

Dat deze ruimte zo goed als zeker aan Sirrus toebehoorde, kon ik indirect ook opmaken uit het feit dat ik hier een rode pagina had aangetroffen. Moest ik daaruit de conclusie trekken dat die martelkamer het optrekje van Achenar was? Daar had immers de blauwe pagina gelegen? Maar dat was misschien een te overhaaste conclusie. De plek waar ik deze pagina's aantrof, hoefde immers niets te zeggen over de omgeving. Die bladzijden zouden overal verstopt kunnen worden! Het beste bewijs was wel het tijdperk met zijn kraters geweest. Zowel de rode als de blauwe pagina had ik daar gewoon in de open lucht aangetroffen, dus dat zei al helemaal niets. Nee, ik had hier een vrij sterk bewijs aangetroffen over een karaktertrek van Sirrus, namelijk dat hij hebzuchtig was, maar voor wat betreft Achenar moest ik mijn oordeel nog even opschorten.

Dit alles overwegende, kwam ik ook tot de conclusie dat ik hier alles gezien had wat er te zien viel. Ik kroop door de nis weer de mooie kamer in en vergewiste mij daar er ditmaal van dat ik door de juiste gang – de andere dan waardoor ik hier was binnengegaan – deze kamer weer verliet.

De tweede gang maakte meteen een vrijwel haakse bocht naar rechts en liep vervolgens een flink stuk rechtdoor. Precies halverwege in deze gang werd de linkerwand echter doorsneden door een andere gang die daar haaks op uitkwam. Deze nieuwe gang was ruim drie meter lang en kwam uit in een ronde ruimte die verder kaal was. Het leek erop dat ik mij hier precies in het centrum van het fort bevond. In het midden bevond zich een forse ronde koker, zo te zien een lift. De lift kon ik echter niet betreden, de opening werd versperd door een deur van matglas. Naar boven blikkend zag ik dat er rondom het plafond een aantal zwakke, ronde

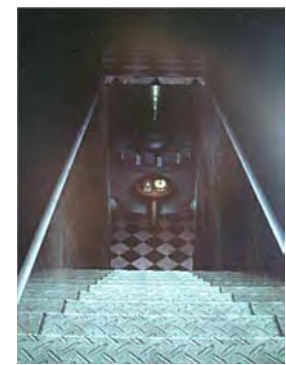

De derde gang komt uit in een ruimte met een lift, die ik echter niet kan betreden.

schijnwerpers waren bevestigd die hun lichtbundels op de metalen wanden rondom lieten vallen.

Vreemd was dat ik hier nergens een knopje kon ontdekken om de lift te ontbieden of de deur te openen. Bij de ingang van deze gang had ik aan de rechterkant wel een rode knop zien zitten, maar waarom zat die knop daar, en niet hier? Ik liep terug en drukte erop. Nu bemerkte ik dat deze knop helemaal niet diende om de lift te roepen of te openen. Tot driemaal toe klonk er het korte signaal van een sirene

en daarna leek de gang die leidde naar de lift in werkelijkheid zo'n dichtgeklapte trap te zijn, die nu transformeerde van gang naar trap. Er verscheen onder de ruimte van de lift een grote, donkere ruimte, maar zodra de gang zijn gedaanteverandering tot trap had voltooid, werd daar beneden licht ontstoken. Ik daalde de trap af.

Plots transformeert de gang in een trap en onthult een nieuwe ruimte.

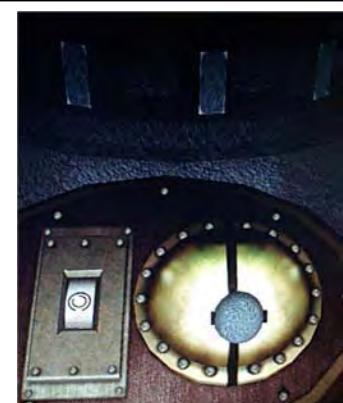
Kijk ik hier naar het tandwiel dat het fort doet roteren?

Beneden aangekomen zag ik dat ik hier zicht had gekregen op het werkelijke mechanisme om het fort te roteren. De grote ronde ruimte toonde vlak boven de vloer een enorm liggend tandwiel, waaruit een zeer massieve en dikke cilinder stak, die door spots rondom werd verlicht. Dat ik hier wellicht het fort kon roteren, was achteraf misschien een onjuiste constatering, want het bedieningspaneel dat vóór het grote tandwiel zat gemonteerd, bestond uit slechts één hendel en week daarmee af van het oefentoestel in de martelkamer.

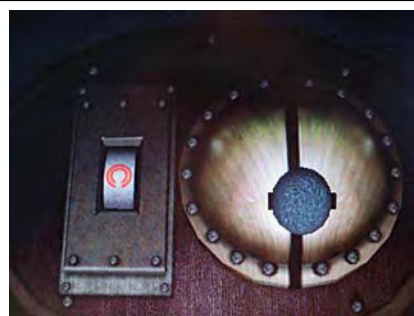
Daarnaast zat een rond, verzonken displaytje, dat twee zwarte cirkels vertoonde, die niet helemaal gesloten waren, maar een kleine opening toonde. De opening van de grootste, buitenste cirkel wees recht naar beneden, de opening van de andere, kleinere cirkel daarbinnen wees schuin omhoog, richting 'elf uur'.

Het enige wat ik met dit wel zeer eenvoudige bedieningspaneel kon uithalen, was om de hendel naar achteren te duwen, maar het resultaat was indrukwekkend! Hoewel de hefboom heel licht liep, kwam als reactie daarop het grote tandwiel in beweging en begon ratelend rond te draaien. Binnen een paar seconden had het een flinke vaart en tegelijkertijd zag ik dat de binnenste cirkel in het ronde kijkvenstertje tegen de klok in begon rond te draaien. Zodra de opening van deze cirkel onderaan die van de grote buitenste cirkel overlapte, lichtte beide cirkels rood op. Het tandwiel en de binnenste cirkel draaiden echter door en de afbeelding werd weer zwart. Ik haalde de hendel weer naar mij toe. Het draaiende rad remde nu snel af en kwam binnen enkele seconden weer tot stilstand.

Het was niet zo moeilijk om te verzinnen wat ik hier moest

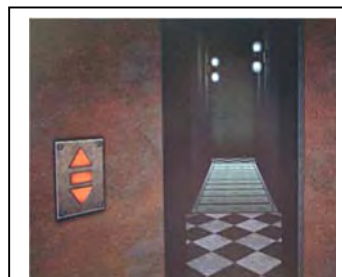
Het bedieningspaneel oogt wel héél eenvoudig...

Zo is het goed!

bewerkstellen. Ik moest de beide openingen van de cirkels laten overlappen, waardoor de afbeelding rood werd. Wellicht zou ik dan elders in het gebouw iets kunnen doen, wat bij de huidige stand van de cirkels niet lukte. Dat was secuur manoeuvreren, wat kwam omdat na het loslaten van de hendel het hele zaakje nog een stukje doordraaide. Bij de eerste poging was ik hierdoor net iets te laat en schoten de cirkels net 'door het rood heen', maar al bij de tweede poging had ik succes.

Ik klom weer naar boven en zag meteen wat het effect van mijn inspanningen waren geweest. Al van een afstand zag ik dat de glazen deur van de lift was weggeschoven, zodat deze nu betreden kon worden. Met behulp van de rode knop maakte ik van de trap weer een gang, liep naar de lift en stapte naar binnen. Links zat een bedieningspaneeltje. Een rode pijl naar beneden en naar boven en daartussenin een langwerpige, horizontaal liggende rode knop. De pijl naar beneden was niet actief, waarmee gesuggereerd werd dat de lift zich al op zijn laagste positie bevond. Dan maar de middelste knop proberen. De deur ging dicht, ditmaal geen glazen geval, maar een meer gangbaar metalen exemplaar met een kleiner verticaal kijkvenster. De lift ging omhoog en kwam tot stilstand op een vreemde plek. Door het venster zag ik dat ik nog niet op een begaanbare verdieping was uitgekomen, maar dat de lift ergens halverwege was blijven hangen. De deur kon ik ook niet openen. Nou, dan maar niet, bedacht ik na een ogenblik, dan moest de bovenste knop mij dan maar bij de bedoelde bestemming van deze lift afleveren. De lift ging nu verder omhoog en stopte even later op een punt waar ik wél kon uitstappen. De deur schoof automatisch open. Ik stapte naar buiten en keek rond. Het was een niet al te grote veelhoekige ruimte, die min of meer rond was. Net als de gangen was de vloer belegd met dat 'dambord' van witte en groene tegels.

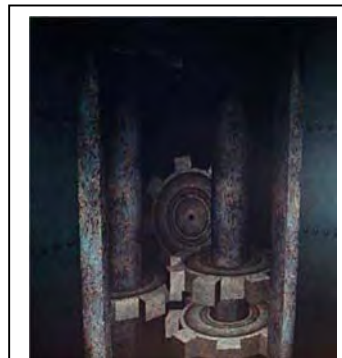

De lift kan ik nu betreden.

De lift brengt mij in een kale ruimte...

De lift ging omhoog en kwam tot stilstand op een vreemde plek. Door het venster zag ik dat ik nog niet op een begaanbare verdieping was uitgekomen, maar dat de lift ergens halverwege was blijven hangen. De deur kon ik ook niet openen. Nou, dan maar niet, bedacht ik na een ogenblik, dan moest de bovenste knop mij dan maar bij de bedoelde bestemming van deze lift afleveren. De lift ging nu verder omhoog en stopte even later op een punt waar ik wél kon uitstappen. De deur schoof automatisch open. Ik stapte naar buiten en keek rond. Het was een niet al te grote veelhoekige ruimte, die min of meer rond was. Net als de gangen was de vloer belegd met dat 'dambord' van witte en groene tegels. Op deze vloer waren rondom zoeklichten bevestigd die om en om hun licht richting de wand en de lift lieten schijnen. Al heel snel kwam ik er echter achter dat ik in deze ruimte bar weinig kon uitvoeren. Ik kon helemaal om de lift heenlopen in de rondte en het was op zich hoopvol om te zien dat zich achter de lift een nis in de muur bevond waarin zich een aantal dikke metalen pijlers bevond met tandwielen. Dit was ongetwijfeld het echte mechanisme om het fort aan het roteren te krijgen, maar het bedieningsmechaniek om dit te bewerkstelligen, ontbrak. Dat was een teleurstelling! Ook een raampje, kier of andere opening ontbrak om vanuit dit hoge punt naar buiten te kijken. Uiteindelijk was de deceptie bijna even groot als toen ik de eerste keren in de roterende toren was geweest op Myst-eiland. Maar wellicht had dit fort nog niet

... alleen in een nis achter de lift zijn een paar grote tandwielen en pijpen zichtbaar.

al zijn geheimen prijsgegeven...

Na een ogenblik zat er niets anders op dan maar weer af te dalen en de hoofdgang die langs de buitenkant van het fort liep, verder te volgen. Wie weet waar deze mij nog zou brengen...

Daar kwam ik spoedig achter en een nieuwe teleurstelling werd mijn deel. Aan het eind van het rechte stuk volgde wederom een haakse bocht en stond ik pardoos weer in de martelkamer! Daar bleef ik niet lang. Met een paar lange stappen arriveerde ik bij de gang aan de andere kant en stond even later opnieuw bij de ingang van het fort. Hiermee was ik dus al helemaal rondgegaan en leek het erop dat ik alle kamers en ruimtes die het fort te bieden had, al had bezocht. Ik liep de loopplank af om op het eilandje, op enige afstand, het fort in ogeschouw te nemen en mijn toestand te recapitulieren. Een belangrijke constatering was in ieder geval dat ik wederom alleen was. De zes overlevenden die hier eens waren, waren niet in het fort en kennelijk met de noorderzon vertrokken, of inmiddels overleden. Op zich was dat laatste niet onlogisch. Ten tijde van Atrus' verslag waren SIRRUS en ACHENAR nog tieners, dus die gebeurtenissen hadden zich inmiddels minstens vijftien tot twintig jaar geleden afgespeeld. In die tussentijd waren beide broers, al dan niet met hun vader, teruggekeerd in dit tijdperk, waarbij SIRRUS één van de kamers in het fort had omgevormd als schatkamer. Of ACHENAR daar ook had gewoond en waarom die martelkamer was ingericht, wist ik niet. Uit het journaal van Atrus had ik ook kunnen lezen dat één van de zes overlevenden toen al stokoud was en dat nog een ander niet vitaal genoeg was om Atrus en de beide broers mee te helpen met de bouw van dit fort. Dat deze twee mannen, en wellicht ook de vier overgeblevenen in een tijdspanne van vijftien tot twintig jaar daarna het leven hadden gelaten, was derhalve een redelijke veronderstelling. Achteraf bezien was de hoop die Atrus aan het eind van zijn verslag had uitgesproken, merkwaardig geweest. Hoe kon hier een nieuwe mensengemeenschap opbloeien als er geen vrouwen aanwezig waren? Er konden dan toch ook geen kinderen worden verwekt? Maar Atrus zou wellicht méér weten dan hij in zijn verslag had geschreven, misschien bevonden zich onder die 'vier vitalen' wel vrouwen, wie weet...

Ik stopte mijn mijmeringen over de mogelijke geschiedenis van dit tijdperk en concentreerde mij op het heden, en mijzelf. Het leek erop dat ik dit fort verrassend snel had uitgekamd en ook de beide pagina's die thuishoorden in de schakelboeken van beide broers had ik opgespoord. Er was in feite maar één probleem. Ergens moest ik dit fort kunnen roteren, maar ik had het bedieningspaneel nog niet ontdekt waarmee ik dat had kunnen doen. Dat roteren was nodig om de andere eilandjes die hier waren, te bezoeken en daarvan zag ik er al eentje een stukje verderop liggen. Niet dat ik verwachtte dat ik daar veel zou aantreffen, wat het leek net zo'n kale rotsput te zijn als deze plek hier, maar goed.

Het lijkt erop dat het grillige dak van het fort nog iets verborgen houdt.

Verder moest ik nog de code zien op te sporen van het bedieningspaneel waarmee ik de bewegende trap op dit eilandje kon openen. Ik bekeek de vorm van het fort nog eens goed. Het grillig gevormde plafond leek uit drie etages te bestaan. De onderste, buitenste laag vormde de plafonds van de diverse gangen en de kamers, de tweede laag die uit meer roodachtige metalen platen bestond, vormde het dak van de ruimte waartoe de lift toegang bood. Maar daar zat duidelijk nog een ruimte boven, die het eigenlijke

hart van het fort vormde. Had ik daarboven wellicht iets over het hoofd gezien? Wellicht was het verstandig om wederom de lift te nemen en op die bovenste verdieping nog eens rond te neuzen. Per slot van rekening was deze lift niet meteen toegankelijk geweest en uit mijn eerdere belevenissen hier in de andere tijdperken was al gebleken dat dit indirect een vingerwijzing vormde voor iets belangrijks, waarmee ik verder kon komen.

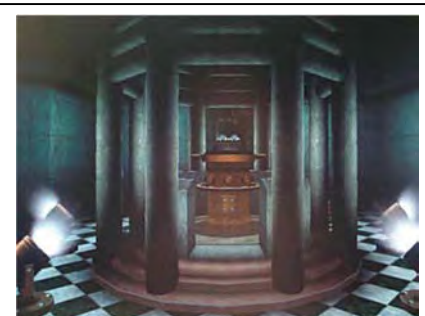
Ik betrad het fort opnieuw en amper twee minuten later stond ik wederom in de ronde ruimte bovenin de vesting waar de lift uitkwam. Daar gaf ik nu speciaal aandacht aan het plafond, dat ook aan de binnenkant uit roodachtige metalen platen was vervaardigd. In dit dak was een stervormige opening in het centrum aangebracht, waarboven zich inderdaad de echte nok van het dak zich ophield, bestaande uit platen van groenig metaal. Afgezien van de nagels die daar, net als op de platen hier beneden in een rechthoekig patroon waren aangebracht, was daar echter niets bijzonders te zien. De top van dit dak verdween in duisternis, omdat daar geen verlichting was aangebracht.

Toen zag ik echter datgene waar ik steeds overheen had gekeken. Ik had hier, net als de eerste keer, alleen maar aandacht gehad voor de ruimte waar de lift mij had gebracht, zonder aandacht te schenken aan de lift zélf! Nu zag ik dat het dak van de lift er vreemd uitzag. Er leek wel een constructie op te zitten... nog net kon ik de bolle bovenkantjes van een tweetal hefboompjes ontwaren. Het mechanisme wat ik zocht bevond zich uiteindelijk dus tóch in deze ruimte, bovenop de lift. Helaas zag ik geen mogelijkheid om daarboven te belanden, zodat dit mechaniek onbereikbaar voor mij bleef. Maar daar moest toch wel een oplossing voor te vinden zijn?

Ik betrad de lift opnieuw en bestudeerde de drie rode knoppen van het mechaniek daarbinnen. Naar beneden gaan, was geen optie. Maar met de middelste knop kon ik de lift een stukje laten zakken, misschien zou de bediening van de rotatie van het fort dan op gelijkvloerse hoogte arriveren, in de ruimte hierboven. Het probleem was echter dat ik dan in de lift zou staan en niet daar buiten... of toch wel? Ik drukte eens op die knop in het midden en in tegenstelling tot het moment dat de lift nog beneden stond, knipperde de knop nu eerst een zestal seconden lang en klonken er daarbij een zestal waarschuwingstonen. Pas daarna schoof de deur dicht en zakte de lift een stukje. Maar dat betekende dat ik royaal de tijd kreeg om de lift te verlaten! Ik bracht de lift wederom naar de bovenste verdieping en testte de middelste knop opnieuw. Snel stapte ik uit en draaide mij om. Wat ik verwachtte, gebeurde nu. De deur klapte dicht en de lift zakte precies ver genoeg om het bedieningspaneel op het liftdak precies op borsthoogte te krijgen en het dak zelf zelfs gelijkvloers. Het bedieningspaneel bleek net als bij de simulator uit een tweetal hefboompjes te bestaan en omdat de lift gezakt was, had ik nu ook zicht op de raderen in de nis in de achterwand van de ruimte.

Het bedieningspaneel op het dak van de lift heb ik over het hoofd gezien.

Nu is het bedieningspaneel bereikbaar!

De bediening gaat net zo als bij het simulatietoestel in de martelkamer.

Eens even testen of dit 'grote' apparaat inderdaad net zo werkte als de simulator in de martelkamer. Ik bewoog de linker hendel naar achteren en weer terug. Duidelijk weerklonk het blikkerige geluid. Dat klopte dus. Het fort stond naar het zuidoeland gedraaid. Dan moest ik het hele zaakje hier dan maar in beweging zien te krijgen... Opnieuw haalde ik de linker hefboom over en zette daarna ook de rechter in de achterste stand. Met een geratel en gepiep zag ik hoe de raderen achter de nis in beweging kwamen en ik voelde dat het hele gebouw in een lichte trilling werd gebracht. Het

leek te lukken! In tegenstelling tot de simulator, ontbrak hier een visuele check om te zien hoever het fort was gedraaid, dus na een ogenblikje haalde ik op goed geluk de rechter hefboom weer naar voren. Dat deed ik ook met de andere hefboom, die nu een helder 'prrr' liet horen. Dat betekende dat het fort nu naar het westen was gekeerd.

Nu moest ik de lift weer in de oorspronkelijke positie zien te krijgen, maar dat bleek heel gemakkelijk te zijn. Onder de beide hefboompjes zat een klein rood knopje. Zodra ik daarop drukte, kwam de lift weer omhoog. Dat gebeurde ditmaal zelfs zonder waarschuwing vooraf en ook vrij vlot, zodat ik maar net de tijd kreeg om van het liftdak af te stappen. Met de lift ging ik naar beneden en liep via de kamer van Sirrus naar de

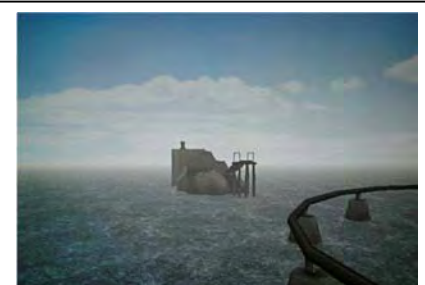
De westroute leidt alleen maar naar de zee.

uitgang. Daar kwam de loopplank nu uit op... water! Maar dat was waar ook. Atrus had geschreven dat het fort op de fundamenteën van de oude stad waren gebouwd en dat de eilandjes rondom de voormalige drie heuvels waren die de stad omringden. Drie eilandjes dus,

zodat er in één windrichting alleen maar zee zou zijn te bespeuren. Ik liep even naar het eind van de loopplank en zag, terugkijkend naar het fort, aan mijn rechterhand het eiland alwaar ik in dit tijdperk was gearriveerd en aan mijn linkerhand een van de andere twee eilandjes, dat duidelijk nog kleiner qua omvang was, maar wel wat hoger uit zee oprees. Terug naar binnen dan maar, om het fort naar de noord- en oostrichting te manoeuvreren.

Binnen nam ik opnieuw de veilige route via Sirrus zijn kamer, waar ik even de moeite nam om opnieuw door de telescoop te turen, waarvan het beeld echter wederom alleen maar wolken en lucht opleverde.

Terug boven gearriveerd en spelend met het apparaat, kwam ik erachter dat het geheel kennelijk erg soepeltjes draaide. Hoewel ik naar mijn idee de rechter hendel alweer snel van de achterste in de voorste stand had gebracht, gaf het blazende geluid aan dat het fort toch al een halve cirkel had beschreven en nu naar het oosten wees. Dat maakte nu niet uit, want zowel het noord- als het oosteilandje moest ik nog met een bezoek vereren.

Vanaf het einde van de loopplank heb ik zich op een van de twee eilandjes die ik wil bezoeken.

Weer beneden blikte ik nogmaals door de telescoop, die wederom geen ander uitzicht toonde. Hoe kon dat ook anders? Buiten het fort en de drie eilandjes was het hier immers niets anders dan lucht en water...

Bij de loopplank arriverend, zag ik dat deze nu aansloot bij het kleine, maar wel hoge eilandje. Daar aangekomen zag ik dat dit eiland niets meer was dan een kale rotspunt, waarlangs een stenen wenteltrap omhoog slingerde. De eigenlijke rots bleek uit twee delen te bestaan en tussen beide was een kleine stenen brug aangelegd. Door middel van een kort trapje eindigde de brug bij deze tweede rotspunt, die door mensenhanden wat bijgewerkt leek te zijn. Op het puntje van deze rots stond een ronde sokkel met twee tandwielen, die sprekend leek op de sokkel met het bedieningspaneel op het eiland met de vele tandwielen. Op deze sokkel ontbrak dat paneel

uiteraard, maar er zaten wél twee plaatjes die de code van de derde en vierde knop van dit paneel onthulden, namelijk de drie pijlpunten met de cirkel erboven en de halve cirkel!

Verder was op dit eilandje niets te ontdekken. Nadat ik even het uitzicht had bewonderd (ik had goed zicht op zowel het zuid- als het noordeiland) keerde ik terug naar het fort. Daar moest ik de hele procedure opnieuw doorlopen, maar kennelijk had ik de slag goed te pakken, want al meteen na de eerste poging klonk de 'ping' als bewijs dat ik het

fort naar de gewenste noordrichting had geroteerd.

Op mijn tocht op weg naar de uitgang kwam ik voor de zoveelste keer door de kamer van Sirrus en tegen beter weten in blikte ik nogmaals door de telescoop. Een zinloze actie dacht ik, maar daarin vergiste ik mij ditmaal. Plots had ik nu zicht op een mast van een schip, waaraan, aan een touw een geraamte bengelde! Dat was even schrikken... Dat schip leek vrij nabij te liggen, maar dat moest gezichtbedrog zijn. Kennelijk vergrootte deze telescoop aanzienlijk en bevond dit schip zich in werkelijkheid een heel eind van het fort, zodat ik het buiten niet eens met het blote oog kon ontdekken. Maar van wie was dit skelet? Misschien was dit wel een opvarende van een van die zwarte schepen en keek ik hier dus naar het geraamte van een van de overwonnen vijanden. Nou, die hadden hier lang geleden behoorlijk huisgehouden en opeens was er van mijn combinatie van schrik en medelijden niets meer over en borrelde er een licht haatgevoel omhoog dat nog het meest leek op 'boontje komt om zijn loontje'!

Ik wandelde door en bij de uitgang aangekomen zag ik dat het noordeiland nauwelijks groter was dan het oosteiland, alleen iets lager en breder. Inmiddels was hier buiten alweer de nacht gevallen, maar hoewel lampen ontbraken, gaven de zeealgen zoveel licht dat ik toch nog genoeg kon zien. Ik wandelde naar de overkant

Het laatste eiland op het noorden is ook heel klein. De oplichtende zeealgen geven genoeg licht.

en zag dat er op deze rotspunt evenmin weinig te beleven viel. Links lag een groot raderwerk en verder leidde een korte stenen trap opnieuw naar een kaal stenen plateau die werd

Hier tref ik het eerste deel van de code aan.

opgesierd door een sokkel. Zoals al verwacht toonde deze de code van de eerste twee

drukknoppen, de opengewerkte cirkelband en de verticale balk, geflankeerd door twee pijlpunten, waarvan er één op zijn kop stond.

Ik had nu de complete code te pakken, dus restte mij niets meer dan om het fort terug naar de zuidpositie te roteren en de vier verkregen symbolen in het bedieningspaneel op het zuideiland in te toetsen.

Terug boven in het fort had ik ditmaal twee pogingen nodig. Bang om het fort te snel te draaien haalde ik de rechter hendel te snel terug, zodat de vesting al bij 'oost' stopte, maar na nog zo'n korte zwaai stond het fort goed.

Met deze juiste code...

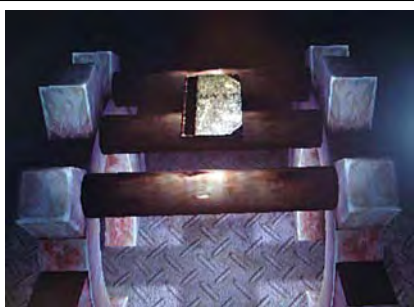
Wéér ging het naar beneden, maar binnen enkele minuten stond ik voor het bedieningspaneel op het zuideiland. Ik toetste de vier juiste figuren in en drukte vervolgens op de rode knop. In het inmiddels teruggekeerde daglicht gebeurde dat wat ik al had verwacht. De metalen gang daarnaast ging over in een

... kan ik de bewegende trap openen die mij...

trap en onthulde daar beneden een niet al te grote ruimte.

Verlicht door een lamp lag daar op een tafeltje dat – ik had niet anders verwacht – uit een paar tandwielen was

... bij het Myst-schakelboek brengt.

vervaardigd, een Myst-schakelboek! Dit was

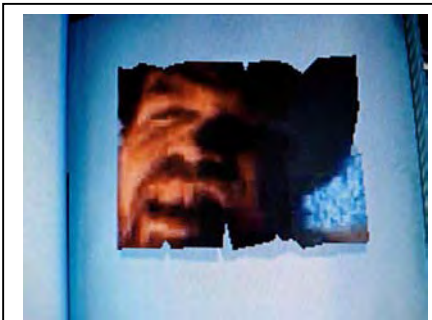
dus mijn route terug naar Myst-eiland. Mijn 'werkzaamheden' in het Mechanische Tijdperk hadden alles bij elkaar minder tijd geveerd dan in het tijdperk van de meteoren. Dat ging goed zo! Ik sloeg het boek open en herkende wederom het draaiende beeld van het plafond van de bibliotheek. Ik legde mijn hand op de foto, en hoewel ik een reis via een schakelboek nu al meerdere malen had beleefd, wist ik wederom het

bewustzijn niet te bewaren, zodra mijn reis terug naar Myst-eiland een aanvang nam.

Hoofdstuk 6: Het lichten van de driemaster.

Spoedig kwam ik bij, gelegen op de vloer van de bibliotheek. Hoewel het niet aangenaam was voor de reiziger dat deze telkens het bewustzijn verloor zodra hij gebruik maakte van een schakelboek, ondervond deze verder geen lichamelijk ongemak hiervan. De tijdelijke bewusteloosheid leidde niet tot hoofdpijn, of zoiets. Ik liep naar de lessenaar met het blauwe boek en legde de door mij verworven pagina in het boek, die zich net als de eerdere exemplaren met een gezoem vastzette in de rug van het boek. Ik sloeg de dikke blauwe pil open en zag dat Achenar mij vrijwel onmiddellijk opmerkte. Hij was erg blij mij weer te zien. “Je bent terug ... goed!” Sprak hij. Beeld en geluid waren nog steeds deels gestoord, als bewijs dat het boek nog niet compleet was. Dat bleek ook uit het verdere betoog van Achenar, want nog steeds kon ik niet alles volgen van wat hij zei. “Hoe meer blauwe pagina’s je vindt ... breng er meer, ik moet er een paar meer hebben ... dat is alles wat ik van je vraag...” Achenar maakte zich duidelijk kwaad om zijn huidige toestand en liet er in zijn volgende betoog ook geen misverstand over bestaan wie hier in zijn ogen verantwoordelijk voor was. “Lang ... het is zo lang geleden sinds mijn broer Sirrus mij per vergissing gevangen zette in dit boek! Stom! Achterbaks! ... Mooie praatjes ... eindeloze hebzucht! ... Waarschijnlijk gebruikt hij jou! ... Hij is door en door slecht en verwoestte, op vier na, alle ... breng de rode pagina’s niet naar hem ... laat je niet door hem in de maling nemen ... hij bedroog vader ... idioot, hij vermoordde vader! Hij pakt je, hij vermoord je ... raak de rode pagina’s niet aan ... ik smeed je om de blauwe pagina’s te brengen ... naar mij. Luister, je moet mij gehoorzamen ... blauwe pagina’s zijn mijn enige hoop! Je moet me helpen, je moet mij helpen...”

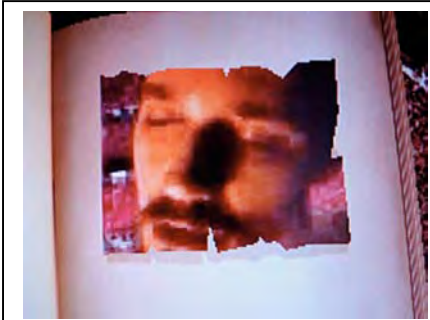
Achenar maakt zich zichtbaar kwaad zodra hij zijn broer ter sprake brengt.

Na deze laatste kreten van Achenar werd het beeld zwart. Het was nogal wat wat Achenar mij daar had verteld! Niet alleen betichtte hij zijn broer ervan dat deze hem ten onrechte in het blauwe boek had vastgezet, maar ook dat Sirrus hun vader, Atrus dus, had vermoord! Een zeer ernstige beschuldiging, waarvan ik hoopte dat deze onjuist was. Feit was wel dat Atrus na zijn vertrek hier niet op Myst-eiland was teruggekeerd. Zou Atrus op zijn zoektocht naar de dader die het verbranden van de boeken in de bibliotheek op zijn geweten had, zijn gestuit op Sirrus, die vervolgens tijdens een woordenwisseling of ruzie met zijn vader zo ver zou zijn gegaan deze om te brengen? Een ongelofelijke misdaad... Maar dat was kennelijk nog niet genoeg geweest. Hoewel de storing in de blauwe foto had verhinderd om dat stuk betoog in zijn geheel te verstaan, had Achenar ook opgemerkt dat Sirrus op vier na alle ... had verwoest. Op dat onverstaanbare stukje had Achenar wellicht ‘schakelboeken’ gezegd. Feit was dat ik hier in de bibliotheek vijf nog gawe reisverslagen had aangetroffen en dat ik inmiddels in twee tijdperken was geweest. De lichtstraal op de plattegrond, waarmee de roterende toren in positie kon worden gebracht, werd op vier plaatsen rood, wat ook suggereerde dat er in totaal vier schakelboeken beschikbaar waren en er dus vier tijdperken konden worden bezocht. Waren er vroeger veel meer beschikbaar geweest? In vooral het tweede reisverslag dat ik had

gelezen had Atrus het inderdaad tussen neus en lippen door over nog een aantal andere tijdperken gehad. Kortom, Achenar schoof zijn broer nogal wat in de schoenen. De vraag was echter: sprak Achenar de waarheid? Ik kon niets bedenken om dat met zekerheid te bepalen, maar evenmin was ik in staat zijn woorden te ontcrachten. Wel kon ik kijken en luisteren wat de andere partij, SIRRUS dus, voor visie had op deze hele zaak. Ik zou dus moeten terugreizen naar het Mechanische Tijdperk, daar de rode pagina ophalen en deze hier in het rode boek afleveren.

In tegenstelling tot het tijdperk met zijn meteoren, bleek dit ditmaal nauwelijks tijd te kosten. Zodra ik opnieuw arriveerde in het Mechanische Tijdperk, zag ik namelijk dat de trap die leidde naar het Myst-schakelboek nog steeds openstond en ook was het niet nodig om het fort te roteren. Het was simpelweg een kwestie van het fort binnengaan, in de geheime ruimte van SIRRUS' kamer de rode pagina pakken en wegwezen. Binnen amper vijf minuten stond ik alweer in de ruimte waar zich het Myst-schakelboek bevond en legde ik mijn hand op de foto, om zo wederom terug te reizen naar Myst.

Zodra ik, daar aangekomen, weer bij mijn positieven was gekomen, stopte ik de rode pagina in het rode boek, alwaar deze zich vastzoo. Ook SIRRUS begroette mijn hernieuwde komst bijna met gejuich. "Ah ... je bent teruggekomen ... deze nieuwe

SIRRUS spreekt de naam van zijn broer met veel minachting en met gesloten ogen uit.

pagina..." Net als bij het blauwe boek was ook de rode foto nog verre van vrij van storing, dus ik luisterde maar rustig naar wat SIRRUS mij te vertellen had: "... Bevrijd mij uit deze gevangenis op dit vergeten eiland Myst ... ik zie dat je bent ... ik word SIRRUS genoemd, of ... ik heb andere rode pagina's nodig. Ik weet ... je moet zoeken en brengen ... nog twee rode ... ik word bevrijd en ik beloof ... raak de blauwe pagina's niet aan ... dat zou ... voor mijn getikte broer Achenar ... hij is een man met een gestoorde geest en gevoel ... hij verafschuwd mij ... bevrijdt Achenar niet ... dorst naar verwoesting is niet ... oneindig ... breng de rode

pagina ... ik smeed je, alsjeblieft, bevrijdt mij uit deze gevangenis en ik beloof je, je zult rijkelijk beloond worden ... je moet me helpen ... om me te helpen ..."

De afbeelding werd zwart. Ik sloot het rode boek en legde het terug op de lessenaar. Veel nieuwe feiten had het betoog van SIRRUS niet opgeleverd. Wel meldde hij expliciet nog twee rode pagina's nodig te hebben. Verder was het duidelijk dat hij Achenar als een min of meer gestoorde omschreef, die dit alles op zijn geweten had. Over de eventuele dood van Atrus deed hij echter geen mededelingen. Eerlijk is eerlijk, Achenar kwam wel een tikje 'vreemd' over met zijn nerveuze lachjes en het was al lang duidelijk dat hij zijn zenuwen en emoties veel minder goed in bedwang hield dan SIRRUS die, ondanks alles, redelijk rustig bleef. Aan de andere kant had Achenar een duidelijk punt gescoord door zijn broer als een hebzuchtig iemand af te schilderen. Dat SIRRUS dat inderdaad was, had ik in het Mechanische Tijdperk met eigen ogen kunnen constateren. Hoe dan ook, nog steeds ontbraken dus de duidelijke bewijzen om één van de broers als schuldige aan te wijzen en de ander als onschuldig aan te merken. Als SIRRUS gelijk had dat hij nog twee pagina's nodig had – en op dat punt zou hij zéker de waarheid spreken – dan kon ik beide broers nog

veilig één pagina bezorgen. Ze zouden dan nog steeds niet bevrijd worden en misschien nog meer informatie loslaten. Het werd dus tijd om te kijken of ik een derde tijdperk kon gaan bezoeken en daar zou ik wellicht sowieso nog een aantal nieuwe zaken ontdekken.

Ik werk maar gewoon op het rijtje af.

Ik activeerde de plattegrond op het schilderij. Zodra de diverse bouwsels op deze kaart wittig oplichtten, zag ik dat als laatste de afbeelding van de klokkentoren in het water was verschenen. Ik besloot maar gewoon op het rijtje af te werken en roteerde de lichtstraal dan ook door totdat deze rood werd boven het kraaiennest van het gezonken schip. Nadat het gerommel van het verdraaien van de toren was verstorven, opende ik de geheime gang en begaf mij op

weg naar de toren.

Daarboven aangekomen keek de kier in de wand boven de ladder met het boek nu inderdaad uit op de steiger met daarachter het verzonken schip. Wat voor plaquette zou er nu aan de wand aan de overkant van de toren zijn verschenen?

De plaquette is bijna te klein om alle info weer te geven.

Deze bleek bijna te klein te zijn om alle tekst weer te geven die hierop nu werd weergegeven. Ik las achtereenvolgens: 'october 11, 1984 10:04 AM; january 17, 1207 5.46 AM' en 'november 23, 9791 6.57 PM.'

Deze hints waren duidelijk. Er was maar één plek op dit eiland waar ik met data en tijdstippen kon stoeien, en dat was in het planetarium. Ongetwijfeld moest ik deze daar op het display intoetsen, om aldus een drietal sterrenbeelden te verkrijgen. Die

zouden op hun beurt vertellen welke drie van de acht kastjes langs de zuilengalerij ik moest activeren, want die toonden immers de afbeeldingen van sterrenbeelden.

Snel verliet ik de toren, opende de ingang van de bibliotheek en liep naar het planetarium. Daar nam ik plaats op de zetel midden in de ruimte en stelde ik op het display de eerste datum en het tijdstip in en drukte op de groene knipperende knop. Het apparaat moest zoemend eventjes zoeken en ik zag dat de sterrenhemel op de

De eerste datum levert een bekend sterrenbeeld op, 'het blad'.

koepel een flink eind verschoof, maar daar verscheen dan de eerste sterrenconfiguratie, die er redelijk symmetrisch uitzag. Ik had de afbeeldingen van de sterrenbeelden in een van de reisverslagen die ik nog moest lezen al vluchtig bekeken en deze groep van lichtpuntjes was zo duidelijk, dat dit niet kon missen. Het schermpje toonde het sterrenbeeld 'het blad'.

Ik toetste de tweede datum in, maar het sterrenbeeld dat nu verscheen, herkende ik ditmaal niet op het eerste gezicht. In feite bestond

In de roterende toren heb ik nu zicht op het kraaiennest van het verzonken schip.

dit sterrenbeeld uit maar twee zeer heldere, en een viertal iets zwakkere sterren. Drie daarvan stonden links iets boven het midden heel dicht bij elkaar en de andere drie meer naar onder en rechts een stuk verder van elkaar. Ik zou zo dus alsnog dat boek met de acht sterrenbeelden moeten raadplegen, maar kon wel onthouden hoe deze configuratie van lichtpuntjes er ongeveer uitzag.

Na het instellen van de derde datum was er daar een feest van herkenning! Het sterrenbeeld dat nu verscheen was precies hetzelfde als mijn geboortesterrenbeeld! Ik vond de configuratie op

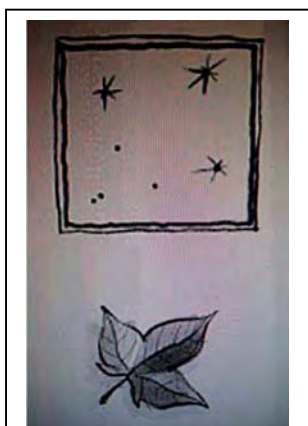

De derde datum levert zowaar mijn geboortesterrenbeeld op; 'het insect'. Wat een toeval!

een omgekeerde klok lijken, maar Atrus zelf had dit sterrenbeeld 'het insect' genoemd. Deze overeenkomst was wel heel toevallig, maar natuurlijk was het zo dat ieder sterrenbeeld zich op iedere dag aan het uitspansel zou vertonen, zij het steeds op een ander tijdstip, afhankelijk van de tijdspanne die het zou vergen voor deze planeet om zijn baan rondom zijn nabije ster te voltooien. Die ster had ik ook met 'zon' aangesproken, maar was niet dezelfde ster die de Aarde bescheen. Bij nader inzien was de zonnescijf hier wel schijnbaar even

groot als de zonnescijf gezien vanaf de Aarde, maar in plaats van gelig, was de ster hier wat meer wittig van kleur. Alweer een bewijs dat ik mij héél ver van huis bevond... Maar goed, na deze mijmeringen werd het hoog tijd om in de bibliotheek het boek met de sterrenbeelden te raadplegen.

Daar bleek dat ik het goed had gezien. De met de drie data corresponderende sterrenbeelden waren inderdaad 'het insect' en 'het blad', en de verzameling lichtpuntjes die ik niet kon thuisbrengen, was de derde getekende configuratie, namelijk 'de slang'.

En de eerste groep van sterren is 'het blad', zoals ik al had vermoed.

De drie lichtjes dicht bij elkaar vormden de kop van dit beest en de andere drie de slingerende staart. Ach, het was maar wat er net toevallig in je opkwam en hoeveel fantasie je had! In ieder geval wist ik nu welke drie afbeeldingen van de kastjes ik 'groen' moest maken daarbuiten bij de zuilengalerij.

Buiten gearriveerd raakte ik de kastjes van de slang, het insect en het blad aan en zodra deze laatste groen werd, weerklonk er een gerammel en geraas, vermengd met het geklots van wegstromend water. Blikkend naar de put zag ik dat daar het miniatuurscheepje omhoogkwam, totdat het op het water kwam te drijven. Het zag er precies hetzelfde uit als het exemplaar dat ik in de kamer van Sirrus had zien staan in het Mechanische Tijdperk. Maar al die schurende geluiden en dat geluid van wegstromend water was natuurlijk niet alleen

De sterrenconfiguratie die hoort bij de tweede datum, herken ik niet direct.

Uit het boek kan ik halen dat het tweede sterrenbeeld 'de slang' wordt genoemd.

Na het 'groen maken' van de drie juiste afbeeldingen komt het scheepje in de put omhoog...

uit dit putje gekomen! Ik blikte over de hoogvlakte richting de steiger, die zélf vanaf dit punt niet zichtbaar was, maar desondanks viel de verandering die zich daar had voltrokken, onmiddellijk op! Ook het 'echte' schip was gelicht en dreef nu op het zeeoppervlak!

Snel wandelde ik in die richting en stond even later op de steiger, waarnaast de driemaster nogal op en neer stampte op de onrustige baren van de zee. De

boot lag niet afgemeerd aan een van de

meerpalen van de steiger, maar gelukkig waren de stromingen en de golfslag nabij de steiger van dien aard dat de flinke schuit als het ware vanzelf tegen de steiger werd aangedrukt en niet afdreef. Alvorens aan boord te stappen, verbaasde ik mij over het feit dat de houten zeilboot er uitzag alsof hij gisteren op de werf was voltooid en vandaag te water was gelaten. De driemaster moest toch een tijd onder water hebben gezeten, maar aan het houtwerk was dat in ieder geval niet te zien. Sterker nog, niet alleen ontbrak ieder plukje zeewier, maar op het dek was zelfs geen plasje zeewater achtergebleven. Was dit hout soms sterk waterafstotend gemaakt? Ook de aangebrachte tuigage zag er goedbeschouwd spiksplinternieuw uit en leek niet in het minst geleden te hebben

... maar ook de échte driemaster bij de steiger is gelicht!

van het verblijf onder water.

Lang brak ik niet mijn hoofd over deze kwestie, maar stapte aan boord. Als geboren landrot viel dat nog niet mee. Ik wachtte tot de boording van het dek op dezelfde hoogte als de steiger was gekomen en naar beneden bewoog, en met een sprongetje belandde ik aan dek. Dat dek was geheel afgetimmerd en aldus was er hier geen manier in het schip te geraken. Ik liep even naar de boegspriet en keek om mij heen. Het was wel leuk om Myst-eiland ditmaal vanaf het water te bewonderen, maar na

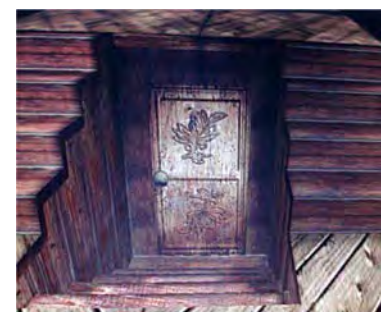
Staannd op de verhoogde achtersteven, heb ik goed zicht over het gehele dek.

een ogenblikje begaf

ik mij toch naar de bak van de boot, alwaar een tweetal korte trapjes naar de verhoogde achtersteven leidde. Vanaf dit punt had ik goed zicht op het hele dek, maar lang bleef ik hier niet staan, want ik had al gezien dat tussen deze twee trapjes een derde naar beneden leidde, naar een deur, die mij in het inwendige van het schip zou brengen. Terwijl ik een beetje zocht naar mijn evenwicht, want de boot schommelde behoorlijk, liep ik naar beneden en opende de deur.

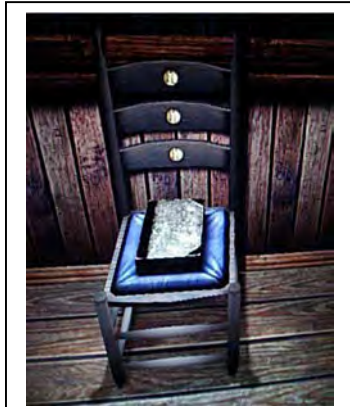
Tot veel meer dan een kleine en kale rechthoekige

ruimte bood de deur geen toegang. De kamer was slechts één meubelstuk rijk, dat recht tegenover de deur was geplaatst. Het was een op zich vrij luxe houten stoel

Deze deur brengt mij in een kleine, kale ruimte...

met een paarsblauwe zitting. Hierop lag een boek, duidelijk weer een schakelboek zo te zien! Ik pakte het op, opende het boek en bezag de foto die werd getoond. Ook dit exemplaar bewoog en toonde een vrij duidelijk filmpje. Zou dit mijn reisdoel worden? Het beeld zag er niet erg opwekkend uit en toonde een vrij woelige zee, waaruit talrijke steile rotspieken omhoogrezen die, zo leek het, ontoegankelijk waren. De camera vloog echter langs een grotere rots, waarlangs een spiraalvormig plankier aangelegd leek te zijn. Wat verderop ontwaarde ik ook een rond bouwsel, een soort vuurtoren? Het beeld schoot er net te snel langs om dat duidelijk te zien. Ook bewoog het beeld rap langs een andere vreemde constructie, vlak boven het water, een soort tobbe met een paraplu erboven... Maar dat het geheel sombertjes overkwam, lag niet alleen aan het ruig ogende landschap. De hemel was namelijk gevuld met dreigend ogende regenwolken en zelfs meende ik het een paar keer te zien

... maar op de zitting van het enige aanwezige meubelstuk ligt wel een schakelboek!

weerlichten. Nou als dit het derde tijdperk was, dan moest dat maar zo zijn, ik had immers mijn reisbestemmingen niet voor het uitzoeken. Ik hief mij hand al op, met de intentie deze op de foto te leggen...

Het schakelen naar deze nogal sombere en ruig ogende wereld kan ik beter nog even uitstellen.

Maar dat zou nu een onverstandige actie zijn, bedacht ik juist op tijd. Ik had namelijk nog helemaal niet het reisverslag gelezen dat over dit tijdperk handelde, namelijk het boek waarin ik ook de acht sterrenbeelden kon vinden. Het was raadzaam om mij, net als bij mijn bezoeken aan de vorige twee tijdperken, eerst goed op de hoogte te stellen van wat Atrus mij indirect kon mededelen over zijn bezoek aan dit tijdperk, dat hij, zo had ik al gezien, 'het Tijdperk van het Stenen Schip' had gedoopt. Ik deed het boek daarom weer dicht en legde het terug op de stoel, verliet de driemaster en zat even later opnieuw in de bibliotheek, met het gewenste boek in mijn handen en begon te lezen.

"Emmit was de eerste die op De Rotsen woonde. Hij noemde ze zo omdat ze niet meer waren dan dat: een samengeraapte groep steile rotsen in het midden van een uitgestrekte zee. Hier woonde Emmit; hij genoot van zijn leventje. Af en toe zwom Emmit naar nabijgelegen rotsen, mits ze niet te ver weg lagen.

Op een zekere dag verscheen er een tweede persoon op De Rotsen, schijnbaar zonder reden volgens Emmit. Emmit noemde de nieuweling Branch. Emmit en Branch werden snel vrienden en geregeld gingen ze samen zwemmen en op jacht naar vis. Emmit liet Branch de eenvoudige grot op de grootste rots zien, waarin hij woonde. Spoedig ontdekte Branch een plek, ook op de grootste rots, waar hij besloot te wonen. Op hun wereld scheen de zon altijd fel en was het water kristalhelder, waardoor ze bijna de bodem van de hun omringende oceaan konden zien. Hoewel de

Het is raadzaam om eerst dit journaal te lezen, dat over dit tijdperk handelt.

zon altijd scheen, was het nooit te heet voor de jongens. Een zwak noordelijk briesje zorgde altijd voor verkoeling.

Toen Branch op een dag aan het zwemmen was en zich vermaakte in het water, ontdekte hij een andere zwemmende jongen. Branch bracht de nieuwe jongen naar Emmit om uit te maken hoe ze deze nieuwe knaap zouden noemen. Emmit zei dat de jongen Will genoemd zou worden. Will hoorde er spoedig helemaal bij en de drie jongens zwommen en vermaakten zich in hun perfecte wereld.

Althans, dat was het verhaal dat mij werd verteld, nadat ik vandaag op dit eiland was aangekomen. Emmit, Branch en Will waren eerst zeer verrast om mij te zien, maar zelfs voordat de nacht voorbij was, waren we allemaal dikke maatjes geworden.

... Vandaag, op de tweede dag van dit nieuw gecreëerde tijdperk gebeurde er iets vreemds. Voor mij was het niet vreemd, maar de jongens begrepen niet wat er gebeurde. Terwijl ik mij ontspande onder een grote boom op een van de kleinere rotseilandjes, begon het te regenen. Het was een groeizaam ochtendregentje dat ongeveer een uur aanhield. Ik legde de jongens uit dat de regen geen kwaad kon doen, maar toch waren ze er duidelijk bang voor. Voordat ik vannacht zou gaan slapen vertelde ik de jongens dat ik de volgende dag zou vertrekken. Ik vertelde ze dat terwijl ik weg zou zijn, ik een verrassende verandering in hun wereld zou aanbrengen. Ze begrepen dit niet (niet dat ik dat van hen had verwacht).

... Nog steeds snap ik niet geheel wat er vandaag is gebeurd.”

Deze schets van een boot lijkt veel op de exemplaren hier op Myst-eiland.

Op dit punt had Atrus de tekst even onderbroken met een schetsje, waarin in onmiddellijk de boot herkende die veel leek op de twee kleine, en het grote exemplaar dat ik hier op Myst-eiland en in het Mechanische Tijdperk had gezien. Het enige verschil was dat op deze schets de voormast ontbrak, zodat er meer sprake was van een tweemaster. Maar de vorm van de boeg en de achtersteven was identiek. Verder had Atrus nog iets opmerkelijks geschreven. Hij sprak over een ‘nieuw gecreëerd tijdperk’. Zou dat betekenen dat Atrus niet alleen schakelboeken als reismedium naar bestaande werelden kon scheppen, maar ook die werelden zélf? Dat was toch niet te geloven... maar zo langzamerhand had ik mij hier al over genoeg wondertjes verbaast, die toch realiteit bleken te zijn. En nu bereidde hij de jongens, die dus al in dit tijdperk woonden, voor op nóg een wonder. Hij zou een ‘verandering’ in hun wereld gaan aanbrengen. In het navolgende zou ik vast kunnen lezen wat Atrus daarmee bedoelde.

“Ik experimenteerde met De Kunst – de limieten van de regels testen zoals Vader die mij had gedictteerd. Ik probeerde een boot te maken door hem in deze wereld te schrijven. Ik dacht dat ik alles goed had uitgedokterd, maar op de een of andere manier liep de boot op de rotsen en brak in tweeën. Hoewel de test niet had uitgekapt zoals ik had gehoopt, heb ik nu wel een paar antwoorden gekregen op vragen die mijn vader nooit beantwoordde.

Wat betreft de boot, ik zie dat de jongens er desondanks van genieten en dat doet mij deugd. Ze hebben er de hele dag op gespeeld.

Hoewel de boot niet kan bewegen, heb ik er, tot mijn genoegen van kunnen leren. Het is een veel steviger platform dan de puntige rotsen.

In de loop van mijn waarnemingen heb ik veel interessante zaken ontdekt betreffende het zonnestelsel van dit tijdperk.”

Opnieuw werd de tekst hier onderbroken door een kleine tekening. Het was een rond geval, volgens de gekrabbelde aantekening daarnaast, van een ‘onderwaterlamp’. Verder was het interessant om te lezen dat Atrus in staat bleek te zijn om complete voorwerpen in een wereld te ‘schrijven’, zoals in dit geval een heel schip! Al was de boot op de rotsen gelopen, het was toch een hele prestatie. Ik had geen flauw idee hoe zoiets te doen was. Hij had de hele kunst (en zo noemde Atrus dat ook letterlijk) van zijn vader geleerd... Er werd mij meer en meer duidelijk, maar tegelijkertijd leek het wel of er dubbel zoveel vragen werden opgeworpen. Ik las maar verder.

“... De nachten zijn hier absoluut prachtig. Ik heb notities gemaakt van een aantal sterrenbeelden die boven mij langstrekken en een aantal heb ik een naam gegeven. Gedurende de nacht ontwaarde ik ook een lichtschijnsel langs de horizon, maar ik ben niet in staat om uit te zoeken of dit door een soort natuurverschijnsel wordt veroorzaakt, of door andere mensen op ver weg gelegen eilanden of rotsen. Ik zou dit graag nader willen onderzoeken. (Ik denk dat het andere mensen zijn, het zou de verschijning van Branch en Will verklaren).

... Vandaag was de regen wat heviger dan normaal. Juist nu de jongens aan de lichte regens gewend waren geraakt, arriveerde er een onweersbuitje. De matige regen maakten hen bang, om maar te zwijgen over de donder en de bliksem. Als het hier sinds kort nooit regende, zoals de jongens vertelden, wil ik graag uitzoeken waarom het nu wel regent.

Ondanks dat heb ik besloten om voor korte tijd huiswaarts te keren. Ik heb ook nagedacht over sommige plannen omtrent een vuurtoren die ik spoedig hoop te construeren. Ik denk dat met het schijnen van een helder licht naar de horizon, misschien mijn vermoeden betreffende andere bewoners bevestigd kan worden. Ze zullen zich verbazen over het licht en wellicht hier naar toe reizen om zijn bron op te sporen – als ze daar reden voor hebben.”

Op dit punt had Atrus een vuurtoren getekend, zoals hij die wellicht in gedachten had. De schets zag eruit als een lichtbak die er zeer vertrouwd uitzag, net alsof een dergelijk bouwsel al eeuwenlang ergens langs een havenhoofd of op een kaap had staan seinen! Ik hervatte de lezing van het journaal.

“Ik ben teruggekeerd met veel gereedschappen die ik nodig heb om de vuurtoren te bouwen. Ik heb beslist dat, zodra de vuurtoren klaar is, ik voor een tijd vertrek om de besturing van deze wereld aan zijn eigen verbeelding over te laten.

... We hebben nu drie weken aan de vuurtoren gewerkt en maken grote vorderingen. De rots waarop we bouwen lijkt minder stevig te zijn dan ik had gewild. Ik heb mijn plannen daarom iets moeten wijzigen, maar deze veranderingen leveren geen echt probleem op.”

Opnieuw toonde het verslag een kleine tekening, ditmaal een detail van het dak van de vuurtoren, om precies te zijn dat deel dat het licht zou moeten gaan uitstralen. Verder had Atrus en passant ook nog iets geschreven over het 'besturen' van deze wereld. Door voor een tijdje te vertrekken kon deze wereld 'zijn eigen gang gaan'. Ook dit was een suggestie dat Atrus kennelijk in staat was om een wereld ook zélf te scheppen, iets wat tevens deels bleek uit het feit dat hij ook grote voorwerpen (zoals die boot) naar een gewenste locatie kon teleporteren, door erover te schrijven. Hoogst merkwaardig, maar ik zou wel nooit te weten komen hoe hij dat kon doen. Al met al was dit toch wel weer een heel ander avontuur dan van de twee vorige tijdperken en ik las verder.

... De jongens zijn behoorlijk sterk en hebben mij enorm geholpen. Ik schat dat het bouwsel binnen twee dagen gereed is.

... De vuurtoren is af en allemaal zijn we trots op onze creatie. De jongens verbazen zich over het gebouw dat ze met hun eigen handen uit de rotsen hebben geperst. Die avond startten we de generator op – eerst tot erge vrees van de jongens, en urenlang scheen er een krachtige lichtbundel naar de horizon. Die nacht bleef ik in de top van de vuurtoren en 's ochtends werd ik door de zonsopkomst gewekt, zonder dat ik bedekt was door de kille deken van oceanische dauw, waaraan ik gewend was geraakt.

... Will was de eerste die het meisje zag. Ze zwom niet ver van de boot, alwaar Will voorbereidingen aan het treffen was om te gaan vissen. Toen ontdekte Will een man, niet ver van het meisje vandaan. Emmit was erg blij om de andere burens te ontmoeten.

Ik ben blij om dit tijdperk te verlaten – ik heb gebeurtenissen in beweging gezet die niets met schrijven of De Kunst te maken hebben, en die een groter effect op deze wereld hebben gehad dan waar ik ooit over had kunnen schrijven. Ik denk ...”

Deze eerste twee woorden van een nieuwe zin stonden aan het eind van een rechter pagina, maar op de volgende twee bladzijden van het reisverslag werd de tekst niet voortgezet. In plaats daarvan toonden ze een tekening die, zoals de tekst linksonder aangaf, 'het tijdperk van het Stenen Schip in vogelvlucht' liet zien. De schets was behoorlijk duidelijk en ik kon enkele zaken wel herkennen. Het schip zelf lag inderdaad in een vreemde gebroken vorm tegen een min of meer ronde rots aan. Vanuit de achtersteven van het schip leidde een aantal planken naar een tweetal ronde voorwerpen. De grootste rechtsonder zou wel de vuurtoren zijn, de kleinere linksboven kon ik zo niet thuisbrengen. De voorplecht van de boot zat meer rechts aan de rots vast en wees richting de zee. Tussen beide scheepsdelen leek een soort trappetje gemaakt te zijn en vanaf de voorsteven spiraliseerde ook een soort trap omhoog naar de top van de rots. Verder leken er vanuit de vuurtoren ook nog een tweetal (stroom?)kabels te lopen. Kortom, een duidelijke schets dus, waar ik mogelijk mijn voordeel mee kon doen. Ik sloeg om en pakte zo de draad van het verslag weer op:

Schets van 'het Tijdperk van het Stenen Schip', in vogelvlucht.

“... dat ik dit tijdperk als een geschenk aan mijzelf beschouw dat ik op zal slaan en ergens in de toekomst zal openen, alleen om te ontdekken dat het dan zozeer is veranderd dat het inderdaad een verrassing is. Daarnaast heb ik nu een ander tijdperk dat op mij wacht. Het ziet er naar uit dat ik in dit nieuwe tijdperk een eindje onder water moet reizen, zodat er nog heel wat geregeld moet worden.

... Het is 10 jaar geleden sinds ik dit tijdperk heb verlaten, wat ik sindsdien het Tijdperk van het Stenen Schip heb genoemd. Voordat ik terugkeerde kon ik niet bevroeden welke veranderingen er allemaal hadden plaatsgevonden. De oorspronkelijke 3 ‘jongens’ zijn volwassen geworden en er zijn vele nieuwe gezichten die ik niet herken. Branch vertelde mij dat het zeven jaar niet had geregend en dat de koele briesjes waren teruggekeerd.

Ze zijn allemaal zeer tevreden en hebben mij nieuw voedsel geserveerd en mij vele nieuw ontdekte materialen laten zien. Het lijkt er zelfs op dat ze ergens goud hebben ontdekt. Ik zie dat in vele vormen op het eiland.

Mijn vuurtoren is in perfecte staat gebleven en het lijkt erop dat ze zeer hun best hebben gedaan dat zo te laten. Toch is het mij opgevallen dat de hele rots waarop hij is gebouwd ongeveer 40 tot 50 cm is weggezakt.

Na deze schitterende visite aan mijn oude vrienden vroeg ik mij, samen met hen af hoe de zaken er hier, na nog eens 10 jaar, voor zouden staan.”

Hier eindigde de tekst en besloot het reisverslag met de acht afbeeldingen van sterrenbeelden die dus, evenals de beelden in het planetarium, niet een weergave waren van het uitspansel hier rondom Myst-eiland, maar van de hemel in het Tijdperk van het Stenen Schip. Naast de drie sterrenbeelden die ik moest activeren om het schip te lichten, zag ik ook nog de configuraties van ‘het anker’, ‘het oog’, ‘het vierkante kruis’, ‘de pijl’, en ‘de vogel’.

Dat was wederom een boeiend verslag, bedacht ik, terwijl ik het boek voorzichtig terugzette op zijn plaatsje in de boekenkast. In dit verhaal had Atrus naast zijn belevenissen aldaar ditmaal niets over zijn gezin geschreven, maar wél over de manier hoe hij schakelboeken en werelden schiep. Het leek erop dat bij dat scheppen een wereld ook meteen een ‘geschiedenis’ meekreeg, alsof haar bewoners nog niet wisten dat zij in de toekomst gecreëerd zouden worden! Tevens suggereerde Atrus dat de schepper zich ook met het heden en de toekomst kon bemoeien als hij dat wilde, maar er ook voor kon kiezen om het tijdperk zijn eigen weg naar de toekomst te laten uitstippelen. Dit bleef allemaal moeilijk te bevatten, maar een meer religieus ingesteld iemand zou hierin de hand van God kunnen zien.

De scènes uit het filmpje in het schakelboek herken ik nu, na het lezen van het reisverslag. Dit zal wel de vuurtoren zijn.

Nou, ik moest mij, voor zover mogelijk, maar met de nuchtere feiten bezighouden. Feit was in ieder geval dat ik nu genoeg te weten was gekomen over het tijdperk dat ik via het schakelboek in de gelichte driemaster kon bereiken. Dat wat ik daarstraks al van plan was, moest ik nu maar daadwerkelijk uitvoeren. Ik liep naar het schip, begaf mij naar de ruimte onder de achterstevan en sloeg het schakelboek opnieuw open, dat daar nog steeds op de stoel op de eventuele gebruiker lag te wachten.

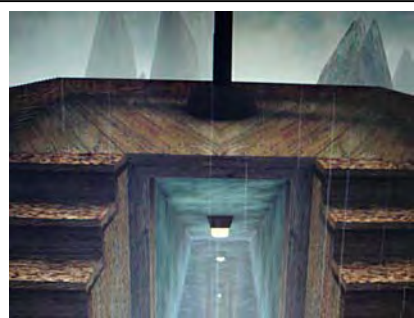
Het filmpje bekeek ik nu met hernieuwde belangstelling. Nu ik het corresponderende reisverslag gelezen had, herkende ik vele zaken. De rotsen zag ik voorbijvliegen, evenals de vuurtoren, het spiraliserende plankier langs de rots en dat gekke ronde

ding met een paraplu, wat ik nog steeds niet herkende. De vlucht van de camera verliep steeds zo, dat ik de beide gebroken scheepsstukken niet goed kon zien. Wat wél opviel, net als de eerste keer trouwens, was dat de droge fase in dit tijdperk, althans tijdens het schieten van deze beelden, wellicht voorbij was. Het was overduidelijk zwaar bewolkt en soms bliksemde het ook. Goed dan. Het werd hoog tijd dit alles nu in het echt te aanschouwen en ik drukte mijn hand op de foto. Daar slokte het schakelboek mij weer op en wederom gleed ik als het ware een donkere tunnel in, onderweg naar het Tijdperk van het Stenen Schip.

Hoofdstuk 7: Pompen in het Tijdperk van het Stenen Schip.

Zodra mijn reis naar het Tijdperk van het Stenen Schip voltooid was, duurde het niet lang voordat ik weer bij mijn positieven kwam. De oorzaak lag hem niet in het feit dat ik buiten, bij de achtersteven van het gebroken schip door het schakelboek werd afgezet. Nee, een letterlijk ontnuchterende en verhelderende douche werd mij bezorgd door de natuur zelf! Het was behoorlijk aan het gieten en zodra ik mij van de omgeving bewust werd, waren mij haar, gezicht en schouders al kletsnat geworden. Dat was een tegenvaller... tot dusver was het weer op Myst-eiland en in de andere twee tijdperken aangenaam, of in ieder geval niet écht hinderlijk geweest, maar om nu onbeschermd zonder regenjas of paraplu door een gietbui te banjeren, daar zat ik niet echt op te wachten. Terwijl ik dit overdacht, flitste er een diffuus licht langs de dreigende wolkenlucht, even later gevolgd door het gerommel van een tamelijk ver verwijderde donder. Juist ja. Wat het filmpje uit het schakelboek had getoond, bleek maar al te waar te zijn. De jarenlange droogte was hier overduidelijk voorbij! Niets aan te doen, dan moest ik mij maar nat laten regenen. Ik blikte om mij heen, terwijl het landschap door een volgende bliksemflits werd verlicht en het geroffel van de regen kortstondig door de donder werd overstemd.

Op het verhoogde deel van de achtersteven bevond zich een mast, waaraan ook nog

De ruimte onder de achtersteven staat onder water en is dus onbereikbaar.

een zeil zat bevestigd, althans, wat daar van over was gebleven. Het grauwe doek was rafelig aan de onderkant en wapperde doelloos in de niet al te sterke bries heen en weer. Dat was in ieder geval wel positief. Ondanks het natte, onweersachtige weer was de wind niet te sterk en de temperatuur zeer aangenaam. Ik zou dan tenminste niet door kilte en nattigheid een verkoudheid oplopen.

Net als bij het schip op Myst-eiland daalden er twee korte trapjes af van de achtersteven naar het dek. Daartussenin kon men eventueel verder afdalen, alleen was dat hier nu onmogelijk omdat ongeveer een halve meter onder het dek de ruimte gevuld

was met water. Het water was behoorlijk helder en zo kon ik zien dat de houten trap onder water na een aantal meters eindigde bij een deur. De knop om deze te openen lichtte groen op en ook aan het hellende houten plafond brandde donkergele lampjes. De elektriciteitsvoorziening was hier dus goed waterdicht aangelegd, want het zeewater had kennelijk geen kortsluiting veroorzaakt.

Vanaf het achterdek leidde zowel aan stuur- als aan bakboord een tweetal planken weg van het schip. Kijkend naar de achtersteven, zag ik aan bakboord dat deze planken leidde naar een bouwsel dat de vuurtoren moest zijn. Deze stond nu volledig in het water, zodat de verzakking, waar Atrus in zijn verslag over had geschreven, inmiddels nog verder had doorgezet. Rondom de vuurtoren stonden een paar elektriciteitsmasten opgesteld en stroomkabels werden naar de toren geleid, maar de vuurtoren leek niet in bedrijf te zijn. Het dak, daar waar het licht zou

De vuurtoren is bereikbaar via een tweetal smalle en gladde planken.

moeten schijnen, was en bleef donker. Onder dit dak was trouwens een ruimte aanwezig die rondom grotendeels van glas was voorzien. Daar zou men een mooi uitzicht hebben op de omgeving! De route die naar de vuurtoren leidde, beviel mij minder. De houten planken zagen er weliswaar solide uit, maar waren uiteraard niet breed en nogal glibberig geworden vanwege het regenwater. Ik zou hier niet graag willen uitglijden om aldus in het water te belanden. Qua golfslag zag de zee er kalm uit, maar er stond duidelijk nogal wat stroming en de omringende rotsen boden weinig houvast om weer aan land te klauteren. Rondom zag ik weliswaar meerdere rotspieken uit het water omhoog rijzen, maar de een was nog steiler dan de andere. Het was aldus een hele prestatie geweest van de drie jongens die hier woonden of hadden gewoond, om hier te zwemmen en steeds weer veilig aan wal te komen. Over die jongens gesproken... aan het slot van zijn reisverslag had Atrus geschreven dat hier een hele gemeenschap was opgebloeid, maar daar kon ik hier en nu weinig van bespeuren. Van een afstand bezien leek de vuurtoren een tikje vervallen te zijn, maar gezien het huidige weer, had menigeen wellicht een droog heenkomen gezocht, iets waar ik nu ook wel naar verlangde, want mijn kleren waren inmiddels doorweekt geworden.

Dat droge doel zou ik ook via de daar liggende planken aan stuurboordzijde niet weten te bereiken, want daar leidde het tweetal planken naar een soort 'wastobbe' op pootjes, die tegen een rots was aangeplaatst. Boven deze tobbe bevond zich weliswaar een opgestoken paraplu, die kennelijk diende om de drie sokkeltjes daaronder min of meer droog te houden, maar het geheel leek niet geschikt te zijn om ook aan een persoon beschutting te bieden. Voorlopig had ik ook weinig zin om mij op de glibberige planken te wagen. Eerst maar eens de gemakkelijker begaanbare routes verkennen.

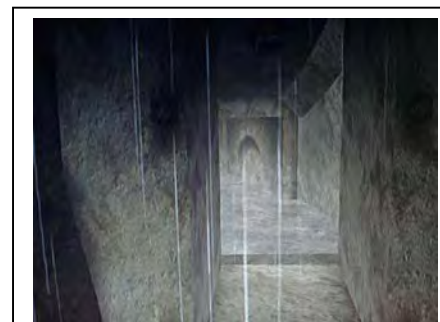
Dit deel van het schip zat naadloos aan de rots verankerd en daar leidde een stenen trap naar beneden, de rots in. Maar ook deze rotsgang bleek tot vlak onder de dekrand gevuld te zijn met water! Verlichting was in deze gang niet aanwezig of ontstoken, maar ik kon wel zien dat deze gang langer was dan in de achtersteven van de boot en dat de trap en rotsgang als geheel langzaam maar zeker naar links afboog, terwijl hij daalde.

Dan zat er niet anders op om rechts het stenen trapje te nemen, dat leidde naar een verhoog die de verbinding vormde naar het tweede deel van het gebroken schip. Dit was de voorsteven van het zeilschip, alwaar ook nog een mast overeind stond met daaraan de restanten van een tweetal zeilen. Ik zag hier hoe een van de stroomkabels van de vuurtoren leidde naar de rots boven een soortgelijke ingang die daaronder was aangebracht. Ook deze ruimte toonde een stenen trap die ditmaal naar rechts afbuigend, in de rots afdaalde. Net als

de gang aan de andere kant, was deze geheel met water gevuld. Nou, als hier nog een mensengemeenschap huisde, dan zouden die hier dus géén droog plekje weten te vinden! Mij bekreep langzaam het geval dat, net als in het Mechanische Tijdperk,

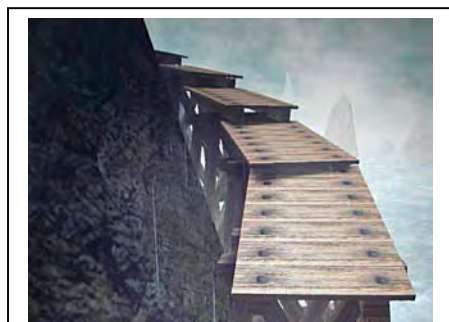

Aan stuurboordzijde leiden twee soortgelijke planken naar een soort 'wastobbe' op pootjes.

In de gestaag vallende regen zie ik dat de gangen die de rots in leiden, ook onder water staan.

de bewoners al lang geleden waren vertrokken en/of overleden. Ik had immers geen idee hoe lang het geleden was sinds Atrus hier was geweest en daarover in zijn journaal had geschreven. Er had sowieso al een tijdsspanne van tien jaar tussen gezeten!

Dan blijft er nog maar één mogelijke route over.

De voorsteven van het schip had nog maar één andere uitweg te bieden, namelijk een brede houten route, die het midden hield tussen een houten pad en een trap. In feite waren het houten dwarsbalken van ruim een meter breed, die zaten vastgeklonken op houten staanders, die op hun beurt aan de rots en deels in zee zaten vastgemaakt. Het geheel spiraliseerde langzaam maar zeker langs de rots omhoog en om de twee à drie meter volgde er een volgend plateau'tje, dat een paar decimeter hoger

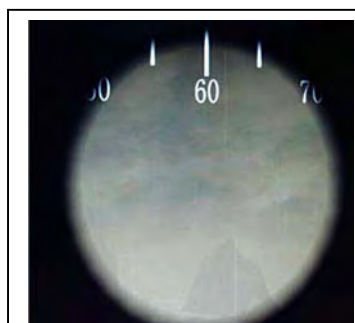
was aangebracht. Dit hout was natuurlijk ook nat, maar zag er verder redelijk ruw uit, dus na een lichte aarzeling besloot ik het erop te wagen, betrad het plankier en volgde de spiraal omhoog.

Het was nog een hele wandeling. Na al een flink stuk omhoog te zijn gelopen, werd de afstand tussen de rots en het plankier vergroot, zodat ik goed moest oppassen in het midden te blijven lopen. Ook waaide het hierboven wat harder, maar ik prees mij in ieder geval gelukkig dat het onweer weinig actief was en zich vooral beperkte tot vrij ver verwijderde horizontale ontladingen in de wolken.

In een wijde boog beschreef ik een complete cirkel. Zodra het plankier bij de top van de rots doodliep, zag ik recht beneden mij het achterste deel van het schip liggen. Het houten spiraalpad was hier kennelijk vooral aangelegd om van het uitzicht te genieten. Net zoals je dat wel eens op een boulevard hebt, waar dan een kijker staat opgesteld en waar je na betaling van een kwartje een tweetal minuten door kunt turen, stond er ook hier een kijker

Aan het einde van de houten spiraalweg staat een kijker opgesteld.

Vanwege het slechte weer is er door de kijker niet al te veel te zien.

opgesteld. Ik blikte eens door dit instrument – gelukkig werd hier niet eerst een betaling verwacht – maar in dit sombere, natte weer was er niet al te veel te zien. Ik zag stukjes zee, een paar door regensluiers gesluierte rotspieken en vooral grauwe wolken. Boven in beeld zag ik wel een soort gradenboog meedraaien, zodat de gebruiker desgewenst kon inschatten in welke richting hij uitkeek.

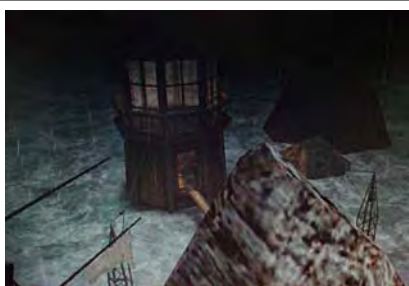
Met het blote oog rondturend zag ik dat het landschap er inderdaad erg desolaat uitzag, want rondom in zee waren het louter rotspieken die ik zag. Het huidige weer maakte het plaatje er natuurlijk niet fraaier op. Over weer gesproken: kwamen daar nu steeds donkerder wolken aangedreven? Ja hoor, het valse daglicht verviel tot een schemer en ik bemerkte tevens dat het harder begon te regenen. Schuin naar

Dreigende, inktzwarte wolken komen aangedreven!

beneden turend had ik vanaf hier trouwens wel mooi zicht op de vuurtoren, die op een stukje van de rots af, in het water stond.

Veel tijd om dit uitzicht in mij op te nemen, werd mij niet gegund. Inktzwarte wolken

Lang kan ik niet van dit uitzicht genieten, want...

kwamen in hoog tempo aandrijven en een felle bliksem doorkliefde het zwerk, na al een paar seconden gevolgd door een duidelijk hardere donder. De duisternis werd al snel zo diep, dat ik de rotspunten in de verte

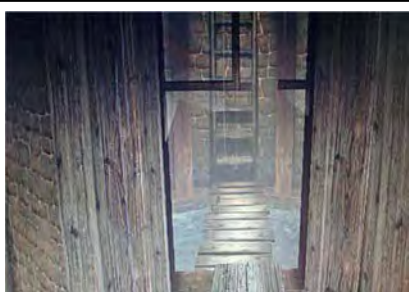
... een hevig onweer barst los!

niet eens meer kon ontwaren. Een ogenblik later sloeg een felle verticale en vertakte bliksem in op zee, gevolgd door een krakende en rollende donder. Dat had ik weer! Juist op het moment dat ik zo ongeveer het hoogste punt in de omgeving had opgezocht, verhevigde het onweer. De matige regen was ook in een ware stortbui overgegaan. Het was levensgevaarlijk om hier nog langer te blijven en zo snel als ik kon, maar ook zonder al te veel risico's te nemen, daalde ik af.

Met een niet gering gevoel van opluchting trachtte ik even later, weer beneden, te schuilen bij de ondergelopen rotsingang bij de voorplecht van het gebroken schip. Gelukkig kon ik daar wel een heel klein stukje naar binnen lopen, zodat ik beschermd stond voor de regen. Niet dat dit veel hielp, want inmiddels was ik doorweekt.

Nadat een serie felle bliksems het landschap in een griezelig licht hadden gedompeld, leek het na een aantal minuten dat het zwaarste onweer wegtrok, de regen verminderde en het opnieuw lichter werd. Na een tiental minuten was het grauwe daglicht teruggekeerd, beperkte het onweer zich wederom tot een paar vage, ver verwijderde flitsen en was de regen afgenomen naar een lichte tot matige intensiteit.

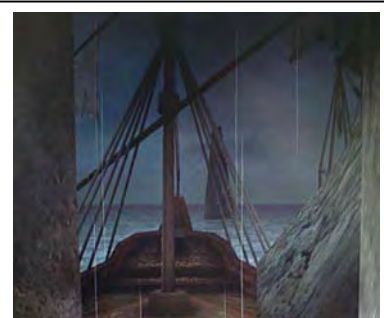
Helaas zag het er niet naar uit dat het spoedig droog zou worden en zou gaan opklaren. Ik moest mij dan maar op die glibberige en smalle planken wagen. Ik liep naar de achtersteven en besloot als eerste bij de vuurtoren een kijkje te gaan nemen.

Een kapot raam dient als ingang van de vuurtoren.

Bij nader inzien bleken de planken toch minder glad te zijn dan ze op het eerste gezicht leken. Ze kwamen uit bij een raam, dat ingeslagen bleek te zijn. In de sponningen van het bovenste deel van dit raam zaten nog enkele glasscherven. Daar kon men zich lelijk aan snijden, dus diep bukkend betrad ik de vuurtoren.

Hierbinnen was het tenminste droog! Alhoewel... het water stond in de vuurtoren even hoog als daarbuiten! Vanaf het raam liep er echter een soort steiger op enkele decimeters boven het water naar de andere kant van de achthoekige stenen ruimte, alwaar een houten ladder naar boven voerde. Daar

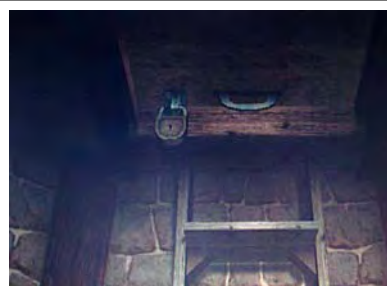

Bij het begin van de rotsgang bij de voorplecht wacht ik tot het noodweer wegtrekt.

bevond zich een houten luik, dat echter door een stevig hangslot werd afgesloten. Maar de sleutel van dit hangslot ontdekte ik gelukkig ook. Deze zat met een korte stalen ketting vastgeklonken aan de steiger. Hierdoor kon de sleutel niet zoekraken

Met deze vastgeklonken sleutel aan het plankier kan ik...

... het hangslot van het luik openen. Maar hoe breng ik beide bij elkaar?

of per ongeluk in het water vallen...

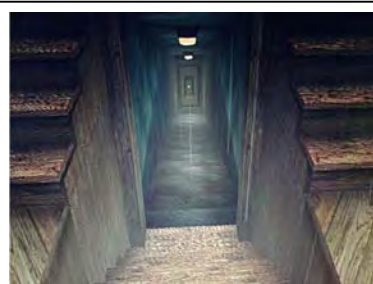
Dat was allemaal erg leuk, maar zo schoot ik niet op. Ik slaagde er namelijk niet in om de sleutel van de ketting los te maken en zo kon ik dus ook niet het luik daarboven bereiken en ontsluiten. Ook

ontbeerde ik hier het gereedschap om een en ander los te wrikken. Het was ondenkbaar dat ik met blote handen zelfs maar een poging in die richting zou kunnen wagen. Er zat dan ook niets anders op dan om onverrichter zaken terug te keren naar het schip. Alvorens ik weer voorzichtig door het kapotte raam naar buiten klom, zag ik wel dat het leek alsof er rechts een houten wenteltrap aan de binnenkant van deze toren naar beneden liep. Twee treden lagen nog boven de waterspiegel, maar door goed te turen kon ik ook onder water een aantal treden ontdekken. Ook deze eventuele route was dus afgesneden. Zo ontpopte het water in dit tijdperk zich wel als mijn grootste vijand!

Ik balanceerde over de planken terug naar de achtersteven, en had nu nog één mogelijke route over, de planken die leidde naar die 'wastobbe' met de paraplu en de drie sokkeltjes. Daar aangekomen leken het bij nader inzien een drietal enorme drukknoppen te zijn. Op goed geluk drukte ik op de meest linkse, die hierdoor geel oplichtte en bleef branden. Maar er gebeurde meer. Met een gepruttel sloeg daar ergens een soort tweetact motortje aan (althans zo klonk het), die toeren maakte, maar al binnen een halve minuut alweer tot zwijgen werd gebracht. Was dat alles? Nadat ik het uitzicht in mij had opgenomen – vooral de houten constructie langs de rots was vanaf hier goed zichtbaar – schuifelde ik maar terug naar het schip.

Na het indrukken van de meest linkse knop op de 'wastobbe' slaat er even een pruttelmotor aan.

Deze heeft het water in de achtersteven weggepompt!

Daar zag ik dat het pruttelmotortje wel degelijk wat had gedaan! De dalende trap in de achtersteven was nu opeens vrij van water! Kwam dat even mooi uit, dan kon ik daar meteen een kijkje nemen. Ik daalde af in de gang die, verrassend genoeg niet uit hout was vervaardigd, maar uit steen was opgetrokken. Maar ja, dit tijdperk werd niet voor niets die van het Stenen Schip genoemd. Met een hol getik vielen er nog zilte druppels van het natte plafond naar beneden. Aan het eind trof ik de deur met de groene knop aan, die na

mijn aanraking soepeltjes naar boven openschoof.

Ik belandde in een vrij grote ruimte, alwaar een houten trap nog verder afdaalde. Bijna op de tast moest ik hier mijn weg zoeken, want de schemer in het inwendige van dit deel van het stenen schip, was diep, ondanks het feit dat ik kon zien dat een groot deel van de achterwand in feite bestond uit een aantal grote ramen, die uitkeken op de wereld onder water. Hoewel ik mij slechts enkele meters onder de waterspiegel bevond, drong er toch maar erg weinig licht naar binnen. Logisch, gezien het zeer sombere weer buiten. Wat ik kon zien, was echter boeiend genoeg. Rechts zag ik een rots waarop wat zeewier en een roodbruinig stuk koraal groeide en het water was alles behalve gespeend van leven. Een paar scholen kleine visjes zwom voorbij, maar op enige hoogte, vlak onder de wateroppervlakte, ook een fors uitgevallen waterschildpad. Verder drevan en zwommen er ook een paar kwallen rond en even later kwam er van links een grote vis aangepeddeld met een lange staart, die ik niet kon thuisbrengen. Het beest had iets zoogdierachtigs. Het leek wel een beetje op een kruising van een slanke zeehond en een pijlstaartrog. Vlak voor de ramen staand kon ik dat zwemmende dier een eind lang volgen, maar nadat deze

Een soort reuzenrups zwemt langs de onderwaterlamp, die helaas niet is ontstoken.

langs de rots was gezwommen, werd mijn aandacht getrokken door een nog vreemdere speling van Moeder Natuur die nu vanaf rechts kwam aanzwemmen! Dit dier zag er nog wonderlijker uit. Het leek nog het meest op een reusachtige rups met stekels, maar dan wel eentje die kon zwemmen. Ook dit dier zwom rustig voorbij en ik bleef kijken tot hij links uit het zicht verdween.

Inmiddels hadden mijn ogen zich aan het diepe duister aangepast, maar dat hielp niet erg. Ik kon iets onderscheiden, maar daar was dan alles mee

gezegd. Buiten zag ik nog een constructie staan, die daar door mensenhanden was neergezet. Het leek wel op de schets van die onderwaterlamp uit het journaal van Atrus. Wel, een lichtje hier zou niet onwelkom zijn! Vanuit de zeebodem zag ik luchtbellen ontsnappen en hoorde ook het vage gebubbel van knappende gasblazen. Hierbinnen was echter nauwelijks iets te zien. Het leek wel de navigatiekamer van een schip, want links en rechts stonden een aantal instrumenten opgesteld die voor het uitzetten van de juiste koers, gebruikt konden worden. Verder naar links zag ik trouwens dat een tweede trap naar een nog lager gelegen verdieping afdaalde. Bovenaan de trap staand zag ik dat ook deze ruimte voorzien was van grote ramen, dat zich daar een zwart-wit betegelde vloer bevond, waarop ook een paar navigatietoestellen stonden, alsmede een tafel. Het onderzoek van deze ruimte zou ik echter noodgedwongen moeten uitstellen totdat ik hier licht kon maken. Wellicht ten overvloede tuurde ik langs de wanden of ik daar misschien een lichtknopje kon ontdekken, maar dat was niet het geval. Na een ogenblik begaf ik mij maar weer naar boven.

Buiten pakten de elementen opnieuw flink uit. Het was weer aardedonker geworden en het onweerde en regende fors. Ik wachtte maar even in de gang tot het ergste natuurgeweld was voorbijgetrokken. Na een aantal minuten werd het droger, rustiger

Het is hier te donker om echt iets te kunnen onderzoeken.

en lichter. Verder kijkend op het schip zag ik dat de andere ruimtes nog steeds gevuld waren met water. Zou ik met behulp van de 'wastobbe' iedere ruimte apart kunnen laten leeglopen?

Na het activeren van de middelste knop op de 'wastobbe'...

Ik schuifelde naar het ronde houten platform met de paraplu daarboven en activeerde nu de middelste knop. Weer sloeg de pruttelaar aan en even later weer af. Nadat ik was teruggelopen zag ik dat de ruimte in de achtersteven weer vol stond met water, maar dat nu de beide ruimtes

die leidde naar het inwendige van het rotseiland, toegankelijk waren geworden.

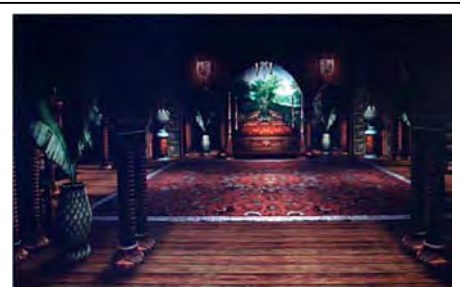
Ik pakte de eerste trap, die uitkwam bij de achtersteven en langzaam dalend ook geleidelijk naar links afboog. De stenen trap liep steeds na een aantal meter over in een horizontaal lopend stukje, maar daalde daarna verder af. Hoewel ik aan het stenen plafond een paar lampen zag zitten, waren deze niet ontstoken. Het was een behoorlijk lange route, waarbij het mij opviel dat het, hoewel een lichtbron leek te ontbreken, lang duurde alvorens de steeds diepere duisternis in een totale donkerte was overgegaan. Juist toen dit moment werd bereikt en ik op het punt stond om te besluiten dat het zo geen zin had, of zelfs gevaarlijk kon zijn om verder af te dalen omdat ik bijna geen hand meer voor ogen kon zien, ontwaarde ik op korte afstand voor mij een groen licht. Net op tijd, want de vloer was ietwat glibberig en overal was het nog vochtig of nat en klonk er het geluid van vallende druppels. Ik wilde daarom wel graag kunnen zien waar ik mijn voeten neerzette. Dat lichtje leek sprekend op het exemplaar dat ik daarnet in de deur had aangetroffen die toegang bood tot de navigatiekamer onder het achterdek. Het lukte mij nog wel om de laatste meters naar déze deur te overbruggen en drukte op de groen verlichte knop. Als de ruimte daarachter ook in duisternis gehuld was, kon ik altijd nog terugkeren...

... wordt het water in de ruimtes die leiden naar het inwendige van het rotseiland, weggepompt.

De deur schoof naar boven open en bood toegang tot een grote vierkante ruimte die niet bepaald baadde in het licht, maar langs de wanden waren halfronde alkoven aangebracht, waarin een aantal schemerlampjes waren weggewerkt. Deze verspreidden juist genoeg licht om toch het een en ander te kunnen zien.

Ik was in een zeer luxe ingerichte kamer terechtgekomen. Al het meubilair stond min of meer langs de wanden opgesteld. Op de verder lege houten vloer in het midden van de ruimte lag een enorm Perzisch tapijt, in overheersend rode kleuren. Dit tapijt alleen al was wel drie meter breed en minstens vijf meter lang. De kamer werd gedecoreerd door fraaie houten panelen en zuiltjes. Op diverse plaatsen stonden vazen op de grond, waarin palmblieden

In het midden van de zeer luxe ingerichte kamer ligt een groot Perzisch tapijt op de vloer.

stonden gestoken. Erg fris zagen deze er niet meer uit, maar wie weet hoe lang ze hier in dat schemerige licht hadden gestaan? Goed beschouwd was het verwonderlijk dat ze nog niet geheel verwelkt waren.

In een alkoofje stond een stoel en wat meer naar rechts, in een wat grotere nis, nog eentje. Die bleek daar bij een soort bureautje te horen. Dit schrijftafeltje was uit zeer duurzaam mahoniehout vervaardigd, waarbij er nog een aantal verfraaiende accenten waren aangebracht. Op het blinkende tafelblad stonden een tweetal kaarsen in tinnen kandelaars en daar midden tussenin stond een langwerpige tinnen zuiltje en op de top daarvan lag een bol. Een kunstvoorwerp wellicht, maar toen ik het wilde oppakken, kwam het tot leven! De zuil brak in vier gelijke langwerpige stukken open die naar het tafelblad bogen en begonnen rond te wentelen. De bol bleef hierboven zweven en het leek aldus alsof hij een rondedansje uitvoerde. Na een aantal seconden transformeerde het voorwerp weer naar zijn oorspronkelijke

Dit mahoniehouten schrijftafeltje bevat een lade...

... die deze, toch ietwat twijfelachtige inhoud herbergt.

gedaante. Dat was grappig en ik liet het zuiltje zijn kunstje nog een keer vertonen.

Het bureau bezat ook een lade. Deze bevatte een zestal flesjes, een groot aantal ampullen en een injectiespuit. Waar diende deze

voor? De etiketten op de flesjes waren onleesbaar. Ik voelde er weinig voor om dat nader uit te zoeken en schoof de lade weer dicht. Het spaarzame licht in dit alkoofje kwam van een kroonluchtertje, bestaande uit vier kaarsjes. Zo viel er ook voldoende licht op de beschildering achter het schrijftafeltje, die een wolkenlucht uitbeeldde.

Doorlopend naar de achterwand van de kamer, trof ik daar in de hoek een soort globe aan op een marmeren voet. Het glas zag er donkergrijs uit en was omspannen met geelkoperen banden. Toen ik deze aanraakte, weerklonk er een soort gerasp uit de globe en verschenen er op het glas snel bewegende wolkenbanden in paarse, rossige en groenige tinten. Nadat ik mijn hand terugtrok stierf het geluid langzaam weg en doofden de beelden op de bol geleidelijk.

Een merkwaardige globe met een onduidelijk doel...

De grootste alkoof in deze kamer werd bezet door een tweepersoonsbed,

Een vorstelijke slaappleats!

dat er onbeslapen uitzag en was opgemaakt met een warm ogende wollen deken, die voorzien was van fraaie gelige figuren die eruit zagen als weelderige ornamenten en geflankeerd werden door kleine lichtgroene blaadjes en wat grotere donkere bladen. Het geheel was op een knusse rode achtergrond aangebracht. De beide kussenslopen toonden hetzelfde motief en het hoofd van het bed toonde een ingewikkeld houtsnijwerk. Op de wand achter het bed was een

schildering van een bos aangebracht en boven dit geheel hing ook een kleine kroonluchter. Wie zou in deze ruimte slapen of hebben gerust? Ook die persoon was, net als SIRRUS, gesteld op luxe om zich heen! Zou deze kamer inderdaad van SIRRUS kunnen zijn? Best mogelijk. Dan moest ik hier maar goed zoeken naar een rode pagina!

Aan de andere kant van het bed stond wederom een globe, die na aanraking een meer bruinig en blauwig wolkenpatroon liet zien. Of deze werlbollen een functie hadden of dat het niets meer dan speeltjes waren, kon ik niet bepalen. Ik kon er in ieder geval niets méér mee doen dan spelen.

Tot slot was de laatste nis aan de linkerkant van de kamer nog over. Ook daar hing

Deze ladenkast is een waar pronkstuk!

een kroonluchtertje die het nodige beetje licht verspreidde en was er een schildering op de achterwand aangebracht, wederom een bosrijk landschap, maar met meer licht en tegenlicht geschilderd. In deze nis stond een zeer luxe ladenkast, die voorzien was van ingelegd hout en glimmende, koperen handvatten. In een doorsnee meubelzaak zou zo'n pronkstuk voor niet minder dan vijfduizend gulden van de hand gaan! Het meubelstuk bestond uit een viertal grote laden onder elkaar en

bovenin, naast elkaar, een tweetal kleinere. Ik opende de linker kleine la en die bevatte rode en blauwige edelstenen! Heel mooi, maar daar kon ik hier niets mee beginnen. De rechter la was leeg. Verwachtingsvol opende ik de bovenste van de grote lades, maar de inhoud bleek zeer alledaags te zijn. In de behoorlijk lange, diepe en zware la bevond zich een stapeltje borden, een aantal wijnglazen, alsmede een drietal kopjes, een kan en een groot aantal kaarsen, waarvan ik er twee op het bureautje had aangetroffen. De la daaronder leverde een aantal rollen doek op. De meest rechtse leek wel het motief te tonen van de vlaggen die de zwarte schepen sierden uit het Mechanische Tijdperk...

Net als in dat tijdperk trof ik hier dus het bewijs aan dat beide broers, of in ieder geval SIRRUS, langere tijd in meerdere tijdperken had vertoefd en daar diverse

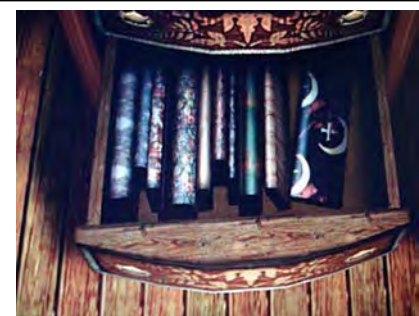

De vierde la bevat een rode pagina!

souvenirs had meegenomen. Want dat deze kamer van SIRRUS was, daaraan twijfelde ik eigenlijk al niet meer. Die twijfel werd geheel weggenomen zodra ik na de lege derde la, de vierde opentrok. Ook deze la was bijna leeg, op de aanwezigheid van een rode pagina na! Net als in het Mechanische Tijdperk bevond deze pagina zich dus in het domein van SIRRUS, zou dat een voldoende bewijs zijn? Ik vond van wel. Ik stak de

De eerste grote la levert een alledaagse inhoud op...

... en de tweede een aantal rollen doek.

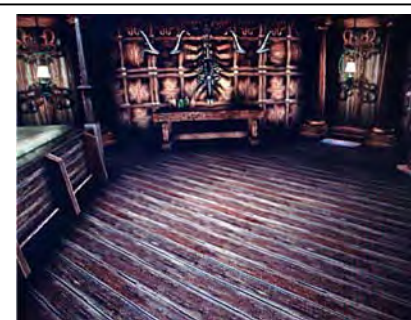
pagina bij mij en zag dat ik daarmee meteen mijn rondgang in deze kamer had voltooid. Aan de andere kant van de ingang stond ook nog een stoel en een vaas met palmladeren, dat was het. Na een laatste blik in deze ruimte, waarbij mijn oog ook nog viel op een aantal wapenemblemen op de muren, werd het hoog tijd om de buitenlucht weer op te zoeken, want ik verbeeldde mij dat de atmosfeer hier toch ietwat bedompt was. De solide metalen toegangsdeur moest echter wel waterdicht zijn, want uit niets bleek dat ook hierbinnen zeewater had gestaan. Toch was het geen prettig idee om hier zo ver onder de waterspiegel te zitten. Als iemand buiten het idee kreeg om de gang die toegang bood tot deze kamer, weer met water te vullen, dan was ik het haasje...

Met deze gedachte in mijn achterhoofd haastte ik mij naar buiten. Ietwat opgelucht arriveerde ik op het achterdek, na toch best wel een flinke klim, al die trappen op. Daar constateerde ik dat ik hoe dan ook opnieuw met water werd geconfronteerd, zij het in kleinere hoeveelheden, want de regen viel nog onverminderd neer.

Lang bleek ik evenwel niet aan dek, want ik was toch wel nieuwsgierig waar de tweede gang mij zou brengen, die uitkwam bij de voorsterven van het schip. Mijn vrees, dat iemand stiekem, terwijl ik beneden aan het snuffelen was, de gang weer onder water zou zetten, was natuurlijk ongegrond. Er was hier gewoon geen levende ziel meer, of het zou iemand in een duikerpak moeten zijn. Al na een kort ogenblik daalde ik dus af in de tweede gang, die een exacte kopie van de eerste bleek te zijn, alleen verliep deze gang precies in spiegelbeeld. Ook ditmaal arriveerde ik na een lange afdaling via diverse stenen trappen en horizontale plateautjes bij een stevige metalen deur met een groene knop, juist voordat de duisternis totaal werd. Ik opende deze deur en trad binnen.

Ik belandde in een kamer die even groot was als de residentie van Sirrus, maar voor de rest was het een ruimte met een totaal andere uitstraling. De vloer bestond uit ietwat groffe, dikke planken van een donkere houtsoort en ook de wanden en het plafond waren geheel met houten panelen bekleed. Aldus werd de indruk gewekt alsof deze kamer een ruime kajuit op een schip was. Mijn oren vingen nu een vaag ritmisch gekraak op en de lampen in de hoeken van de ruimte wiegden langzaam op en neer, alsof ik mij inderdaad op een schip bevond dat voer op een trage deining. Maar dat kon helemaal niet! Deze ruimte mocht zich dan wel onder water bevinden, maar bevond zich in solide rots. Ik plantte mijn voeten stevig op de houten vloer en sloot mijn ogen. Zie je wel... ik voelde géén beweging. Een vernuftig instrument dat wellicht in het plafond was ingebouwd, veroorzaakte deze illusie van beweging, wat heel knap was gedaan.

Het werd tijd om hier eens nader rond te kijken. Ik kon mij niet aan de indruk onttrekken dat deze ruimte weliswaar sfeervol, maar niet écht knus was ingericht. De enige kleur in deze kamer kwam van een viertal matjes die in de hoeken van de kamer onder de wiebelende lampen op de vloer waren neergelegd. Het leken wel kleine Perzische tapijtjes te zijn die een tamelijk abstract bloemenpatroon toonden, in de kleuren rood en vooral blauw. Verder vertoonden de grote maskers aan de muur ook enige kleuring en waren de lampen zelf in groenige metalen houders gevat. Maar verder was het vooral donkerbruin wat hier de klok sloeg. Net als in de kamer van Sirrus was het meubilair langs de wanden van de

De ruimte waar ik nu arriveer heeft wel wat weg van een kajuit.

ruimte neergezet en was een grote vloerruimte in het midden van het lokaal vrijgelaten.

Aan de linkerkant van de 'kajuit' werd een groot deel van de ruimte in beslag genomen door een tweepersoons bed. In tegenstelling tot het rijkelijk versierde exemplaar in de kamer van Sirrus, was deze een in sobere houten ombouw geplaatst. Langs de vier hoeken waren metalen pilaartjes geplaatst, die het geheel

Op het nogal smoezelige bed tref ik een blauwe pagina aan!

een nogal grimmige uitstraling gaven. "Dit zou een ideaal bed zijn voor een sadomasochistisch paar", bedacht ik bij mijzelf, maar mijn aandacht werd al snel getrokken naar het bed zélf, dat bestond uit een smoezelige groenige matras en een tweetal al even licht bevulde kussens. Op het bed was echter, schijnbaar achteloos, een blauwe pagina neergesmeten! Ik greep hem, maar bedacht te laat dat ik maar één pagina tegelijk bij mij kon steken. Net als in het tijdperk met zijn meteoren, klonk er een gezoem en dwarrelde de rode pagina uit mijn zak, door de deuropening en de gang naar buiten. Hoe

wonderlijk dit ook was, ditmaal maakte ik mij er geen zorgen om. Die rode pagina zou ik later ongetwijfeld weer in de lade in Sirrus' kamer terugvinden...

Uit het feit dat ik hier de blauwe pagina aantrof, moest ik nu wel concluderen dat ik mij hier in de leefruimte van Achenar bevond. Maar dan leek het erop dat die martelkamer in het roterende fort ook het domein van Achenar was geweest. Nou, wie zich met dergelijke attributen omringde, moest inderdaad wel een beetje ziek van geest zijn. Maar goed, eerst hier maar eens verder rondneuzen. Déze ruimte was in ieder geval wat minder onaangenaam, alhoewel... Boven het tafeltje langs de achterwand hing een andere schemerlamp te wiegen. Maar waarom was deze lamp weggewerkt in een borstkas en bevestigd aan een ruggenwervel? Was dat dan wel normaal? Verder was het tafeltje leeg, al stonden er linksachter wel een drietal flesjes en een potje. Een etiket hadden ze niet, maar ik bleef er verder van af. Ik vond ze teveel lijken op die gifflesjes

Boven het tafeltje hangt een niet alledaagse lamp, want de lampenkap is een borstkas!

De maskers zien er best mooi uit.

uit de geheime ruimte achter de martelkamer in het Mechanische Tijdperk. Achter het tafeltje hingen ook nog een tweetal geweien aan de muur. Ik liep door en bewonderde een van de maskers aan de wanden. Toegegeven, deze zagen er best wel mooi uit en op zich was het niet dwaas om een dergelijk masker op te hangen. Het leek wel zo'n voodoomasker dat een medicijnman opzet als hij zijn riten gaat uitvoeren. Verder waren de houten panelen ook best mooi bewerkt, met enig sierwerk nabij de plafonds. Wat dat betreft had

Achenar toch duidelijk de moeite genomen om de ruimte wat te verfraaien en écht enge dingen was ik hier nog niet tegengekomen.

De kamer was erg sober ingericht, want er bleef alleen nog maar een grote ladenkast over, die zich langs de muur tegenover het bed bevond. Maar eerst schonk ik aandacht aan het vreemdsoortige metalen instrument dat op deze kast stond. Het leek wel op een vliegende schotel, al bevond zich midden voor een groene knop, die vaag oplichtte en stak er links een groen schuifje uit. Ik bewoog dat schuifje eens heen en weer, maar er gebeurde niets. Zodra ik echter op de groene knop drukte, kwam het instrument tot leven. Er klonk een soort gezoem en nu bleek dat dit een verkleinde uitgave was van de verbeelders die ik op Myst-eiland had aangetroffen. Boven het instrument verscheen nu een prachtige oranjerode roos! Nee, maar, het was verrassend om een dergelijke romantische uiting in de kamer van Achenar aan te treffen! Wat zou er gebeuren als ik nú het schuifje bewoog? Naarmate ik het

Een romantisch beeld...

... maar dat muisje...

... krijgt een staartje!

schuifje verder naar rechts verschoof, veranderde het beeld van de roos geleidelijk om in de meest rechtse stand te zijn getransformeerd in een schedel! Kijk, zo kende ik Achenar weer beter en had dit muisje een duidelijk staartje! Ik schoof de schuif weer terug in de 'roos'-stand en schakelde het instrument uit. Vervolgens opende ik de bovenste la van de kast, die uit maar liefst zeven laden bleek te bestaan.

De laden waren behoorlijk breed en diep, maar niet al te hoog. De eerste bevatte een landkaart, van een eiland of continent dat ik niet herkende. Het had wel een beetje weg van de zuidwesthoek van IJsland en de kaart had een zeer oude uitstraling, als ware hij in de 17^e of 18^e eeuw getekend. Boven zee waren allemaal walvissen en andere grote zeedieren getekend.

De tweede la vertoonde een soortgelijke kaart, ditmaal van een heel continent, wat wel iets op Zuid-Amerika leek, al was het zuidelijke deel veel te breed weergegeven. Ook Antarctica was nog niet bekend. Daar had de ontwerper een groot wit continent weergegeven, waarbij hij zijn fantasie de vrije loop had gegeven. Ook de overige lades leverden soortgelijke kaarten op. Het leek erop dat ik mijn mening over Achenar iets moest herzien. Kennelijk was hij erg geïnteresseerd in oude culturen en cartografie. Dat hij hierbij ook belangstelling had voor wat meer duistere zaken zoals voodoo en geweld en dergelijke, vloeide wellicht uit die belangstelling voort.

De laden bevatten een aantal oude land- en zeekaarten.

De één na onderste la was vrijwel leeg, op een ietwat gekreukeld en vrij woest in lengterichting doorgescheurd wit A4-tje na. Dat was merkwaardig. Ik pakte het papier en probeerde zo goed en zo kwaad als het ging de tekst op het ongeschonden linkerdeel te lezen:

Toegang tot de kluis... Myst-eil...

De kluis is zeer....
Het eiland Myst...
Erg gemakkelijk verkr...
Simpel instructi...
Eerst alle markerings...
Zet alle...
"Aan"-positie. Ga...
Als een laatste s...
Daar in de...

Dit doormidden gescheurde A4-tje lijkt een instructie te bevatten die toegang biedt tot een geheime kluis op Myst-eiland!

Wat had dit te betekenen? Uit wat ik kon ontcijferen bleek overduidelijk dat er op Myst-eiland een geheime kluis was te vinden en dat dit doorgescheurde briefje de (helft van de) instructies bevatte om deze kluis te vinden en te openen. Dan was het zaak om ook de andere helft van dit briefje op te sporen en daarna die kluis te ontsluiten. Wie weet wat deze zou bevatten! Ik legde het briefje terug in de la waar ik het had gevonden, maar niet alvorens ik de notities daarop zorgvuldig in mijn opschrijfboekje had overgenomen.

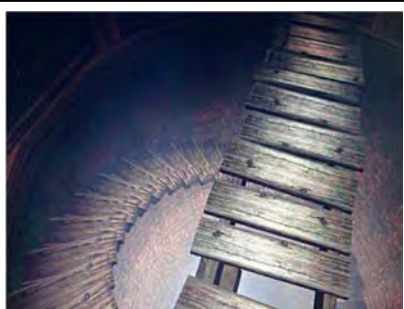
Daarmee had ik al alles gezien wat er in deze kamer te zien was en begaf ik mij wederom naar boven, om daar tot de ontdekking te komen dat het weer nog geen haar was verbeterd.

Op zich was ik hier al aardig opgeschoten, ik had immers al de rode en de blauwe pagina ontdekt. Het enige wat ik nu eigenlijk nog moest vinden, was een Myst-schakelboek, dat mij dan weer terug op dat eiland zou kunnen brengen. Ik wandelde naar de achtersteven en vandaar door naar de 'wastobbe', om daar de meest rechtse knop te activeren. Als ieder van de drie knoppen ergens het water zou wegpompen, dan zou dat nu wel eens in de vuurtoren het geval kunnen zijn, de enige waterrijke plek hier waar dat nog niet was gebeurd.

Met de meest rechtse knop kan het water in de vuurtoren worden weggepompt.

Via de wiebelende planken liep ik naar dit ronde bouwwerk en door het kapotte raam naar binnen turend, zag ik inderdaad dat binnen het gebouw het water verdwenen

Een wenteltrap is nu blootgelegd.

was. Daar was nu een lange wenteltrap blootgelegd, waarvan ik de eerste treden al eerder boven de waterspiegel had zien uitsteken. De wenteltrap spiraliseerde langs de ronde, stenen binnenwand van de toren een heel eind naar beneden. Voorzichtig volgde ik de trap, want een leuning ontbrak. De houten treden waren gelukkig niet al te glad. Uiteindelijk arriveerde ik op de bodem van de toren, alwaar een lichtpeertje enig licht verspreidde.

In deze fundering van de vuurtoren was een afvoerputje aangebracht. Verder was de ruimte leeg, op een grote houten kist na, die half verscholen onder de trap stond. Dat

was interessant. De oude hutkoffer had de uitstraling van een schatkist, zoals die wel in zeeroversverhalen wordt verzonnen en ook deze kist had een solide slot aan de voorkant, zodat ik hem niet kon openen. Aha! Dan zou de sleutel die hierboven aan de houten vlonder was geklonken, wel eens op deze kist kunnen passen! Het zou nog een hele sjouw worden om dit gevaarte via de wenteltrap naar boven te beuren. Maar dat was een te optimistische gedachte. De kist bleek loodzwaar te zijn en slechts met een uiterste krachtsinspanning die uit mijn tenen moest komen, slaagde ik erin om het gevaarte een paar centimeter op te tillen, maar, omdat ik weinig

Door het openen en sluiten van het kraantje kan ik deze kist van nogal wat ballast verlossen.

houvast had, moest ik de kist al snel weer op de stenen vloer laten terugvallen. Daarmee moest ik plan 'A' laten varen. Deze kist naar boven sjouwen, kon ik gevoegelijk vergeten. Logisch trouwens dat die kist zo zwaar was, want anders zou hij natuurlijk gaan drijven zodra deze ruimte weer vol met water zou komen te staan. Had ik nog een plan 'B' tot mijn beschikking? Ik bestudeerde de kist aan alle kanten en zag dat deze – ietwat merkwaardig – aan de linkerzijde voorzien was van een houten kraantje. Ik draaide eens aan deze tap en vervolgens stroomde er een hele lading water weg uit het inwendige van de kist! Nogmaals het gewicht van de houten koffer beproevend, voelde ik dat het geheel nog

steeds zwaar was, maar wellicht was er nu genoeg ballast verdwenen, zodat de kist nu wél bleef drijven? Om dat uit te vinden moest ik wel eerst het kraantje sluiten en vervolgens deze ruimte weer vol laten lopen.

Terug bij de wastobbe besloot ik de achterstevan maar weer leeg te pompen en even later stond ik opnieuw in de vuurtoren, om daar te constateren dat het water was teruggekeerd, maar dat nu inderdaad de kist naast de vlonder dreef!

De houten hutkoffer drijft nu...

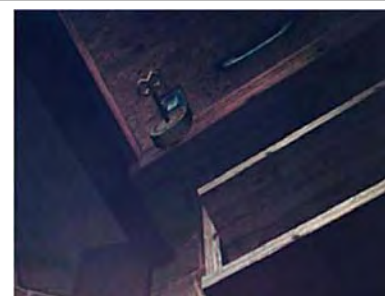
Dat had ik daarnet dus goed ingeschat en vol verwachting probeerde ik of de sleutel die daar aan de vlonder zat vastgeklonken, op het slot van de drijvende kist paste. Dat bleek het geval te zijn en nu schoof het deksel moeiteloos open.

De inhoud van de koffer bleek achteraf nogal karig te zijn en was zeker geen schat. Desalniettemin kon het voorwerp dat ik aantrof, als 'nuttig' worden omschreven. Opnieuw trof ik namelijk een sleutel

... en kan met de vastgeklonken sleutel op de vlonder geopend worden.

aan, een simpele koperen looper met een tweetal ogen. Maar ik was er blij mee, want al spoedig bleek dat dit de sleutel was die op het hangslot paste. Daarmee kon ik het luik openen dat toegang bood tot de ruimte hierboven.

Met de sleutel uit de kist kan het luik boven mijn hoofd worden ontsloten.

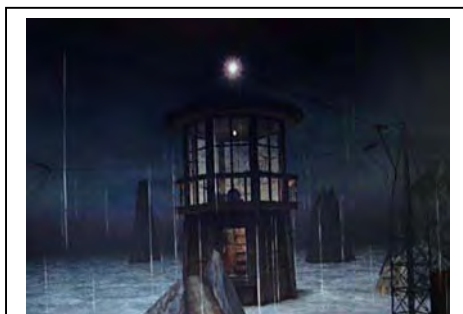
Ik belandde in de rondom van glas voorziene ruimte van de vuurtoren, die zich pal onder het dak bevond. Gelukkig waren al deze ramen heel gebleven, zodat ik hier goed beschermt werd tegen wind en regen. Ik bewonderde het uitzicht rondom en kon al snel de conclusie trekken dat het lang geleden moest zijn dat zich hier voor het laatst mensen hadden opgehouden. De ramen waren erg vuil en zaten vol met strepen van opgedroogd zout en bruinig stof. De huidige regenbuien waren er niet in geslaagd deze aangekoekte laag vuil van de ramen te wassen. Nee, hier was al jaren niemand meer geweest.

Verder was de ruimte leeg, met uitzondering dan van het apparaat dat in een van de hoeken stond opgesteld. Dat moest de generator zijn van deze vuurtoren.

Alhoewel... 'generator' was een groot woord voor de constructie die hier was gefabriceerd. Het waren niet meer dan een zestal grote oplaadbare batterijen die in serie waren geschakeld, met daarnaast een soort dynamo met een zwengel, die door middel van stroomkabels aan deze batterijen was verbonden. De meest linkse en voorste van deze stroomopwekkers was voorzien van een langwerpig kijkvenster, dat dof grijs oogde en waarboven een klein rood lampje was aangebracht. Ik pakte de zwengel en met een geknars kon ik deze in de rondte draaien. Eerst ging het wat zwaar; wie weet hoe lang deze hendel in deze stand had stilgestaan? Maar daarna ging het soepeler. Het leek erop dat het geheel nog functioneerde. Eerst versprong het lichtje in de batterij van rood naar groen en daarna leek het kijkvenster zich langzaam maar zeker te vullen met een helderder blauwe vloeistof, waarmee vermoedelijk de beschikbare hoeveelheid energie werd weergegeven. Ik draaide de zwengel in de rondte tot het kijkvenster aangaf dat de batterijen geheel gevuld waren, maar voor de zekerheid zwengelde ik nog even wat langer door. Daarna daalde ik af, om te zien of mijn arbeid enige effect had gehad. Inmiddels hadden donkere wolken zich weer samengepakt, zodat licht nu meer dan welkom zou zijn.

Deze dynamo en zes in serie geschakelde batterijen vormen de energievoorziening hier.

In de duisternis onder de dreigende wolken valt het licht dat de vuurtoren uitzendt, extra goed op.

Terug op de achtersteven van het gebroken schip, zag ik dat de vuurtoren tot leven was gekomen. Vanuit het kroontje op het dak schoot nu regelmatig een vrij fel licht, dat in de rondte werd uitgestraald. Prachtig, die energielevering was hersteld. Betekende dit nu ook dat ik hier beneden in de achtersteven het benodigde licht had verkregen? In de gang die afdaalde zag ik weinig verschil en na opening van de deur beneden

bemerkte ik dat het daarachter nog net zo donker was als tijdens mijn eerste bezoek alhier. Dat was een tegenvaller... Deze ruimte verdiende toch ook een terdege onderzoek, maar zonder voldoende licht zou dat onmogelijk zijn.

Omdat ik niets beters wist te doen, wandelde ik buiten maar weer terug naar de 'wastobbe' en besloot nogmaals het water uit de twee ruimtes in het rotseiland weg te pompen. Terug op de achtersteven blikte ik in de gang die leidde naar de kamer van Sirkus en zag meteen het verschil. Ditmaal waren de lampen in de gang

ontstoken, zodat ik nu, niet gehinderd door een diepe schemer, naar beneden kon afdalen. En dat licht was mij ditmaal behulpzaam! Bestond de gang steeds uit een stenen trap, gevolgd door een horizontaal lopend stukje, op ongeveer twee-derde van mijn tocht naar beneden, arriveerde ik bij een wat langer horizontaal lopend stuk gang. Dat was mij de eerste keer ook opgevallen, maar had er toen verder geen aandacht aan geschonken. In dit laatste deel van de route naar beneden was toen de duisternis al bijna totaal geweest, maar nu zag ik dat zich in de linkerwand een rechthoekig verzonken paneel bevond, waarop een rode rechthoek was geschilderd. Dat had ik de vorige keer, vanwege die diepe duisternis, niet opgemerkt. Ik drukte eens op het paneel. Als reactie hierop hoorde ik dat ver boven mijn hoofd een metalen deur dichtschoof en meteen daarna schoof het paneel open. Deze onthulde een zeer smalle gang van minstens acht meter lang. De wanden waren van metaal gemaakt en om de meter was er een metalen boog aangebracht, die doorliep tot aan het ronde plafond. De vloer bestond uit een metalen rooster, waaronder zwakke indirecte verlichting was aangebracht. Ook aan het plafond waren zwakke lichtpunten bevestigd, waardoor het geheel in een schemerig licht werd gedompeld. Ik moest kruipend door het luik de gang betreden, maar de gang zelf was hoog genoeg om gewoon rechtop te kunnen lopen.

Dankzij de nu ontstoken verlichting zie ik dat de zijwand een geheime gang herbergt.

Ik kwam uit in een achthoekige, niet al te grote ruimte. Zes van de acht wanden waren van vloer tot plafond voorzien van ramen, die net als de ruimte in de achtersteven, uitkeken naar onder water. De twee andere wanden vormden de in- en

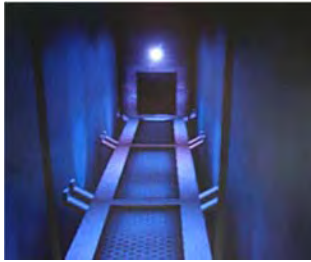

Op de vloer van de achthoekige ruimte staat een enorm kompas opgesteld.

uitgang van een gang en door één daarvan was ik zojuist binnengekomen. De andere gang zou ongetwijfeld bij een soortgelijk geheim luik uitkomen, die aansloot op de gang die leidde naar het optrekje van Achenar. Maar waarom was deze ruimte zo goed verstopt? Het was hier al net zo donker als in de ruimtes in de achtersteven van het gebroken schip en het uitzicht naar buiten was ook vergelijkbaar. De ruimte zelf was echter niet volledig leeg. In het midden van de stenen vloer stond, ietwat verhoogd, een enorm kompas opgesteld, dat zwak van boven werd verlicht. De kompasroos was zeer fraai uitgevoerd in

verschillende marmersoorten. De hoofdwindrichtingen werden weergegeven door gelige pijlen, waarbij de noordrichting nog eens extra was geaccentueerd. De windrichtingen 'noordoost' en verder werden door rode pijlen aangegeven, maar zwarte pijlen gaven ook nog eens de windrichtingen daartussenin aan, zoals noordnoordoost en westzuidwest. Aldus was een zestienvoudige indeling verkregen. Langs de buitenrand was rondom een rits knoppen aangebracht, voor iedere windrichting één, maar de indeling was nog eens twee maal zo fijn gemaakt, zodat er hier niet 16, maar in totaal 32 knoppen bevestigd waren. Wat zou er gebeuren als ik een van deze knoppen zou activeren?

Op goed geluk drukte ik op de knop die het 'oosten' aangaf, maar was niet blij met het resultaat. Meteen werd in deze ruimte, als ook in beide gangen de spaarzame

Na het indrukken van de verkeerde knop geven een knipperende paarse lamp en een sirene aan dat ik moet wegwezen!

verlichting gedoofd en daarvoor in de plaats begon er boven het luik aan het einde van de gang een paarsige lamp te knipperen en weerklonk er om de twee seconden een kort signaal van een sirene. Verdorie! Dat betekende toch niet dat ik nu als een indringer werd gezien en dat uit voorzorg deze ruimte automatisch weer onder water zou worden gezet? Snel sprintte ik de gang in, schoot als een haas door het luik en vloog de trappen op, naar buiten. Totaal buiten adem belandde ik op het achterdek, alleen maar om te constateren dat daar wederom een dikke onweersbui was losgebarsten. Een krakende donderslag galmde in mijn oren, zodra ik voet zette op het dek. Het duurde even alvorens mijn hartslag en adem weer min of

meer het normale ritme hadden bereikt, maar daarna kon ik constateren dat er niets ergs was gebeurd. De gang was nog steeds vrij van water, maar wel was ook daar de verlichting gedoofd en blikkend naar de vuurtoren zag ik dat ook deze weer in duisternis was gehuld.

Met het activeren van de verkeerde knop op de kompasroos, had ik wellicht kortsluiting veroorzaakt, waardoor de batterijen in één keer ontladen werden en ik het hele zaakje opnieuw moest aanzwengelen. Aangekomen in de vuurtoren zag ik dat dit inderdaad was gebeurd, maar na enkele minuten had ik de stroomtoelevering opnieuw hersteld.

In de veilige beschutting van de toren overdacht ik wat nu te doen. Op die kompasroos zou ik de juiste knop moeten zien te vinden, uit 32 mogelijkheden. Dat kon ik op goed geluk gaan proberen, maar dan zou ik wel even bezig blijven. Hoe kon ik te weten komen welke windrichting ik precies moest kiezen? Terwijl ik buiten zag dat het zwaarste onweer zich opnieuw verwijderde, met medeneming van de donkerste wolken, bedacht ik plots dat hierboven op het rotseiland een telescoop stond opgesteld, waarin zich óók een kompasroos bevond! Ik was daarboven al geweest, maar werd toen door het zware onweer overvallen en had mij daarom niet meer tijd gegund dan het werpen van slechts een vluchtige blik door dit instrument. Wellicht was er door deze kijker een markant punt in de omgeving zichtbaar en zou de corresponderende windrichting overeenkomen met de knop die ik op de kompasroos hier beneden moest kiezen.

Het lichtje van de vuurtoren...

Ik had het geluk dat het zwaarste onweer was weggetrokken, zodat ik min of meer veilig de tocht naar boven kon ondernemen. Het bleef natuurlijk wel oppassen met die natte vlonders en de vlagerige wind, maar heelhuids arriveerde ik op de top. Ik tuurde door de telescoop en bemerkte dat het zicht, hoewel nog steeds verre van optimaal, wel iets verbeterd was. Toch bleef de blik door de kijker voornamelijk beperkt tot wat puntige rotsen, stukken hemel en de zee. Even schoof er ook een

stuk mast van het gebroken schip in beeld, maar dat kon ik toch nauwelijks een 'markant punt' noemen. Ook de top van de vuurtoren zélf verscheen in beeld, bij 135 graden. Het puntje van het dak lichtte helder op. Was dat dan het punt wat ik zocht? Feit was dat hiermee duidelijk een lichtsignaal werd afgegeven. Ik rekende even en

bedacht dat '135 graden' precies met het zuidoosten overeen kwam. Dat moest ik dan maar even proberen. Nadat ik het uitzicht rondom nog even had bewonderd, daalde ik af en liep regelrecht de gang in, die toegang moest bieden aan de achthoekige kamer met het kompas.

Vanuit de voorsteven liep ik nu dus via de andere gang naar beneden, maar zoals ik al had gezien, bevatte deze op twee-derde van de route naar beneden een soortgelijk luik dat toegang bood tot een van de twee gangen die uitmondde in de onderwaterkamer.

Staan voor het kompas drukte ik op de knop die het

... bevindt zich precies op 135 graden, het zuidoosten dus!

En daar is dan het broodnodige licht!

zuidoosten aangaf, aan het einde van een rode pijl. Ik hoorde een duidelijke 'klik' en het volgende moment baadde de hele ruimte in het licht! Buiten was een onderwaterlamp aanwezig, die nu was ontstoken! Ik nam het uitzicht met toegeknepen ogen in mij op, mijn pupillen moesten eerst even wennen aan dit plotselinge felle licht. De lamp scheen regelrecht deze ruimte binnen en zo keek ik, naar buiten turend, recht tegen de lichtbundel in. Door een van de ramen aan de andere kant van de ruimte turend ging dat beter, maar daar werden geen andere onverwachte zaken onthuld. In het

ietwat troebele zeewater reikte de lichtbundel niet ver en in feite had ik zicht op hetzelfde zeeleven wat ik ook al vanuit de kamer in de achtersteven had bewonderd.

Over die kamer gesproken... ik had daar gezien dat zich daarbuiten ook een onderwaterlamp bevond. Zou deze nu ook ontstoken zijn? Dan zou ik nu die ruimtes daar kunnen onderzoeken.

Snel begaf ik mij naar buiten en bij de wastobbe pompte ik nu het water van de achtersteven weg. Voor de zekerheid begaf ik mij daarna opnieuw naar de vuurtoren om de batterijen daar een extra oppepper te geven, zodat ik ruim de tijd zou krijgen om in de achtersteven rond te neuzen.

Meteen met het openen van de deur zag ik dat mijn wens was verhoord. Ook deze onderwaterlamp brandde en wierp zijn licht op de trap die ik nu gemakkelijk kon afdalen. Nu bleek dat de plek alwaar ik tijdens mijn eerste bezoek een tijdlang het uitzicht had bewonderd, niet meer was dan een soort overloop. Het raam recht vooruit was voorzien van een brede houten vensterbank, die verder leeg was. De diverse navigatietoestellen die her en der waren aangebracht, zaten op houten pilaartjes vastgeschroefd aan weerszijde van de trap en in de hoeken van de ruimte en leken aldus alleen een verfraaiende functie te hebben.

Ook de ruimte in de achtersteven baadt nu in het licht!

Aan de andere kant van de overloop daalde de trap verder af, en bood aldus toegang tot de eigenlijke kamer hier beneden. Een tweede onderwaterlamp verlichtte deze ruimte en in dat licht zag ik dat de vloer niet bekleed was met zwarte en witte marmeren tegels, maar dat de zwarte tegels in werkelijkheid groen waren.

*De ruimte beneden is kaal,
er staat alleen een tafel.*

In eerste instantie was ik behoorlijk teleurgesteld in wat ik hier beneden aantrof. Ook dit was een volledig kale ruimte, met lege, brede vensterbanken rondom de ramen en ook weer die pilaartjes met navigatietoestellen daarop. Kasten of laden, waarin iets verborgen kon zitten, ontbraken geheel. De ruimte was alleen een tafel rijk, stoelen ontbraken ook.

De tafel ontbeerde ook lades, maar was wel van duurzaam hout gemaakt. Het tafelblad glom en was rondom met een witte rand mahonie ingelegd. Ik wreef eens met mijn hand over het tafelblad om te voelen hoe fijn en glad

deze was afgewerkt, maar trok mijn hand toen geschrokken terug! Er klonk een vaag gesis en vanuit het midden van het tafelblad begon het hout omhoog te bollen, tot er een rechthoekige vorm omhoog was gerezen! Na een ogenblik vervaagde de houtnerf en transformeerde deze bolling in een boek! Dat was een onverwachte actie... ik keek hier naar een Myst-schakelboek, geen twijfel mogelijk! Ik pakte het boek en las 'Myst' op de omslag. Ik sloeg het boek open en zag de draaiende foto van het plafond van de bibliotheek op Myst. "Nou, geen tijd maar verliezen dan", bedacht ik. Ik had immers een blauwe pagina bij mij, die ik nu dus kon afleveren. Ik legde mijn hand op de foto en schakelde zo terug naar Myst-eiland.

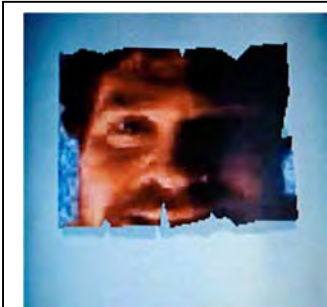

*Uit het tafelblad rijst een bolling
omhoog, die transformeert tot een
Myst-schakelboek!*

Hoofdstuk 8: Klimmen in een grote boom.

Ik krabbelde overeind van de vloer in de bibliotheek op Myst-eiland, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Aan het reizen door middel van een schakelboek begon ik al steeds beter te wennen! Zonder tijd te verliezen stapte ik op de lessenaar van het blauwe boek af en stopte de blauwe bladzijde die ik bij mij had, in dit boek. Wat zou Achenar mij ditmaal te vertellen hebben?

Verheugd keek de zoon van Atrus mij aan, zodra ik het blauwe boek had

Achenar tovert een lach op zijn gelaat, maar niet voor lang...

opengeslagen. “Ahhh...mijn vriend! ... Het brengen van de blauwe pagina's ... ik zie je ...” Achenar toverde een brede glimlach op zijn gelaat, maar niet voor lang. Al gauw zette hij een toornig masker op, zodra hij mij deelachtig maakte van de voorbije gebeurtenissen. Net als de vorige keren maakte hij zich zeer kwaad vanwege het onrecht dat hem was aangedaan en stak hij zijn emoties niet onder stoelen of banken. De nerveuze lachjes waren niet van de lucht, maar desondanks had hij mij opnieuw het een en ander te vertellen. Niet alles kon ik volgen, want beeld en geluid waren nog steeds niet storingsvrij. Het volgende kon ik opvangen: “... Overtuigd dat SIRRUS schuldig is! ... Ik

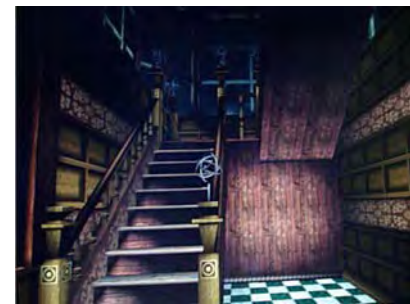
bid je, bevrijdt hem niet ... hij zal me vernietigen, net zoals hij ... onschuldige toeschouwer. Ik ben ten onrechte in de val gelopen en gevangen gezet! ... Je hebt zijn ontembare hebzucht naar rijkdom zelf kunnen zien! ... Vier overgebleven werelden ... een gevecht, en ze waren bijna volmaakt! ... Ik blies vader zijn ... niet op, hij misleidde hem en wist hem te overtuigen dat ik de moordenaar was. Ik vermoorde vader niet, ah! ... Breng mij de overgebleven ... na's, alsjeblieft! ... Leugenaar, wat een leugenaar ... mag niet vrijkomen ... de overgebleven blauwe pagina uit het laatste Myst-tijdperk! Ik moet vrijkomen, ik moet worden bevrijd ... ik kan dit niet eeuwig verdragen ... bevrijdt mij ... alsjeblieft ... eeuwig ...”

Na dit gloedvolle en emotionele betoog van Achenar werd de foto uit het blauwe boek zwart. Aan het eind van zijn verhaal was Achenar de wanhoop nabij en leek hij wel bijna een zenuwinstorting te krijgen. Opnieuw had hij de beschuldiging geuit dat SIRRUS hun vader had omgebracht. Maar kennelijk was er sprake van een andere moord, toen Atrus nog in leven was. SIRRUS had zijn vader ervan weten te overtuigen (ten onrechte volgens Achenar) dat Achenar deze tweede moord op zijn geweten had en dat hij vanwege die leugen van SIRRUS door zijn vader in dit boek gevangen was gezet. Het zou een plausibele verklaring kunnen zijn, ware het niet dat enig hard bewijs daarvoor ontbrak. Net als eerder had ik echter niet de beschikking over een waterdicht tegenargument om dit verhaaltje van Achenar te ontkrachten. In het Tijdperk van het Stenen Schip had ik namelijk niets aangetroffen dat pleitte tegen een van beide broers. Sterker nog, ik had na mijn bezoek daar redenen om zowel over SIRRUS als over Achenar milder te oordelen. Dat SIRRUS gesteld was op luxe en rijkdom, had ik opnieuw bevestigd gezien, maar buitensporige zaken was ik ditmaal in zijn kamer niet tegengekomen. In het Mechanische Tijdperk was die geheime schatkamer ‘over de top’ geweest, hier had hij gewoon een kamer comfortabel ingericht. Ook Achenar had zijn kamer hier veel ‘normaler’ ingericht dan die martelkamer in het roterende fort en had hij er eigenlijk alleen maar blij van gegeven geïnteresseerd te zijn in cartografie en oude culturen. Dat zijn interesse daarbij

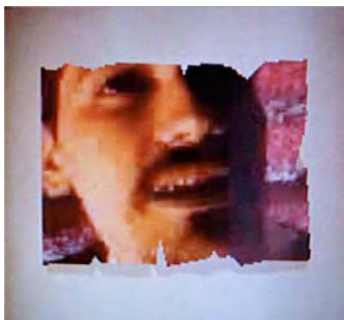
wellicht wat ver doorschoot in de richting van wapens, vergiften en ietwat duistere occulte zaken, kon ik hem wel vergeven.

Nee, ik moest nog steeds concluderen dat ik niet wist welke van de twee broers schuldig was aan de diverse wandaden die in het verleden hier op Myst-eiland en wellicht ook elders, waren begaan. Mijn kruut was echter nog niet verschoten. Opnieuw zou ik het Tijdperk van het Stenen Schip gaan bezoeken, om daar de nog achtergebleven rode pagina op te halen. Deze zou ik dan in het boek van SIRRUS afleveren, om vervolgens te horen wat die mij nog te vertellen had.

In tegenstelling tot mijn bezoek aan het vorige tijdperk, die van het roterende fort, was het ditmaal een hele toer om de rode pagina op te halen en terug te brengen naar Myst-eiland. De reis naar het Tijdperk van het Stenen Schip was eenvoudig genoeg. Maar daar aangekomen, moest ik mij eerst naar de 'wastobbe' begeven, om het water in de ruimtes onder het rotseiland weg te pompen. Vervolgens was een gang naar de vuurtoren noodzakelijk, omdat de batterijen inmiddels hun energie opgebruikt hadden en opnieuw moesten worden opgeladen. Daarna daalde ik af in de gang die mij bracht in de kamer van SIRRUS, om mij daar de rode pagina toe te eigenen. Zoals ik al had verwacht, was deze inderdaad naar zijn oorspronkelijke plekje in de la teruggefladderd. Vervolgens moest ik nogmaals het geheime luik openen en mij in de smalle gang begeven, om zo in de achthoekige ruimte met het kompas te belanden. Daar was het namelijk nodig om de onderwaterlamp, die ook inmiddels gedoofd was, weer te onsteken middels het indrukken van de knop op het zuidoosten. Daarna wankelde ik voor de zoveelste keer over de natte planken naar de 'wastobbe' met de paraplu en de drie knoppen, om daar opnieuw de ruimte onder de achtersteven vrij van water te maken. Pas toen kon ik de ruimte met de tafel betreden die mij toegang bood tot het Myst-schakelboek. Was ik destijds in het Mechanische Tijdperk binnen een paar minuten klaar, hier had ik alles bij elkaar meer dan een half uur werk. Daarbij waren mijn kleren, die op Myst-eiland alweer een beetje droog waren geworden, opnieuw doornat geworden, want de regen kletterde onverminderd neer. Ik zat er dan ook totaal niet mee dat ik dit tijdperk nu vaarwel kon wuiven. Een buitje op zijn tijd is prima, maar hier was het weer wel érg beneden de maat...

Ik ben er niet rouwig om dat ik de navigatiekamer met het Myst-schakelboek definitief de rug kan toekeren.

"Ik kan je nu duidelijker zien," zegt SIRRUS.

Aldus terugkerend in de bibliotheek op Myst-eiland, stopte ik de rode pagina in het rode boek en wachtte af hoe SIRRUS mij zou begroeten. Kennelijk stond SIRRUS gebukt, maar merkte hij dat het boek werd opengeslagen en snel verscheen zijn gezicht in beeld. Beeld en geluid waren nog steeds tamelijk gestoord, maar kennelijk was SIRRUS in staat ook mij te onderscheiden, want zijn eerste woorden luidde: "Met deze pagina kan ik je duidelijker zien ... spoedig ... bevrijd uit deze afschuwelijke gevangenis ... dit boek." Heldere momenten bleven afgewisseld worden door storingen die soms een paar seconden achtereen

aanhielden. Ik spitste mijn oren om zo goed mogelijk op te vangen wat SIRRUS mij verder had mede te delen: “Je moet het nog ene overgebleven tijdperk bezoeken ... je hebt niet ... overtuigd dat ... mijn broer Achenar krankzinnig is ... hij is schuldig ... maakte misbruik van de vrijheid die vader ons had gegeven ... Achenar begon te ... ik vraag je opnieuw ... breng niet de blauwe pagina's terug ... hij zal zowel mij als jou vernietigen, net zoals hij de andere tijdperken van Myst heeft verwoest ... zal nooit ontsnappen ... je moet simpelweg de rode pagina brengen ... is het verhaal dat ik ... jouw wijsheid ... je zult inzien dat ik onschuldig ben en dat hij schuldig is ... dit lang vergeten eiland ... ik zal je levenslang dank verschuldigd zijn ... je zult rijkelijk worden beloond ...”

Hier eindigde het betoog van SIRRUS, dat niet echt een nieuw licht over de hele zaak had doen schijnen. Dat hij zijn broer als een gestoorde uitmaakte had hij al eerder gedaan en nu beschuldigde hij hem bovendien van het verwoesten van de tijdperken van Myst. Net als de beweringen van Achenar jegens SIRRUS, ontbraken hiervoor evenwel de bewijzen. Waarin de broers wél eensgezind waren, was in de opmerking dat ze nog één pagina nodig hadden om hun boek gereed te maken en dat ik daarvoor het vierde – en laatste – tijdperk moest bezoeken.

Ik bedacht welke tactiek ik nu moest volgen. Had ik eigenlijk wel enige keus? Zolang ik Catherine of Atrus nog niet tegen het lijf was gelopen (dat laatste was volgens de beweringen van Achenar zelfs niet meer mogelijk, omdat Atrus vermoord was) was die keus inderdaad zeer beperkt. Het best kon ik daarom het vierde tijdperk met een bezoek gaan vereren. Voordat ik echter naar het schakelboek dat mij de toegang tot deze wereld zou leveren, zou gaan zoeken, was het verstandig om eerst het reisverslag ter hand te nemen dat over deze wereld handelde. Welke van de twee overgebleven reisverslagen moest ik daarvoor hebben? Ik had al gelezen dat het ene tijdperk ‘Kanaalwoud’ heette en de andere ‘Rijp’. Dat laatste klonk nogal koud en in de eerste zat het woord ‘woud’ besloten. Aangezien de laatste positie waarin de roterende toren gezet kon worden in de richting van de blokhut en de reuzenboom wees, leek het erop dat het ‘Kanaalwoudboek’ het juiste exemplaar was. In de boekenkast pakte ik dus het groene gave boek van de bovenste plank en begon te lezen.

“... Ik heb dit tijdperk Kanaalwoud genoemd en het is een heel andere wereld. Hoewel hij er precies uitziet zoals ik mij had voorgesteld, is het nog steeds verbazingwekkend hem met mijn eigen ogen te aanschouwen. Op een klein, rotsig eilandje na, is het alleen water wat ik zie. Verder zijn er alleen bomen, die kennelijk onder de waterspiegel wortelen. Een ontelbaar smalle houten loopbruggen zijn juist boven het water aangelegd en verdwijnen in het woud. Het lijkt erop dat ze al een tijd geleden zijn geconstrueerd, want ze zien er verweerd uit. Ik popel om meer van dit land en zijn bewoners te ontdekken, maar ik ben hier laat gearriveerd en moet eerst rusten.

... Ik werd vanochtend gewekt door vreemde geluiden die afkomstig waren van een loopbrug nabij degene waarop ik heb geslapen. Ik zag een groep aapachtige mensen mijn kant opkomen. Ze hadden mij nog niet opgemerkt en ik voelde mij niet bedreigd door hun aanwezigheid. Hun reactie op mij was volkomen onverwacht. Nadat ze mij korte tijd hadden aangestaard, vielen ze op hun knieën en begonnen met wat nog het meest op een ceremoniële verering leek. Ik probeerde met ze te praten, maar ze verstonden mij niet. Daarvoor in de plaats maakten ze enthousiaste handgebaren waarmee ze mij duidelijk maakten dat ik ze moest volgen.

Terwijl we voortliepen, begon het mij op te vallen dat het water onder ons van kleur begon te veranderen. Langzaam en subtiel veranderde de kleur van diep blauw naar modderig oranje en daarna werd het prachtig helder. Ik werd hierdoor zo in beslag genomen dat het mij nauwelijks was opgevallen dat we bij een ladder waren aangekomen.

Via de ladder kwamen we bij hun dorp dat ongeveer tien meter boven het water was gebouwd en dat alleen via touwladders bereikbaar was, die reikten van de lage vlonders tot aan het dorpsniveau ongeveer halverwege de grote bomen. Het was heel interessant om te zien wat deze mensen zoal de hele dag uitvoerden. Zelfs na een observatie van uren was het mij echter nog niet geheel duidelijk wat ze deden.

Tijdens zonsondergang wenkten ze mij om hen te volgen. Ik volgde de schepsels tot bij de ingang van een enorme hut. Vreemd genoeg leek deze hut, eenmaal binnen, nog groter dan hij buiten had geleken. De muren waren bekleed met blinkende metalen en in het midden van de hut zat de leider van deze mensen.

Althans, hij leek mij de leider, want hij zat een meter boven de vloer op een massieve troon. Bewakers omringden dit sterke schepsel dat was gekleed in vele exotische, rijk gekleurde stoffen.

Naast de leider zat een stokoud mens, althans tot op zekere hoogte leek hij menselijk. Zijn compleet grijze, bijna witte haar bedekte alleen zijn hoofd en gezicht en viel in lange lokken rond zijn tere lichaam. Zijn dunne hoofd stond slap op een bijna groteske nek die niet in staat was het hoofd op te heffen en naar mij te kijken. Maar wat een verrassing, het schepsel sprak mijn taal. Kort daarna kreeg ik een bed toegewezen door middel van sommige handgebaren die mij leken te vertellen dat het tijd was om te slapen. Ik kijk er naar uit om hier meer te weten te komen.

... Zoals ik al vermoedde, dit oude schepsel is een mens. Maar hij is oud volgens zijn eigen berekening en lijkt bijna krankzinnig te zijn. Niettemin vereren de bosbewoners hem bijna als een god. Mij behandelen ze nu op vrijwel dezelfde manier en dat geeft mij een erg onbehagelijk gevoel.

Het is bijna onmogelijk deze oude man te verstaan. Zijn stemgeluid is zachtjes, maar wild. Ook heeft hij veel woorden van de taal van de boombewoners overgenomen. Hijzelf vertelde mij dat hij onze taal in geen tijden meer gesproken heeft. Hij probeerde mij de geschiedenis van deze locatie uit te leggen. Het volgende is de beste 'vertaling' van wat hij mij vertelde:

... Vele jaren geleden woonden de boombewoners en de mensen hier samen op deze plek, die toen nog een groot eiland was. Beide volken bemoeiden zich weinig met elkaar. De mensen woonden op de grond en de boombewoners woonden hoog boven de mensen. Af en toe werd het eiland verstoord door mysterieus gerommel, hetgeen op willekeurige tijdstippen gebeurde (zeker een soort tektonische of vulkanische activiteit vermoed ik). De soms lichte, soms zwaardere schokken duurden steeds kort. Dan stopten ze en kon iedereen de draad van alledag weer oppakken.

Op zekere dag veranderde dat. Het rommelen begon en zwol snel aan tot onverwachte niveaus. Spoedig werd het duidelijk dat het hele eiland langzaam aan het wegzinken was in de rondom aanwezige oceaan. Die dag stierven vele mensen, maar niet voordat ze zichzelf hadden opgeofferd in een poging het zinken van het eiland te stoppen. De mensen die deze ramp overleefden namen ook hun intrek in de bomen, maar stierven daar geleidelijk uit, misschien omdat ze ongeschikt waren om in zo'n milieu te leven, maar ik weet het niet zeker.

Dit was het verhaal dat de oude man mij mededeelde, waarbij ik pieker over veel details die vaag zijn gebleven. Ik ben vooral verward over het feit hoe de mensen er in zijn geslaagd het eiland voor een complete duik in de oceaan te behoeden. In feite betwijfel ik of dat gedeelte van het verhaal wel zo nauwkeurig is; het eiland zal wel uit zichzelf tot rust zijn gekomen. Toch, de oude man gelooft het verhaal alsof hij er zelf bij is geweest. En, de boombewoners vereren hem, en wellicht alle mensen, alsof hij” (dat woordje ‘hij’ had Atrus doorgestreept zag ik) “zij helden of goden zijn.

De oude man beëindigde ons gesprek met een daad die ik nooit zal vergeten. Hij begon met het stevig vastgrijpen van mijn handen, daarbij iets over ‘rust’ en ‘slapen’ mompelend. Toen zei hij ‘we hadden verwacht dat je eerder zou arriveren.’ Deze handelingen vervulden mij onmiddellijk met een soort vrees. Met veel moeite stond hij op. Ik probeerde te helpen, maar hij duwde me weg met meer kracht dan ik vermoedde dat zijn tere lichaam kon bevatten. De boombewoners omringden hem met zeer plechtige gezichten. Dan knielden ze voor hem neer. Hij liep naar een ieder toe en legde zijn handen op hun hoofden. Al die tijd mompelde hij woorden die ik niet verstond. Tenslotte draaide hij zich naar mij om en lachte. Toen deed hij zijn ogen dicht, liep naar buiten en stapte naast het smalle pad dat hoog tussen de bomen liep. De boombewoners zwegen. Ze begonnen een processie langs de dichtstbijzijnde touwladder naar beneden. Zodra ik ook afdaalde, zag ik dat meerdere van hen het lichaam oppakte (hij was op een van de lage loopbruggen gevallen) en het wegdroegen. Hij werd op het doodlopende einde van een soort pierachtig bouwsel neergelegd. Met behulp van een soort drankje stak een van de boombewoners de pier in brand en ik keek toe hoe de vlammen het lichaam verteerden.

Tijdens het verloop van deze vreemde ‘begrafenis’ veranderde de kleur van het water rondom de pier in bleek groen.

... Deze morgen werd ik wakker en vond het moeilijk om de gebeurtenissen van de afgelopen avond zelfs maar te geloven. Het water is nu tot zover het oog reikt, bleek groen geworden. Om de een of andere reden verandert het water niet meer van kleur.

Terwijl ik over de vlonders wandel, houden de schepsels mij in de gaten, nieuwsgierig om te zien wat ik vervolgens ga doen. Ze tonen voortdurend op een vreemde manier hun genegenheid jegens mij. Ik vond zelfs voedsel buiten bij de ingang van de kamer waarin ik had geslapen. Dit is een uniek ras. Ik hoop dat ik hun taal spoedig leer, zodat ik meer van ze te weten kan komen.”

Tot op dit moment had Atrus zijn reisverslag, net zoals in de andere boeken die ik had gelezen, met zwarte inkt geschreven. Maar in dit boek werd de volgende alinea, schijnbaar zonder reden, opeens in donkerblauwe inkt voortgezet. Niet dat dat er veel toe deed, natuurlijk. Het was in ieder geval een zeer opvallend verhaal en totaal verschillend van de belevenissen in de andere drie tijdperken. Geboeid las ik verder, waarbij ik meteen bemerkte dat tussen de laatste regel in zwarte inkt en de eerste die met de blauwe inkt was geschreven, een behoorlijke tijdsspanne zat:

“Ik heb bij tussenpozen nu drie maanden op deze wereld vertoefd en de boombewoners zijn zeer gastvrij geweest. Ik begin zelfs hun taal een beetje te leren. Ik heb beslist om naar huis terug te keren voor een uitgebreid weerzien met mijn geliefde echtgenoot en mijn zonen om, hopelijk, met hen terug te keren. Hoewel, ik weet wel zeker dat Catherine opnieuw zal weigeren. Ik denk dat dit tijdperk een prachtige belevens voor allen zal zijn, en vooral zie ik uit naar de wijze waarop Sirrus en Achenar zullen reageren op de merkwaardige bewoners.”

Op dit punt in het verslag kwam de familie van Atrus dus opnieuw ter sprake. Ik probeerde te reconstrueren wanneer dit alles had plaatsgevonden en ik kreeg de indruk dat deze gebeurtenissen zich afspeelden toen SIRRUS and Achenar nog bij hun moeder thuisbleven, wanneer hun vader in al die vreemde werelden op stap ging. Dan moesten de beide broers ten tijde van de vervaardiging van dit verslag nog erg jong zijn. Had Atrus in het verslag dat handelde over het tijdperk van de vallende meteoren niet geschreven dat hij zijn zoons vanuit Kanaalwoud ging ophalen? Ik dacht van wel. Dan speelde déze geschiedenis zich wellicht voor die tijd af, en misschien zelfs voor het avontuur in het Mechanische Tijdperk. Vermoedelijk stonden de reisverslagen in deze boekenkast in chronologische volgorde. In dat geval had ik er toevallig voor gekozen om de gebeurtenissen die het langst geleden hadden plaatsgevonden, als laatste te lezen...

Kennelijk behaagde het Atrus om hier iedere alinea in een andere inktkleur te schrijven, want hij vervolgde nu in een kleur die het meest leek op donkergrijs, vermengd met een puntje groen.

“... Zoals verwacht, is Catherine achtergebleven. Mijn zonen zijn samen met mij teruggekeerd en zij vermaken zich zeer in dit tijdperk. Ze kunnen heel goed opschieten met de boombewoners en ze pikken hun taal verrassend snel op. Het leidt geen twijfel dat het niet lang zal duren alvorens ze veel beter dan ik met de boombewoners kunnen praten.”

Opnieuw volgde er nu een alinea in blauwe inkt. Het leek wel of Atrus, zodra er tussen twee stukken tekst een wat langere tijd verstreken was, hij dit wilde aangeven door een andere kleur inkt te gebruiken. Ik las verder.

“... Ik vertrek morgen om het Osmotische Tijdperk te controleren. SIRRUS heeft voorgesteld dat ik hem en zijn broer toesta om hier te blijven. Hoewel het idee mij tegenstaat, weet ik dat de jongens snel opgroeien. De gastvrijheid van de schepsels is van dien aard dat ik geen betere plek kan bedenken om ze voor korte tijd alleen te laten, zodat ik hun verzoek zal inwilligen.

Ik waarschuwde de jongens om geen misbruik te maken van het respect dat de boombewoners hebben voor hun denkbeelden. Ze lijken mijn waarschuwing te begrijpen en ik heb er vertrouwen in dat ze hem ter harte nemen.”

Hier zou Atrus wel eens, zonder het nog zelf te beseffen, het punt beschreven kunnen hebben waarbij zijn zonen zich van zijn gezag begonnen af te wenden. Maar wie van de twee daarbij uiteindelijk op het slechte pad terecht was gekomen, zou ik uit dit verslag met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid níét kunnen halen. De tekst vervolgde, voor de verandering nu weer in zwarte inkt:

“... Tot mijn grote ontsteltenis ontdekte ik, nadat ik in Altijdduinen was gearriveerd, dat Pran en haar mensen nog steeds bedreigd werden door de Chochtic. Ik vrees voor hun leven en ben van plan om snel naar haar terug te keren, nadat ik heb gecontroleerd hoe SIRRUS en Achenar het hier maken. (Zie het Altijdduinen journaal voor meer informatie). Na het uitkijken naar SIRRUS en Achenar kon ik zien dat ze de zaken hier prima aanpakken zodat ik de angsten die ik had om ze opnieuw hier in Kanaalwoud achter te laten voor een wat langere tijd, kan laten varen.”

Tussen de regels door kon ik hier uit het verslag opmaken dat Atrus ook in het verleden nogal wat problemen het hoofd moest bieden. Werd hij in het ene tijdperk belaagd door meteoren en in het andere door een vijandige vloot met zwarte schepen, in het tijdperk 'Altijdduinen' was het wederom een volk met gewelddadige bedoelingen die het leven van de inheemsen daar zuur maakte. Nee, dan was het boomvolk dat hij hier in Kanaalwoud tegen het lijf was gelopen, heel wat vredelievender.

Op dit punt in het verslag had Atrus fellere inktkleuren gebruikt. Na een korte alinea in paars, volgde er een langere in helderrood en daarna een in lichtblauw. Het werd zo wel een bont geheel, maar zolang ik het allemaal kon lezen, vond ik het best. Opnieuw dook ik in het verhaal.

"De boombewoners lijken licht bedroefd te zijn omdat ik vertrek, maar zijn blij dat SIRRUS en ACHENAR opnieuw achterblijven.

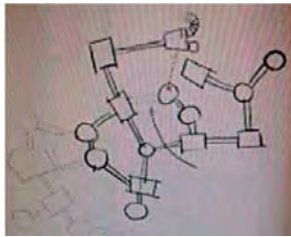
... Ik ben meer dan drie dagen weggebleven en naar te veel plaatsen geweest. Ik moet SIRRUS en ACHENAR vandaag vertellen van PRAN'S dood en ze waren zichtbaar geschokt, hoewel ze haar alleen maar herinneren uit hun kinderjaren. CATHERINE stelde voor dat het goed zou zijn voor SIRRUS en ACHENAR dat ze KANAALWOUD voor een tijdje verlaten en ik heb daarmee in te stemmen. Ze zullen met mij teruggaan, wanneer ik opnieuw vertrek.

... Ik heb mijn zoons verteld dat ze over twee dagen met mij terug zullen gaan. Ze hadden de hele nacht nodig om mij te vertellen over een avontuur dat ze beleefden tijdens mijn afwezigheid, dat nogal opmerkelijk was. Het lijkt erop dat ze samen met de schepsels een boot hebben gemaakt en dat ze stukjes hebben gevaren over de omringende wateren. Ik geniet van hun enthousiaste gepraat over hun avonturen, het doet mij denken aan mijn eigen avonturen die ik als kind beleefde.

... Uiteindelijk begin ik te begrijpen waarom de boombewoners mij zoveel van hun inkten gaven en er op stonden dat ik daarmee zou schrijven. Bij het doorbladeren van mijn aantekeningen zie ik nu dat de inkt, waarvan ik dacht dat die zwart was, in verschillende kleuren is veranderd. Enkele creaturen heb ik mijn journaal laten zien en ze lachten en huilden van plezier. Ik wist niet dat ze zo een gevoel voor humor hadden. Zelfs als ik nu zelf door dit zeer 'kleurrijke' reisverslag blader, moet ik lachen, ik kan het niet helpen..."

Ook ik moest grinniken bij het lezen van deze laatste regels. Die kleurrijke alinea's waren noch met een bepaalde bedoeling, noch in boze opzet aangebracht, er was gewoon sprake van een aardige, onschuldige poets die de boombewoners voor Atrus hadden gebakken! Kennelijk was Atrus bereid om het grapje nog even langer vol te houden, want de volgende alinea was in helder groene inkt geschreven, een kleur die ik eerder in dit verslag nog niet was tegengekomen.

"... Morgen gaan we terug, zodat mijn zoons een laatste nacht met de schepsels kunnen doorbrengen. Ze vertelden mij dat ze graag opnieuw naar Kanaalwoud terugkeren en ook vroegen ze of ze sommige tijdperken alleen mochten bezoeken. Hoewel ik over dit verzoek moet nadenken, geloof ik dat ze bewezen hebben dat ze te vertrouwen zijn en beschikken over verantwoordelijkheidsgevoel. Ook Catherine zal mij helpen met de beslissing of ze gereed zijn om alleen te reizen. Nu moet ik afscheid nemen van de schepsels, want ik weet niet hoe lang het duurt alvorens ik dit tijdperk opnieuw bezoek."

Deze schets van het bomendorp kan ik wellicht nuttig gebruiken.

Met deze laatste opmerking kwam dit verslag tot een einde. Op dezelfde pagina had Atrus nog een ruwe schets gemaakt, zo te zien van het bomendorp van de schepsels, waarbij hij ook had aangegeven dat er ergens tussen een vierkante en een ronde hut nog een loopbrug gemaakt moest worden. Het leek mij niet

onverstandig om deze plattegrond, zo goed en zo kwaad als het ging, in mijn opschrijfboekje over te nemen.

Op de pagina daarnaast was nog een veel gedetailleerdere tekening geplaatst van een van de boomhutten. Daarboven was, in roestbruine inkt, ook een gedeelte weergegeven van wat wel molenwieken met daarop gespannen zeilen leken te zijn.

Verder had dit laatste deel van het verslag weinig onthullende zaken aan het licht gebracht. Duidelijk was in ieder geval dat het wat SIRRUS en ACHENAR betreft, ten tijde van dit verslag nog koek en ei was, het waren nog brave jongetjes. Dat hier echter de kiem werd gelegd voor hun solo escapades die uiteindelijk zouden uitmonden in laakbaar gedrag, bij althans minstens één van beide, was duidelijk. Ik zette het boek terug op zijn plaats in de boekenkast en wist wat mij te doen stond. Ik moest nu de roterende toren in de laatste beschikbare stand manoeuvreren, om zo de aanwijzing te verkrijgen die mij naar het verborgen schakelboek van Kanaalwoud zou brengen.

Het boek bevat ook nog een schets van een boomhut en wieken van een molen.

In deze stand staat de roterende toren goed om de hint betreffende de geheime bergplaats van het schakelboek naar het Kanaalwoud Tijdperk te verkrijgen.

Ik activeerde het schilderij en draaide de straal verder die de positie van de roterende toren aangaf. Snel haalde ik mijn vinger van de knipperende knop, zodra de lichtstreep boven het bouwsel dat de reuzenboom omhulde, opnieuw rood werd. Nadat het gerammel van de toren verstoven was ten teken dat deze de nieuwe ingestelde positie had aangenomen, opende ik de geheime gang achter de boekenkast en begaf mij naar de toren.

Zoals verwacht mocht worden, keek de open kier in de wand boven de

ladder met het geopende boek nu regelrecht uit op de enorme boom. Vanuit dit hoge gezichtspunt was nu pas goed te zien hoe reusachtig die boom wel was. De top van de woudreus stak zelfs nog bijna boven deze toren uit, die toch op de hoogste rotoppunt van Myst-eiland was gebouwd! Daarmee vergeleken leken de omringende bomen, die écht volwassen, volgroeide exemplaren waren, wel stekjes of bonsaiboompjes te zijn!

Lang bleef ik dit uitzicht evenwel niet bewonderen, want ik was veel te nieuwsgierig welke hint de toren mij nu zou

Vanuit de toren kan ik nu pas goed zien hoe enorm die woudreus is.

aanbieden, bovenaan de ladder met de sleutel. De plaquette die daar verschenen was, liep ditmaal niet over van informatie. Slechts drie cijfers werden getoond, 7, 2 en 4. Dat was alles.

Gelukkig wist ik meteen wat ik met deze getallen moest doen. Dit was natuurlijk de driecijferige code die ik nodig had om de kluis in de blokhut te openen! Wat voor belanghebbende inhoud zou deze bevatten? Daar zou ik nu spoedig achterkomen.

Terug in de bibliotheek sloot ik de geheime gang en maakte de ingang weer vrij. Na een korte wandeling arriveerde ik bij de blokhut en ging naar binnen. Daar stelde ik op de kluis het getal '724' in en testte vervolgens de hendel.

De kluis ging open! Maar net als in de drijvende hutkoffer in het Tijdperk van het Stenen Schip bevatte deze geen rijkdommen of kostbaarheden, maar slechts een 'nuttig' voorwerp, in dit geval een doosje lucifers! Om dat nou in een kluis te bewaren... Of had Atrus dat gedaan omdat hij bang was dat er nog méér van zijn bezittingen in brand zouden worden gestoken? Wie weet...

De lucifers kon ik hier echter heel goed gebruiken, want daarmee werd het mogelijk om de waakvlam onder de ketel in deze ruimte te ontsteken. Ik streek een lucifer af en hield deze bij het vierkante gaatje linksonder de ketel. De waakvlam floepte aan!

De volgende actie die ik nu moest ondernemen, was logisch. Ik draaide aan het rode wiel om de gasleiding die naar de ketel liep, open te draaien. Even hoorde ik gesis, maar daarna zag ik dat de branders onder de ketel tot ontsteking kwamen. Door het wiel nog wat verder open te draaien kon ik bewerkstellen dat de vlammen flink oplaaiden.

Kennelijk was er in de ketel water aanwezig, dat nu snel aan de kook werd gebracht en in stoom veranderde. Hierdoor nam de druk in de ketel gestaag en rap toe, hetgeen door de rode naald op de ronde klok middenvoor op de ketel werd aangegeven. Zodra deze naald helemaal in de rechterhoek was beland en niet meer verder kon opschuiven en ik mij begon af te vragen of deze stoomketel ook een veiligheidsklep bevatte of zoiets, klonk er een klikkend geluid en schoot de naald razendsnel naar de nulstand terug. Lang duurde dit niet, want al snel kwam de ketel opnieuw onder stoom te staan. Zodra de naald wederom de maximale druk aangaf, klikte hij echter opnieuw terug naar 'nul' en dat spelletje bleef zich herhalen, maar

niet eindeloos. Na hooguit een tweetal minuten staakte de naald zijn heen en weer gejojo en bleef hij op de meest rechtse stand staan.

Tja, wat nu? Iets wat besluiteloos bleef ik naar de ketel staren, waaronder het vuur fel bleef branden. Of het water was nu verkookt, of de stoom werd niet meer afgevoerd. Dat laatste was wellicht niet wenselijk, dus na een ogenblik besloot ik de gastoevoer voor de zekerheid maar weer af te sluiten, om zo het vuur onder de ketel te doven. Na een ogenblik was dat gebeurd en zag ik de naald in de ronde klok langzaam teruglopen naar nul.

Het effect leek echter averechts te zijn, want het volgende ogenblik schrok ik mij een hoedje. De hele blokhut daverde van een enorme dreun, die wel wat weg had van een gigantische hamerslag! Tijdens deze klap schoot de naald weer snel naar de

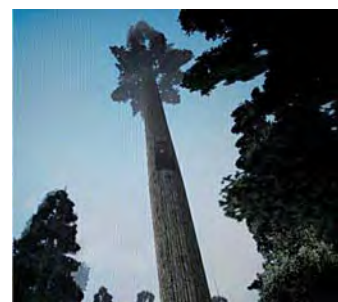

In de stam van de reuzenboom is opeens een grote rechthoekige ruimte verschenen.

rechterkant van de schaalverdeling, om daarna opnieuw langzaam naar links te bewegen, richting de nul. Nauwelijks was ik van de schrik bekomen, of een volgende harde hamerslag deed de hut opnieuw trillen op zijn grondvesten en schoot de naald wederom bliksemssnel naar rechts. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Er weerklonk een derde klap, die net als de eerste twee van buiten leek te komen, vanaf de plek waar de reuzenboom stond! Snel liep ik naar buiten en was net op tijd bij het stenen muurtje rondom de grote boom gearriveerd om te zien dat daar een grote rechthoekige, meer dan manshoge ruimte in de stam van de boom was verschenen, die daarin was uitgehakt en die zich een stukje boven het platform bevond. De hamerslagen gingen echter door en bij iedere slag zakte de boom ongeveer een meter in het platform weg. Zodoende zonk de rechthoekige opening al snel in het stenen

omhulsel en verdween uit het zicht. Na nog een paar slagen kwam de boom tot rust. Die opening, die nu dus onder de grond was verdwenen, was royaal hoog, breed en diep genoeg om een volwassen iemand te kunnen herbergen. Het kon bijna niet anders dan dat het de bedoeling was om snel in te stappen zodra de rechthoekige ruimte omhoog kwam, omdat de boom wellicht de verblijfplaats van het schakelboek zou blootleggen.

Terug in de blokhut ontstak ik weer het vuur onder de ketel en zodra de naald van de meter omhoog was gelopen en voor het eerst terugklikte naar nul, liep ik snel richting de boom. Nog voor ik bij het platform was aangekomen, zag ik evenwel dat ik daar net te laat zou arriveren. Met nog een paar meter die ik af had te leggen zag ik dat de opening in de stam al op gelijke hoogte met het platform was gekomen en zodra ik het korte stenen trappetje had beklommen, was de vloer van de opening al een meter hoger gearriveerd en klikkend schoof zowel de boom als de opening steeds verder de hoogte in. Wel zag ik dat in het plafond van de opening een lampje was aangebracht, en in de rechterwand leek een knopje te zitten. Aldus kreeg het geheel de uitstraling van een lift, maar wel een hele vreemde. Normaal is de lift een vaste constructie die in een lege ruimte, de liftkoker namelijk, omhoog en omlaag kan bewegen. Hier was de 'liftkoker' dus massief, namelijk de boom zélf en de lift was een 'lege' rechthoekige ruimte. Hoe kwam iemand op het

De reuzenboom is nu onbetwistbaar het hoogste punt van Myst-eiland geworden.

idee... Ik wachtte even tot de boom tot rust kwam en zag dat de opening zich nu op een behoorlijke hoogte bevond. De kruin van de boom was aldus ook vele meters de hoogte ingeschoten en toonde nog nadrukkelijker dan eerst boven de omgeving uit. Deze gigantische boom was nu onbetwistbaar het hoogste punt van het hele eiland geworden!

Het was in ieder geval duidelijk dat ik een tweede poging moest wagen. Eerst moest het vuur weer uit, waardoor de boom zou zakken. Daarna moest ik het wederom ontsteken en vervolgens ervoor zorgen tijdig bij het platform te zijn, zodat ik daar in de opening kon springen, zodra deze langs kwam. Nadat ik de gastoevoer had afgesloten en na een minuutje weer hersteld, sprintte ik naar buiten en was tijdig terug bij het platform. Pas bij de eerstvolgende slag arriveerde de bovenkant van de opening bij het platform en kon ik aldus het juiste moment uitkiezen om in de boomlift te springen.

Na iedere klik schokte de boom een stuk omhoog en omdat de opening niet afgesloten kon worden, leek het mij raadzaam om zo dicht mogelijk tegen de achterwand te blijven staan. Want stel je voor dat ik tijdens zo'n schokkige beweging mijn evenwicht zou verliezen en naar buiten zou kukelen, dat zou niet best zijn!

Langzaam maar zeker zag ik de boomkruinen rondom mij in de diepte verdwijnen, totdat de boom, enkele meters boven deze boomtoppen, tot rust kwam. Ik keek nu uit in de richting van de torenklok in het water, maar vanuit mijn hoge standpunt was ik zelfs deels in de lage voortjagende wolken terechtgekomen. Het leek nu wel of er een dikke mistbank boven zee hing en ook de klokkentoren zelf werd door nevels omringd.

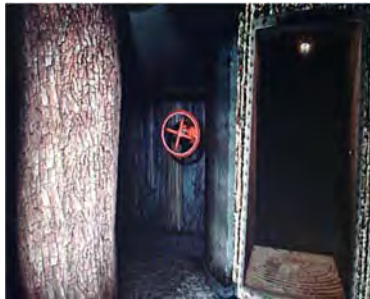
Maar ik was niet in deze boom gaan zitten om van het uitzicht te genieten, maar om een schakelboek te vinden. Ik drukte eens op de knop die in de zijwand zat. Meteen klonk er een dreunende hamerslag en zakte de boom een stukje. Lang bleef deze positie echter niet gehandhaafd, want na een tiental seconden klonk er een zachtere klik en werd de boom in zijn oorspronkelijke hoogste positie geparkeerd. Ach ja, natuurlijk! Het vuur onder de ketel brandde nog steeds, zodat de stoom die werd opgewekt, opnieuw werd gebruikt om de boom omhoog te krikken. Maar dan had ik wél een probleem. Hoe kwam ik nu weer beneden?

De oplossing was vrij simpel. Door de knop ingedrukt te houden, kon ik bewerkstelligen dat er achter elkaar hamerslagen klonken en de boom bleef zakken. Dat kwam mooi uit, want zo kon ik dan ook kijken waar de boomlift ónder het plateau zou uitkomen... dacht ik tenminste! Maar dat plannetje ging mooi niet door. Zodra de opening op gelijke hoogte met het plateau was gekomen, was het onmogelijk om de boom verder te laten zakken, ook al hield ik mijn vinger stevig op de knop gedrukt. Kennelijk was op dit punt de stoomdruk te groot geworden. Er zat dan ook niets anders op om daar beneden snel uit te stappen en vervolgens zag ik hoe de boom zich al klikkend weer in de hoogte verhief.

Het werd tijd voor een list, maar ook ditmaal was het niet moeilijk om het gewenste doel te bereiken. Opnieuw moest ik nu het vuur onder de ketel doven, snel weer teruggaan en instappen zodra de opening, al dalend, bij het platform arriveerde. In dat geval zou de boom wél verder blijven zakken, mij meenemend naar onder de grond.

De juiste mate van snelheid had ik wel inmiddels te pakken en zo arriveerde ik, na het doven van het vuur, bijtijds bij het platform om opnieuw in de boomlift te kunnen stappen. Snel sprong ik naar binnen en zag dat de lift rap in de donkere grond onder het platform wegzakte. Na een paar hamerslagen en meters verscheen er echter een open ondergrondse ruimte, alwaar de boom al snel tot rust kwam. Ik belandde in een deels kunstmatige, deels natuurlijke ruimte, die min of meer rond en niet al te hoog

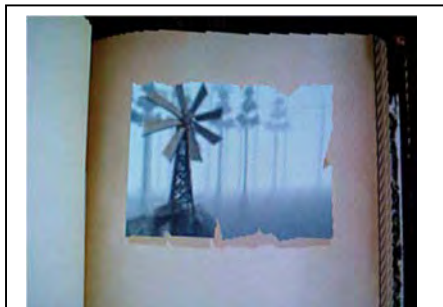
Ook in deze ondergrondse ruimte kan men desgewenst het vuur onder de ketel ontsteken of doven.

was. Rondom stonden houten pilaren die niet allemaal even dik waren en ook op onregelmatige afstanden stonden. Dit waren de stammen van de omringende kleinere bomen, die nog een eindje onder de grond doorliepen, zonder zich al te vertakken tot wortels. Links van de boomlift bevond zich in de wand een rood metalen rad, dat hetzelfde oogde als het wiel in de blokhut. Desgewenst kon men hier ook het vuur van de ketel ontsteken of doven. Dat was nodig als men met behulp van de boomlift weer naar boven wilde gaan. Dat was ik in ieder geval

niet van plan, want mijn blik werd spoedig getrokken naar een afgezaagde stam in ongeveer het midden van de ruimte, die hierdoor de functie van een tafeltje kreeg. Een af en toe knipperend lichtpeertje daarboven gaf het nodige licht en scheen aldus vrij helder op het dichtgeslagen boek dat op dit 'tafeltje' lag. Dit was het schakelboek dat ik zocht, zoals al spoedig bleek zodra ik het boek oppakte en opensloeg. De foto in het schakelboek toonde ditmaal een erg scherp filmpje van een

Op een afgezaagde boomstam in het midden van de ruimte ligt het schakelboek.

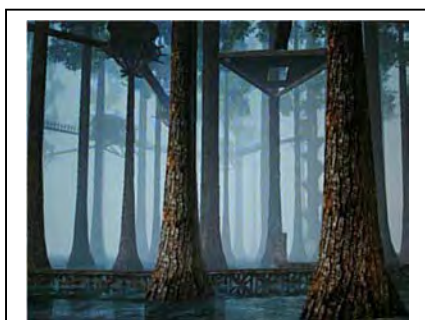
Deze wereld wordt mijn reisdoel.

zee, waaruit een woud met grote bomen omhoog rees. Rondom de bomen waren diverse houten looppaden aangelegd. Ook was er een rotseilandje zichtbaar, waarop zich een draaiende molen bevond. Nadat de camera een stukje boven de oceaan had gevlogen en langs deze molen was gescheerd, keerde hij terug in het woud en zag ik dat ook op enige hoogte tussen de bomen loopbruggen en hutten waren aangebracht. Ik herkende diverse zaken uit het reisverslag van Atrus. Deze wereld was Kanaalwoud, geen twijfel

mogelijk. Nou, ik moest mijn reis naar dit tijdperk nu maar gaan ondernemen. Ik haalde even diep adem en legde vervolgens mijn hand op de foto.

Hoofdstuk 9: Dwalen door Kanaalwoud.

Net als in het vorige tijdperk was het de omgeving die mij onmiddellijk wakker schudde zodra ik door het schakelboek op de plek van bestemming werd gedropt. Ditmaal was dat aan het eind van een doodlopende vlonder, aan de voet van een grote boom. Regen en onweer deden mij ditmaal niet rap uit mijn sluiert ontwakken, maar wel een lome en vochtige hitte die als een deken om mij heen viel. Maar dat was niet alles. Mijn oren werden gebombardeed door een ware kakofonie van gekwaak, getjilp, gekwetter en gezang. Dit leek wel een tropisch oerwoud en om mij heen turend bleek die conclusie niet ver bezijden de waarheid te zijn. Ik bevond mij midden in een woud, bestaande uit enorme bomen, maar de grond was kaal. Geen wonder, want er was hier geen grond! Alle bomen stonden in het water en zodoende was er geen lage begroeiing aanwezig. Door middel van een groot aantal houten vlonders die vlak boven het water tussen de diverse boomstammen heen zigzagde, had men het hier begaanbaar gemaakt. De kruinen van de bomen begonnen allemaal zonder uitzondering pas op tien tot vijftien meter boven de waterspiegel en zodoende kon ik gemakkelijk langs de diverse stammen heen turen. Waarom dit tijdperk 'Kanaalwoud' werd genoemd, was overduidelijk. Het water rondom de vlonders en boomstammen klotste zachtjes en stroomde zichtbaar langzaam voort. Ik stak mijn hand even in het water en voelde vrijwel niets, wat betekende dat de temperatuur van dit water ook tropisch was en rond de 30 graden moest liggen. 'Woud' was echter een overdreven term voor deze groep bomen waartussen ik mij nu bevond. Het waren slechts enkele tientallen bomen en naar rechts turend zag ik dat daar al snel de open oceaan volgde. Hoewel de lucht onbewolkt was, was deze toch bezwangerd van vocht. In het bleke hemelblauw scheen slechts een waterig zonnetje, dat maar flauwe schaduwen wierp. Dat was prettig, want ook zonder felle zon was het hier al drukkend genoeg. Recht vooruit had ik zicht op een, deels in nevels gehulde rots en in deze nevels kon ik daarboven de vage omtrekken van een molen onderscheiden, waarvan de wieken langzaam, maar gestaag rondraaiden. Dat moest het rotseilandje zijn, het restant dat van het voormalige grote eiland was overgebleven, waar Atrus in zijn verslag over geschreven had. In die richting eindigde het woud ook al voor het eiland. Wat verder naar links zag ik een vreemd soort wenteltrap langs een dikke boomstam omhoog kringelen. Mijn blik naar boven richtend, zag ik dat vlak onder de meeste boomkruinen ook een wirwar van loopbruggen was aangebracht, die hier en daar bij ronde of rechthoekige boomhutten uitkwamen. Dat moest het dorp van de boombewoners zijn, maar van enige activiteit was daarboven nu niets te bespeuren.

Langs de reusachtige stammen turend, zie ik verderop een soort wenteltrap en een simpele houten lift.

Via die wenteltrap kon men wellicht het dorp betreden, maar ik zag ook dat een andere vlonder naar een rechthoekige houten 'doos' leidde, die wel een soort van lift leek te zijn. Boven de 'doos' kon ik namelijk nog juist een katrol ontwaren, waardoor een touw liep dat in de hoogte verdween. In die richting, meer naar links en naar achter, strekte de bomengroep zich wat verder uit, maar ook daar kon ik de rand van de bomengroep, die zo te zien slechts tussen honderd en tweehonderd bomen groot was, gemakkelijk ontwaren.

Ik liep de steiger af waar ik door het schakelboek was neergezet en arriveerde al snel bij een splitsing. Ik bleef rechtdoor lopen. Onderwijl viel het mij op dat op de vlonders ook buizen waren aangelegd. Bij iedere splitsing splitste deze buizen ook en op de 'kruispunten' was telkens een rond koppelstuk aangebracht met een wijzer daarop, waarmee een van de takken afgesloten kon worden, althans zo leek het.

Ik verstoort met mijn komst een kikker die zit te rusten op een vlonder.

Bij de tweede splitsing aangekomen wilde ik linksaf slaan om richting de lift te lopen die ik had gezien, maar plots viel mijn oog op een kikker, die even verderop op de vlonder zat. Op mijn nadering hipte hij echter weg, en sprong vervolgens met een plons in het water. Vanuit de boomkruinen bleef het oorverdovende vogelconcert doorgaan, maar die geleverde beestjes lieten zich voorsnog niet zien. 'It would be quiet in the woods if only a few birds sing,' schoot er door mij heen

terwijl ik mijn voorgenomen route nam en ik kon niet nalaten deze synthesizersong van de groep Mekanik Commando uit het begin van de jaren '80 te neuriën onder het lopen.

Aankomend bij de lift zag ik dat het een simpel houten hokje was, wat aan de bovenkant voorzien was van een katrol en een dik touw, dat aan de vier hoekpunten van de lift was bevestigd. Het geheel zou zo wel opgehesen kunnen worden. De deur schoof moeiteloos open en ik trad binnen. In de deur was een rechthoekige opening aangebracht, die als 'raam' dienst deed. Ik sloot de deur. Rechts hiervan zat een hendel, die ik naar onderen kon overhalen. Er gebeurde echter niets. Na nog een poging die geen succes had, verliet ik de lift maar weer. Kennelijk ontbrak hier de energie om de lift op te heffen. Ik keek eens naar de buis die tot hier doorliep. Er zat aan het eind een verticale ronde verdikking op gemonteerd, wat het motortje leek te zijn om de lift op te heffen. Het begon mij te dagen. Hoewel Atrus nergens in zijn verslag iets over een molen had geschreven, had hij op de laatste bladzijde van zijn dagboek wél een detail van de molenwieken getekend. Leek het niet logisch dat de benodigde energie door die draaiende molen ginds geleverd zou worden? Het was wellicht verstandig om daar eerst eens een kijkje te nemen. Ik had al gezien dat de diverse looppaden weliswaar kriskras tussen de boomstammen door liepen, maar dat de afstanden alles behalve groot waren. Hierdoor bleef het mogelijk alles min of meer te overzien en zodoende het nodige overzicht te houden. Ik liep terug en vervolgens in de richting van het rotseilandje.

Ik slaag er niet in met deze hendel de lift in beweging te krijgen.

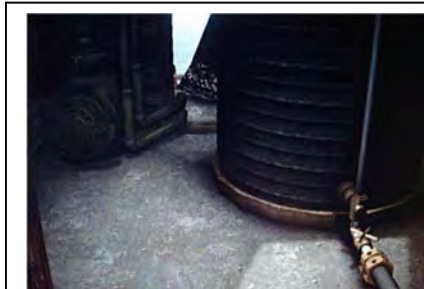
De molen op het rotseilandje is mijn volgende doel.

De rots was niet al te groot en rees ook niet meer dan een vijftal meters boven het zeeoppervlak uit. De houten vlonder ging hier over in een pad van grijze rots, dat echter door mensenhanden geëgaliseerd leek te zijn. De overige rotsen waren duidelijk van

vulkanische oorsprong en zagen er veel donkerder uit.

Het rotspad slingerde in een paar bochten omhoog en ik zag dat dat ook gold voor een niet al te dikke buis, die onderaan aan de pijpleiding die op de vlonder lag, gekoppeld zat.

Bovenop de rots bevond zich een klein plateau, waarop een eenvoudige rechthoekige houten hut was neergezet. Op de linkerkant van het dak van deze hut was de eigenlijke windmolen gebouwd. Het was een eenvoudige constructie. Een open houten toren, die zo wel iets weg had van een antieke boortoren, waaraan de wieken met de zeilen waren bevestigd. Het geheel leek wel op zo'n windmolentje dat je wel eens in Zuid-Europa aantreft, of op de Amerikaanse prairie. De acht wieken en zeilen waren broodnodig, want tussen de bomen was het vrijwel windstil en ook op dit wat hogere punt hier was het zwoele briesje niet veel meer dan zwak tot net aan matig. In het hart van de 'boortoren' liep een metalen stang naar beneden, die ronddraaide en in de hoek van de hut de energie leverde voor een machine, die daar langzaam zoemend zijn werk deed. Er zat ook een hendel, waarmee ik dit apparaat desgewenst even kon stilzetten, maar daar had ik geen behoefte aan. Er liepen hier ook een tweetal buizen, die uitkwamen boven een groot, meer dan manshoog vat, dat het grootste gedeelte van de rechterkant van de hut in beslag nam. Ik zag dat via de buizen water in dit vat werd gepompt. De buis die langs

Het apparaat links pompt het water omhoog, dat in het vat rechts wordt verzameld. Die potentiële kracht kan ik nuttig gebruiken.

het pad naar boven liep, was aan de onderkant aan dit vat gekoppeld. Daar zat ook een kraan, die gesloten bleek te zijn. Ik draaide hem open en hoorde hoe het water uit het vat nu klokkend de buis in liep en verder naar beneden stroomde. Daarmee leek het energieprobleem zeer eenvoudig opgelost te zijn. Daar beneden zou alles dus wel op waterkracht lopen!

De schaduw van de molen is goed zichtbaar op het bijna rimpelloze water.

Ik gunde mijzelf nog even de tijd om tussen het vat en de machine door te lopen, naar de opening aan de andere kant van de hut. Daar daalde de rotsen steil naar zee af en zag ik ook beide buizen in het water verdwijnen. Mooi was hier trouwens de schaduw van de molen op het blauwgrijze, bijna rimpelloze water te zien. Ik had hier vrij uitzicht op de bleek blauwe hemel en de uitgestrekte oceaan. Het was water, water en nog eens water wat ik zag, andere eilanden of boomgroepen waren niet te zien.

Het leek erop dat ik hier al alles had gedaan wat er te doen was – niet meer dan dat kraantje opendraaien – en dat ik nu desgewenst mijn zoektocht in het dorp van de boombewoners kon beginnen. Dat wil zeggen, als de lift nu wél werkte. Het was trouwens raadzaam om ook alle vlonders hier beneden even af te lopen.

Tijdens mijn tocht naar beneden en gedurende mijn wandeling over de vlonder, vergezelde het klokkende geluid van het stromende water door de buizen mij. Bij de eerste splitsing besloot ik eerst naar links af te slaan, om zo een kijkje te nemen bij de boom met de houten wenteltrap. Zodra ik echter op de loopplank stapte die naar daar leidde, viel het watergerucht weg. Ik liep terug naar de splitsing en zag de oorzaak. De ronde geleider daar leidde het water naar rechts, de andere richting dus.

Door middel van deze geleider kan ik het water de gewenste kant op laten stromen.

Ik haalde de paarsige hendel over en schoof deze naar links, wat niet geheel zonder moeite en met enige gepiep gepaard ging. Het water stroomde nu tenminste in de richting van de wenteltrap. Daar was een soortgelijke ronde machine op de vlonder gemonteerd als ginds bij de lift en aan het lichte gebrom kon ik horen dat deze in bedrijf was. Er liep hier ook een dikke kabel omhoog, die leek te eindigen bij een houten plateau in de hoogte, waar ook deze wenteltrap naartoe leek te leiden, al kon ik dat niet goed

zien. De ingang van de trap werd afgesloten door een simpel houten deurtje, die echter afgesloten bleek te zijn! Door de kieren van het hout heen kijkend, want veel meer dan een paar tamelijk slordig aan elkaar getimmerde houten planken was deze deur niet, zag ik aan de binnenkant een deurkruk zitten. Als ik van deze doorgang gebruik wilde maken, dan zou ik toch eerst naar boven moeten, vervolgens langs de wenteltrap afdalen en dan deze deur ontsluiten.

Een simpel houten deurtje verspert de toegang tot de wenteltrap.

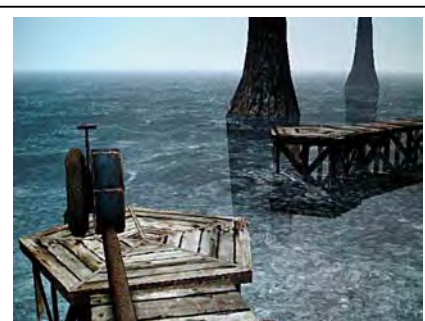
Ik liep terug en door, waarbij ik wel eerst de moeite nam om het water ook in de richting te leiden waarheen ik liep. Spoedig arriveerde ik bij een volgende tweesprong en ik besloot eerst links aan te houden. Dit looppad liep langs de rand van de groep bomen en ik zag ginds dat een vlonder doodliep en kennelijk gewelddadig aan zijn eind was gekomen. Een aantal geblakerde resten hout stak uit het lauwe water omhoog. Dan moest dit de plek zijn waar de boomwezens de oude man hadden gecremeerd, nadat deze zelfmoord had gepleegd. Ik nam in nagedachtenis even een plechtige stilte in acht, maar maakte daarna rechtsomkeert. Daar vervolgde ik de oorspronkelijke route en zag dat ik nu links liep

Ik stuit op de vlonder waarop de oude man is gecremeerd.

van de vlonder die doodliep bij de boom waar ik hier was gearriveerd. Ik zag trouwens dat in de verte een tweede lift aanwezig was en het leek een goed idee om eerst dat verste punt op te zoeken.

Zo makkelijk werd het mij echter niet gemaakt. Abrupt eindigde hier de vlonder, al leek deze ginds na een vijftal meters weer door te lopen. Wat waren dit voor grappen? Een kampioen verspringen kon deze afstand wellicht net overbruggen, maar ook dan zou hij er niet zonder een nat pak vanaf komen, want beide vlonders maakten ten opzichte van elkaar een knik, zodat er maar weinig ruimte was voor een aan- of uitloop. Er zat hier op de vlonder ook een apparaat

Mijn route wordt hier plots gestuit!

bevestigd, hoewel ik hier geen lift kon ontdekken en ook de dichtstbijzijnde boomstam zich op enkele meters bevond. Toch haalde ik de hendel maar eens over... Kijk daar eens! Met een geklok rezen er nu een aantal houten treden uit het water omhoog, waarmee de afstand tussen beide vlonders werd overbrugd. Nu kon ik doorlopen, maar was het wel uitkijken geblazen, want door hun verblijf onder water was het hardhout weliswaar niet vermolmd, maar wel spekglad geworden. Ik kon nu echter regelrecht doorlopen naar het verste punt bij de tweede lift, waarbij het mij opviel dat op de loopbrug waarop ik nu liep, geen buis was aangelegd.

Uit het water rijst een brug omhoog!

De lift was bevestigd op een vlonder die weer wel voorzien was van een buis, maar toch zou deze mij niet naar boven weten te vervoeren. Mijn oren vingen alleen het zachte geklots van het water op, het gekwetter van de vogels en het gekwaak van de

kikkers, maar niet het stromen van water door deze buis. Ik moest natuurlijk her en der een paar geleiders omzetten, om het water nu naar hier te leiden. Ik volgde de buis terug, maar mijn weg werd opnieuw gestuit. Ditmaal hield niet alleen de vlonder op, maar sloot ook de buis niet aan op het stuk dat zo te zien een paar meter verderop wél doorliep. Daar kon ik echter wat aan doen. Er bevond zich hier een lier en zodra ik daaraan

Hier worden vlonder én buis onderbroken.

Maar daar kan ik iets aan doen!

zwengelde, ontvouwde een stuk buis zich, dat aan deze kant in diverse delen in elkaar geschoven zat en nu werd uitgevouwen. Dit stuk telescoopbuis werd aldus automatisch aan de overkant aan het andere stuk buis gekoppeld. Goed, die kink in de kabel was nu hersteld, nu de energie zélf nog. Ik moest helemaal omlopen, via het uit het water verschenen bruggetje en vervolgens aan de andere kant een heel eind terug. Uiteindelijk moest ik twee geleiders omzetten en ik liep even voor de zekerheid door tot aan de andere kant van de telescoopbuis waar de vlonder doodliep, om mij daar ervan te vergewissen dat het water nu wel degelijk door dit stuk buis richting de tweede lift liep. Dat bleek het geval te zijn. Nu moest ik voor de tweede keer helemaal omlopen, maar even later stond ik dan voor de tweede lift. Het watergeklok en het motergebrom gaven aan dat deze vermoedelijk nu wél zou functioneren. Dat omlopen had trouwens toch wel enige zin gehad, want op die manier had ik tussen de bedrijven door inmiddels alle loopbruggen verkend. Er was hier beneden verder niets te vinden, met uitzondering van de twee liften en de deur die toegang bood tot de wenteltrap.

Ik betrad de lift, die eender bleek te zijn aan het eerste exemplaar, sloot de deur en haalde de hendel over. Met een zacht geratel en licht schommelend zette de lift zich in beweging. Door de rechthoekige opening in de liftdeur zag ik het water langzaam maar zeker in de diepte verdwijnen en kroop mijn blik langs de boomstammen

omhoog. Na een ogenblikje werd mijn weidse uitzicht echter ontnomen door een houten wandje dat in beeld schoof. Kort daarop kwam de lift tot stilstand. Kennelijk was ik in een dichte ruimte gearriveerd, vermoedelijk een boomhut. Hierboven hoorde ik trouwens alleen nog maar het gefluit van de vogels en in plaats van het gekwaak van de kikkers klonk hier het gesuisel van de lichte bries door het lover en regelmatig klonk er ook het licht gekraak van werkend hout.

Mijn veronderstelling bleek juist te zijn, wat bleek zodra ik de liftdeur opende. Ik arriveerde hier in een boomhut, maar wel een die geheel gesloten was. Ramen of een andere deur ontbraken. De enige ingang tot deze houten boomhut werd gevormd door deze lift.

De verder kale en rechthoekige hut was leeg, op een laag tafeltje na, dat tegen de korte achterwand was geschoven en dat door een eenvoudig lichtpeertje dat aan het plafond was bevestigd, werd verlicht. Op dat tafeltje lag een dik boek. Van dichtbij zag ik dat dit een Myst-schakelboek was, getuige ook het woord 'Myst' op de voorkaft. Voor de zekerheid sloeg ik het boek even open en zag inderdaad de

Onverwacht stuit ik nu al op het Myst-schakelboek.

inmiddels overbekende draaiende foto die het plafond met wolken en de kroonluchter uit de bibliotheek van Atrus op Myst-eiland toonde. Ach zo, in dit tijdperk deden we alles dus voor de verandering eens in een andere volgorde! In de vorige drie tijdperken stuitte ik al snel op de twee pagina's voor de kapotte schakelboeken van de

beide broers en moest ik enige, of zelfs veel moeite doen om bij het schakelboek te belanden dat mij terug op Myst-eiland kon brengen. Hier ging dat dus andersom. Nou, het was zonneklaar dat ik van deze mogelijkheid om terug te reizen nu nog geen gebruik zou maken. Ook was het duidelijk dat deze lift er alleen voor diende om de gebruiker bij het Myst-schakelboek te brengen en dat er vanaf hier geen mogelijkheid werd geboden om het bomendorp te betreden. Ik moest daarvoor wellicht dus toch bij de andere lift zijn.

Ik daalde weer af en liep om. Aankomende bij de splitsing richting de eerste lift, zag ik dat ik slechts één verdeler hoefde om te zetten om het water in de goede richting te leiden. Ik betrad deze lift voor de tweede maal, haalde de hendel over en nu ging ook deze lift omhoog! Na een kort tochtje arriveerde ik op een groot driehoekig houten plateau, dat tussen drie bomen was aangelegd. De lift was in een gat in het hart van deze driehoek verschenen. Dat driehoekige plateau had ik kort na mijn aankomst in dit tijdperk, al vanaf beneden gezien, schemerend tussen de bomen.

Vanaf het platform leidde een loopbrug weg in de richting van een kleine, ronde hut en daar kon – dat was al vanaf hier te zien – uit twee andere richtingen gekozen worden. Ik bevond mij nu een flink stuk boven het water en daarom was het geen wonder dat destijds die oude man te pletter was gevallen. De kans om per ongeluk van de loopbruggen te vallen, was echter zeer klein. Het hout zag er solide uit en aan weerszijde waren leuning van lianen aangebracht die tot bijna borsthoogte reikten. Nee,

Vanaf het platform met de lift leidt een loopbrug naar deze boomhut.

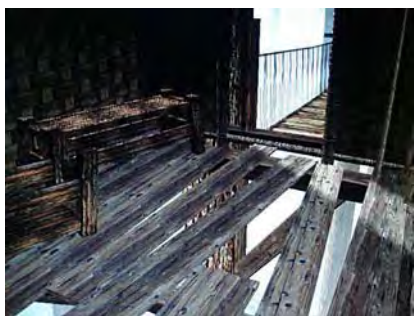

voor wat betreft de veiligheid zou ik mij over deze loopbruggen geen zorgen hoeven te maken!

Ik stak over naar de ronde hut, die zo'n vijftien meter verderop rondom de stam van een boom was opgetrokken. Het hutje was klein, kaal en verlaten. De wanden waren niet meer dan een aantal grote, rechthoekige panelen waartussen in een ruitvormig patroon dunne houten latjes waren gespannen. De boombewoners waren kennelijk wel érg gesteld op frisse lucht, want de wind werd zo vrijwel geen strobreed in de weg gelegd. Maar goed, de temperatuur en luchtvochtigheid waren hier hoog en zouden vermoedelijk wel altijd min of meer op dit peil blijven. Terwijl ik dat overdacht, viel het mij op dat de hemel nog net zo bleek blauw zag als tijdens het moment dat ik hier was gearriveerd. In tegenstelling tot Myst-eiland en de drie andere tijdperken die ik tot dusver had bezocht, leek de afwisseling van dag tot nacht zich hier voor de verandering eens in een rustiger tempo te voltrekken. Ditmaal had de zon zelfs nauwelijks vorderingen gemaakt. Dat was maar goed ook, want als hier de nacht zou vallen, dan zou het ook echt pikkedonker zijn, want lampen of andere verlichting had ik hier nog niet aangetroffen. Maar nu verlegde ik mijn aandacht weer richting de beide loopbruggen die in deze ronde boomhut uitkwamen.

Welke van de twee routes zou ik nu kiezen? Het ene looppad leidde na een vergelijkbare ronde hut, waar de route vervolgens doodliep, de andere loopbrug leidde naar een vierkante hut die duidelijk groter was en waarvan de wanden vervaardigd waren van in elkaar gevlochten brede lianen, zodat deze wel min of meer dicht waren. Die kant liep ik op.

Aangekomen in deze hut zag ik dat ondanks de wat dichtere muren ook hier voor voldoende ventilatie was gezorgd. Tegenover de ingang was een groot rechthoekig gat aangebracht dat als 'raam' dienst deed en de twee driehoekige ruimtes aan de korte zijde van de hut onder het puntdak en de wanden, waren ook open gelaten. Ik zag trouwens dat ik hier goed moest opletten waar ik mijn voeten moest neerzetten, want de houten vloer leek wel door een dronken timmerman te zijn vervaardigd. De planken lagen schots en scheef, waardoor er hier en daar kieren aanwezig waren van wel enkele decimeters breed en meer dan een meter lang! Er stonden ook een viertal houten

De vloer in de rechthoekige hut is niet bepaald goed afgewerkt.

meubels, waarvan er eentje op zijn kop lag en die het midden hielden tussen lage, langwerpige tafeltjes of eenvoudige bankjes. Ook stonden en lagen er een paar houten balken. Nee, deze hut was al lang verlaten, of nooit geheel afgebouwd. Vanaf hier was er maar één loopbrug beschikbaar die mij bracht in een volgende rechthoekige hut, die sprekend leek op het eerste exemplaar en even slordig was afgewerkt. Ook hier stonden een paar houten tafeltjes, maar ditmaal stonden daarop een

De loopbruggen zijn voorzien van stevige leuning, gemaakt van in elkaar gevlochten lianen.

In de volgende hut tref ik een groot aantal van deze vaasjes aan.

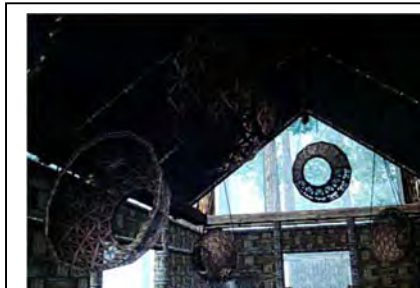
flink aantal vazen, die van een soort bruingrijze klei gemaakt leken te zijn. Ze zagen er tamelijk poreus uit, maar toen ik er een oppakte, bleek hij toch vrij stevig en tamelijk zwaar te zijn.

Ik zette de vaas terug op tafel en zag dat ik ditmaal opnieuw uit twee richtingen kon kiezen, recht door richting een ronde hut, of naar rechts afslaan, om ook dan bij een ronde hut uit te komen. Deze laatste route leek aardig in de richting van de boom met de wenteltrap uit te komen, vandaar dat ik die richting koos. Ditmaal moest ik wat behoedzamer lopen, want deze loopbrug was, in tegenstelling tot de meeste anderen, níet voorzien van leuningen. De ronde hut zelf was precies hetzelfde als de eerste waar ik in was gearriveerd. De boombewoners hielden er een nogal primitieve bouwstijl op na. Het was trouwens merkwaardig dat ik niemand tegenkwam. Op mijn wandelingen over de loopbruggen had ik zicht gehad op andere bruggen en hutten die vergelijkbaar waren met de exemplaren waarin ik tot dusver was geweest. Het dorp als geheel was bepaald niet groot en het was mij al snel duidelijk geworden dat deze woongemeenschap nu geheel verlaten was. Wat was er met de oorspronkelijke bewoners gebeurd? Waren ze vertrokken, of net als de mensen destijds geleidelijk uitgestorven? Dat waren vragen waarop ik het antwoord niet wist...

Vanuit de ronde hut leidde een tweede leuningloze loopbrug naar een andere ronde hut, die mij nog wat dichterbij de boom met de wenteltrap. Tot mijn verrassing stond er in deze hut een metalen voorwerp opgesteld, een soort statief met daarop een hendel. Ik haalde hem over en zag hoe bij de boom aan de overkant een houten deur werd geopend, precies daar waar de wenteltrap eindigde en overging in een loopbrug, die naar links liep. Maar ik zag nog meer. Aan de andere kant van de boomstam zat ook een lift bevestigd. Vanuit dit gezichtspunt leek het erop dat deze lift de gebruiker nog een etage hoger kon brengen. Waren daar dan nog meer hutten te vinden? Vlak boven het niveau waar ik mij nu bevond, begonnen echter de meeste takken met bladeren en de boomkruinen hielden verborgen wat daar hogerop nog was te vinden. Hoe dan ook, het leek erop dat ik mij sowieso naar die boom met de wenteltrap moest begeven. Ik kon daar dan afdalen en de deur beneden de trap ontsluiten, en ook zou ik het water naar daar moeten sturen om de lift te kunnen bedienen. Ik had niet het idee dat het bomendorp op dit niveau verder nog veel geheimen voor mij in petto zou hebben. Als ik mij daarin vergistte, zou ik daar vanzelf achterkomen, want

Met deze hendel kan ik op afstand een deur openen die zich bovenaan de wenteltrap bevindt.

In deze boomhut hangen allemaal gevlochten korven aan het schuine dak.

ik moest een flink stuk omlopen om bij de wenteltrap te arriveren. Op mijn tocht daar naartoe zou ik nog heel wat boomhutten doorkruisen.

Ik liep terug naar de rechthoekige hut met de vazen en koos nu wél de route die recht door liep. Door steeds goed om mij heen te kijken, was het niet moeilijk om de juiste route te kiezen. Ik had het geluk dat op deze hoogte mijn zicht, net als beneden nog niet echt door begroeiing werd belemmerd, zodat ik ook hier het overzicht kon houden en het plattegrondje niet eens nodig had dat ik uit het reisverslag van Atrus had overgenomen. Ik

arriveerde in een ronde hut, sloeg daar rechtsaf, liep vervolgens rechtdoor in de volgende, rechthoekige hut. In deze boomhut hingen allemaal korven aan het schuine dak. Waren dit grof gevlochten manden, of misschien wel een primitief soort visnetten? Ik wist het niet. De boomwezens bleken zo toch wel een nijver volkje te zijn geweest. Al doorlopende, belandde ik opnieuw in een rechthoekige hut. Vanuit dit laatste exemplaar, waar een aantal losse wandpanelen lagen opgeslagen, leidde maar één loopbrug weg, die mij tenslotte bij de boom met de wenteltrap bracht.

Zo arriveer ik bij de wenteltrap en de lift...

Daar zag ik dat ik het vanuit de hut met de schakelaar, goed had gezien. Het plateauje waarop ik was beland, bood zowel toegang tot een lift, als tot de wenteltrap, waarvan ik de toegangsdeur dus op een afstand had geopend. Mij omdraaiend zag ik vanaf hier nu een paar loopbruggen op grotere hoogte tussen de bomen lopen, die nog een paar hutten met

... en zie, hogerop, nog een paar loopbruggen en boomhutten.

elkaar verbonden. Daar zou ik mijn onderzoekingen hier tussen de bomen kunnen voortzetten en wellicht voltooien. Maar voor ik dat kon doen, waren eerst een paar voorbereidende handelingen noodzakelijk.

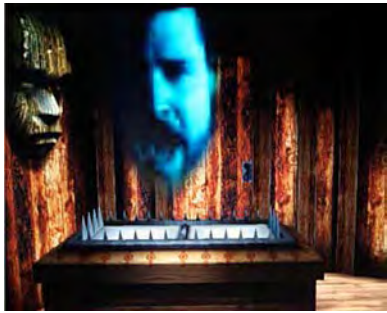
Ik daalde af via de wenteltrap, ontsloot daar beneden de deur en liep vervolgens de vlonder af, tot ik bij de eerste splitsing arriveerde. Daar zette ik de geleider om, zodat het water nu in de richting van de boom met de wenteltrap stroomde. Ik keerde op mijn schreden terug, liep weer omhoog via de wenteltrap en betrad, boven aangekomen, de lift.

Zoals verwacht, functioneerde deze nu. Langzaam schommelend ging de lift omhoog en door de rechthoekige opening in de deur zag ik al spoedig dikke takken met bladeren langs en naar beneden schuiven. Na een ogenblik kwam de lift tot stilstand bij een plateau dat midden tussen het gebladerte was aangelegd. Rechts liep een loopbrug al zigzaggend naar een tweetal hutten, die ik beneden, bovenaan de wenteltrap staand, ook al had gezien. Vanaf het platform met de lift leidde echter nog een andere loopbrug naar een derde hut, die ik vanaf beneden niet had opgemerkt. Ik besloot eerst de route richting de twee hutten te nemen.

Ik loop eerst richting de twee hutten.

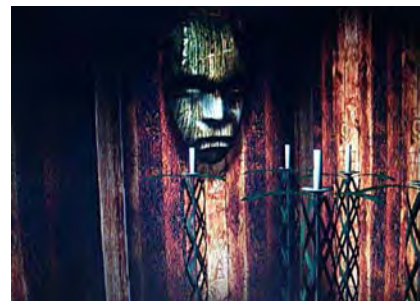
De eerste hut was niet al te groot, maar verschilde duidelijk van de boomhutten beneden. De wanden waren ditmaal uit duidelijk winddichte, stevige planken opgetrokken, waartussen geen kieren zaten. De deur was eveneens stevig, en van metaal gemaakt! Ik probeerde de simpele deurkruk en de deur ging open. Ik betrad de kleine rechthoekige ruimte. Zodra ik een stap binnen zette, hoorde ik een duidelijke 'klik' en even later verscheen er een groot zwevend blauwig gezicht boven een vreemde metalen constructie op een rechthoekig verhoog. Het gezicht begon mij in een vreemde, onverstaanbare taal toe te spreken. Na de korte speech doofde het

Boven een soort altaartje zweeft onverwacht het hoofd van Achenar, die mij in een vreemd taaltje toespreekt.

beeld, dat ik herkend had! Ik had hier naar het gezicht van Achenar gekeken. Vermoedelijk had hij de taal van de boombewoners gebezigd. In het verslag van Atrus had ik gelezen dat hij, en wat later ook Sirrus en Achenar door dit volkje als een soort goden werden gezien en behandeld. Kennelijk had Achenar deze mythe in stand willen houden. Om mij heen turend zag ik dat deze ruimte wel wat weg had van een kleine

tempel. Het zwevende beeld was boven een soort altaar verschenen en op de wanden waren een drietal houten maskers bevestigd met een op zijn best ernstige, en op zijn slechtst onvriendelijke uitstraling. Langs de muur tegenover het altaar stonden ook een zevental grote metalen kandelaars opgesteld, met daarin kaarsen.

Deze ruimte lijkt wel een tempeltje te zijn.

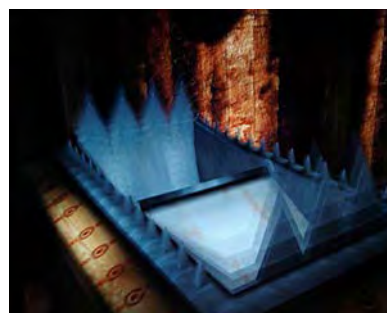
Zou het boomvolk hier zijn genegenheid jegens hun goden kunnen of moeten betuigen? Of voerde Achenar andere dingen in zijn schild en diende dit alles hier louter als afschrikking? Die laatste vraag bleek ik al ras bevestigend te kunnen beantwoorden, nadat ik die vreemde metalen constructie op het altaar nader bekeek. Het waren twee metalen platen, met allemaal grote, scherpe tanden langs de randen. Zodra ik één van deze tanden even aanraakte, kwam de hele constructie tot leven! De platen bogen iets naar beneden in het altaar, maar klaptten vervolgens razendsnel naar boven, tot de twee rijen tanden langs de korte kant tegen elkaar klaptten, alsof er sprake was van een enorme metalen bek die dichtklapte! Ik kreeg amper tijd om mijn hand bijtijds terug te trekken, want de 'hap'

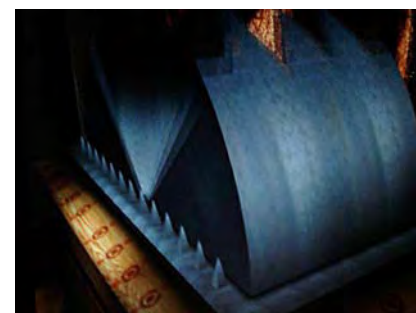
Na een korte aanraking...

en de terugkeer in de oorspronkelijke toestand was binnen twee seconden gepiept.

"Die Achenar toch...", bedacht ik, niet eens écht geschrokken, maar meer lichtelijk geamuseerd. In mijn onderbewuste had ik mij kennelijk al op een dergelijke verrassing voorbereid...

... veranderen de platen in...

... een happende metalen bek!

In deze kleine ruimte was het onderzoek in een oogwenk voltooid. De hut had trouwens nog een tweede in- of uitgang, achter het altaar. Via deze houten deur belandde ik in een kort houten gangetje, dat mij automatisch bij de tweede loopbrug bracht. Deze leidde naar de tweede, wat grotere vierkante boomhut.

Deze had wat meer weg van de hutten beneden, maar werd wel door een houten deur afgesloten, die ik echter zonder problemen kon openen. Binnen bleef de vergelijking met de hutten beneden in stand. Misschien was het vlechtwerk van de

Het bed van Achenar heeft betere tijden gekend.

wanden iets beter verzorgd, maar de afwerking van de houten vloer scoorde nog steeds een dikke onvoldoende. Rechts stond een tafel, waarop een groot aantal zeer forse metalen spijkers lagen met een dikte van bijna twee centimeter en een lengte van ruim twee decimeter, alsmede een aantal metalen klampen, een tang en een gebruiksvoorwerp dat het midden hield tussen een seis en een hakmes. Langs de wand stonden een drietal speren en puntige palen, alsmede een seis en een soort hooivork met twee tanden, al kon ik niet bedenken waar dit laatste attribuut hier nuttig ingezet zou

kunnen worden. In de andere hoek van de ruimte stond een bed, althans wat ervan was overgebleven. In de lattenbodem ontbraken een paar latten en een matras, lakens en dekens ontbraken geheel. Aan het plafond hing een lichtpeertje.

Dat deze ruimte aan Achenar toebehoorde of had toebehoord, bleek echter overduidelijk, zodra ik naar de andere hoek liep. Daar lag namelijk een blauwe pagina op de houten vloer, vlak voor een vreemdsoortig metalen apparaat. Ik pakte de blauwe pagina op en bestudeerde dit apparaat daarna nader. De sokkel zag er al merkwaardig uit en over de bovenkant, die de vorm had van een schotel, was een metalen raamwerk gespannen. Deze diende kennelijk om het inwendige te beschermen, wat uit een rond, donker glas bestond. Voor het apparaat waren een viertal groene vierkante knopjes bevestigd, waarvan de eerste, meest linkse, fel was verlicht. Ik drukte er eens op. Het glas lichtte op en daar verscheen het gezicht van Achenar opnieuw, in blauwtinten. Hij stak een korte speech

Op de vloer, voor dit vreemde apparaat, ligt de blauwe pagina!

af, in die vreemde taal die ik zojuist ook had gehoord. Sterker nog, het leek wel hetzelfde toespraakje te zijn dat mij in de vorige hut had overvallen. Daarbij zweefde het hoofd van Achenar boven het altaar. Kon hij met behulp van dit apparaat zijn beeld naar daar zenden? Het leek erop. Misschien zei hij wel: "raak het altaar niet aan, want dan zal het u slecht vergaan!" Dan was het mijn eigen schuld als daar mijn hand tussen de metalen tanden was vermorzeld, had ik zijn raad maar niet in de wind moeten slaan... Wat zouden de andere drie knopjes trouwens opleveren?

Ik ben niet onder de indruk van Achenars' dreigende taal.

Het tweede knopje leverde een vergelijkbare toespraak op, die iets langer duurde. Ditmaal was het beeld echter sterk ingezoomd, zodat alleen de mond van Achenar zichtbaar was. Tijdens zijn redevoering trok Achenar soms een ietwat grimmige grimas, waarbij hij zijn tanden ontblootte. Dat zou zeker indruk maken op de boomschepsels, maar ik werd er niet door geïmponeerd. Dat kwam wellicht ook omdat ik toch niet kon verstaan wat hij

zei.

Het derde knopje leverde een vergelijkbare speech op als die het eerste knopje had getoond en daarom verwachtte ik niet dat het vierde knopje iets onverwachts zou opleveren. Maar daarin vergistte ik mij. Even verscheen er een blauwige storing, maar daarna verscheen het hoofd van SIRRUS in beeld! Gezien zijn houding leek het wel of hij met het bedieningspaneel van dit apparaat had gespeeld, want ook bleek uit zijn eerste woorden: "Ik hoop dat ik op het juiste knopje heb gedrukt... een heel interessant apparaatje, mijn beste broer... Ik wis toch niets belangrijks, hoop ik?" En hier liet SIRRUS even een kort, spottend lachje los. Kennelijk waren zijn bedoelingen echter niet als zodanig bedoeld, maar had hij een belangrijke tijding voor zijn broer.

*"Ik wis toch niets belangrijks?"
zegt SIRRUS spottend...*

Snel kwam zijn gezicht namelijk weer in de plooi en sprak hij zijn broer serieus toe. "Hij bereidt zich voor. Onthoudt, neem slechts één pagina!" Na deze opmerking zag ik het gezicht van SIRRUS naderbij komen, tot deze meer dan beeldvullend in beeld kwam. Kennelijk reikte hij naar achteren, dichtbij de camera om de opname te onderbreken. Na een korte blauwe storing, doofde het scherm.

Wat had dit te betekenen? Wie was wat aan het voorbereiden? En welke pagina van waar moest Achenar nemen? Het was duidelijk dat beide broers hier snode plannen smeedden, maar met welke opzet en met welk doel? Uit de eerste spottende opmerkingen van SIRRUS kon ik tevens opmaken dat ten tijde van deze opname beide broers al niet meer zo vriendschappelijk met elkaar omgingen. Wat had zich hier kort daarvoor en daarna afgespeeld? Ik wist het niet.

Met het spelen met dit apparaatje en het mij toe-eigenen van de blauwe pagina, kon ik mijn onderzoek van de domeinen van Achenar wel als voltooid beschouwen. Ik liep terug en kwam zo weer uit bij het tempeltje van Achenar, waar ik trouwens ook voorlangs kon lopen. Ik kon echter niet nalaten om deze ruimte opnieuw aan de voorkant te betreden, via de metalen deur. Zie je wel! Boven het altaar verscheen nu het beeld van SIRRUS die zijn broer eerst spottend, maar daarna ernstig toesprak. Ik had het hier nu wel gezien en liep terug naar de lift.

Daar aangekomen, bleef ik even besluiteloos staan. Wat zou ik doen? Ik kon nu naar de derde hut lopen. De kans was afgerond honderd procent dat deze hut de verblijfplaats van SIRRUS zou zijn en daar zou ik dan naar de rode pagina kunnen zoeken. Ik zag namelijk dat hier niet meer geheime loopbruggen en/of boomhutten aanwezig waren. Ik kon echter toch niet twee pagina's tegelijk mee terugnemen naar Myst-eiland en omdat ik nu al wist waar en op welke manier ik het Myst-schakelboek kon bereiken, kon ik net zo goed eerst met deze pagina terugkeren. Mijn besluit om dat te doen werd ook ingegeven door het feit dat ik nu zo langzamerhand bijna horendol werd van dat vogelgezag om mij heen. Ik zou de laatste zijn om te beweren dat het getjilp of gefluit van vogels niet rustgevend of heilzaam kan zijn, maar hier in Kanaalwoud waren de spreekwoordelijke 'gevederde vrienden' mijns inziens iets té nadrukkelijk aanwezig. Inwendig had ik daarom niet veel overredingskracht nodig om voor die laatste optie te kiezen.

Ik daalde af met de lift en nam de wenteltrap verder naar beneden. Daar moest ik in totaal twee verdelers omzetten om het water naar de verste lift te leiden en vervolgens moest ik omlopen via het geheime bruggetje om daar daadwerkelijk te arriveren. Eigenlijk kinderspel allemaal, en dat gold ook voor het vervolg. Het was simpelweg een kwestie van met de lift naar boven gaan en binnen in de hut gebruikmaken van het schakelboek. Binnen enkele minuten was ik, bewusteloos, bezig de afstand tussen Kanaalwoud en Myst te overbruggen.

Na een onduidelijke tijdsspanne kwam ik bij in de voor mij zo langzamerhand vertrouwde ruimte. Ik liep naar de lessenaar met het blauwe boek, maar deponeerde daar de blauwe pagina die ik bij mij had, niet meteen in. Was het verstandig dit te doen? Bij mijn vorige bezoek had Achenar immers verteld dat dit de laatste pagina was die hij nodig had om zijn boek te voltooien. Maar wat dan nog? Zelfs als hij hierdoor in staat was zijn onvrijwillige verblijfplaats te verlaten en terug naar Myst te schakelen, dan zou hij mij, zijn bevrijder, toch als dank niet onheus bejegenen? Ik aarzelde nog even, maar bedacht al snel dat ik weinig keus had. Als ik de pagina níet zou afleveren, dan had ik net zo goed in Kanaalwoud kunnen blijven en daar de rode pagina kunnen zoeken. Maar dan had ik nu voor het rode boek gestaan en dezelfde bedenkingen gehad... Nee, het 'point of no return' was ik al lang gepasseerd. Ik moest wel op de ingeslagen weg doorgaan om daadwerkelijk vorderingen te maken, een andere keuze had ik niet meer.

Toch wel met een kloppend hart stopte ik de pagina in het boek, waar deze zich zoemend in de rug vastzette, net als alle losse bladzijden hiervoor. In een flits zag ik dat het leek alsof er nog steeds één pagina ontbrak, maar ik wist het niet zeker. Zodra de foto tot leven kwam en het hoofd van Achenar verscheen, deed ik voor de zekerheid een stapje achteruit voor het geval er toch iets akeligs zou gebeuren... Die vrees bleek echter volledig ongegrond. Beeld en geluid bleken nu scherper dan alle vorige keren en storingen bleven nu vrijwel achterwege. Achenar bleef echter gewoon in zijn boek zitten, maar begreep ook dat de klus nu op een haar na was geklaard en was nu loslippiger dan ooit. Hij besepte dat het een kwestie was van 'nu of nooit' om mij te overtuigen dat hij degene was die het beste met alles voor had en dat zijn broer de bandiet was die terecht gevangen was gezet door zijn vader. Ik luisterde rustig naar wat Achenar mij te vertellen had.

“Hallo, ik ben Achenar. Ik ben blij om te zien dat je bent teruggekeerd om mij te helpen te ontsnappen uit mijn ten onrechte gevangenneming. Het was SIRRUS die mij dit aandeed, SIRRUS, mij gewiekste broer. Luister niet naar hem, ik waarschuw je! Hij is een leugenaar, ha! Laat je niet overhalen door zijn duivelse leugens!! Bevrijdt hem niet! Hij doodde mijn vader. Hij doodt... jou” (hier liet Achenar weer eens een van zijn zenuwachtige lachjes horen). “Opnieuw begon mijn broer SIRRUS last te krijgen van hoogmoedwaanzin. Hij begon te stelen van de Myst-tijdperken, en wel de welvarende gedeeltes, terwijl vader... Mijn vader liet zijn waakzaamheid dikwijls verslappen en mijn zieke broer kroonde zichzelf tot koning, over de Myst-tijdperken zei hij! Hij begon in walging op mij neer te kijken. Zijn 'lage' broer! Ik haat hem! SIRRUS

begon de Myst-tijdperken te verwoesten. Hij verbrandde hun wouden. Hij brak hun bouwsels af, overstroomde hun land en vermoorde zijn bewoners. Hij verwoestte alle tijdperken, op vier na.

Natuurlijk, ik waarschuwde vader. Maar toen ik hem vond, was daar ook SIRRUS aanwezig, slim pratend... met de leugenachtige tong van een slang! Hij overtuigde vader ervan dat ik degene was die de tijdperken had verwoest. Hij overtuigde vader ervan dat ik degene was die uit was op rijkdom en plundertochten. En als een extra toetje, tipte hij vader dat ik de moordenaar was. Maar SIRRUS slaagde er niet in zijn zaakjes zo snel te regelen als hij had gewild. Alvorens mijn vader een smerige dood stierf, had hij zijn twijfels over de slimme leugens van mijn broer en aldus zette vader, voor hij stierf, ons beide gevangen... in onzekerheid wie van ons beide deze wandaden had uitgehaald. Op mijn erewoord, wat ik je vertel is waar! Bevrijd mij... je moet mij bevrijden... mijn broer is een ziekelijke leugenaar en verdient straf. Ik verlang alleen vergelding voor de moord op mijn lieve vader... Geloof mij...

Je moet mij gehoorzamen. Je moet nog één ontbrekende pagina vinden om mij te bevrijden uit deze gevangenis. Hij is het makkelijkst te vinden. Ga naar de boekenkast, hier in de bibliotheek. Uiterst rechts, op de middelste plank is een verbrand boek, dat verschilt van de andere verbrande boeken. Het is gevuld met patronen. Vindt patroon 158 en maak dit patroon op het paneel in de open haard. Door dit te doen word je naar de laatste blauwe pagina gebracht. Onthoudt... pak niet de rode pagina, alleen de blauwe bladzijde. Als je blijft, kom snel terug. En raak het groene boek niet aan. Het is een slimme val, om degene te vangen die niet zijn gewaarschuwd, ha-ha-ha...! Probeer het niet, want je zult wegwijnen en sterven als een gevangene, net als ik. Ik vertel je, als je mijn instructies opvolgt, dan zal je heel gelukkig worden, dat beloof ik je. Ga! Ga..."

Tijdens zijn betoog wrijft Achenar soms vertwijfeld met zijn handen langs zijn gezicht.

De foto werd zwart. Dat was een heel betoog dat Achenar daar had opgeleefd. Om met zijn laatste woorden te beginnen, hij had mij de sleutel aangereikt om bij de laatste blauwe pagina te belanden die hij nodig had, maar dat kon nog even wachten. Wat had hij verder verteld? Hij betichtte SIRRUS ervan de diverse tijdperken te misbruiken, wat heet, roofbouw te plegen. Daar had hij een punt, ik had met eigen ogen kunnen zien hoe SIRRUS zich in de diverse tijdperken in weelde wentelde, terwijl zijn broer het met veel eenvoudiger optrekjes moest stellen. Maar bewijzen dat SIRRUS zo ver was gegaan als Achenar beweerde, had ik niet gevonden. Achenar scheen trouwens goed op de hoogte te zijn van het feit dat alle tijdperken, op vier na, waren verwoest en dat de boeken in de bibliotheek waren verbrand. Kwam dat omdat hij dat had ontdekt, of omdat hij het zélf had gedaan? Ik wist het nog steeds niet. Evenmin had ik aanwijzingen gevonden die klaarheid konden scheppen in de moord op ATRUS. Die moord had alleen Achenar in de mond genomen en SIRRUS had daar tot dusver over gezwegen. Omdat SIRRUS zélf de dader was en inderdaad slim en tactvol kon babbelen, als een meesterbedrieger? Hij kwam inderdaad rustig en bedachtzaam over en leek mij zeker in staat om mensen in te palmen en voor zijn karretje te spannen. Dit in tegenstelling tot Achenar die één brok emotie was en daarom meer in staat leek om bewust of per vergissing een ongeluk te begaan...

Verdorie, zo bleef ik maar heen en weer slingeren tussen beide broers. Wie was de slechterik? Ik wist het nog steeds niet...

Voor het tijd werd om definitieve knopen door te hakken, ten voor- of nadele van wie dan ook, was het verstandig om opnieuw af te reizen naar Kanaalwoud. Daar moest ik de rode pagina opsporen en naar hier brengen. Ongetwijfeld zou Sirrus dan ook een lang betoog voor mij in petto hebben en misschien bracht dat nog enige klaarheid in deze zaak. En zo niet, dan kon ik altijd nog verder zien wat te doen.

Ik besloot meteen op pad te gaan. In de blokhut moest ik eerst het vuur onder de ketel weer ontsteken en wachten tot de boom geheel was opgericht. Daarna moest ik na doving van het vuur snel naar het stenen platform lopen, om daar de dalende boomlift op te wachten. Zo kon ik opnieuw in de ondergrondse ruimte, en dus bij het schakelboek naar Kanaalwoud belanden.

Het schakelen naar Kanaalwoud was in een oogwenk gebeurd en zo ontwaakte ik wederom in dit tijdperk op de doodlopende vlonder aan de voet van een grote boom. Ik liep meteen richting de boom met de wenteltrap en liet onderweg de geleiders met rust. Die stonden allemaal goed, met uitzondering van de laatste. Daar moest ik het water opnieuw naar de wenteltrap leiden. Ik liep deze trap op en nam de lift, verder naar boven. Een ogenblik later stond ik op de loopbrug die mij bij de derde en laatste hut op dit hoogste niveau zou brengen.

De laatste boomhut die ik nog moet onderzoeken, is de fraaiste van heel Kanaalwoud...

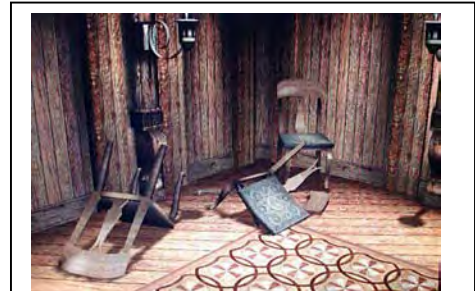
... hetgeen ook blijkt uit het interieur.

Mijn vermoeden dat dit wellicht het optrekje van Sirrus zou zijn, leek aan de buitenkant al bevestigd te worden. De toegangsdeur bestond uit een zestal panelen die van fraai houtsnijwerk voorzien waren, in de vorm van een soort kruisen. Verder had de eigenaar van deze hut zich de moeite getroost om langs de buitenmuren een aantal eenvoudige houten pilaren aan te brengen. Ik trad binnen.

Zonder twijfel bevond ik mij nu in de meest chique hut van Kanaalwoud. De houten vloer was gelegd met diagonaal verlopende planken, die, in tegenstelling tot menige andere boomhut hier, wél naadloos aansloten. Op de vloer lag een groot kleed, met een cirkelvormig patroon in diverse bruintinten, althans zo leek het bij een eerste vluchtige blik. Bij nader inzien was het helemaal geen tapijt, dat in deze warme en vochtige omstandigheden vermoedelijk ook snel zou

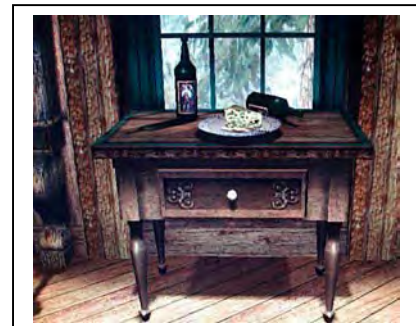
vergaan. In werkelijkheid was hier binnen een rechthoekig raamwerk op de vloer een laagje hout aangebracht wat met stukjes mahonie was ingelegd. Het geheel wekte zo de indruk een tapijt te zijn en dat was zeer zorgvuldig en met smaak gedaan. De wanden waren ook solide betimmerd en voorzien van diverse houten pilaren, waaraan schemerlampen waren aangebracht, die allen brandden. Verder was de boomhut een tweetal ramen rijk, waarin echt glas was aangebracht en op de overgang van de muren naar het schuine dak, was een brede en dikke houten sierlijst aangebracht.

Maar dat was niet alles. De kamer was ook met het nodige meubilair gedecoreerd om het de gebruiker hier geriefelijk te maken. Naast een bed stonden hier ook een tweetal tafeltjes en er waren ook een aantal stoelen te vinden. In de linkerhoek van de hut, naast de ingang waren echter twee stoelen omgegooid en een van de twee was door dit geweld in stukken gebroken. Wat moest ik hier nu weer van denken? Had Sirrus hier soms een feestje gevierd dat iets uit de hand was gelopen? Dat was niet eens zo'n dwaze gedachte, want ik zag een drietal wijnflessen op de grond liggen naast het bed en op de ombouw van het bed stond en lagen er ook drie. In tegenspraak met de suggestie dat het er hier iets te ruig was toegegaan, was het feit dat het bed keurig was opgemaakt. De gebloemde spreid vertoonde niet het minste kreukje. Na een ogenblik haalde ik mijn schouders op en besloot de ruimte wat beter dan vluchtig te onderzoeken.

Het lijkt wel of er hier is gevochten!

Op het tafeltje van een van de ramen stond en lagen wijnfles nummer zeven en acht. Er stond ook een bord met daarop een mes en een stuk schimmelkaas. Of dit stuk kaas ook zo beschimmeld werd gegeten of dat deze schimmels er in de loop van de tijd op waren gegroeid, zou mij verder worst zijn. Aan kaas had ik sowieso een broertje dood. Toch wekte deze hut de indruk alsof de bewoners pas gisteren waren vertrokken, dit in tegenstelling tot de andere boomhutten hier in Kanaalwoud.

Smakelijk eten, maar mij niet gezien!

Onder het tafelblad zat ook een lade verborgen, maar deze was geheel leeg. Ik liep door naar de rechter achterhoek van de hut. Daar was zowaar een wasbak bevestigd. De kraan werkte niet, maar daarachter stond nog wel een glas met daarin een tandenborstel. Naast de wastafel stond een stoel. De stof van de zitting toonde best een mooi motief van sterren en

manen, al was de stof zelf erg flets van kleur. Ik verlegde mijn blik richting het bed, waarvan de houten ombouw ook was ingesneden met een aantal figuren ter verfraaiing.

Naast het bed stond voor het tweede raam het tweede tafeltje. Op dit tafelblad stonden een tweetal paarse potjes. Op een zat een kurk en deze bevatte vermoedelijk inkt, getuige de veer die in het tweede potje was gestoken. Een primitief, maar degelijk stuk schrijfgerei! Ik tuurde door het raam en door de boomkruinen heen zag ik in de verte de molenwieken draaien. Ik bevond mij hier een stuk hoger dan de molen, wat eens te meer aangaf hoe enorm de bomen hier waren. Zou die reuzenboom op Myst-eiland een stekje zijn geweest van een van de woudreuzen hier? Ach nee, natuurlijk niet! Dit hier waren loofbomen en op Myst-eiland groeiden naaldbomen...

Op het tafelblad stond ook nog een metalen instrument dat wel iets weg had van een aardbol met diverse sferen er omheen. Dit leek wel een souvenir uit het Tijdperk van het Stenen Schip te zijn.

Ook dit bureautje bezat een lade, die ditmaal niet leeg was. Naast nog een drietal inktpotjes lag hier de rode pagina die ik zocht! Dat was prachtig en ik stak hem bij mij.

Was ik daarmee klaar met mijn zoektocht in deze luxe boomhut? Nee, nog niet helemaal. In het bed waren ook nog een tweetal laatjes weggewerkt. Het eerste laatje bevatte een mes, meer een soort kris, met een gebogen lemmet. Had ik dergelijke messen niet in de martelkamer van Achenar in het Mechanische Tijdperk gezien? Ik wist het vrijwel zeker. Ik schoof de lade dicht en opende de andere. Deze la herbergde nog een drietal lege wijnflessen, maar wat daar half onder lag, was veel belangrijker! Het was een ietwat verfrommeld A-4'tje dat nogal woest in lengterichting was doorgescheurd. Dat was waar ook, dat was ik helemaal vergeten! In de kamer van Achenar in het Tijdperk van het Stenen Schip had ik de andere helft van dit papier aangetroffen en die leek de aanwijzingen te beschrijven van de locatie van een geheime kluis op Myst-eiland! Ik peuterde het stuk papier van onder de wijnflessen vandaan en las:

In het bureautje naast het bed bevindt zich de laatste rode pagina!

In de rechter la onder het bed zit het tweede deel van de instructies betreffende de geheime kluis op Myst-eiland verstopt!

**... van de markeringschakelaars
... and**

... eenvoudig te vinden op
... , en toegang hiertoe kan
... egen worden als de volgende
... es worden opgevolgd. Lokaliseer
... schakelaars op het eiland.
... schakelaars in de
... dan naar de steiger, en
... tap, zet de markeringschakelaar
... "uit"-positie.

Ik prees mij gelukkig dat ik de eerste helft van de instructies in mijn opschrijfboekje had overgenomen. Nu kon ik de hele boodschap lezen! Ik haalde mijn boekje voor de dag, hield het stuk papier bij de tekst die ik daar had neergepend en las aldus:

Toegang tot de kluis van de markeringschakelaars Myst-eiland

De kluis is zeer eenvoudig te vinden op
Het eiland Myst, en toegang hiertoe kan
Erg gemakkelijk verkregen worden als de volgende
Simpel instructies worden opgevolgd. Lokaliseer
Eerst alle markeringschakelaars op het eiland.
Zet alle schakelaars in de
"Aan"-positie. Ga dan naar de steiger en,
Als een laatste stap, zet de markeringschakelaar
Daar in de "uit"-positie.

Met een uiterst tevreden gevoel legde ik voorzichtig het halve stuk papier weer terug in de la met de wijnflessen en sloot deze. Het zag er naar uit dat ik in deze hut alles

had gevonden wat ik nog zocht! De laatste rode pagina én de instructies om op Myst-eiland een geheime kluis te openen. Wat zou dat opleveren?

Daar zou ik snel genoeg achterkomen. Ik verliet de hut, daalde af met de lift en de wenteltrap en liep snel over de vlonders naar de verste lift, waarbij ik niet vergat om bij de eerste splitsing die ik tegenkwam, de hendel van de watergeleider weer om te gooien. Binnen enkele minuten stond ik met het Myst-schakelboek in mijn handen en legde mijn hand op de draaiende foto in dat boek.

Snel daal ik af, via de wenteltrap.

Terug in de bibliotheek op Myst-eiland stopte ik ditmaal zonder aarzeling de rode bladzijde in het rode boek en wachtte af wat Sirrus mij te vertellen zou hebben. Ook dat bleek een heel verhaal te zijn. Hij was buitengewoon verheugd mij opnieuw te zien, wat bleek uit zijn eerste woorden:

“Ahh... je bent eindelijk teruggekomen. Ik ben je buitengewoon dankbaar dat je mij nu bijna hebt bevrijd. Mijn naam is Sirrus...”

Klaarblijkelijk kon Sirrus mij nu ook duidelijker zien en leek het hem verstandig om enkele zaken die hij eerder al had verteld, nog eens te herhalen. Het was immers mogelijk dat deze mij tijdens een storing in het beeld en het geluid waren ontgaan. Hij vervolgde zijn betoog:

“...Ik vertrouw erop dat je gedurende je onderzoeken ervan overtuigd bent geraakt dat mijn gestoorde broer Achenar schuldig is en ik onschuldig. Ik ben het, die hier ten onrechte gevangen is gezet... gevangen gezet door mijn vader.

Ik weet niet wie je bent en hoe je hier op dit eiland bent gekomen, maar ik vermoed dat je op zijn minst iets van de boeken zult afweten. Onze vader was de ‘meester’ van de boeken. Hij schreef er honderden, die allemaal verhalen over en verbonden zijn met de fantastische beelden en tijdperken die hij had ontdekt.

De ruimte waarin je nu bevindt, was de bibliotheek van vader. Het was in deze ruimte, op dit eiland genaamd Myst, dat hij zijn meeste boeken bewaarde... maar wat zonde... Inmiddels heb je vast wel ontdekt dat Achenar de meeste van zijn boeken heeft verbrand of verminkt... waarom...?”

Hier liet Sirrus een lange pauze vallen en zijn gezicht werd even door emoties overspoeld. Na een ogenblik hervond hij zichzelf en sprak verder:

“... Onze vader hield altijd een oogje op onze ontdekkingstochten. We groeiden op onder zijn strikte gezag. Maar toen wij volwassen werden, gaf hij ons onbeperkte toegang tot de Myst-boeken. Hij liet onze avonturen meer en meer onbewaakt. Maar beschermd opgevoed als we waren, begon mijn broer... verward te worden. Hij begon meer van de Myst-tijdperken te nemen dan ons was gegeven.

Spoedig werd hij getikt en begon er plezier in te krijgen om zich ten doel te stellen de andere tijdperken te vernielen. Het was... luguber. Zijn dorst naar vernietiging, uiteindelijk ontdekte zelfs ik zijn waanzin te laat. Op vier na, vernietigde hij alle Myst-tijdperken geheel!

Ik verspilde geen tijd! Door vader te waarschuwen dacht ik dat hij de schuld van Achenar wel zou onderkennen. Maar in een vlaag van woede zette hij ons beide, mijn broer en mijzelf gevangen in de bladzijden van deze boeken, ontworpen om ons vast te houden, totdat hij kon oordelen over wie van ons schuldig is of niet.

Om de waarheid te ontdekken, vertrok mijn vader voor een laatste reis, maar hij keerde nimmer weer. Ik kan alleen vermoeden dat hij lang geleden is omgekomen, mij hier voor altijd in deze uitgekookte valstrik achterlatend...”

Opnieuw toonde SIRRUS een, zo te zien gemeente droevige grimas, maar na een ogenblikje helderde zijn gelaat op en toverde hij een brede glimlach tevoorschijn, terwijl hij zich nog nadrukkelijker tot mij richtte:

“Maar nu... ben jij hier om mij te bevrijden. Luister zorgvuldig. Je moet nog één laatste pagina vinden en dan zal ik voor altijd vrij zijn! Er staat een boek op de planken in deze bibliotheek. Het is grotendeels verbrand, maar het bezit nog een aantal pagina's die min of meer in tact zijn gebleven. Het is het laatste boek op de middelste plank. Vindt het. Dit boek is gevuld met een rijke schakering van patronen. Zoek patroon 158 en kopieer dit in de deur van de open haard. Dat zal je naar de laatste rode pagina brengen. Breng deze bladzijde naar mij en ik zal eindelijk bevrijd zijn, en in staat om je te belonen, natuurlijk! Negeer de blauwe pagina. Die bladzijde voltooit het boek van mijn broer. Vergeef mij, maar ik durf zelfs niet te denken wat er zal gebeuren als je hem bevrijdt...”

Er is nog een andere waarschuwing. Daar waar de rode en blauwe pagina liggen, ligt ook een groen boek. Als je dit groene boek aanraakt, zal je ook voor altijd gevangen worden gezet. Onze vader gaf ons lang geleden dezelfde waarschuwing. Ik raad je aan zijn advies op te volgen. Ga nu. Spoedig zullen elkaar in levende lijve zien...”

De foto werd donker en langzaam sloot ik het rode boek. Met deze mededelingen van beide broers zou ik het moeten doen. Was het genoeg om tot een juiste beslissing te komen?

Tijdens zijn betoog blikt SIRRUS soms in het rond, alsof hij naast mij, ook stukjes van de bibliotheek hier in MYSST kan zien.

Hoofdstuk 10: Blauw, dan wel rood... of toch iets anders?

Staan voor de lessenaar met het rode boek, liet ik de woorden van SIRRUS bezinken. Hij had mij eigenlijk veel meer verteld dan Achenar daarstraks had gedaan en daarbij had hij voor het eerst duidelijk emoties getoond. Zijn ontzetting en verdriet toen hij mij informeerde over de vernietigingen die zijn broer had uitgehaald, leken niet gespeeld te zijn. Ook had hij meer verteld over de vroege geschiedenis hier en hoe zijn vader in dat plaatje paste. Maar over de moord op Atrus, opnieuw geen woord! Volgens SIRRUS was zijn vader tijdens zijn laatste reis, zo vermoedde hij, verongelukt, omdat Atrus daarvan niet meer was teruggekeerd. Het betoog van SIRRUS klonk plausibel, maar toch kon ik er desondanks geen vergif op innemen. Als SIRRUS daadwerkelijk Atrus had vermoord, zoals Achenar beweerde, dan zou SIRRUS mij dat heus niet vertellen. Hij had trouwens gelijk dat zijn broer ietwat gestoord overkwam en derhalve best in staat moest zijn om verschrikkelijke daden te plegen. Het vervelende was echter dat ik tot dusver nog steeds geen spijkerharde bewijzen had gevonden om voor SIRRUS, dan wel voor Achenar te kiezen. Sterker nog, zelfs over vrij duidelijke aanwijzingen had ik niet de beschikking. Alles wat ik wist, was gebaseerd op vage veronderstellingen of vermoedens. De beschuldigingen van beide broers jegens de ander vielen in de categorie 'de pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet', want beide broers hadden zo hun tekortkomingen, die door de ander fijntjes aan het licht waren gebracht en waarvan ik de bewijzen wél kriskras in de diverse tijdperken met eigen ogen had kunnen waarnemen. Maar moord of brute verwoesting? Nee, dat niet...

In één ding waren de broers echter unaniem geweest. Beide wilden dolgraag bevrijd worden en hadden daarvoor nog één pagina nodig. Om op de locatie te belanden waar ik deze pagina kon vinden, moest ik patroon '158' uit het deels verbrandde boek in de bibliotheek in de deur van de open haard kopiëren. Ik haalde het desbetreffende boek voorzichtig tevoorschijn en sloeg de juiste pagina op. Het was een abstract patroon, wat ik niet kon onthouden. Daarom tekende ik in mijn opschrijfboekje een rooster en gaf door middel van een kruisje in de vakjes aan waar een rechthoekje moest komen. Daarmee gewapend, moest het ginds in de haard wel lukken...

In de open haard staand, tikte ik het patroon op het kwikzilveren scherm van de deur. Nadat ik klaar was, en had gecheckt of alle rechthoekjes daadwerkelijk op de juiste positie stonden, drukte ik opnieuw op het rode knopje links.

Ditmaal schoof het paneel niet omhoog, maar bleef op zijn plaats. In plaats daarvan kwam de haard trillend in beweging en draaide een halve slag in de rondte! Door de getraliede opening boven het paneel zag ik dat hierdoor een kleine geheime ruimte achter de haard toegankelijk was geworden. De haarddeur schoof, zodra de haard zijn nieuwe positie had ingenomen, automatisch omhoog.

De ruimte was niet meer dan een flinke nis, waarin

een lessenaar was aangebracht. Verlicht door een leeslampje, lagen daar, broederlijk naast elkaar, een blauwe en een rode pagina. Op de plank waarin het lampje was weggewerkt, stond een groot rechthoekig boek met een groene kaft. Dat moest het groene boek zijn, waar beide broers mij zo nadrukkelijk voor gewaarschuwd hadden. Het leek wel een schakelboek te zijn, zo ontworpen om al te nieuwsgierige passanten te vangen? Dan was het maar goed dat het boek hier veilig was verborgen en niet makkelijk te bereiken was...

Maar wat zou ik nu doen? De blauwe pagina nemen en Achenar de vrijheid gunnen, of toch de rode bladzijde en Sirrus uit het boek verlossen? Ik moest bekennen dat ik nog steeds geen bevredigend besluit kon nemen. Even zweefde mijn hand aarzelend boven zowel de rode als de blauwe pagina, terwijl ik onderwijl ook steeds in de richting van het groene boek keek. Wat kon het voor kwaad om dat even stiekem open te slaan? Niet één schakelboek dat ik had gebruikt – en dat waren er inmiddels nogal wat – kwam zomaar ineens in actie als ik het opensloeg. Daarvoor was een tweede aanraking noodzakelijk, op een al dan niet bewegende foto. Toegegeven, het schakelboek in de raket was een grensgeval geweest, dat leek meer op afstand te werken. Maar ook daar was het een kwestie van éérs open slaan, en daarna pas schakelen. Maar misschien

werkte dit boek wel anders. Mijn hand reikte even richting de kaft, maar toen besloot ik dat ik eenvoudigweg het risico niet kon lopen. Het zou een onvergeeflijke stommiteit zijn als ik, ondanks de duidelijke waarschuwingen die ik van de beide broers had gekregen, net als zij door een dergelijke domme actie ook in een boek gevangen zou worden gezet.

Ik bleef maar naar die lessenaar staren en kwam er niet uit wat ik moest doen. “Dan voorlopig maar niets,” bedacht ik na nog een korte pauze en al deze overwegingen. Door opnieuw op het rode knopje te drukken, draaide ik met haard en al terug naar de bibliotheek. Het schoot mij namelijk te binnen dat ik nog een laatste pijl op mijn boog had, namelijk die geheime kluis die hier te vinden moest zijn!

Ik liep naar buiten en regelrecht naar de steiger. Volgens de aanwijzingen op het gescheurde A-4'tje moest ik eerst alle markeringsschakelaars aanzetten. Dat was al gebeurd, en nu hoefde ik alleen maar deze hier opnieuw uit te zetten. Ik haalde de schakelaar over en zag hoe het houten frontje van de driehoekige sokkel openklapte! De inwendige ruimte was klein en bevatte slechts een rechthoekige witte pagina. Tja, de inhoud van de schatkisten en kluizen in de werelden hier liepen niet bepaald over van rijkdom. Achtereenvolgens had ik daarin een sleutel en een doosje lucifers gevonden, en nu dan een pagina! Ik bekeek de bladzijde eens nader. Ook deze bevatte van die vreemde Arabisch aandoende tekens en leek bij nader inzien sprekend op de pagina's die ik voor Sirrus en Achenar had verzameld, behalve de kleur dan. Zou deze pagina in een wit schakelboek thuishoren? Vreemd trouwens dat beide broers ieder de helft

van de instructies om in deze kluis te komen apart hadden bewaard, sterker nog, ook nog in een verschillend tijdperk! Dat plaatste de opmerking die Sirrus in dat apparaat in Achenar's hut te Kanaalwoud had ingesproken, in een ander daglicht. "Neem maar één pagina," had Sirrus daar zijn broer toevertrouwd. Had Achenar die opdracht uitgevoerd en was dit die bewuste pagina? Dat was heel goed mogelijk, zelfs waarschijnlijk! Maar met die wellicht juiste conclusie kwam ik hier en nu niets verder. Ik had geen idee wat ik met deze pagina moest beginnen, want een wit schakelboek had ik nergens aangetroffen. Daarom legde ik het geheimzinnige velletje papier maar weer terug in de sokkel en sloot het frontje, door de hendel nogmaals over te halen. Nadenkend liep ik langzaam terug naar de bibliotheek, waarbij ik voor de afwisseling de alternatieve route nam, over het gras achter het planetarium om. In de bibliotheek staand kwam ik tot de slotsom dat ik vast zat, mijn laatste troef had ik gespeeld. Wat kon ik nu nog verzinnen? Een slim of nuttig antwoord weigerde in mijn hersens omhoog te borrelen, alhoewel... blikkend richting de boekenkast zag ik dat ik mijn onderzoek daar nog niet helemaal voltooid had. Het laatste leesbare boek had ik namelijk wel even doorgebladerd, maar nog niet écht gelezen. Bij gebrek aan alternatieven, kon ik dat nu alsnog gaan doen. Ik reikte naar de onderste plank en haalde het paarsige boek tevoorschijn. De kaft zag er best mooi uit, met een soort zon in het hart en daaromheen een abstracte figuur, maar ook dit boek was in het verleden vaak open- en dichtgeslagen, getuige de lichte slijtplekken langs de randen. Ik sloeg het journaal open en begon te lezen.

"... Rijp, zo heb ik het genoemd. Een desolaat tijdperk met een schoonheid die nogal verschilt van wat ik had verwacht of mij had verbeeld. De ingewikkelde ijskristallen die uit de hemel vallen zijn enorm inspirerend. Het voelt alsof ik urenlang alleen maar kan zitten om er naar te kijken. En hoewel het hier koud is, zoals ik nog nooit eerder heb ervaren, bevalt de verandering van temperatuur mij wel, omdat het anders is dan welke andere wereld dan ook die ik heb gezien. Misschien is het vreemdste wel de stilte die hier heerst. Hoewel de wind af en toe opsteekt, is er een verstikkende stilte die over deze plek valt, alleen onderbroken door het gehuil van creaturen in de verte die onzichtbaar zijn. ... Ik ben hier driemaal geweest en ik weet nu zeker dat dit tijdperk het milieu biedt dat ik nodig heb. Ik denk dat de lage temperaturen nodig zijn om de juiste resonantie te verkrijgen. Het bestuderen van de structuur van de Boeken is zelfs nog complexer, maar ik word vooruit gestuwd door de noodzakelijkheid alles te begrijpen. De grote boom van mogelijkheden kan nooit in zijn geheel worden gegrepen, maar ik moet in ieder geval een specifieke tak zien te vinden."

Daar wist Atrus een aardige beeldspraak te plaatsen. Het was duidelijk uit het begin van dit verslag dat hij bezig was het 'hoe en waarom' van de schakelboeken te onderzoeken, wellicht om ze zo het meest optimaal te kunnen gebruiken of zelfs te ontwerpen. Kennelijk had hij voor deze onderzoeken een koude omgeving nodig en hiervoor was hij naar dit frisse plekje afgereisd, een tijdperk dat hij heel toepasselijk 'Rijp' had genoemd. Het was inderdaad iets heel anders dan de overige tijdperken waar ik was geweest en ik was nieuwsgierig wat Atrus hier zou hebben beleefd, dus snel las ik verder.

“Voor wat betreft het onderwerp van opheldering, ik zou ook graag de oorzaak van de vreemde lichten willen weten, die hier in de duisternis schijnen. Hoewel ik nooit had gedacht dat ik in staat zou zijn om hier snel te bouwen, is het tempo waarin ik vorder, teleurstellend. Ik denk dat ik SIRRUS en Achenar naar hier meeneem, als ook enige machinerie uit het Selenitische Tijdperk.

... Achenar koos ervoor om bij Catherine te blijven, maar SIRRUS was behoorlijk opgewonden om te komen. Hij heeft de laatste paar dagen hier met mij doorgebracht, mij helpend met de eerste bouwfases. Hij lijkt het ijs en het koude weer eveneens te waarderen. Hij is geïntrigeerd door de kristallen die we hebben meegenomen. Hij is een grote hulp voor mij geweest (net als anders) en ik hoop dat ik spoedig in staat ben mijn experimenten hier te beginnen.

... Vannacht hebben SIRRUS en ik een schitterende plek gevonden om de lichten te aanschouwen, hoewel het wel lijkt dat ze hebben besloten zich voor ons te verstoppen. Nadat we twee uren in de koude wind hadden gezeten, hadden we nog niets gezien. Het was nogal teleurstellend. SIRRUS zal morgen naar MYST terugkeren. Hij was een enorme steun voor mij en ik ben dankbaar voor zijn bereidheid om te helpen. Het moeilijkste deel van de bouw is achter de rug, hoewel ik na vannacht heb besloten dat ik wel een soort observatiepost zou willen toevoegen. Ik zal hem niet zo snel voltooiën als ik had gehoopt, maar ik ben er tamelijk zeker van dat het op de lange duur de vertraging waard is gebleken.”

De schets van de observatiepost in het Tijdperk 'Rijp'.

Op dit punt, aan het eind van een pagina, had ATRUS een klein schetsje toegevoegd, wat zo te zien de observatiepost op een rots zou moeten voorstellen. Het had zo wel iets weg van een kleine vuurtoren of een lichtbaken. Ik sloeg de bladzijde om en las verder.

“Ik heb besloten om een korte pauze te nemen van de bouw, nu de tunnel bijna gereed is en ik in staat ben om een tijdelijke ruimte op te zetten, waar de kristallen niet worden gestimuleerd.

Ik ben er behoorlijk zeker van dat met de juiste afgeleide resonanties, bepaalde bestanddelen van de inkt kunnen worden nagebootst. Catherine vindt het nog steeds absurd en denkt dat ik gek ben om aan te nemen dat ik tijdperken kan zien met stenen, maar haar ongebruikelijke pessimisme heeft mij er niet van kunnen weerhouden om te stoppen het te proberen. Ik kwam in Altijdduinen te dicht bij het succes.”

Hier had ATRUS een tekening toegevoegd van een stenen plaatje. Kennelijk stond hij op het punt een methode te ontdekken om met behulp van kristallen, namelijk door ze op een bepaalde manier te laten vibreren, beelden van tijdperken op deze stenen geprojecteerd te krijgen. Hoe hij dat voor elkaar kon krijgen, was te wonderbaarlijk voor woorden, maar als ik het goed begreep, leek het wel alsof hij met een kristal op de 'golflengte' van een tijdperk kon afstemmen. Ik was benieuwd of het hem daadwerkelijk was gelukt, want Catherine was, zo kon ik lezen, nogal sceptisch of zoiets überhaupt wel kon. Maar de ontwikkelingen hieromtrent zou ATRUS ongetwijfeld verderop in zijn verslag beschrijven! Snel las ik verder.

Op dit soort stenen probeert ATRUS beelden uit Tijdperken te projecteren?

“Ik ben er tamelijk zeker van dat temperatuur inderdaad een invloed heeft op de kristallen, maar ik heb mij gerealiseerd dat temperatuur alleen niet genoeg is. De koude dempt iets van de harmonische trillingen uit, maar een meer actieve onderdrukker is nodig. Ik heb een paar geodes verkregen met een beschermd, puur kristallijne inwendige structuur. Dunne plakjes van de geodes onder ieder kristal zorgden voor een stabiliserend effect en versterkten zelfs de pure frequentie iets. Na een nogal groot aantal proefnemingen met de vorm en de kleur, was ik in staat om een troebel beeld te vangen, zonder een Boek. Hoewel de schakel nooit zou werken, was er duidelijk een tijdperk aan de andere kant. Ik kon nauwelijks wachten om terug te keren en het aan Catherine te vertellen. Ik voel dat ik eerst de schacht moet voltooien die leidt naar mijn waarnemingspost, zodra ik de machinerie hier heb. Misschien morgenochtend...

... De lichten waren weer schitterend vannacht. Ze hadden zich al zo lang niet meer vertoond dat ik hun schoonheid bijna was vergeten... Ik moet nog steeds de oorzaak zien te vinden.

... Ik voel mij nogal overdonderd door hetgene hier nog te doen valt. De kristallen zijn nog niet geperfectioneerd, de schacht is nog niet af, evenmin als de uitkijkpost of zelfs het laboratorium. Ik heb Catherine al een aardig tijdje niet gezien en ik wil meer tijd met Achenar en SIRRUS doorbrengen. Afgezien van dat alles zijn er ook, ver weg in mijn mijmeringen, de gedachten van mijn volk en hun verloren gegane stad. Vannacht droomde ik opnieuw van hen.”

Detail van een gebouw van een...

Op dit punt had Atrus een schets toegevoegd van een groot gebouw en op de volgende bladzijde een tweede tekening die wel leek op een stad met statige gebouwen, die tegen een rots was aangebouwd. Hier leek Atrus details over zijn afkomst aan het papier toe te vertrouwen. Eerder tijdens mijn verblijf hier had ik zelf al gespeculeerd over Atrus en zijn volk, vooral over hoe zij in staat waren schakelboeken te schrijven, om naar fantastische werelden te reizen. In mijn stoutste fantasieën had ik zelfs geopperd dat Atrus en de zijnen misschien wel afstammelingen van de beschaving van Atlantis waren. Welnu, wellicht dat hier nu uit de eerste hand een tipje van die sluier

werd opgelicht! Ik liet mijn ogen opnieuw over de geschreven woorden gaan...

“Ik heb de stad in zijn slechtste staat gezien, maar toch, zijn schoonheid overweldigde mij. Zelfs nu kon ik mij voorstellen hoe majestueus het moest zijn geweest voor de verwoesting, veroorzaakt door de Veovis en A’Gaeris. Het verbaast mij en stemt mij droevig.

Ik ben er tamelijk zeker van dat D’ni niet dood is, zoals mijn vader gelooft. Ik ben ervan overtuigd dat enkelen er in zijn geslaagd om aan de verwoesting te ontsnappen en zelfs nu nog doorgaan met overleven in gescheiden Tijdperken. In mij huist een drang om de mogelijkheid te nemen naar D’ni terug te keren om deze overlevenden te vinden en onze stad op een juiste manier te herbouwen. Hoewel, ik kan niets doen zolang ik niet zeker ben van het lot van mijn vader. Als mijn plan heeft gefaald, als ik ook maar één enkel Boek over het hoofd heb gezien in mijn poging hem vast te zetten op Riven, dan is hij al lang vrij. Als dat waar is, dan is

... verwoeste stad van een beschaving die ‘D’ni’ wordt genoemd.

alles wat tussen hem ligt en de Tijdperken die ik tot dusver heb geschreven, de schakel van D'ni naar Myst. Hoezeer ik ook wens om terug te keren naar D'ni, zonder de toestand van mijn vader te kennen, kan ik het niet riskeren om deze schakel te herstellen.

... Ik moet mijn vader observeren zonder die schakel te repareren. Het heeft vele jaren gekost en er zijn veel doodlopende einden geweest, maar ik heb deels succes gehad. Nu dat ik er in ben geslaagd om een ander Tijdperk te zien met gebruik van de kristallen, is het alleen maar een kwestie van tijd alvorens ik Riven kan zien. Tenminste, dat hoop ik.

Catherine zal haar ideeën hebben over al deze zaken en ik mis haar heel erg. Ik zal later naar Rijn terugkeren, wanneer mijn gemoed is opgeklaard.”

Op deze laatste pagina had Atrus een drietal, behoorlijk gedetailleerde tekeningen toegevoegd van de verbeelders hier op Myst-eiland. De bovenste tekening toonde het bedieningspaneel dat op '40' stond ingesteld. De tekening leek wel uit te beelden dat het geheel naar achteren kon klappen... Schuin daaronder had hij de verbeelders zélf getekend, met het beeld van de 'topografische uitdrijving', die, zo had ik reeds ervaren, inderdaad bij de stand '40' werd getoond. De onderste tekening gaf het beeld recht van boven gezien, zodra de verbeelders niet in bedrijf was, of als daar een foute code was ingetoetst. Het inwendige raatwerk was dan te zien.

Deze drie schetsen van de verbeelders op Myst-eiland besluiten dit reisverslag.

Waarom deze tekeningen in dit verslag waren gemaakt, liet zich raden, want dit journaal behandelde immers Atrus' belevenissen in het koude tijdperk 'Rijn'. De laatste alinea's waren extreem interessant geweest.

Daarin stond min of meer beschreven dat Atrus een afstammeling was van een beschaving genaamd 'D'ni' en dat ergens een grotendeels verwoeste stad daar nog een stille getuige van was. Het volk, dus 'D'ni' genaamd, had misschien deels aan deze verwoestingen kunnen ontsnappen, en Atrus was er op gebrand om met deze overlevenden in contact te treden. Het belangrijkste struikelblok in deze werd echter gevormd door zijn eigen vader, die hij gevangen had gezet in een Tijdperk genaamd Riven, maar hij wist niet zeker of deze poging succes had gehad. Waarom Atrus' vader zo een hinderpaal was in deze, kon ik uit de hier neergeschreven ontboezemingen van Atrus niet opmaken. Wel werd het zo voor mij duidelijk waarom Atrus op een alternatieve manier, zonder gebruik te hoeven maken van een schakelboek, indirect een kijkje wilde nemen in de diverse tijdperken. Hij wilde zien of zijn vader nog steeds veilig gevangen zat!

Er was hier dus nog veel meer aan de hand dan 'alleen maar' de verwoesting van de schakelboeken en reisverslagen hier in de bibliotheek op Myst-eiland door één van de beide zonen van Atrus, er speelde nog veel meer. Niet alleen was er daar een kwestie tussen Atrus en zijn vader, verder op de achtergrond speelde kennelijk ook nog het vergaan van een beschaving, genaamd 'D'ni'. Het leek er zelfs op dat veel van de gebeurtenissen daarna, de huidige hier in gang hadden gezet, waar ik, louter toevallig, nu ook deel van uitmaakte.

“Tja, wat voor een rol zou ik in dit alles spelen?” Vroeg ik mij in gedachten af terwijl ik het reisverslag over het Tijdperk ‘Rijp’ terugzette in de boekenkast. Plots kreeg ik een niet nader te omschrijven gevoel dat het níet puur toevallig was dat ik het Mystschakelboek op de Edense heide had gevonden, maar dat ik naar hier ‘geroepen’ was. Hoe dan ook, ik had in ieder geval nu een belangrijk besluit te nemen, dat misschien wel in belangrijke mate het verdere verloop van de gebeurtenissen hier zou gaan bepalen. Door het lezen van dit verslag had ik enig uitstel gekregen, maar dat bleek uitstel van executie te zijn. Nieuwe feiten om deze beslissing makkelijker te maken waren immers niet aan het licht gekomen en zo wist ik nog steeds niet of ik SIRRUS, dan wel Achenar in vrijheid moest stellen.

Wat zou er trouwens gebeuren als ik de boeken van de broers wederom zou openslaan zónder ze een nieuwe pagina te brengen? Zouden ze teleurgesteld zijn, maar in hun teleurstelling wellicht méér informatie loslaten of zich misschien verspreken? Wie weet kon ik zo op de valreep toch nog de dader ontmaskeren. Het was in ieder geval het proberen waard. Ik besloot eerst Achenar opnieuw met een bezoekje te vereren. Die arme jongen was toch al zo geëmotioneerd en lichtgeraakt, hoe zou hij reageren op het feit dat ik hem nu met lege handen tegemoet trad?

Zodra ik het blauwe boek opensloeg, tuurde ik eerst naar een lege foto, kennelijk omdat Achenar buiten beeld stond. Maar spoedig verscheen zijn gezicht in het rechthoekige scherm, dat een mengelmoes van ontzetting, verbijstering, woede en

frustratie vertoonde. Verbaal kreeg ik van Achenar dan ook behoorlijk op mijn lazer. “Je verspilt mijn tijd... en die van jou!” Beet hij mij toe. “Pak het laatste boek op de middelste plank en breng patroon 158 over in de haard! Er is geen reden om tijd te verliezen?! Pak alleen de blauwe pagina! Laat de rest daar!”

Daar liet Achenar het bij en hij verdween opnieuw uit beeld. Het was duidelijk dat hij zeer uit zijn hum was, omdat ik de laatste blauwe pagina nog niet had aangereikt. Maar ja, je zou ook maar, God

weet hoe lang, in een boek opgesloten zitten en volledig onverwacht doemde er iemand op die zich leek te ontpoppen als je mogelijke bevrijder... Het moest vervolgens zeer ontmoedigend zijn dat die weldoener op het allerlaatste moment leek te aarzelen, een actie die niet bepaald goed voor het moreel was. Wat dat betreft kon ik mij de woede en frustratie van Achenar wel voorstellen. Hoe zou SIRRUS van zijn teleurstelling blijf geven?

Dat bleek mee te vallen, wat dat betreft was nu het best te merken hoe verschillend de karakters van beide broers waren. Mocht SIRRUS al teleurgesteld zijn dat ik hem de laatste bladzijde nog niet bracht, dan liet hij daarvan niets merken. Nee, hij zette zijn vriendelijkste gezicht op en langzaam en extra duidelijk sprekend, als een geduldige leraar die een domme leerling een les nogmaals uitlegt, sprak hij: “Op dit moment heb je de laatste pagina nog niet. Je moet mijn aanwijzingen niet begrepen hebben. Vindt patroon 158 in het laatste boek op de middelste plank. Toets dit in in de haard en breng de rode pagina naar mij. Haast je. En raak niet de blauwe pagina aan, of het groene boek.”

De foto werd donker en ook SIRRUS was dus niet genegen mij meer te vertellen dan ik al wist. Ik sloot het boek en verkeerde nog steeds in een kwellende onzekerheid wat te doen. In ieder geval moest ik mij toch maar weer naar die geheime nis achter de haard begeven, want het moment van beslissen was nu, of ik wilde of niet, toch écht aangebroken.

Maar ik wilde er niet aan! Toen ik even later opnieuw in de haard voor de geheime nis stond, zette ik voor de honderdste keer alles op een rijtje om aldus de waagschaal definitief in de richting van SIRRUS of ACHENAR door te laten slaan. Maar hoe ik mij gedachten ook probeerde te ordenen, deze waagschaal bleef rond het midden schommelen en sloeg niet naar een van beide kanten door. Sterker nog, het besef begon langzaam te groeien dat wellicht béide broers niet te vertrouwen waren. Als ik alles nu eens vanuit dát standpunt zou bekijken...?

Speelden beide broers niet onder een hoedje, ook al had ik hier en daar ontdekt dat ze elkaar ook niet konden uitstaan? Waren ze desondanks niet bezig met het beramen van snode plannen, voordat ze in het blauwe en rode boek gevangen werden gezet? De instructies van die geheime kluis hier hadden ze in tweeën gescheurd en verstopt, wellicht omdat hun ouders zo niet achter de verblijfplaats zouden komen van die witte pagina uit een schakelboek, die ACHENAR, in opdracht van SIRRUS in het geniep ergens had weggenomen?

Kijk, op de valreep kwam ik zo toch nog iets verder. Als inderdaad béide broers niet te vertrouwen waren, hoe betrouwbaar was dan hun informatie geweest die ze mij hadden toevertrouwd? Op de keper beschouwd zat ik nu helemaal vast, indien ik mij aan de raadgevingen van SIRRUS en ACHENAR hield. Toch had ik één item nog niet onderzocht, namelijk het groene boek dat uitnodigend op mij lag te wachten! Het leek het enige overgebleven object hier op MYST-eiland te zijn dat mij nog uit de huidige impasse kon brengen.

Tijdens mijn vorige bezoek hier had ik al geconcludeerd dat dit boek wellicht een schakelboek was, gezien de dikte, het formaat en het uiterlijk van de omslag. Zou de bewering van beide broers waar zijn dat één aanraking alleen al voldoende was om getransporteerd te worden naar een soort boek, vergelijkbaar met de exemplaren waarin SIRRUS en ACHENAR opgesloten zaten, zeg maar een soort 'gevangenisboek'? Goed beschouwd was dat behoorlijk onwaarschijnlijk. Niet één schakelboek hier had er tot dusver blijk van gegeven een dergelijke eigenschap te bezitten. Ik telde maar even, in totaal had ik nu al négen verschillende schakelboeken aangetroffen en daar ook gebruik van gemaakt. Die boeken kon ik steeds rustig oppakken en doorbladeren, net als ieder 'normaal' boek. Pas als ik op de bewegende foto stuitte, was het uitkijken geblazen. Dat bleek de gevoelige plek te zijn om het boek zijn actie te laten uitvoeren. In al die negen gevallen was dat dus om de gebruiker van 'A' naar 'B' te transporteren.

Zouden de broers mij gewoon wat op de mouw hebben gespeld, omdat dit groene boek in werkelijkheid de sleutel was om hier verder te komen, met andere woorden, om indirect te onthullen wie van beide broers de dader was? Als zowel SIRRUS als ACHENAR op dit punt te veel op hun kerfstok hadden en donders goed wisten dat ze terecht door hun vader waren gestraft en waren opgesloten in een

gevangenisboek, was het logisch dat ze allebei oplepelden dat het boek erg gevaarlijk was... Dat zou ook verklaren waarom de een de ander zwart maakte. Het zou dan immers fout zijn om één van beide broers te bevrijden, laat staan dat ik ze allebei zou bevrijden! Deze denktrant volgend, raakte ik er meer en meer van overtuigd dat ik risicoloos het groene schakelboek kon raadplegen. Nu moest ik het laatste restje onzekerheid zien weg te nemen.

Hoe kon ik uittesten dat het absoluut veilig was om het boek open te slaan? Ik scheurde een leeg blaadje uit mijn opschrijfboekje, maakte daar een propje van en gooide dit tegen het groene boek aan. Het propje werd niet door het boek opgeslokt, maar stuitte terug en viel op de grond. Was het mogelijk dat het boek alleen op levende materie reageerde? Tja, dat kon ik moeilijk uittesten... Er vloog hier geen vlieg rond of een ander insect, die even op de kaft van het boek ging zitten. Het zag er naar uit dat ik nu toch zelf de stoute schoenen moest aantrekken...

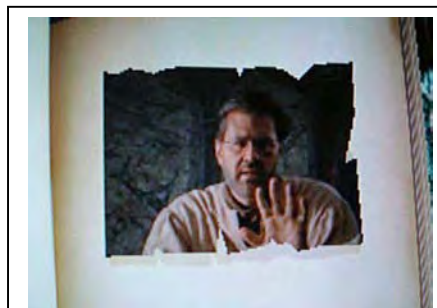
Met de nodige schroom bewoog ik mijn wijsvinger langzaam naar de groene kaft, totdat ik deze even beroerde. Met een ruk trok ik mijn arm terug... ik stond nog steeds voor de nis en was niet opgeslokt met een enkele reis richting een gevangenis-schakelboek. Of had het boek nog niet 'gemerkt' dat ik hem had aangeraakt? Ik waagde een tweede poging en legde nu mijn vinger een tweetal seconden op de kaft. Zie je wel, er gebeurde niets!

Met toenemend vertrouwen legde ik nu mij hele hand op de kaft. Daarbij gedroeg het boek zich nog steeds als een 'normaal' boek. Dan moest het nu maar gebeuren. Ik sloeg het boek open en dook voor de zekerheid toch nog even weg. Maar er gebeurde niets engs. Ik kwam weer overeind, blikte naar de opengeslagen pagina's en zag dat het inderdaad een schakelboek was, getuige het bewegende blaadje dat ik op de rechter bladzijde aantrof. Deze foto was scherper dan uit enig ander schakelboek dat ik tot dusver had gezien en toonde een close-up van een man die zat te schrijven, maar die na een kort ogenblikje opkeek. Nu herkende ik het gezicht. Het was... Atrus!

Hoofdstuk 11: Het verhaal van Atrus.

Waarom had Atrus opgekeken? Wellicht vanwege het licht onbestemde gevoel dat mensen wel meer hebben als ze zich plotseling bekeken voelen. Kennelijk zag hij mij ook, want vol verbazing riep hij: “Wie voor de duivel ben jij?”

“Kom niet naar D’ni... nu nog niet!” Zegt Atrus met een afwerend gebaar.

Meteen maakte Atrus een gebaar dat het midden hield tussen een verontschuldiging en een afwering, onderwijl snel verder sprekend, bang dat hij was dat ik geschrokken het boek meteen weer zou dichtslaan. Dat deed ik natuurlijk niet.

“Kom niet naar D’ni... nu nog niet! Ehh... Ik heb heel veel vragen voor je, mijn vriend... als je zonder twijfel ook voor mij hebt. Ehh... waar zal ik beginnen...”

Atrus gaf er duidelijk blijk van overvallen te zijn door het feit dat iemand aan de andere kant een schakelboek had geopend, waarvan hij vermoedelijk had gedacht dat het gesloten zou

blijven. En dan was het ook nog eens een volslagen vreemde die dat had gedaan! Hij speelde even met zijn bril, onderwijl kennelijk zijn gedachten op een rijtje zettend, maar sprak toen verder.

“Oh... misschien is mijn verhaal in orde. Mijn naam is Atrus. Ik vrees dat je mijn zonen, Sirrus en Achenar hebt ontmoet, in de rode en blauwe boeken, op Myst-eiland, in mijn bibliotheek... mijn bibliotheek...”

En hier blikte Atrus even melancholiek in het rond. Na dit begin aangehoord te hebben, was het mij nu al zonneklaar geworden dat ik de juiste beslissing had genomen om de rode en blauwe pagina’s met rust te laten en in plaats daarvan het groene boek te openen. Al tijdens deze inleiding had Atrus genoeg relevante informatie losgelaten. Ook uit het feit dat hij gewoon in leven was, bleek al dat Achenar simpelweg gelogen had in zijn beweringen dat zijn vader door Sirrus was vermoord. Sirrus zélf had nooit zoiets beweerd, in zijn laatste uitgebreide betoog had hij alleen maar het vermoeden geuit dat zijn vader was gestorven, omdat deze niet meer was teruggekeerd. Wellicht dat Atrus zélf nu veel, zo niet alle overgebleven raadselen kon ophelderen. Ik luisterde verder naar zijn verhaal:

“... Oh... het bevatte mijn werken, mijn schrijfsels. Ik schreef vele boeken, boeken die mij verbonden met fantastische plaatsen. Het is een kunst die ik van mijn vader heb geleerd, vele jaren geleden. O, maar de rode en blauwe boeken, die zijn anders. Ik schreef deze boeken om... al te begerige onderzoekers hierin te vangen, die mogelijk ronddoelden op mijn eiland Myst. Maar ik had geen idee dat mijn eigen zoons hierin gevangen zouden raken... oh... mijn zonen...”

En ik zag aan Atrus’ gelaatsuitdrukking dat het hem speet. Hij sprak verder.

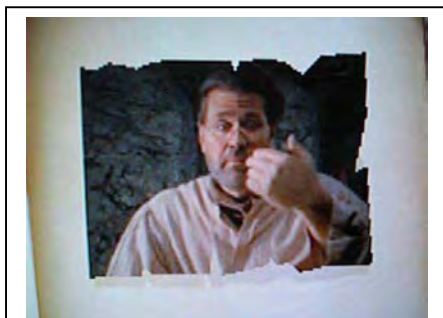
“Sirrus en Achenar, we maakten vele reizen samen. Ik gaf ze... vrije toegang tot de boeken. Misschien was dat niet verstandig. Ik kon de hebzucht in hen zien groeien. Ik heb ze niets over de rode en blauwe boeken verteld. Hun fantasieën werden wild, ze droomden over rijkdommen en macht! Natuurlijk wisten ze niet dat de boeken vallen waren. Ze smeekten of ik ze toegang wilde geven tot deze boeken, maar

natuurlijk negeerde ik hen... oh... ze ontwierpen een plan, een duivels plan. Ik had geen idee tot hoever ze daarbij wilden gaan! En behoedzaam maakten ze vorderingen. Hun eigen moeder, ze gebruikten hun eigen moeder om mij naar D'ni te lokken. Oh, mijn lieve Catherine!

Natuurlijk, ik kan terugkeren naar Myst, ware het niet dat ze één pagina uit mijn Mystschakelboek hebben verwijderd. Zonder die pagina kan ik niet terugkeren. Jij, mijn vriend, kan die bladzijde bij mij terugbezorgen. Oh, ik bid dat je mijn verhaal gelooft en niet de leugens die mijn zonen je zullen hebben verteld. Als je voor jezelf kan beslissen dat je die pagina naar mij moet brengen hier in D'ni, dan kan ik terugkeren naar Myst en recht doen gelden over mijn zonen, voor wat zij hebben gedaan... Ik moet mijn schrijven hervatten... Ik bid dat je mij gelooft. Schiet alsjeblieft op. Breng de pagina. Neem de bladzijde met je mee."

Na deze monoloog boog Atrus zich opnieuw over zijn schrijfwerk. Of hij bezig was met het ontwerpen van een nieuw schakelboek of iets anders, had hij niet verteld. Maar dat zijn werkzaamheden dringend waren, zoveel was wel duidelijk. Ik sloot het groene boek en liet hetgeen ik zojuist had gehoord, in gedachten nog eens de revue passeren. Dat de man die ik had gezien Atrus was, stond als een paal boven water. Alleen de vader van SIRRUS en Achenar kon weet hebben van zoveel details die hij mij zojuist had toevertrouwd. Wat moest ik van dit hele betoog van Atrus denken? Feitelijk was er geen speld tussen te krijgen, sterker nog, het verklaarde zeer veel zaken! Ik wist nu waarom Catherine verdwenen was en waarom ze destijds geen kennis had kunnen nemen van de boodschap die Atrus voor haar in de verbeelding hier had ingesproken. Ook wist ik nu waar die geheimzinnige witte pagina uit de kluis hier op Myst-eiland thuishoorde. Het was inderdaad een onderdeel van een duivels plan dat SIRRUS en Achenar samen hadden opgezet om hun ouders op een zijspoor te plaatsen. Ze hadden gedacht dat ze zo ongehinderd toegang zouden krijgen tot de onmetelijke rijkdommen die de werelden uit de rode en blauwe boeken hen zou kunnen bieden, maar waren van een koude kermis thuisgekomen!

Inderdaad... Atrus' verhaal was zéker in orde en ik was zeer opgelucht dat ik er uiteindelijk voor gekozen had een kijkje in het groene boek te nemen en de rode en blauwe pagina's met rust te laten. Het was ook duidelijk wat ik vervolgens moest

Een tikje ongeduldig nodigt Atrus mij uit naar D'ni te schakelen.

doen. Ik draaide de haard terug naar de bibliotheek en ging buiten bij de markeringsschakelaar op de steiger de witte pagina ophalen. Hiermee gewapend stond ik even later opnieuw voor de nis achter de open haard en opende het groene boek voor de tweede maal.

Atrus was druk aan het schrijven, maar zag na een ogenblikje dat het schakelboek opnieuw geopend was. Kennelijk herkende hij mij en vroeg: "Heb je de ontbrekende pagina gevonden? Kom! Kom!"

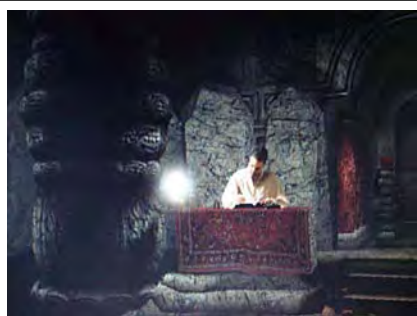
Hij maakte een wenkend gebaar met zijn hand en voor het eerst leek hij een beetje ongeduldig te zijn omdat ik niet onmiddellijk aan zijn verzoek voldeed. "Kom dan?!" Riep Atrus ten overvloedde.

Ik besloot zijn geduld niet langer op de proef te stellen en legde mijn rechterhand op de foto van het groene schakelboek.

Hoofdstuk 12: D'ni.

Ik kwam tot mijn positieven in een grote, schemerige ruimte, die een enorme ronde zaal bleek te zijn. Ik stond op een stenen vloer die was ingelegd met allemaal vierkante bruinige en grijze tegels. Rondom waren een aantal nissen aangebracht, die werden omzoomd door zeer massieve stenen zuilen. Die waren wel nodig, want ook het plafond bestond uit massief gesteente. De hele koepelzaal was wellicht van origine een grot geweest, die door middel van slim hakwerk, tot de huidige afmeting was omgevormd en verfraaid. Het licht kwam van een aantal lampen, waarvan er steeds een exemplaar voor iedere nis was aangebracht.

Achter een geïmproviseerd bureau zit Atrus ingespannen te schrijven.

Maar ik was niet alleen in deze ruimte. Vlak naast een van de enorme stenen zuilen stond een soort bureau opgesteld, gemaakt van enkele grote stenen platen die op elkaar waren gestapeld. Daar overheen was een soort Perzisch tapijt geslagen en achter dit stenen bureau zat Atrus te schrijven, in een zeer dik boek. Op de rand van het bureau stond ook een lamp die hem bijlichtte. Atrus was

zo ingespannen bezig dat hij mij nog niet had opgemerkt. Ik kwam nader, en op het geluid van mijn voetstappen keek hij op. Verheugd keek Atrus in mijn richting. "Ah... mijn vriend! Je bent teruggekeerd!" Sprak hij enthousiast. "En de pagina? Heb je de bladzijde meegenomen?" Ik haalde het witte A-4'tje tevoorschijn. "Ah!" Zei Atrus toen hij de pagina herkende. Hij stak zijn arm uit en vroeg: "Geef mij de pagina." Ik overhandigde de bladzijde.

Met de pagina die ik heb meegenomen, kan Atrus zijn Myst-schakelboek repareren.

Atrus kon een zucht van verlichting niet inhouden. "Je hebt de juiste beslissing genomen," zei hij, terwijl hij met zijn andere hand een kleiner boek pakte dat schuin voor het grotere en dikkere boek lag, waarin hij aan het schrijven was. Hij legde het kleine boek op het grote en sloeg het ergens halverwege open. Hij leek even zijn gedachten te ordenen, maar sprak, terwijl hij de pagina in het boek legde, waar deze zich vastzette in de rug: "Ik heb een moeilijke beslissing te nemen..." Atrus veegde even met zijn vinger langs de naad van het boek, om zich ervan te overtuigen dat de bladzijde zich

goed had vastgehecht. Hij leek vervolgens nog even te aarzelen en zei, meer tegen zichzelf dan tegen mij: "Hmm... mijn zonen hebben mij verraden. Ik weet wat ik moet doen." Vervolgens keek Atrus mij weer aan en merkte op: "Ik zal snel terugkeren." Hij sloeg het kleine boek nu open op de plaats waar ik zag dat daar een foto was aangebracht. Atrus hief zijn hand op en legde deze op de foto. Er klonk een zoemend geluid en ik zag het lichaam van Atrus even fel oplichten, alvorens deze in het niets leek op te lossen. Atrus was op weg naar Myst-eiland en ik was plots alleen in D'ni achtergebleven!

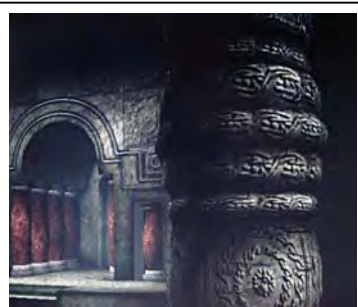

Atrus heeft een lastige beslissing te nemen. Hij moet met zijn zonen afrekenen!

Ik wachtte even de gebeurtenissen af, maar het bureau bleef vooralsnog verlaten. Dat was niet onlogisch, want Atrus zou op Myst-eiland wel even werk hebben. Ik maakte van zijn afwezigheid gebruik om hier nog even verder rond te kijken. In het centrum van de vloer was in een grote cirkel in mozaïek het gezicht van een man uitgebeeld. Wie was deze persoon? Een vooraanstaand lid van de D'ni? Vermoedelijk. Ik stak de ruimte over en arriveerde bij de eerste nis. Deze nis, evenals de anderen in deze zaal trouwens, bevonden zich wat hoger dan de ronde vloer en waren bereikbaar middels korte stenen trapjes. De nis was verder leeg. Aan weerszijde waren een aantal kortere, maar ook zeer stevige zuilen aangebracht, uitgevoerd in een rode en lichtgrijze steensoort.

Zou dit een voorname D'ni zijn geweest?

De nissen en zuilen zijn van patronen voorzien.

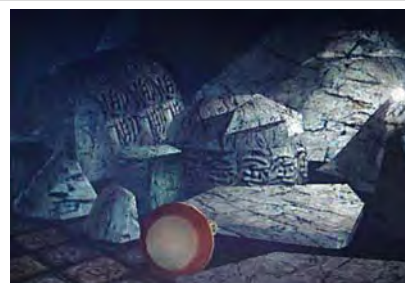
In de muren die de ingang van de nis vormden, waren patronen in de stenen uitgebeiteld, terwijl ook de zeer dikke zuilen tussen de nissen in van figuren waren voorzien.

In totaal waren er zes identieke nissen. Hier en daar lagen er een paar brokken steen, alsof er hier gevaar bestond van instorting. Dat was niet bepaald ondenkbaar, want op de plek waar zich een zevende nis had bevonden, had een serieuzere instorting plaatsgevonden. Werd deze locatie soms geteisterd

door aardschokken, of zo? Een van de dikke zuilen lag daar in grote brokken op de vloer en ook zag ik een afgebroken stuk van een van de kleinere rode zuilen. Tijdens de instorting had ook de lamp het niet overleefd. Ik zag nu dat de eigenlijke lichtbron alles behalve kwetsbaar was. Daar in de hoogte leek het een soort lichtpeertje te zijn, maar in werkelijkheid was het een soort fors uitgevallen knikker, die nog steeds, hoewel hij uit de lamp was geschoten en nu op een brok steen lag, ietwat flakkerend licht uitstraalde.

Naast het geïmproviseerde bureau waar Atrus had zitten te schrijven, was ook een nis aanwezig, waar hij een zeer primitief opbergrek had gefabriceerd, door een aantal stenen op elkaar te stapelen en daar een paar planken tussen te schuiven. Hij had er een tweetal boeken opgelegd.

Zo kwam ik als vanzelf weer bij het bureau uit en ik was daar koud gearriveerd, of er klonk een zoemend geluid. Daar schoot Atrus weer uit het schakelboek tevoorschijn. Hij nam plaats achter zijn bureau en sprak niet geheel zonder spijt: "Hmm... het is gebeurd. Oh... ik heb veel vragen voor je, mijn vriend. Maar eh... mijn schrijfsels kunnen niet wachten." Onderwijl sloeg Atrus het Myst-schakelboek weer dicht en legde het terug op zijn plekje schuin voor het grotere boek. Hij pakte zijn pen weer op en schreef een paar woorden, maar richtte toen opnieuw het woord tot mij. "Ik vrees dat mijn... lange afwezigheid misschien al een catastrofaal effect heeft gehad op de wereld waar mijn vrouw Catherine wordt gegijzeld." Hij doopte zijn pen in de inktpot voor hem en pende opnieuw een paar woorden in het grote, opengeslagen boek en

Bij deze instorting is ook de lamp gesneuveld, maar de lichtknikker brandt nog.

leek mij even vergeten te zijn, maar blikte toen opnieuw op en zag dat ik nog steeds voor zijn bureau stond. Hij sprak: "O, een beloning... het spijt mij. Het enige wat ik je kan aanbieden is de bibliotheek op Myst-eiland, de boeken die hij bevat. Voel je vrij om ze verder te onderzoeken, voor je eigen vermaak. Ik hoop dat je ontdekkingen bevredigend zijn. Je zult niet langer met mijn zonen te maken hebben."

Opnieuw zette Atrus zich aan het schrijven. Geduldig wachtte ik af. Dit was een man die zijn woorden zorgvuldig koos. Ik had het gevoel dat Atrus nog niet uitgesproken

"Wellicht heb ik in de toekomst je hulp nog nodig," zegt Atrus.

was en daarin kreeg ik gelijk. Nadat Atrus opnieuw een paar regels had geschreven keek hij mij wederom aan. Terwijl hij zijn eenvoudige kroontjespen nu met beide handen vastpakte en met zijn ellebogen op het tafelblad steunde, zei hij: "O, en eh... nog een gunst. Ik bevecht een kwaad, veel groter dan mijn zoons zich zelfs maar konden voorstellen. Misschien vind ik het nodig om, ergens in de toekomst, je om assistentie te verzoeken. Voel je tot op dat moment vrij om van de ontdekkingen van mijn bibliotheek op Myst te genieten. En, opnieuw bedankt."

Wederom zette Atrus zich aan het schrijven. Alle puzzelstukjes waren nu wel op hun plaats gevallen. Sirrus en Achenar waren inderdaad beide niet te vertrouwen geweest en verantwoordelijk voor de verwoesting van de boeken uit de bibliotheek.

Atrus' vrouw, Catherine was ontvoerd en naar een ander tijdperk gebracht en Atrus was bezig een bevrijdingsplan op te stellen, waarbij hij mogelijk in de toekomst mijn hulp zou kunnen gebruiken.

Maar wat nu te doen? Ik bleef wat besluiteloos voor het bureau van Atrus staan. Atrus keek na het schrijven van een paar regels opnieuw op en zag mijn besluiteloosheid. Hij wees op het Myst-schakelboek en merkte op: "Het boek. Je mag dit Myst-schakelboek gebruiken om naar Myst terug te keren."

Na dit gezegd te hebben, hervatte Atrus zijn schrijfwerk. Ik wist nu genoeg en besloot hem niet meer verder te storen. Ik opende het boek en zag de bekende foto van het wolkenplafond van de bibliotheek op Myst-eiland. Ik legde mijn hand op de afbeelding en maakte zo een eind aan mijn tête-à-tête met Atrus en aan mijn korte

bezoek aan het mysterieuze D'ni.

"Je mag gebruikmaken van dit schakelboek om naar Myst terug te keren," merkt Atrus op.

Hoofdstuk 13: Een onverwachte verrassing.

Onmiddellijk nadat ik in de bibliotheek op Myst-eiland was gearriveerd, vielen mij de veranderingen op die zich daar hadden voltrokken. In de ruimte hing een vage brandlucht en ik hoefde niet lang te zoeken naar wat daar de oorzaak van was. Het

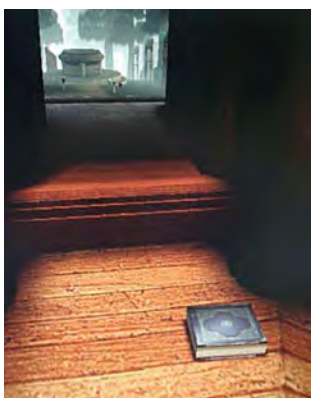
Op de plaats waar eerst het gevangenisboek lag, is nu alleen een schroeiplek overgebleven!

rode en blauwe boek waren verdwenen en daarvoor in de plaats was er op beide lessenaars een grote zwarte schroeiplek verschenen! Zou Atrus zijn beide zonen levend hebben verbrand, onder het mom van 'oog om oog, tand om tand'? Dat leek mij toch wel erg bar. Bij nader inzien leek het logischer dat Atrus alleen de beide boeken had verbrand, die uitsluitend als medium hadden gediend om SIRRUS en ACHENAR gevangen te zetten. Beide zonen konden onmogelijk fysiek in die boeken hebben gezeten, want dan zouden ze tot het formaat van een kabouter hebben moeten krimpen, en nog een kleintje ook! Nee, Atrus had vermoedelijk alleen hun mogelijke ontsnappingsroute afgesneden. Zouden zowel SIRRUS als

ACHENAR hierdoor eeuwig gevangen blijven zitten in de ruimte waar het gevangenisboek hen had gebracht? Ik had geen idee en het had weinig zin om hier verder over te filosoferen.

Ondertussen leek het erop dat mijn avonturen hier voorbij waren, maar dat ik evenmin een route toegereikt had gekregen om naar huis terug te keren. Mijn positie was desondanks een stuk comfortabeler dan daar waar beide broers zich nu zouden bevinden. Mijn 'kooi' was immers een stuk groter en bestond uit dit kleine, maar verder best wel fraaie eiland met een aangenaam klimaat en verder kon ik desgewenst op reis gaan naar een viertal andere tijdperken, of zelfs Atrus in D'ni opnieuw een bezoekje brengen. Zonder de hijgende adem van SIRRUS of ACHENAR in mijn nek zou ik hiervan nu echt op mijn gemak kunnen genieten. Wat dat betreft zou ik vooralsnog de tijd wel doorkomen...

Mijn conclusie dat ik dus voorlopig op mijn lauweren

Dat boek ligt nu voor de ingang op de vloer.

zou kunnen rusten, was misschien tóch iets voorbarig, wat bleek toen ik in de bibliotheek rondblikte. Plots zag ik

In de boekenkast ontbreekt plots het reisverslag dat handelt over het koude tijdperk 'Rijp'.

dat in de boekenkast een boek ontbrak! Ik liep naar de boekenkast en zag dat het journal met het reisverslag dat handelde over het koude tijdperk 'Rijp' was weggenomen. Maar kijk eens... dat boek lag hier op de vloer, vlak bij de ingang. Het bewuste boek moest Atrus daar met opzet hebben neergelegd, zodat hij zeker zou weten dat ik het zou vinden. Maar met welk doel? Ik raapte het reisverslag op en bladerde het door. Zo op het oog was er niets aan de tekst veranderd, maar op de laatste bladzijde, alwaar

de drie tekeningetjes van de verbeelder waren weergegeven, had Atrus met een blauwe ballpoint een tweetal aantekeningen toegevoegd. Op de onderste tekening die de imager van boven liet zien, had hij een deel van de rand omcirkeld. Dat was op de rand van de verbeelder alwaar ik had gezien dat daar ook een knop zat, maar deze was niet actief. Onderaan de bladzijde had Atrus ook een getal geschreven, '2735'. Dat moest een hint zijn voor iets, maar wat? In ieder geval kon ik dit getal niet in het bedieningspaneel van de verbeelder intoetsen, want daar was maar plaats voor twee cijfers. Ik sloot het boek en kwam tot de slotsom dat mijn onderzoekingen hier toch nog niet helemaal voorbij waren. Atrus had mij hier als dank nog een verrassing, alsmede een nieuwe uitdaging geschonken! Zou ik dat cadeautje in de voorkamer bij de steiger, waar zich de verbeelder bevond, kunnen uitpakken?

Op de laatste bladzijde van het journal heeft Atrus een paar aantekeningen toegevoegd.

Even later stond ik voor de imager, die nu niet actief was en het inwendige raatwerk toonde. Ik liep eens achterom en zag daar de knop zitten die ik eerder ook al had opgemerkt, maar die net als toen, niet actief was. Er gebeurde in ieder geval niets toen ik er nogmaals op drukte. Wat gaven die tekeningetjes uit het reisverslag van Rijk ook alweer aan? De tekening die het zijgezicht van de verbeelder weergaf, toonde de afbeelding van de 'topografische uitdrijving', overeenkomend met instelling '40' op het bedieningspaneel, volgens de bovenste tekening. Dat klopte inderdaad en daarom stelde ik deze waarde maar in op het paneel en drukte daarna op de voorste knop van de verbeelder.

Uit de 'heksenketel' rees inderdaad het driedimensionale beeld van een eiland omhoog, dat eerst even ronddraaide, maar daarna tot rust kwam. Dit had ik al eerder gezien, maar ik liep wederom naar de achterzijde van de verbeelder en zag dat de

Het bedieningspaneel kantelt naar beneden en onthult deze knop, die zit verstopt in de zigzagweg naar de raket.

knop die daar bevestigd zat, nu knipperde! Ik drukte er opnieuw op en als reactie daarop doofde de afbeelding van het eiland. Tegelijkertijd kwam echter het bedieningspaneel tot leven. De afdekplaat klapte omhoog en het eigenlijke paneel daarachter kantelde naar beneden en kwam plat op de bodem te liggen van wat nu tot een rechthoekige nis was verworpen. Aan de achterwand van deze nis was een klein spotje bevestigd, die een rechthoekige geelkoperen plaat verlichtte die op deze wand zat geschroefd. Nogal stilistisch, maar niettemin duidelijk was daarop het zigzagpad aangegeven dat van achter de bibliotheek naar de raket leidde. Zelfs de raket op het platform was aangegeven. Op de eerste 'knik' van dit pad zat een

knop, met daaromheen een ringvormige band, waarvan een kwart deel ontbrak, die richting het land wees. Zodra ik op deze knop drukte, draaide de band een halve slag rond en wees het hiaat nu richting de zee.

Maar dat was niet het enige dat er gebeurde! Door de ruimte voer een lichte trilling en ook hoorde ik een vaag gerommel, wat wel enige overeenkomsten vertoonde met het geluid dat weerklonk zodra de roterende toren een nieuwe positie koos. Dat moest dus betekenen dat ook nu ergens in de buurt een zwaar object in beweging

was gekomen die na korte tijd weer tot rust kwam, want na een paar seconden werd het opnieuw stil. Zou dat betekenen dat in het eerste knikpunt van de stenen zigzagweg ook een gedeelte zat dat kon roteren? Dit eiland zat vol met verrassingen!

Ik kwam er snel achter hoe de vork in de steel stak. Buiten gekomen liep ik terug richting de bibliotheek en naar het begin van het zigzagpad dat leidde naar de raket. Ik begaf mij op het glooiende deel van de met gras begroeide rotsen, waar deze naar de zee begonnen af te dalen en waar ook een van de stenen pilaren stond opgesteld die de stroomkabel geleidde die van de raket naar het generatorhuisje liep. Ik had nu zicht op de zijwanden van het stenen pad die richting de zee uitkeken. In de ronde wand van de eerste knik van het pad was nu een vrij grote doorgang verschenen, in de vorm van een tunnelboog!

In de eerste 'knik' van het stenen zigzagpad naar de raket is nu een doorgang verschenen!

Daar binnen was een stenen gang aangebracht, die vrijwel meteen een scherpe bocht naar rechts maakte en vervolgens een kleine tien meter rechtdoor liep, om daar in een kleine ronde en iets hogere ruimte uit te komen. Hier was in het stenen plafond, net als bij de ingang, een lamp aangebracht.

De route liep hier echter niet dood, want aan de linkerkant sloot deze ruimte op een tweede gang aan, die vergelijkbaar was met de eerste en in een zeer flauwe bocht na nogmaals een tiental meters uitkwam in een iets grotere en hogere ronde ruimte.

In het midden van de schemerige, achthoekige ruimte bevindt zich deze metalen 'stalactiet'.

In feite was dit zaaltje achthoekig, want met uitzondering van de ingang, waren er een zevental ondiepe en verder lege nissen aanwezig, die werden omzoomd door eenvoudige zuilen, die uit dezelfde steensoort waren uitgebeiteld als de muren, de vloer en het plafond. In de vloer waren een drietal spots weggewerkt, die hun witte licht naar boven wierpen en in het plafond zat ook nog een spotje bevestigd. Dit licht was amper genoeg om de schemer hier te verdrijven, maar ik zag genoeg om het merkwaardige apparaat goed te kunnen bekijken dat als een enorme stalactiet in het

midden van de ruimte hing. Wat de functie van deze vreemde metalen zuil was, was mij nu nog onduidelijk, maar ik wist nu wél wat ik met die viercijferige code moest doen die Atrus op de laatste bladzijde van het 'Rijp' journaal had geschreven. De voorkant van het metalen ding toonde namelijk een viertal zwak verlichte venstertjes die een 'nul' lieten zien, alsmede vier drukknopjes, waarmee een getal kon worden ingesteld. Daaronder zat een rode knop, waarmee het hele zaakje wel geactiveerd zou kunnen worden.

Ik stelde het getal '2735' in op het display en drukte op de rode knop. Met een geratel en gepiep schoof nu de hele zuil langzaam omhoog, totdat hij helemaal in het plafond was verdwenen en daar zo te horen met een klik werd verankerd. Ik keek nog even hier rond, maar zag

Het juiste getal om de zuil in beweging te krijgen.

dat er verder niets te doen was. Waar zou die metalen zuil zijn uitgekomen? Ik probeerde te reconstrueren waaronder deze ruimte zich ongeveer moest bevinden. Vanaf de ingang gerekend, moest ik in deze gangen vrijwel recht een stuk landinwaarts zijn gelopen, zodat ik hier nu min of meer onder de bibliotheek zou moeten staan.

Ik begaf mij naar buiten en liep terug naar de bibliotheek. Al buiten voor de ingang

In het centrum van de vloer in de bibliotheek is nu een houten zuiltje verschenen dat...

staand, zag ik dat ik het goed had ingeschat. In het hart van de achthoekige houten vloer was nu een achthoekig houten zuiltje verschenen, met een doorsnee van bijna een meter. De bovenkant zou men als een tafeltje kunnen gebruiken, maar veel belangrijker was de rechthoekige nis die hieronder aan de voorkant in de voet van het zuiltje tevoorschijn was gekomen! Hierin lag namelijk

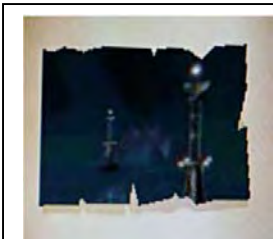

... het prachtig uitgevoerde schakelboek bevat dat mij in het tijdperk Rijk kan brengen!

een boek, waarvan de paarsige kaft er werkelijk prachtig uitzag! Daarop was in een kleinere rechthoek in reliëf hetzelfde patroon te zien dat ook op het reisverslag van het tijdperk Rijk viel te bewonderen. Het formaat van dit boek kwam precies overeen met een schakelboek en dan kon het bijna niet anders zijn dan dat Atrus mij hier als geschenk de mogelijkheid bood om naar het geheimzinnige en koude Rijk af te reizen!

Ik sloeg het boek open en zag in de bewegende foto die op de rechter pagina verscheen, een donkere wereld met een aantal flinke, afgeronde bergen, die bedekt waren met sneeuw en ijs. De camera vloog langs en tussen een paar eilanden door en zo zag ik dat daar in het water een paar zeer slanke masten waren opgesteld, die een aantal lichtjes droegen, alsmede een, ook verlichtte, schotel op de top.

Ik liet het boek het filmpje een aantal malen achtereen afspelen, totdat ik alles wat er te zien was, wel had gezien. Hoewel het water tussen de eilanden in niet was bevroren, zou ik mij toch, als ik naar dit tijdperk zou schakelen,

Deze geheimzinnige, donkere wereld vormt mijn reisdoel.

moeten voorbereiden op een koud avontuur. Iets aarzelend keek ik naar mijn kleding, die bij lange na niet toereikend was om aan barre winterse omstandigheden het hoofd te bieden. Zou het verstandig zijn om naar Rijk te reizen? Ik zou daar dan snel een warm plekje moeten zien te vinden! Maar dat zou evenzogoed hebben gegolden voor Atrus toen hij voor de eerste keer naar Rijk schakelde. In zijn reisverslag had ik gelezen dat hij toen ook niet precies wist wat hij daar kon verwachten, behalve dan dat het 'koud' zou zijn. Ik mocht er vanuit gaan dat de bouwsels daar inmiddels gereed waren

gekomen en dat daar ook wel kachels zouden zijn aangebracht. Atrus zou mij deze route zeker niet aanreiken met de bedoeling mij een bevroeringsdood te laten sterven. Bovendien was ik momenteel goed op temperatuur en een niet al te lange tijd zou ik het zeker in deze koude wereld kunnen uithouden. Bovendien was ik veel te nieuwsgierig naar wat ik in Rijk allemaal zou aantreffen, dus ik aarzelde niet al te lang en legde mijn hand op de foto. Daar verdween ik in de donkere tunnel en was op weg naar een nieuw, niet verwacht avontuur!

Hoofdstuk 14: De ijzige schoonheid van Rijp.

Nog niet eerder had ik zo weinig tijd nodig gehad om bij bewustzijn te komen na een reisje via een schakelboek, dan na mijn aankomst hier in Rijp. De ijzige vrieskou beet in mijn gezicht en maakte dat ik meteen klaarwakker was.

Het schakelboek had mij op een zeshoekig plateautje neergezet, aan het eind van een metalen pier die van het eiland een eindje in zee stak. In volle bewondering keek ik om mij heen. Koud was het hier zeker, het kwik moest ruim onder nul liggen. Uit de donkere hemel dwarrelde voortdurend lichte sneeuw, maar de lucht was zo koud dat de kleine vlokjes uit de prachtigste ijskristallen bestonden. Dit weersverschijnsel werd 'poolsneeuw' genoemd en ik wist dat deze neerslagvorm alleen tijdens strenge vorst kon optreden. Atrus had geschreven dat hij er uren naar kon kijken en ook ik moest beamen dat deze lichte winterse neerslag van een uitzonderlijke schoonheid was.

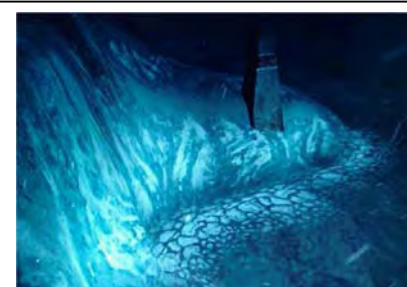
In de niet totale duisternis zijn nog een paar andere eilanden te zien.

Ik blikte verder om mij heen in een omgeving die donker, maar toch niet geheel duister was. Recht boven mijn hoofd leek de hemel wél bijna volmaakt zwart te zijn, maar richting de horizon leek het uitspannel een lichte blauwgroenige gloed af te geven. De besneeuwde rotsen leken hierdoor zélf wel een zwak licht uit te stralen en in deze niet totale duisternis kon ik in de verte nog een aantal eilanden ontdekken die allemaal uit tamelijk hoge, afgeronde heuvels en bergen bestonden.

In de behoorlijk brede zeestraat die deze eilanden scheidde stond enige deining en stroming,

waardoor het water niet bevroren was. Hier en daar was wat drijfijs zichtbaar, die zich langs de steile, rotsige oevers van dit eiland probeerde vast te hechten. Heel opvallend waren de drie slanke masten die, op een zeer massieve stenen sokkel staand, ongeveer halverwege tussen dit eiland en de anderen in zee waren aangebracht. Zowel halverwege deze masten als aan de top waren lichtjes aangebracht. Hoe was het mogelijk dat Atrus, Sirrus en Achenar deze masten hier, zonder hulp van derden hadden weten te vervaardigen en op te richten? Dat moest hun toch wel de nodige hoofdbrekens hebben gekost!

Trouwens, ook rondom mijn voeten was het niet donker, want in het kleine platform

Drijfijs probeert zich langs de kustlijn vast te hechten.

Even verderop steekt een soortgelijke pier in zee.

waren eveneens een paar lichtjes weggewerkt.

Langs de oever turend zag ik dat een stukje verderop een soortgelijke pier de zee in stak. Ik stak mijn handen diep in mijn zakken, om ze zo lang mogelijk warm te houden en prees mij gelukkig dat er maar weinig wind stond. De opmerking van Atrus dat hier een 'verstikkende' stilte heerste, kon ik overigens niet delen. Het was trouwens vreemd dat hij een voor een dergelijke, toch negatief klinkende woordkeuze had gekozen. Maar absoluut stil was het hier zeker niet. Het

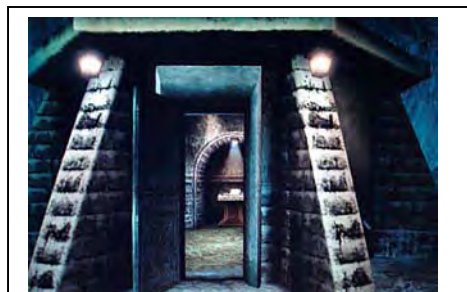
golvende en stromende water veroorzaakte een zeker gerucht en daarnaast was er een soort gerinkel te horen, van ijsschotsen en -platen die langs elkaar gleden en schuurde. Nee, dit zou ik zeker niet 'verstikkend' willen noemen.

Juist toen ik erover dacht om deze pier te verlaten om op het eiland zelf rond te kijken, werd het geklots van het water en het gekraak van het ijs overstemd door een soort gehuil, dat van rechts over het water op het zwakke briesje werd meegedragen. Een ogenblikje later klonk het gehuil opnieuw, nu van iets dichterbij. Ik boog over de uiterste rand van de reling en tuurde naar het zeeoppervlak. Het geluid klonk mij vaag bekend in de oren, het leek wel op het soort 'gezing' dat walvissen uitstoten! Nauwelijks had die gedachte door mijn hoofd gespoekt, of daar doemde een langwerpige, donkere schaduw op die vlak onder het wateroppervlak in mijn richting gleed. De walvisachtige, want die bleek inderdaad de veroorzaker van dit geluid te zijn, zwom op niet eens zo een grote afstand voor het platform langs. Tot mijn vreugde zag ik dat het dier nabij uit het water opdook om een ademteug te nemen. Met een gesis liet zij een wolk stoom uit haar luchtgat ontsnappen. Dat er sprake was van een 'haar' concludeerde ik uit het feit dat de walviskoe werd vergezeld door een tweetal kalfjes die met haar mee zwommen en waarvan er een ook een luchtje kwam scheppen.

Een walviswijfje zwemt voorbij met haar twee jongen.

Ik wachtte even totdat de drie waterzoogdieren uit het zicht waren verdwenen, maar toen besloot ik toch haast te maken. Ik had nu al een aantal minuten min of meer stil op deze pier gestaan en de koude deed zich nu voelen. Snel liep ik de pier af, die eindigde bij een kleine ijsvlakte, bedekt door wat sneeuwsporen, die over het ijs stoven. Helaas moest ik namelijk constateren dat de wind begon op te steken, waardoor de vrieskou meteen een stuk doordringender werd. Ik verspilde dan ook weinig tijd, stak het bevroren meertje over en arriveerde aldus bij een zeshoekig huisje, alwaar ik hoopte enig comfort te vinden.

De temperatuur in dit gebouwtje is ook beneden peil.

Al snel bleek dat ik dat comfort op mijn buik kon schrijven. De toegangsdeur was namelijk per ongeluk opengegaan en stond nu wagenwijd open. Ik ging naar binnen en sloot de deur, maar vorst en een ijzige wind hadden, wie weet hoe lang al, vrij spel gehad. Het was binnen dan ook

net zo koud als buiten, al scheelde het wel iets dat ik de snijdende wind had buitengesloten. Gelukkig ontwaarde ik links van de ingang een zeer ouderwets ogende gashaard, die niet brandde. Ik drukte op de ontstekingsknop die hoopvol vonkte, maar de gaspitten in de kachel kwamen niet tot ontbranding. Geen wonder, want de gastoevoer was afgesneden!

Wrijvend in mijn handen nam ik de ruimte verder in mij op. De vloer was ingelegd met onregelmatige stukken natuursteen in een groenige kleur. De stenen waren trouwens behoorlijk glad, want diverse steenbrokken waren bedekt met een dun

De kachel weigert namelijk dienst...

laagje ijs.

Tegenover de ingang was een nis aanwezig, waarin een sokkel was geplaatst. Verlicht door een spotje lag daarop een Myst-schakelboek! Kwam dat even mooi uit! Als ik er niet in zou slagen om in dit tijdperk een warm plekje te creëren, dan kon ik in ieder geval naar Myst terugschakelen om daar weer op temperatuur te komen. Ik sloeg het boek open en ontwaarde daar de bekende foto van het plafond van de bibliotheek. Nu schakelde ik echter nog niet. Ik had het wel koud gekregen, maar was nog niet bevroren tot op het bot. Ik zou hier nog wel eventjes verder kunnen neuzen, al zou ik in deze ruimte snel klaar zijn. Verder meubilair ontbrak namelijk. Aan de muur hing nog een bruine poster, maar aangezien de muren van een laagje rijp waren voorzien, werd de afbeelding deels aan het oog onttrokken. Het leek wel een tekening te zijn van een platte steen en een paar kristallen, waarover Atrus in zijn journaal geschreven had. Op het bloemmotief van het behang, dat daar in reliëf op

Een dikke ijskorst houdt deze deur secuur gesloten!

was aangebracht, hadden zich ook ijskristallen afgezet, waardoor deze motieven wit afstaken.

Verder was deze ruimte nog een deur rijk, die voorzien was van fraai bewerkte panelen. Ik probeerde deze deur te openen, maar moest mijn pogingen al snel staken. Een ijskorst hield de deur in zijn greep, zodat er geen beweging in te krijgen was. Nou, als één ding duidelijk was, dan was het wel dat ik moest zien te proberen die kachel aan de praat te krijgen. Ik liep naar dit klassieke verwarmingstoestel en zag aan de onderkant toch

duidelijk een gasleiding lopen, die via een dikkere, geïsoleerde buis door de wand naar buiten liep. Zou de gaskraan zich daarbuiten bevinden? Ik opende de voordeur opnieuw en trotseerde de schrale wind, die nog iets verder was opgestoken.

Aan de rechterkant van het gebouwtje, vlak daar waar deze tegen de ijzige rotswand was aangebouwd, liep inderdaad een dikke gasleiding en daar bovenop zat... een kraan! Ik haalde hem over (gelukkig zat hij niet vastgevroren) en meteen weerklonk een ietwat hol gesis van gas dat door de leiding stroomde. Snel spoedde ik mij naar binnen en testte de ontsteker van de kachel opnieuw. Oranje gelige vlammen laaiden op en een behaaglijke warmte ontsteeg het apparaat al snel. Ik bleef dichtbij de kachel staan en warmde mijn verkleumde botten op.

Deze gasleiding is precies wat ik zoek!

Een behaaglijke warmte kan nu met het ontdooien van de ruimte beginnen.

Het gebouwtje was kennelijk prima geïsoleerd, want het duurde niet al te lang alvorens het kwik in de ruimte het vriespunt bereikte en daar bovenuit steeg. Het gevolg was dat de ijskorst op de muren begon te smelten en hierdoor kon ik zien dat deze, alsmede het behang, in veel meer bruinige tinten was uitgevoerd dan op het eerste gezicht had geleken. Smeltwater drupte op de stenen vloer, waarop zich zelfs een paar plasjes verzamelde!

De kachel verrichtte prima werk, want in amper een kwartier tijd was de temperatuur van ruim onder nul,

maar een graad of 20 opgejaagd. Ondanks het vrij hoge koepeldak, ging daar toch niet al te veel warmte verloren. Al brandend, wist de kachel juist een aangename kamertemperatuur in stand te houden. Dat was heel mooi zo, nu hoefde ik het Mystschakelboek niet te gebruiken louter en alleen om op temperatuur te komen. Die aangename oase had ik hier in Rijk nu zelf gecreëerd. Ik wierp nogmaals een blik op de poster die op de wand was bevestigd en zag dat het inderdaad een afbeelding was van een platte steen en een paar kristallen. Deze attributen had Atrus dus onder andere gebruikt om zonder een schakelboek, toch een beeld van een ander tijdperk te verkrijgen. Hoe was hij in vredesnaam op het idee gekomen en sterker nog, hoe was hij er daadwerkelijk in geslaagd om zijn doel te bereiken? Tja, D'ni bezaten kennelijk bijzondere eigenschappen die 'gewone' mensen ontbeerden... Op de poster stonden in zowel de rechter onder- als de linker bovenhoek ook een paar woorden geschreven, net als in de schakelboeken die ik had gezien, in die vreemde Arabisch aandoende letters. Bij nader inzien zou het wel het schrift zijn waarmee de D'ni zich plachten uit te drukken, maar die mij boven de pet ging.

Ik bewonder de poster die hier aan de muur hangt.

Inmiddels was ik weer geheel op temperatuur gekomen en leek het mij een goed idee om de wereld buiten nog verder te verkennen. Ik had al gezien dat dit eiland voor een groot deel onbegaanbaar was, nog afgezien van het feit dat het sowieso onmogelijk zou zijn om zonder speciale uitrusting – bijvoorbeeld ijshouwelen en spikes onder de schoenen – de gladde rotsen te beklimmen.

Ik liep naar buiten, sloot de deur zorgvuldig achter mij om de warmte binnen te laten en glibberend en glijdend begaf ik mij zo snel als mogelijk was in de richting van een uit bruine metalen platen opgetrokken apparaat dat links van het gebouwtje aan de rand van de rotsen stond opgesteld.

Het werd al snel duidelijk wat het was. Hier werd het gas vanuit de zeebodem opgepompt, ik zag een dikke, en een drietal dunne buizen in zee verdwijnen. Boven

Vanaf de tweede pier heb ik prima zicht op de bouwwerken die dit eiland rijk is.

de ronde machine die een zacht gebrom uitstiet, werd het overbodige gas afgefakkeld. Vanaf de tweede pier was het geheel nog duidelijker zichtbaar, vanwege het betere overzicht dat ik vanaf daar had. Staand op deze steiger had ik ook goed zicht op de hoogste, vrij steile heuvel van dit eiland. Het gebouwtje, waarin het nu behaaglijk warm was, was meteen aan het begin van de helling van deze heuvel aangebouwd. Op de top van deze heuvel was trouwens nog een tweede bouwwerk geplaatst, met een grote antenne op het dak. Dat moest de uitkijk- of

observatiepost zijn waar Atrus het over had gehad. Terwijl Vadertje Vorst alweer aardig aan mijn botten begon te knagen, kwam ik tot de slotsom dat verdere bouwwerken op dit eiland ontbraken en dat ik mijn onderzoekingen binnen maar verder moest zien voort te zetten. Wellicht dat de andere deur daar binnen, nu de ijskorst gesmolten was, wel van zins was om open te gaan!

Aldus weer binnen gearriveerd, nam ik wederom ruim de tijd om mijn sterk afgekoelde lichaam opnieuw op te warmen. Onderwijl probeerde ik mij het reisverslag van Atrus voor de geest te halen. Hij had geschreven dat die observatiepost via een soort schacht bereikbaar moest zijn en ook had hij bericht over een ruimte alwaar hij tijdelijk de kristallen had bewaard. Verder had hij aangestipt dat hij hier een laboratorium wilde bouwen. Al met al waren er ergens hierbinnen wellicht dus nog een aantal ruimtes waar ik mijn nieuwsgierige ogen wel eens door wilde laten dwalen. Ik liep naar de fraai versierde deur. Zou hij nu wel opengaan, nu het paneel was ontdooid?

Het bleek inderdaad alleen de ijskorst te zijn geweest, die de deur 'op slot' had gehouden, want nu dit ijslaagje was gesmolten, schoof de deur zonder problemen naar boven toe open. Een vlaag kilte stroomde vanuit een vrij lange en donkere gang de opgewarmde kamer binnen. De warme lucht was vochtig vanwege het smeltwater en zodra deze de koude gang binnestroomde, werd daar langs de vloer meteen nevel gevormd. Ik liep de gang in.

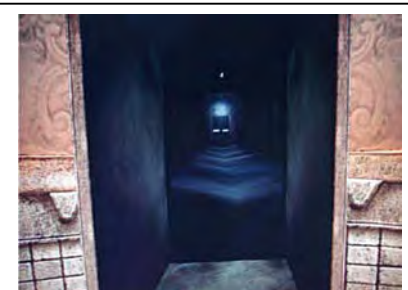
De eerste paar meters waren donker, maar verderop waren een paar lampen in het plafond aangebracht. De koude nevel kroop omhoog tot aan mijn knieën en zo was er echt sprake van 'koeienpoten mist'! De gang eindigde bij een tweetal metalen deurtjes, die de ingang van een lift bleken te zijn. Ik betrad de vrij ruime ronde ruimte en zag dat de lift geheel van metaal was gemaakt. De deuren zelf hadden twee langwerpige kijkvensters en in de wanden aan de zijkanten waren ook een tweetal kleine rechthoekige openingen aangebracht, waarachter ik een stenen muur zag zitten. Het bedieningspaneel bestond slechts uit twee knoppen, één omhoog en één omlaag. Ik drukte op de 'omhoog'-knop.

De deuren schoven automatisch dicht en vervolgens ging de lift een flink stuk omhoog en kwam tot stilstand. De deuren schoven weer open. Ik zag dat ik bij het observatorium was aangekomen, op de top van de heuvel. Ik belandde op een klein balkon, alwaar ik een fraai uitzicht had op de zee, twee van de drie masten en het eiland aan de overkant van de zeestraat. De lichte sneeuw bleef onverminderd uit de donkere lucht vallen en het was voor het gevoel een stuk kouder dan beneden, omdat hierboven natuurlijk meer wind stond. Ik nam mij dan ook voor hier niet al te lang te blijven staan om het uitzicht te bewonderen.

Op de uiterste rand van het balkon stond echter een metalen bedieningspaneel opgesteld. Rechts zat een hefboompje, die in drie standen gezet kon worden. Hij stond nu op de middelste stand en een lampje lichtte groen op. Wat zou er gebeuren als ik nu de hendel daarnaast zou overhalen?

De nu ontdooidde deur schuift moeiteloos open...

... en onthult een donkere, kille gang.

Ik arriveer op een balkon, alwaar een bedieningspaneel staat opgesteld.

Mijn stoutste verwachtingen werden overtroffen. Met een scherp gesis gloeiden de toppen van de twee masten die ik kon zien in een fel wit licht op, en even later schoot er vanuit iedere masttop een felle witte straal schuin naar beneden, om vervolgens een aantal seconden over het zeeoppervlak te dwalen. Vervolgens schoten de stralen omhoog en werd er als het ware een horizontaal lint van wit licht tussen beide masten gespannen. Met het geluid dat het midden hield tussen een explosie en een rollende donder, maakten beide lichtstralen contract met elkaar.

Nog voor dit helemaal was gelukt, zag ik van over de heuvels van het naburige eiland de hemel vaag groen oplichten. Zodra de beide stralen met elkaar in aanraking waren gekomen en verbonden waren, werd de groene gloed een stuk feller en breidde zich naar het zenit uit. Terwijl het gerommel van de lichtflits nog tussen de eilanden weergalmd en langzaam wegstierf, leek het wel of de hele hemel in vuur en vlam was gezet. Dit was een prachtig soort poollicht!

De twee masten bleven een aantal seconden hun vurige witte stralen uitzenden, maar vervolgens doofde het licht. De hemel gloeide nog even fel groen na, maar een ogenblikje later was ook het poollicht verdwenen en zag de hemel er opnieuw vertrouwd uit.

Dat was een zeer onverwachte gebeurtenis geweest! Het leek erop dat Atrus en zijn beide zonen er in waren geslaagd om de fraaie lichten, waarover Atrus in zijn verslag had geschreven, met behulp van deze masten kunstmatig op te wekken. Hoe ze dat precies deden, wist ik niet, maar het soort poollicht wat ik zojuist had gezien, zou ongetwijfeld door een sterk elektromagnetisch veld worden opgewekt, dat de masten gedurende korte tijd konden genereren. Ik haalde de hendel nogmaals over om het schouwspel opnieuw te bewonderen. Goed kijkend zag ik nu dat er vanuit de middelste mast ook een lichtstraal liep naar de derde mast, die hier buiten beeld stond.

Wat zou er trouwens gebeuren als ik nu het hefboompje zou overhalen? In de bovenste stand lichtte het knopje rood op. Zou ik nu een rood poollicht voorgeschoteld krijgen? Ik haalde de hefboom over en de gebeurtenissen van daarnet herhaalde zich. De gloed die nu in de hemel verscheen, had inderdaad een rode kleur, maar niet echt overtuigend. Er bleven ook groenachtige kleuren zichtbaar en als geheel was dit poollicht toch veel zwakker van kleur en daarom minder imposant dan zijn groene evenknie.

In de onderste stand lichtte het lampje blauwig op. Zoals verwacht, werd er hiermee een blauw poollicht opgewekt, dat ditmaal wel vrij fel van kleur was en in diverse banden en stralen langs de donkere hemel schoot. Ik bekeek het lichtspel nogmaals, maar hield het toen snel

Een witte bliksemflits wordt tussen de masten gespannen en wekt een groen poollicht op!

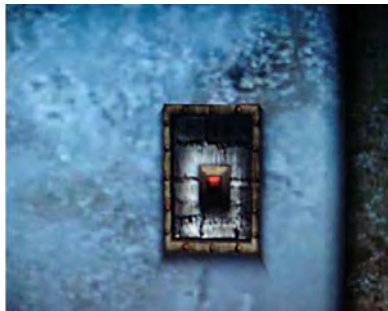

De witte stralen lijken zoekend over het zeeoppervlak te strijken...

... waarna zich een prachtig blauw poollicht in de hemel ontvouwt!

voor gezien. Hierboven was het steenkoud en ik moest nu maar vlot de warmte binnen weer gaan opzoeken.

Door op dit knopje te drukken wordt er een onverwachte route vrijgemaakt.

Terug in de lift wilde ik al op het knopje naar omlaag drukken, toen mijn oog op het linker open rechthoekje in de metalen wand viel. Daar waren nu niet alleen stenen te zien, maar ook een rood knopje! Ik drukte erop, en nu kwam de lift ook in beweging, maar nam een onverwachte route! De deuren sloten, en de lift draaide een halve slag in de rondte, zonder te dalen of te stijgen! Nu kwam de ingang uit in een kleine kamer, niet meer dan een hok van amper twee bij twee meter. Het was eerder een grote nis, een indruk die werd versterkt omdat de stenen muren net als bij een tunnelingang naar het plafond toe bogen.

Aan het plafond van de nis hing een lamp en tegen de achterwand stond een tafel geschoven, die zo te zien als een soort bureau dienst deed. Voor deze tafel stond ook een stoel en op de grond lag een rechthoekig tapijt. Dit zou dan een van de ruimtes zijn waar Atrus rustig kon schrijven. Misschien had hij, gezeten aan deze tafel wel het reisverslag geschreven dat ik op Myst-eiland had gelezen!

Het bureau bevatte een lade, maar die bleek gesloten te zijn. Op het bureau, dat trouwens met een fraaie plaat mahonie was ingelegd, stond naast een inktpot met kroontjespen een donker kristal, dat op een metalen voetje was geschroefd. Daarachter stond een vreemdsoortig apparaat, dat ik niet kon thuisbrengen. Het leek wel een zeer ouderwets geval om statische elektriciteit op te wekken, een soort Van Der Graaf generator. Wellicht was dát hetgeen ik daarnet buiten had gezien, een felle uitbarsting van statische elektriciteit, wie weet!

Op het tafelblad lag echter nog meer, namelijk een dik boek, met een prachtig versierde kaft, in de kleuren rood, roze, paars en goud. Dit was de mooiste omslag die ik hier, en waar dan ook op de werelden die ik had bezocht, had gezien. Ik sloeg het boek open, en zag dat het nóg een verslag van Atrus was, ik herkende zijn handschrift onmiddellijk.

Op de tafel staat een vreemd apparaat en er ligt een boek met een prachtige kaft.

In deze kleine, beschutte ruimte lag het kwik een stuk hoger dan buiten. Sterker nog, het was zelfs bijna behaaglijk te noemen. Een deel van de warmte beneden werd kennelijk ook naar hier geleid. Dat kwam goed uit. Ik nam plaats op de stoel en begon te lezen.

“... Ik heb besloten dat ik mijn constructies moet voltooien voordat ik nog meer tijd aan mijn experimenten besteed. Ditmaal heb ik zowel Sirrus als Achenar meegenomen. De schacht en de

observatiepost zijn bijna klaar. De beide jongens zijn het liefst hierbinnen, waar ze beschermd zijn voor de kou en het warm is. Achenar zit uren in de observatiepost,

Ik beland in een grote nis met een tafel en een stoel.

terwijl SIRRUS wordt geobsedeerd door de kristallen en de glimpen van Tijdperken die we in staat zijn om te zien. Geen van hen toont een echt verlangen om te vertrekken. Ik kan mij niet herinneren wanneer het voor het laatst was dat mijn zonen zo een lange tijd met mij doorbrachten in een Tijdperk.”

Het viel mij op dat de pagina's waarop dit verslag was geschreven, nogal bevestigd waren. Hier en daar waren een paar grijze, inktkringen zichtbaar, alsof er eens per ongeluk met water en inkt was geknoeid. Gelukkig was de tekst hierdoor niet echt doorlopen, zodat ik het geheel nog goed kon volgen. In de linker benedenhoek had ATRUS een klein tekeningetje toegevoegd van de observatiepost waar ik mij nu bevond en op de volgende bladzijde had hij een viertal kristallen getekend, die nogal van vorm verschilden. Meteen aan het begin van deze pagina las ik al dat ATRUS zijn proefnemingen met de kristallen had hervat:

De kristallen waarmee ATRUS experimenteert, zijn nogal verschillend qua vorm, getuige deze schets.

“Na nog wat meer geëxperimenteer met de vorm van de kristallen zijn we in staat een vrijwel perfecte blik op een Tijdperk in het Boek te verkrijgen.

SIRRUS wilde meteen schakelen, niet begrijpend dat de link alleen maar zichtbaar was. Zonder inkt, verbinden de kristallen zich niet met een specifiek Tijdperk. Hierdoor bezitten de kristallen een interessant neveneffect: het is mogelijk om de kristallen te veranderen en te zien hoe het Tijdperk wijzigt. Terwijl we in werkelijkheid een enorm aantal – maar vergelijkbare – Tijdperken zien, als we naar het huidige Tijdperk kijken zoals dat door de kristallen wordt gedefinieerd, lijkt het alsof we het originele Tijdperk wijzigen.”

Daar had ATRUS een intrigerende stelling opgeworpen. Als hij gelijk had met zijn bewering, dan betekende dat in feite dat het heelal oneindig was en dat leven overal kon opbloeien. Als dat het geval was, dan was er ook een oneindig aantal werelden, waarvan er dan ook een oneindig aantal was die zeer veel op elkaar leken, op een paar kleine details na. Sterker nog, ‘oneindig’ was een dermate groot aantal, dat het ook mogelijk was om een zeer groot aantal werelden aan te treffen die in het geheel niet van elkaar verschilden. Dit was echt voer voor filosofen, dus ik liet deze materie maar rusten, iets dat ATRUS in zijn verslag trouwens ook deed. Zo las ik:

Het boek dat ik momenteel lees, is voorzien van een fraaie, kleurrijke kaft.

tijdperken te aanschouwen, hoewel de tijd die nodig is om de juiste combinatie te vinden, onoverkomelijk zal zijn.”

Ik wist niet precies wanneer deze gebeurtenissen zich hadden afgespeeld, maar ik had het gevoel dat Rijk het meest recente tijdperk was dat ik vanaf Myst-eiland kon bezoeken. Wellicht hadden de broers toen hun verwoestende daden in zowel

Kanaalwoud als in het Tijdperk van het Stenen Schip al uitgevoerd, en waren ze bang dat hun vader daar op deze indirecte wijze achter zou komen? In dat geval moest het voor hen een opluchting zijn dat dat niet het geval was. Atrus had, zo leek het, op dit punt nog niet in de gaten dat zijn beide zoons aan het 'afglijden' waren. Ik las verder.

"Ik kan niet zeggen dat mijn taak met de kristallen al voltooid is, maar ik houd liever SIRRUS en ACHENAR opgewonden en hier, dus zullen we doorgaan met de lichten. Ik denk dat het beter is om RIVEN van ze vandaan te houden en dus is het wel goed zo dat we met iets anders kunnen doorgaan. Ik zal die locatie later wel zien.

... De lichten zijn merkwaardig. Hoewel ik aanvankelijk dacht dat het effect iets organisch had, vermoed ik nu dat het een elektromagnetische oorsprong heeft. Ik denk dat het effect ergens door kan worden opgewekt. Het is iets dat we zullen moeten proberen, en als het aan SIRRUS en ACHENAR zou liggen, dan zou dat spoedig het geval zijn. Nog nooit heb ik, wie van beide dan ook, zo geïnteresseerd gezien in mijn experimenten en ik wil hun enthousiasme niet afremmen. Het lijkt erop dat ze de kristallen vergeten zijn.

... Ik ben er niet zeker van of mijn zonen hadden verwacht dat het zoveel arbeid zou kosten. Het is uitgedraaid op een echte uitdaging om boven de koude wateren te werken, alwaar de wind door kleren en huid snijdt als een scherp mes. Desondanks, zelfs temidden de koude duisternis geven zij zich geheel om deze taak te voltooien. Het is een kant van hen die ik nog nooit eerder heb gezien."

Schets van één van de masten hier op Rijk.

Op de volgende bladzijde zag ik een schets van het resultaat van hun inspanningen. Het was een van die drie masten die ze in de zeestraat hadden opgesteld. Ik had mij eerder al in ongeloof afgevraagd hoe het mogelijk was dat zij die masten zonder hulp hadden vervaardigd en opgericht. Ze hadden het klaargespeeld, wat een waar huzarenstukje was. Uit de tekst die Atrus naast de schets van de mast had neergepend, kon ik wel ongeveer opmaken welk een bovenmenselijke inspanningen ze moesten hebben geleverd:

"Opnieuw een zware dag, maar we hebben de eerste van de drie torens opgericht. Ik ben te vermoeid om vannacht te schrijven.

... We zijn een week verder. De tweede en derde toren staan. We moeten alleen de stroom nog aansluiten. Ik ben uitgeput, net als SIRRUS en ACHENAR. Maar, ze tonen niet het voornemen om af te haken en dat drijft mij voort.

... De torens zijn gereed gekomen, alsmede de krachtbron naar ieder van hen. De stroom zal direct door de zoute zee worden geleid, wat de noodzaak van stroomkabels wegneemt en ons toestond om de torens op een veilige afstand neer te zetten. Het meeste van het resterende werk kan binnen worden verricht, waar ik dankbaar voor ben. Ik ben moe van de kou. Ik kijk uit naar de warme stranden van Myst-eiland. Wellicht hebben we allemaal wel een pauze verdiend.

... We hebben maar één dag met Catherine doorgebracht voordat we terugkeerden. We waren hier nog maar een minuutje voordat we opnieuw begonnen te experimenteren met de torens en de elektromagnetische ontladingen. We waren in staat om voor de eerste keer een boog tussen twee torens te creëren. Zijn weerkaatsing in het koude water was schitterend. We komen er nu dichtbij. Morgen zullen we weten hoe dichtbij, als we het voltage hebben ingesteld.

... De schoonheid is oogstrelend. Op ons bevel, dansen er diverse gekleurde golven van licht langs de donkere hemel. Prachtige flitsen van witte bliksem, die het verschijnsel zelfs nog meer verbazingwekkend maken, gaan daaraan vooraf. De jongens zijn er zeker van dat ze in staat zijn hun moeder naar hier te halen en hoewel ze gewoonlijk weigert de Boeken te gebruiken, begin ik ervan overtuigd te raken dat ze zal komen, tenminste, dat hoop ik.”

Het laatste stuk van deze regel was op een verder vrijwel lege pagina neergeschreven en verder had Atrus hier nog een vaag begin van een schets weergegeven, iets dat hij in de linker benedenhoek had uitgewerkt. Ik zag een zwarte toren met een lange, merkwaardige spleet in het midden. Het bouwwerk, dat ik overigens niet hier in Rijk had aangetroffen, kwam mij vaag bekend voor. In het andere reisverslag op Myst-eiland dat over dit Tijdperk handelde, had Atrus in een melancholieke bui geschreven over zijn afkomst en de legendarische D’ni stad die deels was verwoest. Daarbij had hij een vergelijkbare toren geschetst. Het leek erop dat hij op dit moment, terwijl het werk hier bijna voltooid was, door een vergelijkbare bui was overvallen. Het verslag kwam ook tot een einde, er volgde nog maar iets meer dan een pagina met tekst. Zouden hier nog opvallende zaken worden onthuld? Snel las ik verder om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen.

Deze toren heeft Atrus in zijn andere journaal dat handelde over Rijk, ook al getekend.

“Wat mij betreft, ik moet teruggaan naar Myst of een andere warme plaats. Er is hier nog meer te doen, maar ik verlang naar de zon en zal enige tijd onder zijn gloed doorbrengen alvorens terug te keren.

... Catherine zou moeten komen nadat ik haar had verteld van mijn bedoelingen om de kristallen te gebruiken om Riven te bekijken. Ze wordt nu in beslag genomen door de opstelling van de geodes en de kristallen en moedigt mij dagelijks aan als ik probeer om de combinatie te vinden die mij zal toestaan een blik te werpen op dat Tijdperk. Sirkus en Achenar kwamen ditmaal niet mee.

... Ik moet terugkeren naar Altijdduinen. Ik geloof dat een paar van de kristallen die ik in Altijdduinen heb achtergelaten mij hier zullen helpen. Catherine is nu naar huis teruggekeerd, maar ze zal mij over drie dagen op Myst-eiland ontmoeten. Ik denk dat ik tegen die tijd klaar zal zijn.”

Uit deze passages bleek maar al te duidelijk met welke ware opzet Atrus naar Rijk was gereisd. Hij wilde dolgraag naar Riven kijken, zonder daar werkelijk naar toe te schakelen. Op Myst-eiland had ik al gelezen, waarom dat was. Het had alles met zijn vader te maken, die hij in dat Tijdperk gevangen had gezet. Opnieuw bekwam mij het zeer onbehagelijke gevoel dat die drie dagen waarover Atrus in zijn voorlaatste zin schreef, de tijdspanne was geweest waarin zich op Myst-eiland al die akelige gebeurtenissen hadden afgespeeld die Sirkus en Achenar op hun geweten hadden, van het verbranden van de meeste boeken in Atrus’ bibliotheek, tot het ontvoeren van Catherine en het weglukken van Atrus. Wellicht was juist die boekverbranding het lokaas geweest om Atrus naar D’ni te lokken, waar hij kwam vast te zitten omdat Achenar daar zijn Myst-schakelboek onklaar had gemaakt. Alvorens haastig naar D’ni te vertrekken, had Atrus nog even snel een boodschap voor Catherine in de verbeelding ingesproken en het briefje geschreven om zijn vrouw daarop attent te

maken. Na zijn vertrek hadden beide broers gedacht dat de kust eindelijk veilig was en dat ze nu ongestraft de beide verboden tijdperken konden bezoeken, maar ze waren van een koude kermis thuisgekomen. “Ja, zo moest het wel ongeveer gegaan zijn,” bedacht ik, terwijl ik het boek teruglegde op het bureau. Vrijwel alle puzzelstukjes waren nu wel op hun plaats gevallen, alleen wist ik nog niet of Atrus er daadwerkelijk in was geslaagd om een glimp van Riven op te vangen, het Tijdperk dat zo belangrijk voor hem was. Maar mijn onderzoek was toch nog niet klaar? Er moest hier toch nog een soort laboratorium zijn?

Terug in de lift had ik nu geen andere keuze dan om weer naar beneden te gaan. Maar de lift stond nog wel een halve slag gedraaid en zodoende zou ik niet in de gang met zijn grondmist terugkeren, die mij opnieuw in de ronde kamer met de gashaard zou brengen. Zou die gang, net als de ruimte hierboven, gewoon doorlopen aan de andere kant van de lift en zou ik dat andere stuk gang nu dus kunnen bereiken? Daar kon ik maar op één manier achterkomen en ik drukte op de liftknop om naar beneden af te dalen.

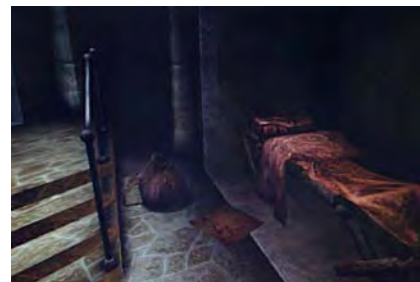
Daar gearriveerd, schoven de liftdeuren open en onthulde een stuk gang, dat duidelijk verschillend was van de gang die leidde van de lift naar de ronde kamer. Deze gang was ook gevuld met grondmist, maar een stuk korter. Aan het einde van de gang ging deze over in een trap, die terug naar boven voerde. Het bleek echter een korte stenen trap te zijn die slechts een negental treden telde. De trap kwam uit op een kort gangetje, dat eindigde bij een afgesloten metalen deur. De deur vertoonde echter veel overeenkomsten met de exemplaren in het Tijdperk van het Stenen Schip. Net als de deuren daar had

Ditmaal stopt de lift in een kortere gang, die uitkomt bij een trap.

deze hier een verlichte knop op het midden van het paneel zitten. Zodra ik op deze knop drukte, schoof dit paneel naar boven open.

Ik arriveerde in een min of meer rechthoekige, niet al te grote ruimte. De achterwand was breder dan de voorwand waarin de deur was weggewerkt. In deze achterwand was op een verhoog een ondiepe nis aangebracht, waarin een vreemdsoortig toestel stond opgesteld. Ook in de beide zijmuren waren nissen aangebracht. In de rechter nis stond een soort veldbed opgesteld. De bruinige lakens en dekens leken van een eenvoudige snit te zijn en het hoofdkussen was niet meer dan een strak opgerold laken. Voor het bed lag op de

In de rechter nis staat een soort veldbed opgesteld.

vloer een rechthoekig stuk papier, een soort landkaart, waarop een rond eiland of continent was getekend, dat qua vorm een kruising leek te zijn van Australië en Antarctica. Daarnaast stond een lederen waterzak.

In de andere, linker nis stond een vergelijkbare tafel opgesteld als die ik boven had aangetroffen. Op de tafel stonden zelfs ook dezelfde attributen uitgestald, met uitzondering dan van een theepotje. Het rare instrument wat ik boven ook had gezien, bleek een

In de linker nis staat een tafel.

soort lamp te zijn, die hier was ontstoken.

Op tafel lag een wit vel papier. Het bleek een notitie te zijn van Catherine, gericht aan Atrus. Ik las:

Het is echt. Het werk van je handen,
De beroering van mijn dromen.

Ik heb mijn droom voor je achtergelaten.

Jouw enige,
Catherine.

De combinatie van kristallen die Catherine heeft gevonden om op Riven af te stemmen?

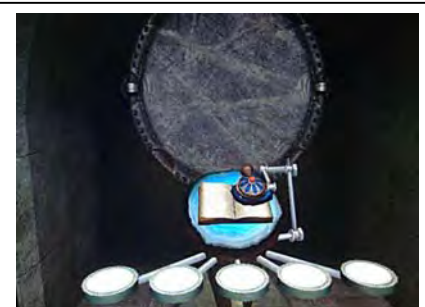
Op hetzelfde stuk papier had Catherine een schets van vijf kristallen gemaakt, die zowel qua vorm als qua kleur sterk verschilden. In het reisverslag hierboven had ik al gelezen dat Catherine, na haar aanvankelijke scepsis, zich nu met volle overgave op de kristallen had gestort, in een poging de juiste golflengtes te vinden om contact te leggen met het Tijdperk Riven. Gezien de toonzetting van dit briefje moest het bijna

De la bevat een bak met kristallen. Dit moet wel het laboratorium zijn.

wel zo zijn dat haar pogingen uiteindelijk succes hadden gehad en dat ze hier de juiste combinatie van kristallen aan Atrus onthulde. Dat was belangrijke info, die Atrus ongetwijfeld in dank zou hebben aanvaard! Ik legde het briefje terug op de tafel en opende de lade die ook dit bureau rijk was. De la onthulde een vierkante houten bak met zestien vakjes, die allemaal met kristallen waren gevuld. Dat maakte aan alle onzekerheden een eind. Ik bevond mij hier in het laboratorium waar Atrus zijn kristallen bewaarde en ermee

experimenteerde. Die proefnemingen zou hij wellicht uitvoeren met behulp van het apparaat dat in de derde nis op het verhoog stond opgesteld. Ik zag een vijftal ronde plateautjes, waarop de kristallen konden worden geplaatst. Het leek erop dat deze waren voorzien van die zogenaamde geodes, die ervoor moesten zorgen dat de individuele kristallen alleen volgens hun grondfrequentie zouden trillen. Op een groter uitgevoerd en blauwig plateau lag een onbeschreven schakelboek en daarboven was een soort lenzensysteem met een lamp aangebracht, die een beeld op een stuk strakgespannen grijs doek deed vallen, dat tussen een ronde metalen stang was gespannen. Nu was het vast de bedoeling om op de plateautjes kristallen te plaatsen, waarbij ik dan op een zekere golflengte van een tijdperk kon afstemmen. Al spoedig bleek dat ik uit maar liefst acht verschillende kristallen kon kiezen, in ook nog eens zes verschillende kleuren. Dat gaf heel wat mogelijkheden! Ik rekende even grofweg uit, dat betekende meer dan twintig miljard verschillende golflengtes! Zou ieder van deze configuraties op een tijdperk afstemmen? Ik pakte willekeurig een vijftal kristallen, zette deze op de plateautjes en schakelde het apparaat in door op het rode knopje te drukken.

Met dit apparaat kan ik op de golflengte van een Tijdperk afstemmen.

Er verscheen een grijze storing en even leek ik een vaag beeld in close-up te zien. Na korte tijd verschoof het beeld echter en kreeg ik een vrij scherpe blik op een

Met het plaatsen van vijf willekeurige kristallen vang ik het beeld van het heelal op.

sterrenhemel. Het leek erop dat ik met de huidige frequentie niet op een tijdperk of een planeet had gemikt, maar ergens willekeurig in het heelal was uitgekomen. Dat maakte dit alles er niet minder wonderlijk op en maakte in ieder geval duidelijk hoe erg het zoeken was naar een speld in een hooiberg, als je op zoek was naar het beeld van één specifiek tijdperk! Sterker nog, het leek meer op het zoeken van één goudkorrel temidden van de zandduinen van de Sahara! Het was bijna te mooi om waar te zijn, als Catherine, alleen door try-and-error er in was geslaagd om op de golflengte van Riven af te

stemmen. Ik pakte haar briefje er maar bij, om te zien welke kristallen ik waar moest neerzetten.

Het eerste kristal was rood en toonde drie uitsteeksels. Na even zoeken vond ik het juiste exemplaar en plaatste deze op het meest linkse platformpje.

De tweede was een hoog, groen geval met een schuine vierhoekige bovenkant, die het volgende plateautje voor zich opeiste.

Het derde kristal was lichtblauw en zeer grillig gevormd, met vele punten. Het kostte weinig moeite om deze te vinden en ik plaatste hem op het derde plateautje in het midden.

Het voorlaatste kristal was een mooi gelig geval in de vorm van een enorme diamant op een voetje, die ik op het vierde platformpje neerzette.

Het laatste kristal was ook een hoog exemplaar, net als nummer twee, met twee punten die dicht tegen elkaar aan zaten en die een paarsige gloed uitstraalden. Na wat gerommel in de voorraad had ik ook dit kristal gevonden en op het laatste, meest rechtse plateautje neergezet.

Ik heb de juiste kristallen op de vijf plateautjes neergezet.

En dan kwam nu het moment van de waarheid. Zodra ik de eerste vijf kristallen weer had verwijderd, was het apparaat automatisch buiten werking gesteld, maar opnieuw drukte ik nu op de rode knop. Hetzelfde vage beeld verscheen als de eerste keer, maar ook nu veranderde het plaatje snel. Ditmaal kreeg ik echter geen zicht op een sterrenhemel, maar kreeg ik een wereld te zien! Ik zag een beeld met rotsen, maar ook van groene

palmbomen, waarvan er eentje, vrij close in beeld stond, aan de rechterkant. Verder zag ik ook een stukje lucht, met witte wolken en het hemelblauw. Deze wereld zag er behoorlijk gastvrij uit, min of meer zoals Myst zich ook had ontpopt. Zou dit het Tijdperk Riven zijn? Ik wist het niet. Ik bleef een tijdje naar het beeld turen, dat af en toe een lichte storing vertoonde, maar het plaatje zélf veranderde niet en evenmin zag ik enige beweging. Het viel mij wel op dat ik in de verte en in de hoogte, een loopbrug zag

Nu krijg ik zicht op een wereld! Zou dat het Tijdperk Riven zijn?

lopen.

Het leek mij een mooie wereld te zijn, en ik vroeg mij af of ik ergens in de toekomst in de gelegenheid zou worden gesteld dit Tijdperk te bezoeken. De tijd zou het leren...

Ik keek om mij heen. Het leek erop dat ik de verrassing, die Atrus mij als dank voor zijn bevrijding had aangeboden, nu in zijn geheel had uitgepakt. Hoewel het in het laboratorium bij lange na niet zo koud was als buiten, was het hier toch verre van warm. Ik was dan ook aardig afgekoeld. Na nog een korte blik op het subtropische landschap dat vermoedelijk op de planeet Riven was te vinden, keerde ik het laboratorium mijn rug toe en begaf mij opnieuw naar de lift.

Daarbinnen bleek het niet mogelijk om de lift te draaien. Eerst moest ik omhoog gaan. Pas daar kon ik de lift draaien en opnieuw afdalen. Nu kwam ik wél bij de lange gang uit en binnen enkele minuten kon ik op temperatuur komen bij de warme kachel in de ronde kamer. Zodra dit was gebeurd, liep ik naar de nis waar zich het Myst-schakelboek bevond, sloeg het open en schakelde terug naar Myst-eiland.

Hoog tijd om terug te schakelen naar Myst-eiland.

Nadat ik in de bibliotheek weer bij bewustzijn was gekomen, liep ik naar buiten en ging zitten op het bordes voor de bibliotheek. Ik genoot van de warme zonnestralen en van het zeebriesje dat door mijn haren woelde. Al was Myst niet werkelijk mijn thuis, dit eiland begon ik zo langzamerhand wel als mijn tweede woonplaats te beschouwen en ik voelde dat het goed was zo. Ik bleef zitten totdat de zon aan mijn rechterhand naar zee begon te zakken, de hemel opnieuw in vuur en vlam werd gezet en het duister zich aandiende. Terwijl de sterren zich langs de nachtelijke hemel spoedde, vermoedde ik dat mijn avonturen hier nog niet voorbij waren. Atrus had immers opgemerkt dat hij later mijn hulp wellicht nog kon gebruiken. Het kon geen kwaad om binnenkort maar weer eens naar D'ni te schakelen, om mijn diensten aan Atrus aan te bieden. Maar voor

Zittend op het bordes van de bibliotheek geniet ik van de paradijselijke schoonheid van Myst-eiland.

het zover was, besloot ik eerst om uitgebreid van de geneugten van dit paradijselijke eiland te genieten.

Nawoord.

In 1994 kwam het adventure 'Myst' op de markt en het was een sensatie in de computerwereld. Toen was de pentium-processor nog maar net uitgevonden, zat er in je computer een harde schijf van hooguit een kwart 'gieg' en liep je al voorop als je in het bezit was van een 'double-speed' cd-speler. Desalniettemin was 'Myst' een verbluffend spel. Je speelde niet simpelweg een spelletje achter je computer, nee, je beleefde een avontuur, alsof het bijna echt was! De beelden waren subliem van kwaliteit, wat kwam omdat je als het ware van dia naar dia liep en de geluiden en muziek werkten zeer sfeerverhogend. 'Myst' werd het best verkochte computerspel aller tijden en wist deze positie tot in 2005 vast te houden, toen er méér dan 14 miljoen exemplaren van waren verkocht.

Maar de ontwikkelingen in de computerwereld stonden niet stil. De computers zélf werden sneller en beter en ook de besturingssystemen ontwikkelden zich rap. In 1994 was Windows 3.11 op de markt, maar kon 'Myst' gewoon onder DOS worden gespeeld. Spoedig kwam echter Windows 95 op de markt, gevolgd door Windows 98, Windows Millennium en Windows XP. Ondertussen waren na het spel 'Myst' de opvolgers 'Riven', 'Myst III' en 'Myst IV' verschenen, waarmee de belevenissen van Atrus en zijn familie verder werden uitgediept en het steeds duidelijker werd dat zij afstammelingen waren van een verloren gegane beschaving, die D'ni werd genoemd. Iedere opvolger was qua beeld en geluid nog fraaier dan zijn voorganger. De animaties werden talrijker en de beelden nog fantastischer. Omdat de spellen echter een duidelijk opbouwende reeks vormden, wilden de spelers alle delen uit deze reeks kunnen blijven spelen. De nieuwere besturingssystemen lieten dit echter niet meer toe. In 1998 werd daarom 'Myst' opnieuw uitgebracht in een zogenaamde 'masterpiece edition', die ook onder Windows gespeeld kon worden.

Daarmee was echter het einde nog niet bereikt. Men speelde met het idee om alles nog levensechter te maken. Je zou letterlijk overal rond moeten kunnen neuzen, sterker nog, zelfs jezelf moeten kunnen zien lopen op het scherm! Dit idee zou in het spel 'Uru' geheel tot ontplooiing komen, maar vóór 'Uru' verscheen, werd eerst als proef de derde versie van 'Myst' uitgebracht, onder de naam 'Real Myst'. Dit spel was hetzelfde als het originele spel, met dat verschil dat je nu niet van dia naar dia liep, maar overal kon rondkijken. Ook de animaties waren zeer levensecht gemaakt. Het werd dag en nacht, vogels vlogen voorbij, bomen wiegden in de wind, de zee golfde en stroomde, kortom, échter kon een spel amper gemaakt worden. Last but not least werd er aan het eind, daar waar het originele spel eindigde, een heel nieuw Tijdperk toegevoegd, waarin meer achtergronden van het spel – over de teloor gegane beschaving D'ni – werden onthuld en er andere tipjes van de sluier werden opgelicht die de speler pas in de andere spellen zou gaan tegenkomen.

Aldus leverde 'Real Myst' een zeer rijke spelervaring op, een ervaring waarvan ik hoop dat de lezer van het voorafgaande het nodige heeft weten op te pikken. Persoonlijk heb ik zeer veel genoeg beleefd aan het spelen van dit adventure en het opschrijven van al die belevenissen in deze virtuele werelden, die de afgelopen maanden een beetje werkelijkheid wisten te worden.

Tom van der Spek,

12 oktober 2007.

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1: Een bijzondere vondst	blz. 2.
Hoofdstuk 2: Myst-eiland	blz. 4.
Hoofdstuk 3: Daar waar de raket mij brengt	blz. 41.
Hoofdstuk 4: Het onderzoek op Myst-eiland gaat verder	blz. 67.
Hoofdstuk 5: Belevissen in het Mechanische Tijdperk.....	blz. 86.
Hoofdstuk 6: Het lichten van de driemaster	blz. 103.
Hoofdstuk 7: Pompen in het Tijdperk van het Stenen Schip.....	blz. 114.
Hoofdstuk 8: Klimmen in een grote boom.....	blz. 133.
Hoofdstuk 9: Dwalen door Kanaalwoud.....	blz. 145.
Hoofdstuk 10: Blauw, dan wel rood... of toch iets anders?	blz. 164.
Hoofdstuk 11: Het verhaal van Atrus	blz. 173.
Hoofdstuk 12: D'ni	blz. 175.
Hoofdstuk 13: Een onverwachte verrassing	blz. 178.
Hoofdstuk 14: De ijzige schoonheid van Rijk.....	blz. 182.
Nawoord	blz. 196.

